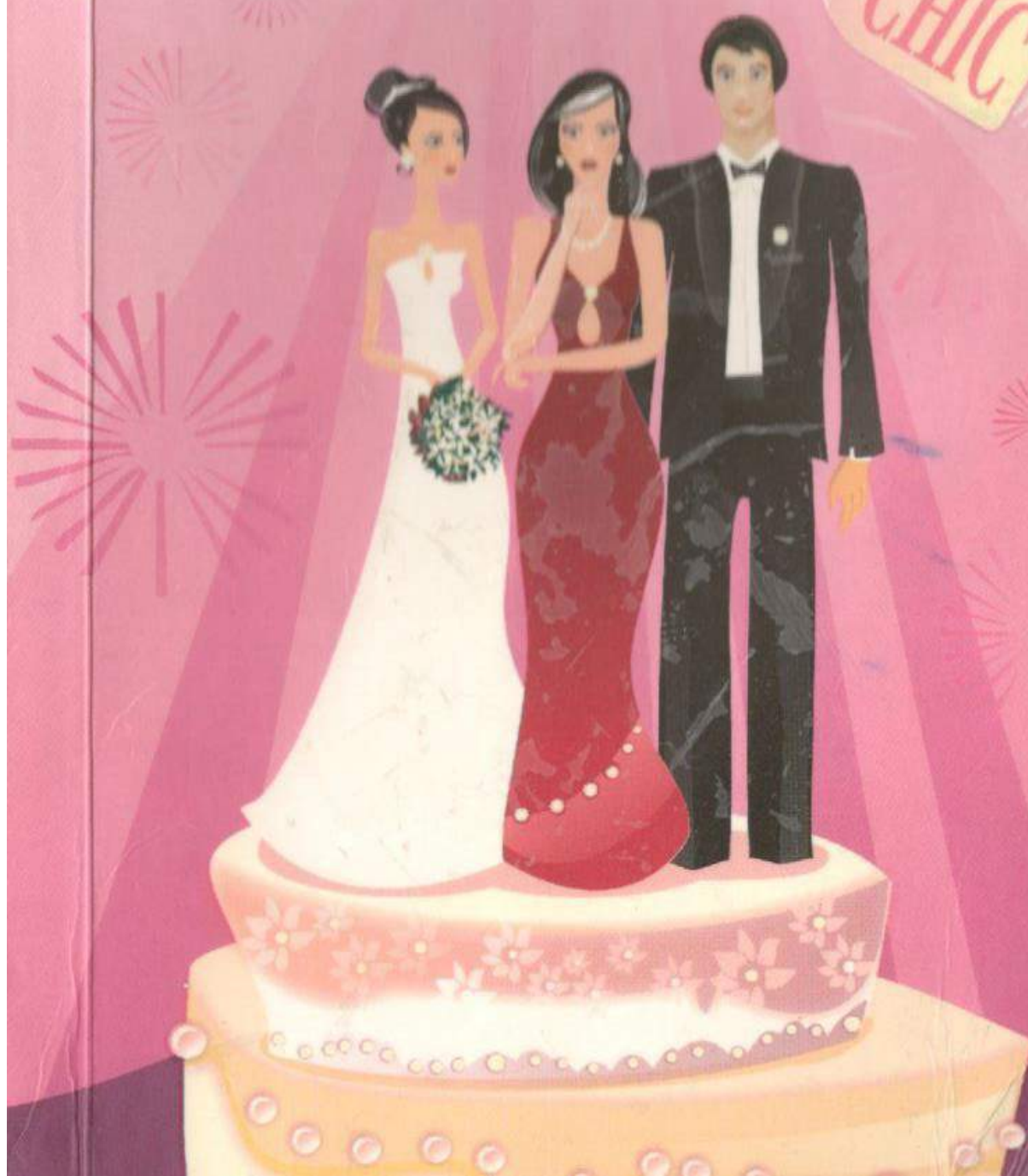

POLIROM

JANE GREEN

Eu și soacră-mea

CHIC

Nu sînt genul care să se prefacă bolnavă. Și, deși mi-ar plăcea să spun că mă simt rău, nu mă simt. Asta dacă nu punem la socoteală emoțiile de dinainte de nuntă, nervii de ultim moment și cantitățile înfiorătoare de stres.

Cu toate astea, azi-dimineață m-am hotărît că merit o zi liberă – la naiba, poate chiar două – așa că am sunat chiar la prima oră, conștientă că, la ce mincinoasă jalnică sînt, mi-ar veni mult mai ușor s-o mint pe secretară, Penny, decît pe șeful meu.

— Vai, sărăcuța de tine, se auzi vocea ei plină de compasiune. Dar nu e de mirare, avînd în vedere chestia asta cu nunta. De la stres ți se trage. Ai face bine să te întinzi puțin undeva, într-o cameră întunecoasă.

— Așa o să fac, am răspuns răgușit, prinzîndu-mă pe loc în pînza propriei minciuni (simptomele de migrenă nu includ dureri în gît sau strănuturi false) și închizînd rapid telefonul.

Mi-a trecut vag prin minte să fac ceva minunat pentru mine astăzi, ceva ce nu aș face în mod normal. Manichiură, pedichiură, tratamente cosmetice, d-astea. Dar sentimentul de vină a cîștigat

pînă la urmă partida și, deși locuiesc destul de departe de biroul meu din Soho, sînt convinsă că, dacă ar fi să mă aventurez pe afară în singura zi în care mă prefac bolnavă, vreun coleg de la serviciu se va nimeri să treacă exact pe strada mea.

Așa că iată-mă-s, într-o dimineață rece de ianuarie, uitîndu-mă la oribilul program TV din timpul zilei (deși tot am nimerit pînă la urmă o chestie despre „coafuri de nuntă“ care s-ar putea să-mi prindă foarte bine), mîncînd încet dintr-un pachet de biscuiți cu cremă (ultimul meu răsfăț înainte să trec la o dietă severă) și întrebîndu-mă dacă există vreo posibilitate să găsesc o maseuză – una ca lumea – care să facă vizite la domiciliu fără programare, pentru a-mi risipi tensiunea din corp.

Am izbutit să irosesc trei sferturi de oră, frunzărind anunțurile din ziarele locale, dar nu prea cred că fetele astea pot să-mi ofere ce caut eu: „discreție garantată“, „senzual și intim“. În cele din urmă, ajung la rubrica Matrimoniale, de pe ultima pagină.

Zîmbesc în timp ce citesc. Sigur că citesc. Oi fi eu pe punctul de a mă mărita, dar sînt încă interesată de „ofertă“, deși trebuie să recunosc că nu am urmat niciodată calea anunțurilor matrimoniale. Dar știu pe cineva care a făcut asta. Pe cuvînt.

Mă cuprinde un val de căldură și, da, mărturisesc, de îngîmfare. N-o să mai fie niciodată nevoie să le spun oamenilor că am simțul umorului sau că semăn puțin cu Renée Zellwegger (dar numai dacă fac botic și îmi îngustez foarte, foarte mult ochii) sau că ador nelipsitele plimbări la țară și să mă culcușesc în fața unui foc de lemne.

Nu că n-ar fi toate adevărate, dar ce minunate, ce noroc pe mine că nu mai trebuie să dau explicații, să mă descriu sau să mă prefac că sînt altfel decît în realitate.

Doamne, îți mulțumesc pentru Dan. Mulțumescu-ți Ție, Doamne, pentru Dan. Îmi strecoar picioarele într-o pereche de papuci pufoși uriași, îmi dau părul pe spate și-l prind în coadă, după care mă înfășor în halatul lui de baie voluminos, în vreme ce lunec pe coridor către bucătărie.

Dan și Ellie. Ellie și Dan. Doamna Dan Cooper. Doamna Ellie Cooper. Ellie Cooper. Cînt cuvintele cu voce tare, înfiorîndu-mă la auzul sunetului lor atît de nefamiliar, la gîndul că, în ceva mai mult de o lună, ele vor deveni realitate și că, în cele din urmă, voi avea parte chiar de un final ca în povești.

În ciuda cerului înnorat, a burniței ce pare a nu ne mai părăsi în iarna asta, mă simt înseminată, ca și cum soarele ar fi răsărit brusc în fața ferestrei sufrageriei mele, anume pentru a-și revărsa căldura asupra mea.

După cum constat în prezent, necazul cu sentimentul de vină pe care-l ai atunci cînd te prefaci bolnav este că sfîrșești prin a fi prea îngrozit ca să părăsești casa și astfel îți irosești întreaga zi. Și, desigur, cu cît faci mai puțin, cu atît îți dorești să faci mai puțin, așa că, la ora două, ajunsesem să mă plictisesc și să mă simt adormită și lipsită de energie. În loc să aleg calea cea mai ușoară și să mă duc înapoi în pat, am hotărît să mă trezesc cu o cafea tare, să fac un duș și să mă îmbrac.

Aparatul de cappuccino (primit de la directorul meu drept cadou de nuntă anticipat) mă salută strălucitor din colțul pe care-l ocupă pe blatul de lucru din bucătărie, fiind de departe cel mai fascinant și mai sofisticat obiect din încăpere, dacă nu chiar din tot apartamentul. Dacă n-ar fi Dan, nici n-aș folosi drăcia asta, în ciuda pasiunii mele pentru cappuccinoul tare și cremos. Eu și tehnologia nu ne-am avut niciodată prea bine. Singurul domeniu în care excelez sînt computerele, dar chiar și acolo, acum că mai toți colegii mei mai tineri își fac de cap cu iPod-uri, MPEG-uri și Dumnezeu mai știe ce, încep să simt că nu mai țin pasul.

Adevărata mea problemă nu e atît cu tehnologia, cît cu documentația. Mai precis, cu manualele de instrucțiuni. Pur și simplu nu am răbdare să le citesc pînă la capăt și, în plus, aproape toate lucrurile din apartamentul meu funcționează în cele din urmă dacă apăs pe cîteva butoane și sper că n-o să se întîmple nimic rău. Recunosc că aparatul meu video nu a înregistrat niciodată nimic, dar nu l-am cumpărat decît ca să mă uit la casete închiriate, nu ca să înregistrez, deci, din partea mea, și-a îndeplinit scopul în mod admirabil.

De fapt, acum că stau să mă gîndesc mai bine, nu chiar totul a funcționat perfect... În ultimul an, n-am avut în congelator decît gheață și țurțuri, deși cred că undeva, dedesubtul acestora, e posibil să se găsească o cutie de înghețată Ben&Jerry's, veche de un an. Iar aspiratorul meu are același sac pe care-l avea și acum trei ani, cînd l-am cumpărat, pentru că tot nu mi-am dat seama cum se schimbă. Am tăiat o gaură în

el odată, când se umpluse, și am scos cu mîna praful dinăuntru, după care l-am sigilat cu bandă adezivă și totul pare să meargă de minune astfel. La o adică, o să-mi spun că am economisit banii pe care i-aș fi dat pe sacii de aspirator.

Ah, da, mai e și CD playerul de superfițe și superscump, în care pot intra 400 de CD-uri o dată, dar în care n-am pus niciodată mai mult de unul.

Deci, poate că lucrurile nu merg chiar cum ar trebui sau cum a intenționat fabricantul, dar pentru mine merg perfect, iar acum îl am pe Dan, care nu va atinge nici măcar cu un deget ceva nou cumpărat înainte să fi citit manualul de instrucțiuni din scoarță în scoarță și nu va fi devorat pînă și textele scrise mărunt, pînă cînd va fi în stare să recite totul din memorie.

Așa că, acum, Dan (dragul de el) citește manualele și-mi demonstrează cum funcționează chestii de genul aspiratoare, aparate de cappuccino și uscătoare de rufe. Singura binecuvîntare în toată chestia asta, pe lîngă faptul că acum sînt în stare să folosesc aparatul de cappuccino, este că Dan a învățat cum să-și adapteze demonstrațiile astfel încît să nu dureze mai mult de un minut, timp în care eu deja m-am „deconectat” complet, iar gîndul mi-a zburat fie la noi prezentări pentru serviciu, fie, poate, la o oază în care să ne petrecem luna de miere.

Dar trebuie să spun că aparatul de cappuccino e minunat și, Doamne, chiar mă bucur că am fost atentă atunci cînd Dan îmi arăta cum funcționează. L-am primit acum trei zile și l-am folosit de nouă ori. Două cești dimineața, înainte să plec la serviciu, o ceașcă atunci cînd mă întorc

și una sau două seara, după cină, deși, dacă e mai târziu de opt, trecem amîndoi la ceva fără cofeină.

Și, în timp ce vărs boabele de cafea în lingură ca să pun de cappuccino, mă trezesc gîndindu-mă că-mi voi petrece restul vieții cu un singur om.

Ar trebui să mă sperie asta. Sau măcar să mă neliniștească. Dar nu mă încearcă decît un sentiment de pură bucurie.

Dacă aș avea dubii în legătură cu această nuntă, în legătură cu căsnicia sau cu ideea de a-mi petrece viața alături de Dan, ele n-ar avea nimic de-a face cu persoana lui. Doar cu maică-sa.

2

„Eram trei în această căsnicie...”

Îmi amintesc cum o priveam pe prințesa Diana dîndu-și peste cap ochii aceia imenși și triști, privind spre cameră și rostind celebrele sale cuvinte. Mă întrebam despre ce naiba vorbea și cum de reușea să fie atît de teatrală.

Acum, cînd mai sînt doar cîteva săptămîni pînă la nuntă, știu exact la ce se referea, singura diferență constînd în faptul că eu nu mă confrunt cu o amantă, ci cu o matriarhă.

Sincer, nu mă pot decide care din variante e mai neplăcută.

L-am cunoscut pe Dan și m-am îndrăgostit de el și am fost de acord să mă mărit cu el, crezînd că, ei bine, mă voi căsători cu *Dan*. Dar, pe măsură ce treceau lunile, am început să înțeleg că mă căsătoresc nu numai cu el, ci și cu mama lui și, într-o mai mică măsură, și cu tatăl lui, și cu fratele și cu sora lui.

Nu mă înțelegeți greșit. O vreme am fost în culmea fericirii la gîndul ăsta. La început, cînd ne-am cunoscut și Dan m-a prezentat familiei lui, am fost foarte încîntată. Mă încînta faptul că

găsisem familia la care visasem dintotdeauna, numeroasă, caldă și iubitoare, cu frați, surori și părinți care nu se despărțiseră încă și care erau fericiți împreună.

Cînd Dan mi s-a confesat, la a treia întîlnire, că mergea duminicile la masă la ai lui, m-am hotărît pe loc că el era alesul meu. Iată, mi-am zis, un băiat care încă își iubește familia. O familie atît de unită încît se strînge laolaltă în fiecare săptămînă. Ce și-ar mai putea dori o fată?

Avînd în vedere că propria mea familie se destrămase cam la vremea cînd murise mama, nu aș fi putut gîndi altceva.

Să nu credeți că fusese distrusă cea mai fericită dintre familii. Mama era alcoolică, imprevizibilă, manipulatoră și obsedată de propria persoană. Cînd era trează, era în stare să fie exact genul de mamă pe care mi-l doream: blîndă, plină de căldură, iubitoare și amuzantă. Îmi amintesc cît de mult o iubeam pe vremea cînd eram foarte mică, cum mă ducea la spectacole de păpuși, rîzînd încîntată cînd chicoteam și luîndu-mă în brațe cînd mă foiām, acoperindu-mă cu sărutări.

Dar nu era trează prea des. Părinții mei o țineau tot într-o petrecere, invitînd mereu oameni și căutînd pretexte ca să bea. Auzeam muzica și rîsetele și ieșeam adesea din dormitorul meu și mă așezam pe prima treaptă a scării, străduindu-mă să văd rochiile de seară strălucitoare fără a fi observată.

La început, era minunată cînd era beată.

— Nu sînt beată, rîdea ea, doar puțin amețită.

Dar personalitatea ei devenea mai intensă atunci cînd bea, fericirea îi era amplificată, era

mai tandră, mai vibrantă, era pur și simplu „mai mult“.

Dar, pe măsură ce trecea timpul, iar problema devenea mai serioasă, lucrurile s-au schimbat. Pericirea i s-a preschimbat în dezamăgire, dezgust, boală, iar alcoolul nu făcea decît să le sporească. Dacă odinioară fusese amuzantă, acum era posacă; dacă fusese iubitoare, acum era distantă; dacă odată mă acoperise cu sărutări, acum mă rănea cu insulte.

Cu vremea, tata s-a înstrăinat de noi amîndouă. Încerca deseori să discute cu ea, dar totul se sfîrșea într-un schimb de urlete, așa că își lua haina și pleca, lipsind ore în șir, uneori chiar toată noaptea.

Am învățat să detectez semnele că băuse și să-mi dau seama cînd trebuia să stau deoparte. Prietenii aveau puțini, dar erau alături de mine mereu și înțelegeau cînd eram nevoită să rămîn peste noapte la ei, cîteva zile pe săptămînă.

Nu pot spune că eram nefericită. Pe undeva, eram conștientă că prietenii mei nu aveau mame care erau acum îngeri, acum demoni și, deși ocazional invidiam căldura și stabilitatea pe care le găseam în casele lor, nu am dus lipsă de fericire într-a mea. În fond, era singurul meu cămin.

Pe 23 martie 1983, stăteam lîngă cea mai bună prietenă a mea, Alison, la ora de istorie. Învățam despre Primul Război Mondial, iar eu căzusem într-o reverie ai cărei actori eram eu, Simon Le Bon și dragostea adevărată. Tocmai ajunsesem la partea în care el mă privea adînc în ochi înainte să-mi dea sărutul magic, cînd Alison îmi trase brusc un cot în coaste.

Am privit-o și am constatat că îmi arăta ușa clasei. Prin geamul acesteia, eu și restul clasei am văzut-o pe directoare, doamna Dickinson, apropiindu-se. Un oftat colectiv străbătu clasa, căci era evident că doamna Dickinson era pe cale să intre și, cu excepția careului de dimineață, doamna directoare era o prezență formidabilă, văzută, dar niciodată auzită.

Sînt sigură că probabil era o femeie drăguță, dar toată școala îi știa de frică. Chiar și puștii dintr-a șasea. Părea să zîmbească doar foarte rar și pîndea pe coridoarele clădirii, cu părul de culoarea oțelului încadrîndu-i chipul ca un coif, cu fruntea înălțată, privind la mică distanță înaintea ei, cu o strălucire teribilă în ochi.

În vreme ce ne uitam cum se răsucea mînerul ușii, toată lumea încetă să mai respire. Apoi, ne-am trezit față în față cu ea. Voia să discute puțin cu doamna Packer, profesoara de istorie. Au ieșit amîndouă pe hol și toți colegii mei izbucniră, șoptele lor precipitate zburînd de colo-colo prin încăpere.

— Crezi că a dat cineva de belea?

— Are de gînd să ne pedepsească?

— Ce crezi c-o fi vrînd?

— Poate i-o fi greșit cu ceva doamna Packer?

Apoi, ușa se deschise și cele două femei intrară iarăși. Doamna Packer era acum la fel de serioasă ca doamna Dickinson și, chiar fără să le privesc, am știut că mă vor striga pe mine și mai știam că aveam să aud ceva îngrozitor.

— Ellie? spuse doamna Packer cu blîndețe. Doamna Dickinson trebuie să-ți vorbească.

I-am simțit ochii ațintiți asupra mea în timp ce-mi strîngeam cărțile și mă îndreptam către

locul în care stătea doamna Dickinson și am încercat să ignor mîna blîndă de pe umărul meu, în vreme ce mă conducea afară din clasă și închi-dea ușa.

În vreme ce mergeam pe coridor către biroul ei, doamna Dickinson nu scoase nici un cuvînt, iar dacă aș fi fost ceva mai mare sau dacă aș fi avut ceva mai multă încredere în mine sau dacă nu m-ar fi intimidat atît de tare, aș fi oprit-o și aș fi rugat-o să mă scutească de chinuri și să-mi spună imediat ce se petrecea, dar n-am făcut asta. Mi-am tîrșuit picioarele alături de ea, cu ochii în pămînt, știind că viața mea era pe cale să se schimbe, dar nefiind prea lămurită cum anume.

Odată ajunse în birou, mă îndemnă să mă așez pe scaun și-mi spuse, cu cea mai blîndă dintre voci, că avusese loc un accident oribil și că mama murise.

Îmi amintesc că ședeam pe scaunul acela tare și mă gîndeam că ar fi trebuit să plîng. Mi-a venit în minte un film pe care-l văzusem de curînd, în care unei fete i se spusese că îi fusese împușcat calul și la felul în care aceasta izbucnise în lacrimi și sărise în sus, strigînd „Nu! Nu!“. M-am gîndit că poate ar fi trebuit să fac și eu la fel, dar ar fi părut fals, iar altceva, în loc să mă uit în podea, nu știam ce aș fi putut face sau spune.

Cred că doamna Dickinson s-a simțit mai jenată de lipsa mea de reacție decît reușise ea vreodată să mă facă pe mine să mă simt. Se aștepta să plîng, dorind, cred, să poată să mă ia în brațe și să-mi ofere consolare, dar, cînd asta nu s-a întîmplat, s-a trezit că nu știa ce să facă.

Umplu tăcerea spunîndu-mi că, uneori, se petrec lucruri oribile și tragice și că tata mă iubea

foarte mult și că mama mă va veghea mereu de undeva, din ceruri.

De multe ori mi-am dorit să nu fi adăugat acea ultimă propoziție. A mai spus și altele, multe, dar aceasta mi s-a întipărit în minte. *Mama avea să mă vegheze mereu din ceruri.* Știu că intenția ei fusese să mă consoleze, dar ani de zile după aceea nu m-am mai gândit la asta decât atunci când făceam sex. Pierdută în extaz alături de iubitul meu, vedeam din senin, spre oroarea mea deplină, cum mama se uita la mine din Rai și trăgeam grăbită pilota ca să fim amîndoi la adăpost.

Chiar în timp ce ședeam în birou, ascultînd monologul tragic al doamnei Dickinson, mi-am închipuit-o pe mama privindu-mă și aproape că m-am cutremurat de oroare.

Pe urmă, a venit tata să mă ia. M-a strîns în brațe și a plîns, dar eu tot nu am reușit să mă manifest în vreun fel. Amorțeala care mă cuprinsese era încă prea copleșitoare.

Tata a făcut tot posibilul să păstreze o atmosferă de familie aproape normală, dar, din moment ce aceasta nu existase niciodată cu adevărat, nu prea știa, săracul, cum trebuia să procedeze.

În primele zile, s-a străduit să pregătească cina și stăteam amîndoi cu stîngăcie la masă. Îmi puneă întrebări ciudate despre școală, eu îi dădeam răspunsuri cît mai scurte posibil. Și eu, și el eram foarte conștienți de tăcerea din jur, de lipsa urlletelor și a acceselor de furie sau a farfuriilor sparte.

După o vreme, a renunțat. Suna și-mi zicea că lucrează pînă tîrziu sau că avea ședință sau alte planuri. S-a îndepărtat de mine cam tot așa

sum se îndepărtase de mama, la fel de incapabil să comunice.

Nu pot spune că m-a deranjat. Nu atunci. Am descoperit petrecerile, drogurile și băieții. Dar nu și băutura, asta niciodată. Alison dormea la mine în fiecare weekend, iar zilele de vineri și nopțile de sîmbătă ni le petreceam urcînd și coborînd din autobuze, în căutare de petreceri peste tot prin vestul Londrei, și întorcîndu-ne acasă la primele ore ale dimineții, drogate și ferite, fără picior de părinte prin preajmă, nimeni care să ne spună ce să facem.

Tata s-a recăsătorit cînd aveam optsprezece ani. Am întîlnit-o de cîteva ori. Mary. Excesiv de convențională. Rezervată. Cumsecade. Și plicticoasă. Tot ce nu fusese mama. Dar părea de treabă, iar tata părea și el fericit. Ajunsesem deja la punctul în care mă simțeam aproape orfană și nu i-am purtat cîtuși de puțin pică pentru că s-a recăsătorit. Nu că ne-am fi întîlnit prea des ca să am motiv.

Astăzi, cînd povestesc despre tinerețea mea zbuciumată, oamenii rîd. Nu de partea despre moartea mamei, nu, ci atunci cînd le spun că am fost o drogată, că făceam prăpăd în casă cînd dădeam petreceri și că în primii doi ani la universitate mă culcam practic cu oricine mă dorea.

Rîdeau pentru că nu le venea să creadă. Dacă te uiți la mine acum, în ținutele astea impecabile și de-un șic conservator, cu un machiaj discret și pantofi eleganți, cu tocul înalt, dar nu exagerat, ți-e greu să crezi că am fost vreodată rebelă. Dan spune mereu că de-asta s-a îndrăgostit de mine, pentru că arăt ca o bibliotecară, dar dacă sapi mai adînc, Ellie cea obraznică – așa cum îi spune el – va ieși la suprafață.

Eu și Dan ne-am cunoscut cam pe vremea când m-am hotărît că nu aveam să mă mărit niciodată. Petrecusem prea multe nopți visînd la o familie, la o casă plină de copii, de rîsete și zgomot, la un cămin care, în toate privințele, era aproape opusul celui în care copilărisem. Pierdusem prea multe nopți visînd la un viitor care nu se materializa niciodată, la bărbați care nu erau niciodată așa cum îi doream eu.

Și, astfel, m-am decis să mă concentrez asupra muncii mele. La treizeci și trei de ani, eram director de marketing la un mic lanț de hoteluri de lux. Poate le cunoașteți, poate chiar ați stat într-unul din ele. Se cheamă Calden. Atît, Calden. Știți, ca în chestia aia : „Stați la Calden?”. Botezate cu numele fondatorului lor, Robert Calden, ele oferă inconfundabilul stil Schrager¹ cam la jumătate de preț, dar nu spuneți că știți asta de la mine.

Îmi plăcea la nebunie slujba mea ca director de marketing. Îmi plăcea să scriu rapoarte de marketing, stabilind obiectivele, tonul și produsele oferite de noi și urmărind cum eforturile mele dau rezultate.

Îmi plăcea fiorul pe care îl simțeam atunci când dezvoltam noi campanii de imagine pentru brandul nostru, când, după ce îi puneam în temă pe art directorii și copywriterii de la agenția

1. Ian Schrager, proprietar de hoteluri și investitor imobiliar, creatorul hotelului butic, popular în America de Nord și Marea Britanie, constînd în clădiri luxoase, intime și deseori de epocă, în care sînt găzduite foarte puține persoane, cu servicii personalizate. (n.t.)

noastră de publicitate cu privire la bazele poziționării, îi vedeam după vreo două săptămîni întorcînd-se cu prezentările, cele mai multe dintre ele, chiar și acum, după atîta vreme, lăsîndu-mă cu gura căscată prin ingeniozitatea și inteligența lor scînteietoare.

Îmi plăceau foarte mult diversele promoții pe care le organizam pentru a spori ceea ce noi numim în marketing venitul pe camera disponibilă. Găseam modalități de promovare directă pentru a momi zece la sută din cei mai buni clienți ai noștri să rămînă în hotel mai mult timp, oferindu-le, să zicem, o seară de cumpărături exclusive la Selfridges sau trei nopți de cazare la prețul a numai două.

În mod deloc surprinzător, genul de oameni care vin la Calden, adică persoane sofisticate, aflate în călătorii de afaceri sau de plăcere, profitau din plin de aceste promoții, așa că, în scurt timp, m-am transformat în copilul-minune al departamentului de marketing.

Eram mereu ocupată, aveam succes în carieră și eram fericită. În ciuda faptului că am considerat întotdeauna prietenia ca fiind ceva oarecum trecător, reușisem să-mi fac prieteni buni la birou, care mi-au devenit și mai apropiați în afara orelor de serviciu, drept pentru care viața mea socială era plină.

Și, într-o seară de decembrie, în sala de conferințe de la ultimul etaj al hotelului, din Marylebone High Street, am avut o întîlnire cu cîțiva directori de la American Express, cu care tot încercasem să iau legătura de luni de zile. Voiam să le fac o propunere de promoție pentru

deținătorii de carduri Platinum, anume, dacă aceștia rezervau un weekend la Calden prin intermediul American Express, noi le ofeream pe deasupra o cină la un restaurant londonez de lux și o mașină cu șofer.

Întilnirea a decurs bine, iar după aceea am coborît cu toții la bar, ca să bem ceva. Poate că hotelul nu era întocmai pe gustul meu (în general, le prefer pe cele tradiționale și mai luxoase), dar îmi plăcea foarte mult barul și mai ales faptul că, în acel moment, era unul dintre cele mai la modă locuri în care se aduna lumea ca să fie văzută, iar eu, slavă Domnului, în ciuda taioarelor mele negre și plicticoase, de femeie de afaceri, nu am fost niciodată întoarsă din drum de portari.

Peste tot, pe mesele joase și lucioase sau grupate pe etajere groase, cu aspect modern, ardeau lumânări. În vasele de sticlă înalte erau fire de crini stacojii, niște pete de culoare frapante pe fundalul albului imaculat al pereților.

În loc de scaune, existau canapele imense și adânci, iar de-a lungul unuia din pereți se înșirau mese de joc pentru table, șah, chiar și pentru Monopoly și Trivial Pursuit¹. Ele constituiau unul din motivele pentru care barul era atât de la modă: prezentarea seriei noastre săptămânale de jocuri (care pot spune că fusese ideea mea) fusese inclusă în *Time Out*, apoi apăruse în *Metro* și în pagina de stil din *Sunday Times*, așa că acum devenise aproape imposibil să mai găsești vreun loc liber.

1. Joc în care înaintarea pe tablă este determinată de abilitatea jucătorului de a răspunde la întrebări de cultură generală și cultură de masă. (n.t.)

Dar, în seara cu pricina, într-o marți, era liniște. Am ocupat un șir de canapele plasate într-un colțișor retras, în apropierea unuia din semineele uriașe, în care ardea un foc alimentat cu gaz care mai că părea adevărat, și ne-am instalat confortabil, cu câte un Mojito pentru ei și cu un suc de merișor cu apă minerală și un pic de lămâie pentru mine.

Pe măsură ce încordarea afacerilor se estompa, am început să discutăm despre tot felul de nimeruri, când ceva mă făcu să-mi întorc capul. Aveam sentimentul că se uita cineva fix la mine, deși mi-am dat seama de asta de-abia după aceea. În spatele meu, pe o altă canapea, ședea un bărbat care se încrunta la mine. L-am privit întrebătoare, dar el nu și-a schimbat expresia, așa că m-am uitat în altă parte.

Dar chiar în vreme ce mă străduiam să mă realătur conversației, îi simțeam în continuare privirea încruntată ațintită în ceafa mea și luptam cu tentația de a-mi întoarce din nou capul. În cele din urmă, grupul plecă (trebuiau să ajungă acasă, la neveste și copii), iar când m-am ridicat și eu, am văzut că bărbatul era tot acolo.

Se apropie de mine și mă studie cu atenție. Era foarte înalt și avea o mină serioasă.

— De ce vă uitați fix la mine? l-am întrebat cu o îndrăzneală ce nu-mi stă în fire.

— Îmi cer scuze, dar sînt sigur că vă cunosc de undeva.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am spus:

— Nu-i așa că acum ar trebui să zic „Pun pariu că asta le spui tuturor femeilor“?

Nu încercam deloc să fiu amuzantă. În clipa aceea, aproape că rînjeam batjocoritor. Eram frîntă de oboseală după o zi atît de lungă și n-aveam chef de replici de agățat ieftine.

— Nu, vorbesc serios. Îmi pari foarte cunoscută.

Eram pe punctul de a-i mai servi o replică, dar bărbatul chiar părea să nu glumească și arăta ușor nedumerit.

— Cum te cheamă? mă întrebă el.

— Ellie Black.

Fața i se luminează.

— Știam eu că ne-am mai întîlnit! Cam acum patru ani, la o petrecere în aer liber, acasă la Alex și Rob. Ellie Black! Îmi aduc aminte de tine. Lucrezi la Emap, la departamentul de marketing, și locuiești în Queen's Park!

Rostise toate acestea pe un ton triumfător, dovedind că nu era doar o tentativă de agațament. Avea, bineînțeles, dreptate, chiar fusesem la petrecerea aceea și pe atunci chiar lucram la Emap. În ciuda faptului că nu-mi aminteam cîtuși de puțin de el, am trecut de la o expresie de exasperare la una de surpriză, cu o ușoară nuanță de plăcere.

— Desigur! am exclamat. Acum îmi amintesc de tine. Regret însă că nu ți-am reținut numele.

— Nu-i nimic. Sînt Dan Cooper. Lucram la departamentul de producție de la Channel Four. Stabiliserăm să luăm masa împreună cîndva, dar... Presupun că n-am mai ajuns să facem asta, zise el, dînd din umeri.

Abia atunci mi-am amintit. La vremea aceea, ieșeam cu Hamish. Eram încă la primele întîlniri, cînd eram convinsă că el avea să fie tatăl copiilor mei, și tocmai ne certaserăm pentru că el se

hotărâse să-și viziteze familia în Scoția, iar pe mine nu mă invitase.

Mă dusesem singură la o petrecere în aer liber, la casa unor vecini, prieteni ai unor prieteni, și nu știam pe nimeni acolo. Cu toate astea, de îndată ce am intrat, m-am simțit ca acasă.

Dan venise țintă la mine, cu ochii parcă mijiți din pricina zîmbetului larg, și mi se prezentase, oferindu-se să-mi aducă o bere. Țin minte că mi se păruse drăguț și că regretam faptul că aveam prieten.

Am flirtat cu el aproape toată seara, dar fără vreo intenție ascunsă, bucurându-mă de atenția ce mi se acorda și de senzația că eram dorită. Când am plecat, a spus că o să mă sune ca să luăm prînzul împreună. Am zis sigur că da și că poate să mă sune oricînd la birou.

Mă dusesem la culcare cu un zîmbet pe buze și fusesem trezită a doua zi de un telefon foarte matinal de la Hamish, care se scuza din toată inima și-mi spunea că îi era dor de mine și că nu-i mai stătea mintea la altceva, așa că, firește, toate gîndurile mele la Dan se duseseră pe apa sîmbetei.

Pînă să sune el, după vreo două săptămîni, uitasem complet cine era. Am purtat o conversație stîngace, la finalul căreia am spus că programul meu în acel moment era foarte încărcat, dar că o să-i telefonez eu cînd situația se va mai liniști puțin.

După aceea, nu m-am mai gîndit deloc la el. Dar, stînd în barul de la Calden și privindu-i chipul deschis și prietenos, mi-am adus brusc aminte de el și iată ce anume mi-am amintit:

Că atunci cînd zîmbea, zîmbea cu ochii.

93 Că era foarte înalt. Genul de om înalt care te face să te simți mereu ocrotită și în siguranță.

94 Că era o persoană care se simțea bine în propria piele și în lume.

95 Că, pe vremuri, avusese o pisică pe nume Tetley. Dan Cooper mă privi de sus, încruntându-se.

96 — Nu-ți amintești cine sînt, spuse el.

97 — Ba da, i-am răspuns schițînd un zîmbet.

98 — Ba nu. Nu-ți face probleme. Îmi pare rău că te-am deranjat.

99 — Dar chiar îmi amintesc. Stai!

100 M-am întins și l-am apucat de braț ca să-l împiedic să se întoarcă.

101 — O să-ți dovedesc. Pe la patru ani, ai avut o pisică pe nume Tetley.

102 A fost rîndul lui să zîmbească. Curînd după aceea, stăteam unul lîngă celălalt pe canapea și, pînă am plecat, trei ore mai tîrziu, mă dureau mușchii feței de atîta zîmbit, vorbit și rîs toată seara.

103 Am ieșit împreună, el a chemat un taxi și mi-a deschis portiera.

104 — Ți-aș sugera să luăm prînzul împreună, dar știu ce s-a întîmplat data trecută, îmi zise, iar eu am făcut ceva ce mi-e atît de puțin caracteristic, încît nici acum nu-mi vine a crede că am avut curajul.

105 M-am întins spre el și l-am sărutat. A fost un sărut prelung și ușor, pe buze, iar stomacul mi s-a strîns de emoție. Iar cînd m-am retras și i-am văzut chipul, i-am făcut cu ochiul.

106 — N-o să știi niciodată, dacă nu încerci, am rîs eu, strecurîndu-i în mînă o carte de vizită și lăsîndu-mă pe spate pe banchetă, în vreme ce taxiul pleca.

M-a sunat a doua zi dimineață și ne-am întâlnit la prînz. În mod normal, mi s-ar fi tăiat tot cheful, m-aș fi gîndit că e prea nerăbdător, dar nu mai eram vreo fătucă de douăzeci de ani, plină de toane. Aveam treizeci și trei de ani și destulă experiență ca să fiu în stare să recunosc un om bun atunci cînd îl vedeam.

Am ajuns să iubesc foarte multe lucruri la Dan și foarte repede. Printre ele, și nu cel mai neînsemnat, era faptul că realizam, dincolo de orice îndoială, că de-abia aștepta să aibă copii și că era, în fond, genul de tată pe care mi-l dorisem și eu dintotdeauna.

Dar îmi plăcea și mirosul lui. Faptul că mirosea întotdeauna a lămîi. Dar și că știa totul despre Arsenal și că era fericit să-și petreacă timpul cu prietenii la bar, dezbătînd cele mai fine detalii ale unui meci din 1984.

Îmi plăcea la nebunie faptul că avea o garderobă plină cu haine frumoase pe care nu le purta niciodată, căci își petrecea majoritatea timpului în tricouri de rugby sau în pulovere imense și lălii, dar pufoase și confortabile, haine care m-au făcut întotdeauna să mă simt minunat.

Cînd lucrurile au început să devină evident serioase, l-am dus să i-l prezint tatei. Am mers cu mașina pînă la Potters Bar și am luat un prînz cam ciudat în compania lui și a lui Mary. M-a întristat să constat că eu și tata ne înstrăinaserăm în asemenea măsură, încît nu mai exista nici o cale de a ne apropia. Dar am fost încîntată că am procedat cum se cuvenea, iar următorul pas era să-i cunosc familia.

Mă simțeam deja ca și cînd i-aș fi cunoscut pe toți din multele povești auzite, din pozele așezate

prin tot apartamentul lui Dan și auzind vocea mamei lui pe robotul telefonic.

— Ești sigur că or să mă placă? întrebam din când în când, în zilele de dinaintea primului meu prînz la familia Cooper.

— Sigur că da!

Dan mă săruta și mă strîngea în brațe ca să mă liniștească.

— Or să te adore.

— Dar mamei tale nu i-a plăcut ultima ta prietenă. Cum de știi așa de sigur?

— Ai încredere în mine, știu. Și, în definitiv, a avut dreptate în privința ei, nu?

Ultima lui prietenă fugise cu un actor și se pare că mama lui Dan a spus din prima clipă în care a cunoscut-o că sigur nu e o persoană de încredere. Normal, făcuse această afirmație abia după ce faptul fusese consumat.

— O să te iubească, iar tu o s-o îndrăgești la rîndul tău. Aș putea zice că vă potriviți de minune.

— Ha, ha, al naibii de amuzant, am răspuns, dar mă făcuse să zîmbesc și, în ciuda faptului că sufeream un atac de panică vestimentară după altul, făcîndu-mi planuri pentru ziua cea mare, m-am trezit că eram nerăbdătoare să sosească.

Oare nu era aceasta familia pe care, în definitiv, mi-o dorisem dintotdeauna?

3

Părinții lui Dan locuiau într-o casă mare, în stil victorian, pe o stradă liniștită și înverzită, între Hampstead și Belsize Park. Era casa în care a crescut Dan, iar lui îi place la nebunie că dormitorul lui a rămas al lui și că locul e plin de amintiri din copilărie.

Într-o zi, am trecut împreună, cu mașina, prin fața ei, iar el a vrut să intre o clipă și să-i salute, dar eu nu eram încă gata să-i cunosc. Aveam nevoie de ceva mai mult timp ca să mă pregătesc.

Nu că mi-ar fi fost frică, dar voiam să mă placă. Adevărul adevărat e că voiam să mă *iubească*. Mai ales, dat fiind faptul că mamei lui Dan îi displicuse prietena lui de dinainte, țineam să mă cunoscă și să mă considere perfectă pentru el, să știe că eu eram Aleasa.

Dan și cu mine știam deja că aveam un viitor împreună și le spusese și alor lui cât de serios era. Deși n-ar fi trebuit să aibă o asemenea importanță, tînjeam să obțin aprobarea familiei lui, simțeam nevoia disperată de a fi primită cu brațele deschise și tratată ca una de-a lor.

Simplul fapt că am privit casa pe dinafară m-a făcut să-mi doresc din suflet să-i aparțin, să fiu

legată de acei oameni. Era genul de casă la care visasem dintotdeauna. Mare, dar nu de dimensiuni exagerate, impunătoare fără să fie peste măsură de grandioasă, cu iederă drapată pe zidul de cărămidă roșie, întinzându-se aproape pînă la cele trei frontoane.

Ferestrele aveau geamuri cu rame de plumb, iar aleea din față era o fișie imensă acoperită cu pietriș în mijlocul căreia, foarte inspirat, se găseau un stejar uriaș și cîteva buruieni care se șteau ici și colo și de care îmi imaginam că se va ocupa cît de curînd grădinarul familiei.

Linda și Michael Cooper. El e avocat pledant, de fapt, chiar membru în Queen's Counsel și știu, acum că l-am căutat pe Google, că are o reputație excelentă. Lucrează în domeniul dreptului comercial, are propriul să birou pe undeva prin Middle Temple, iar în poze nu arată deloc atît de impunător și de măreț pe cît ți-ar inspira faima lui.

Chipeș într-un fel mai șters și oarecum tern, Michael, în toate pozele pe care le-am văzut în apartamentul lui Dan, e eclipsat vizibil de soția sa, frumoasa Linda.

Linda Cooper, pe numele de domnișoară Campbell, născută și crescută în Hampstead, supraviețuise Liceului de fete South Hampstead și, o opțiune ciudată pentru fetele din generația ei, studiasse istoria la Oxford, dar se lăsase de facultate.

Versiunea lui Dan în privința acestei povești este următoarea: mama și tatăl lui s-au cunoscut la universitate, unde garderoba Lindei, inspirată de Biba¹, și silueta ei à la Twiggy făcuseră vîlvă.

1. Magazin de modă extrem de popular în anii '60 și '70 (n.t.)

Nu strica nici faptul că era deșteaptă, puternică și încăpăținată. Când aveai picioare ca ale ei, acestea nu mai contau.

Linda era genul de fată a cărei companie era rivnită de toată lumea, genul care rîde mereu cu capul dat pe spate și care pare a nu băga de seamă atenția pe care o suscită oriunde ar merge.

Michael era vedeta echipei de canotaj și, în această calitate, avea și el grupul său destul de mare de admiratori. De fapt, Linda îl remarcase la întrecerea anuală dintre universitățile Oxford și Cambridge și hotărîse pe loc că Michael urma să fie al ei.

Desigur, asta nu a fost deloc o problemă. Ceva mai dificilă a fost situația apărută aproape unsprezece luni mai tîrziu, cînd a rămas însărcinată.

Erau amîndoi tineri, îndrăgostiți și foarte convinși că erau sortiți unul celuilalt. Și ce dacă trebuiau să mai facă unele schimbări?

S-au căsătorit foarte repede, la Oficiul Stării Civile din Marylebone. O rochie mini de la Mary Quant, cu talia ridicată, plus un buchet imens de trandafiri albi mascau semnele tot mai vizibile ale sarcinii Lindei.

Ea a renunțat la facultate, căci la vremea respectivă era fericită să se joace de-a soția și mama, iar cînd s-a născut Dan, s-a încredințat că făcuse alegerea perfectă.

Dan încă mai are fotografii de-ale Lindei în care, deși născuse abia de cîteva săptămîni, arăta fantastic, ținîndu-și protector bebelușul în brațe și privind plină de adorație în ochisorii lui albaștri (în cazul în care vă întrebați, acum sînt căprui).

Emma s-a născut trei ani mai tîrziu, urmată, tot după trei ani, de Richard. La vremea aceea,

locuiau deja în suburbiile Londrei, iar Linda era soția ideală, făcându-și prieteni printre toți vecinii și organizînd petreceri pentru copiii ei.

Dan spune că e mama perfectă și că o adoră, după cum o voi adora și eu. Mai afirmă și că, în ciuda faptului că are un caracter puternic, că e încăpățînată și foarte sinceră, Linda e de asemenea caldă, iubitoare și blîndă.

În pozele în care apare alături de copiii ei, e mereu radioasă. În cele cu Michael, are o atitudine ceva mai rezervată. Dan spune că ei toți sînt lumina ochilor Lindei și că părinții lui sînt tot apropiați și destul de fericiți, lucru cam rar în zilele noastre.

L-am întrebat pe Dan dacă este favoritul mamei sale, dar a dat din umeri. Richard, zice el, e mezinul, iar Emma, eterna rebelă. E foarte posibil ca el să fie preferatul Lindei, dar numai din cauză că e cel mai mare dintre toți. Ea îl sună în fiecare zi, cîteodată și de două ori, iar el pretinde că i se confesează în legătură cu orice.

Nu știu dacă e ceva normal. Nu am cu ce să compar situația, dar dacă aș avea o mamă care să mă iubească și care să mă considere lumina ochilor ei, sînt sigură că mi-ar plăcea și mie la nebunie să mă sune în fiecare zi. Mi-ar fi mentor și cea mai bună prietenă și sînt convinsă că i-aș cere părerea în toate privințele. Date fiind toate acestea, la început nici prin cap nu mi-a trecut că ar fi ceva ciudat, n-am adulmecat nici măcar vreo urmă de ceva nelalocul lui.

Am petrecut ore nesfîrșite interogîndu-l pe Dan în legătură cu familia lui, străduindu-mă să aflu cît mai multe despre toți membrii înainte

să-i cunosc, încercînd să-mi dau seama ce fel de oameni sînt, ce le place și la ce se așteptau de la mine.

În cele din urmă, sosi și ziua Z. Prînzul duminical la părinții lui Dan. Plus Emma și Richard.

Criza mea vestimentară se potolise, rezultînd o ținută formată dintr-o pereche de pantaloni negri clasici și o cămașă albă, cu un lănțișor de argint la gît și cu pantofi fără toc, și ei negri. Era ținuta perfectă pentru o zi călduță de primăvară, dar arătam prea conservator chiar și pentru gusturile mele. Cum ar fi putut oare să nu mă iubească, m-am gîndit, de vreme ce arătam ca orice fată obișnuită?

În ultima clipă mi-am prins părul în coadă și mi-am aruncat pe umeri un pulover de un verde intens.

— Gata! i-am strigat lui Dan, care era la parter, bătînd nerăbdător din picior.

Am alergat în jos pe scări, iar el a început să ridă.

— Ce e? Arăt groaznic? De ce rîzi? Rahat. Mă duc înapoi să mă schimb.

— Nu, Ellie! începu el să se scuze. E doar din cauză că arăți exact ca mama. În mod normal, tu nu te îmbraci așa, asta-i tot. Nu sînt obișnuit să te văd în haine de genul ăsta.

— O, Doamne, am gemut. E îngrozitor. Trebuie să mă schimb.

— Nu! zise el, acum pe un ton ferm. Nu mai avem timp. În plus, ar trebui s-o iei drept un compliment, pentru că mama e cea mai elegantă femeie din cîte cunosc, iar tu arăți fantastic.

— Adevărat? am întrebat, începînd să mă relaxez.

— Adevărat. Nici că s-ar putea mai bine. Or
să te iubească toți.

N-ar fi trebuit să mă mir deloc când Linda, sau doamna Cooper, cum îi spuneam pe atunci, a apărut în cadrul ușii purtând pantaloni negri și cămașă albă, un lănțișor la gât și un pulover oranj pe umeri. Singurele diferențe dintre cele două ținute erau că ea purta haine care erau clar de firmă, cămașa era de mătase, puloverul de cașmir, iar lănțișorul din aur.

M-am tras puțin înapoi ca s-o privesc mai atent, în vreme ce ea îl îmbrățișa foarte călduros pe Dan. După aceea, se întoarse către mine cu un zîmbet cordial pe buze. I-am zîmbit și eu și am ezitat puțin, neștiind prea bine dacă să-i strîng mîna sau să o sărut pe obraz și nevrînd să fac ceva greșit.

Îi adusesem bujori, așa că i-am întins buchetul, spunînd că eram încîntată de cunoștință. Ea luă florile și-mi mulțumi, strîngîndu-mă rapid în brațe, iar eu m-am relaxat pe loc.

— Ellie, îmi spuse, luîndu-mă de braț și conducîndu-mă înăuntru, am auzit atîtea despre tine. Și uită-te și tu, adăugă, arătînd spre hainele noastre, arătăm de parcă am fi gemene!

Am rîs și-am urmat-o în bucătărie.

— Oameni buni, a sosit Dan! anunță doamna Cooper, iar tatăl lui Dan puse cuțitul jos, pe tocător, și veni la mine să-mi strîngă mîna.

— Încîntat de cunoștință, zise el, puțin cam prea politicos, m-am gîndit, dar apoi mi-a zîmbit și am știut că avea să-mi placă. Scuză-mă, continuă, ștergîndu-și mîna de șervetul de bucătărie. M-au pus la treabă să tai roșiile și-s plin de suc.

Am rîs, cînd deodată se auzi o altă voce, explicîndu-mi:

— Încercăm să-i dovedim că nu e doar o treabă de femei. Salut!

Emma şedea la masa de bucătărie, răsfoind un număr din revista *Hello!* şi ronţăind cu pumnul alune trase în miere, dintr-un castronel de porţelan aflat în mijloc. Îşi ridică privirea şi-şi salută fratele, apoi mă măsură din cap pînă în picioare. În secunda următoare, mi-am dorit să mă fi îmbrăcat altfel, căci mi-am dat imediat seama că mă considera conservatoare, plicticoasă şi îmbătrînită.

Şi cine i-ar fi putut găsi vreo vină, avînd în vedere că Emma, care era doar cu un an mai tină decît mine, părea desprinsă direct din paginile unei reviste de modă? Purta pantaloni strîmţi, cu talie joasă, cizme cu vîrful ascuţit şi cămaşă strînsă pe corp, iar în păr avea şuviţe roşii.

— Eu sînt, fireşte, Emma, zise ea. Iar tu eşti, fireşte, Ellie. Ce straniu, adăugă zîmbind. Eşti îmbrăcată exact ca mama.

Tatăl lui Dan mă inspectă din creştet pînă în tălpi, apoi se uită la Linda şi izbucni în rîs.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă el. Ce coincidenţă extraordinară.

— Ştiu, m-am strîmbat. Mă simt uşor ridicol, de parcă aş încerca să fiu mai bătrînă cu zece ani.

— Nu, arăţi foarte bine. E o ținută clasică. Mama ar fi încîntată dacă m-aş îmbrăca şi eu ca tine. Îmi tot spune să nu mai dau banii pe haine de firmă, pentru că sînt la modă doar un anotimp şi că nu merită cheltuiala. „Cumpără cîteva articole

vestimentare clasice", zice, dar lookul ăsta pur și simplu nu mi se potrivește.

Îmi place faptul că Emma devine brusc vorbăreață și mă face imediat să mă simt ca acasă, de parcă ne-am cunoaște de secole.

— Dar arăți minunat, i-am spus zîbind. Mi-aș dori să port și eu mai mult haine ca ale tale, dar m-aș simți fals. Ca și cînd toată lumea care s-ar uita la mine ar ști că nu sînt deloc la modă, ci mă prefac numai.

Emma rîse.

— Unul din motivele pentru care mă îmbrac așa este slujba mea.

— Cu ce te ocupi? am întrebat-o, cu toate că știam deja.

— Sînt stilistă, răspunse ea. Specialitatea mea sînt ședințele foto pentru reviste, așa că mă învîrt mai tot timpul printre modele și fotografii. De aici, nevoia de a mă integra în mediul ăsta. Dan spune că lucrezi la Calden.

Am încuviințat din cap.

— Am fost acolo seara trecută! E o slujbă grozavă. Au un bar uluitor.

— Dacă ai noroc să intri.

— Mi-am petrecut săptămîna de după deschidere făcîndu-mi prieteni printre portari, mi se confesă ea. Acum, Luke și Sean se numără printre cei mai buni prieteni ai mei.

— Asta pînă încep să-ți facă avansuri și ți respingi.

— Nu cred că ar îndrăzni, rîse Emma. Mă gîndesc că motivul e faptul că le place grozav să fie în centrul atenției, cînd vine vorba de gagici.

Dan veni în spatele meu și mă cuprinse în brațe.

— Ei bine, ce părere ai de surioara mea?

— Sînt surioara ta numai pentru că sînt mai mică decît tine, pufni Emma, azvîrlindu-și în gură încă un pumn de alune. La capitolul maturitate, te bat cu vreo zece ani. Nu ți-a zis nimeni că fetele se maturizează mai repede decît băieții?

— M-aș angaja într-o dispută cu tine, dacă n-ai purta cizme atît de ascuțite, chicoti Dan. Și acum mai țin minte cînd m-ai lovit în ouă cu pantofii ăia cu toc cui.

Emma clătină din cap și se uită la mine.

— Îți vine să crezi? Nu avea decît paisprezece ani atunci, dar nu m-a iertat nici acum.

— Hei, copii, îi certă cu blindețe doamna Cooper, în timp ce se îndrepta spre masă.

Se așeză, trase revista spre ea ca să se uite mai în voie la cele mai recente poze cu Jennifer Lopez.

— Astăzi nu ne certăm, vă rog. E prima dată de săptămîni întregi cînd ne strîngem toți laolaltă.

— Vrei să zici prima dată de două săptămîni încoace.

Mama lui dădu din umeri, iar Dan zîmbi.

— Deci, pe unde umblă frățiorul ăla al meu? continuă el. Se ține de prostii ca de obicei?

— Ah, te rog să nu începi, spuse doamna Cooper. Trebuia să se vadă cu...

— ...cu unul în legătură cu un cîine? o întrebuse Emma, iar tatăl lor, aflat în partea cealaltă a bucătăriei, își înăbuși rîsul.

— Încetați amîndoi, zise el. Avea o ședință legată de o nouă afacere pe internet.

— O ședință? Duminică dimineață? Vorbești serios?

— Doar îl știi pe Richard. Programul lui de lucru nu se potrivește niciodată cu ale noastre.

— Asta pentru că nu muncește, zise Emma clătinînd din cap. Slavă Domnului că vă are pe tine și pe tata să-l scoateți din încurcături, că altfel i-aș da de pomană la colț de stradă, în fiecare dimineată.

— Emma! Doamna Cooper părea enervată. Dacă Richard nu și-a găsit încă drumul în viață, asta nu înseamnă neapărat că și-a ratat orice șansă. Și nici să n-aud de chestia cu scosul din încurcături. Nu cunoști situația și, dacă nu te superi, ți-aș aminti cine ți-a cumpărat de curînd laptopul.

— Numai pentru că voiai să-i iei unul lui Richard și făceai o afacere mai bună dacă luai două.

Tensiunea începuse să se acumuleze și, cu toate că era interesant să urmăresc dinamica familiei, începusem să nu mă mai simt în largul meu, așa că m-am hotărît să schimb subiectul.

— Doamnă Cooper, pot face și eu ceva? Vă pot ajuta?

Ea se întoarse către mine, relaxîndu-se vizibil.

— Nu, Ellie, totul e gata. Am făcut ce-i place lui Dan cel mai mult, friptură de vită și pîinică de Yorkshire.

— N-am știut că astea sînt mîncărurile tale favorite, am zis eu, privindu-l pe Dan. De ce nu mi-ai spus? Ți-aș fi gătit și eu.

— Ah, zise doamna Cooper ridicîndu-se. Dar nu s-ar putea compara niciodată cu ce-i gătește mama, nu-i așa?

M-am așezat, încercînd să diger afirmația ei și întrebîndu-mă dacă fusese o insultă sau doar

ceva ce-ar spune o mamă iubitoare, cînd mă băt看 pe braț.

— Și n-ar trebui să-mi mai spui „doamnă Cooper“. Spune-mi Linda. „Doamnă Cooper“ mă face întotdeauna să mă gîndesc la soacră-mea.

Îi aruncă o privire scurtă soțului ei, apoi coborî vocea:

— Și, sinceră să fiu, aș prefera să nu mă gîndesc deloc la ea, dacă e posibil.

— Mami! exclamă Emma. Au trecut doar cîteva săptămîni de cînd a murit. Măcar las-o, săraca femeie, să se răcească în mormînt înainte să începi să o bîrfești.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze. Dumnezeu s-o odihnească, vaca bătrînă, spuse Linda pe un ton suficient de scăzut pentru a nu fi auzită de soțul ei, iar Emma își dădu ochii peste cap și se întoarse la revista ei.

— Aha!

Dan sări în picioare și-și îmbrățișă călduros fratele.

— Fiul rătăcitor se întoarce.

— Richard!

Linda se repezi la el și aproape că-l îmbrînci pe Dan din drum, ca să-l îmbrățișeze și ea, după care Richard se aplecă și depuse un sărut pe obrazul Emmei. Mie îmi strînse mîna cu un rînjet obraznic.

Mi-am dat seama din prima clipă că era genul de om care ar fi putut fi achitat pînă și de crimă, de fapt, varianta mai zveltă, mai tînără și mai chipeșă a lui Dan. Cred că Dan e fermecător, dar asta mai ales din cauză că-l iubesc și pentru că e manierat și politicos. Pe de altă parte, Richard

deborda de șarm, mă așteptam ca unul din noi să se repeadă să aducă o cârpă ca să-l șteargă de pe podea.

— Tu trebuie să fii încântătoarea Ellie, zise el, sărutându-mă și, fără să vreau, am simțit că mă îmbujorez ușor. Slavă Domnului că Dan pare să-mi fi moștenit în cele din urmă bunul-gust.

— Bunul-gust? Încerci să pari amuzant? Ultima ta prietenă arăta de parcă tocmai venise de la un colț de stradă din Westbourne Grove¹.

— Înțeleg că ai făcut deja cunoștință cu dracul de frate-meu.

Richard ridică dintr-o sprânceană.

— Cred că voiai, de fapt, să zici *dragul* de frate-meu.

M-am așezat mai comod în scaun și am savurat spectacolul. Michael și Linda terminau de pregătit mâncarea, în vreme ce Dan, Rich, Emma și, desigur, eu, observatorul de pe margine, ne așezam la masă. I-am privit cum se ciondăneau și râdeau, aruncându-și unul altuia comentarii ce-ar fi putut fi percepute ca insulte, dar care se topeau în evidenta atmosferă de dragoste profundă și sinceră.

— Spune-mi, Ellie, mai ai frați și surori? strigă Linda din bucătărie.

Am dat din cap plină de regret și m-am îndreptat spre ea.

— Mi-am dorit întotdeauna o familie numeroasă, dar mama a murit când eram adolescentă, iar tata s-a recăsătorit.

1. Stradă comercială care traversează zona Notting Hill și unde se găsesc diverse magazine considerate foarte la modă. (n.t.)

Linda se opri din ce făcea, iar pe chip i se citi îngrijorarea.

— O, ce îngrozitor, spuse. Cum a murit?

— Într-un accident de mașină când aveam trei-sprezece ani.

Am omis, desigur, să-i menționez că fusese beată.

Tatăl lui Dan părea foarte șocat.

— Oribil, murmură el. Să i se întâmple un lucru atât de îngrozitor cuiva atât de tânăr.

— Biata de tine, se auzi ca un ecou vocea Lindei. Erai atât de mică. Tu și tatăl tău sînteți încă apropiați?

Am clătinat din cap.

— S-a recăsătorit și locuiește în Potters Bar, așa că nu ne prea vedem. Are doi copii cu actuala soție, deci, oficial, presupun că am, de fapt, doi frați vitregi. Cu toate astea, cred că nu i-am întâlnit decît de cîteva ori.

— Și asta-i tot? se îngrozi Linda. Nu mai ai pe nimeni? Unchi? Mătuși? Bunici?

— Nu și nu e chiar atât de rău. M-am obișnuit, dar am visat întotdeauna să am frați și surori și să fac parte dintr-o familie numeroasă, ca a voastră.

— Bun, zise ea, cuprinzîndu-mi umerii cu un braț și strîngîndu-mă. Pentru că acum poți să fii membră a acestei familii. Cum ți se pare?

— Minunat.

Și nu mințeam.

Prînzul a fost delicios. Și lung. Și zgomotos. Pe măsură ce trecea vremea, Dan, Emma și Richard păreau să redevină adolescenți, iar eu nu m-am putut abține și m-am alăturat lor, simțindu-mă ca o școlăriță neastîmpărată, chicotind la glumele atrocitate pe ascuns, ca să nu le audă părinții.

Nu exista nici umbră de îndoială că în casa lor cînta găina. Michael arăta ușor năucit de cele ce se petreceau, era glumeț și drăguț, dar, cu timpul, începu să vorbească tot mai puțin. Motivul principal era acela că nevastă-sa îl întrerupea tot timpul.

Era clar că Dan și Richard erau adorați de mama lor, care zîmbea de fiecare dată cînd îi privea. Îi punea lui Richard întrebări amănunțite despre fiecare aspect al vieții lui.

— Deci, zici că afacerea asta pe internet o să meargă? zise ea.

Devenind brusc serios, Richard încuviință din cap.

— De fapt, cred că sîntem pe cale să obținem ceva cu adevărat important, răspunse. Întîlnirea de azi-dimineață a mers foarte bine și, de îndată ce clarificăm modul de finanțare, îi dăm drumul.

— Ăăă, n-aș vrea cîtuși de puțin să fiu eu aia care-ți toarnă apă în șampanie (Linda își dădu ochii peste cap imediat ce Emma deschise gura), dar ție nu ți-a spus chiar nimeni că serviciile online nu mai sînt de mult pe val?

— Adevărul este, Emma, răspunse Linda înainte ca Richard să apuce măcar să vorbească, că ideile bune încă n-au murit de tot. Uită-te la Amazon. Sau la Google. Dar de eBay ce zici? Abia a fost înființat. Oamenii nu mai pot cîștiga sumele alea ridicol de mari pe care le scoteau în primii ani, dar dacă ideea asta e atît de incitantă pe cît o consideră Richard, nu există nici un motiv să nu funcționeze.

— Dar asta ai spus și despre serviciile de menaj cu care se ocupa anul trecut. Și înainte de asta ce-a fost? Nu-ș' ce curs motivațional?

— Au existat motive al dracului de bune pentru care astea nu au mers, zise Richard pe un ton defensiv. Mai ales din cauza momentului prost ales. De unde era să știm noi că se înființau în același timp firme similare, dar cu o finanțare mai bună?

— Ăăă... făcînd puțină cercetare?

— Emma, zise Linda cu o voce de gheață, ești bună să-l mai slăbești puțin pe fratele tău?

— Mda, o aprobă Richard. Cînd veniturile tale vor ajunge la șase cifre, atunci să vii să mai stăm de vorbă.

— De ce, ca să mă jecmănești de bani pentru următoarea ta afacere? rînji Emma, iar Richard o lovi în joacă.

— Nu fi ridicolă, rîse el. De ce-aș încerca să te jupoi pe tine, de vreme ce Dan e a) mai amabil decît tine și b) are mai mulți bani?

— Ah, desigur, nu cumva să-l uiți pe tata, zise Dan. El e investitorul pe care e musai să-l cîștigi.

— Tati, spuse Emma mîeros, știi tu mașina aia de care am tot vorbit în ultima vreme...

— Las-o baltă, zise Linda. Mașina ta n-are nimic. Acum, vă rog, am putea să nu mai discutăm de bani? Ce Dumnezeu o să creadă Ellie?

Eu, una, îi consider pe toți foarte norocoși că sînt atît de apropiați, că au o familie, că se pot certa și ciondăni și șicana știind că, în cele din urmă, vor fi tot împreună.

Și, firește, ei nu sînt conștienți de asta, căci e singura realitate pe care o cunosc, după cum nici eu nu o cunosc decît pe a mea.

Cît de norocoși sînt! Și habar n-au de asta. Mai ales Emma. Am urmărit cum se poartă în preajma Lindei, am simțit tensiunea dintre ele și m-a întristat faptul că Emmei nici prin cap nu-i trecea că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că avea o mamă, ca să nu mai spun o mamă ca a ei.

Dacă aș fi în locul Emmei, iar Linda ar fi mama mea, aș fi mîndră și *foarte* recunoscătoare. Mi-aș petrece timpul cu ea și aș lua-o cu mine în escapade la cumpărături. Am lua prînzul împreună, am bîrfi și i-aș povesti despre necazurile mele cu bărbatii și dilemele legate de prieteni.

Linda e genul de femeie cu care te poți duce la saună, în compania căreia poți să te faci comodă și să te bucuri de un tratament cosmetic. Cu ea, te poți comporta ca o fetișcană, fără să te simți cîtuși de puțin vinovată.

Iar cînd lucrurile ar merge prost sau dacă aș fi abătută sau singură, sau cînd viața nu s-ar îndrepta în direcția pe care mi-aș fi dorit-o, m-aș duce într-un suflet acasă ca să îmi dea supă de pui sau tocană de vită sau friptură cu pîinițe de Yorkshire. Mi-aș dori să-i simt compasiunea și prietenia, înțelegerea și aprobarea.

Dacă aș fi Emma, mama mi-ar fi cea mai bună prietenă și, cu toate că-mi place de Emma și în ciuda ușurinței cu care am conversat cu ea în timpul mesei, îmi dădeam seama că relația lor nu era simplă. Voiam atît de mult să-i arăt ce aveam, să-i povestesc despre viața mea, despre cum e să nu ai pe nimeni. Pînă cînd îl cunoscusem pe Dan.

4

— Le-a plăcut foarte mult de tine, mă anunță Dan a doua zi dimineată. Nu că m-ar mira.

— Adevărat? am întrebat eu, fără a-mi putea ascunde nota de ușurare și de încîntare din voce.

— Absolut, confirmă el și zîmbi larg. De fapt, mama a zis că ești perfectă pentru mine.

— Oh.

M-am retras din locul în care mă cuibărisem lîngă el, pe canapea, și l-am privit sever.

— Nu ești, sper, un bărbat din ăia care ies numai cu fete care îi displac mamei și care se plictisesc de cele pe care ea le place?

Dan începu să rîdă.

— Nu, Ellie. Nu plec nicăieri pentru încă, hm, nu știu (se uită la ceas), cel puțin o oră.

La momentul respectiv, abia începuserăm să locuim împreună. Dan se mutase în apartamentul meu, neaducînd mai nimic cu el, dar, după cum subliniasse chiar el, mai avea acasă, în dormitor, stocuri generoase, așa că, dacă simțea dintr-odată nevoia acută de, să zicem, chitara electrică la care învățase să cînte cînd avea optsprezece ani,

nu trebuia decît să dea o fugă în Hampstead ca s-o aducă.

Nu mai locuisem cu nimeni înainte de el, îmi prețuisem libertatea și muncisem din greu să-mi aranjez apartamentul așa cum îl doream.

Dar odată ce totul a devenit serios, odată ce Dan a început să petreacă șase nopți din șapte la mine, părea ridicol ca amîndoi să continuăm să plătim ipotecă și, avînd în vedere că apartamentul meu era doar puțin mai mare, dar infinit mai confortabil, ne-am hotărît că al lui ar trebui să fie dat la închiriat.

Locuiam acolo de cinci ani. Cei mai fericiți din viața mea. Era prima dată cînd realizam cu adevărat ce înseamnă să fii la casa ta, prima dată cînd știam cum e să ai o casă.

Am umblat prin magazinele de vechituri, mobilîndu-mi camerele cu extrem de puțini bani, iar weekendurile mi le-am petrecut cățărata pe scară, cu pensula de vopsit în mînă.

Cumpărasem toate revistele de design interior (*Architectural Digest*, *House & Garden*, *World of Interiors*), rupsesem paginile care îmi plăcuseră și încercasem să copiez camerele văzute acolo cît am putut mai bine, în limita bugetului meu minuscul.

Aveam colegi și prieteni care obișnuiau să se mute o dată la cîtiva ani, care se plictiseau de casele lor și voiau ceva mai mare și mai confortabil, dar eu n-am simțit niciodată nevoia asta. Știam că apartamentul meu era tot ce-mi dorișem vreodată și nici prin cap nu-mi trecea să vreau altceva.

Încă de la prima vizită, lui Dan i-a plăcut la nebunie casa (asta a fost la a cincea întîlnire,

cînd eu am gătit salată de anghinare, pește cu roșii la cuptor și usturoi, spumă de ciocolată cu căpșuni). Firește că am ajuns în pat, iar a doua zi dimineață am știut cu siguranță că nu aveam să mă mai culc cu nimeni altcineva niciodată. Dan a spus întotdeauna că apartamentul meu era așa cum și l-ar fi dorit și pe-al său, dacă ar fi avut vreun pic de stil.

Credeam că glumește, pînă cînd, în săptămîna următoare, am mers să-i văd casa, în Kentish Town. Am intrat pe ușa aflată la etajul al cincilea al unei clădiri imense și-am căutat de îndată o canapea confortabilă pe care să mă prăbușesc și să-mi revin după ascensiune.

Dar nu era nimic. Nici urmă de mobilă. Doar cutii cu haine, o saltea pe un cadru de lemn, care în mod sigur apucase și zile mai bune, un televizor cu ecran plat uriaș și sute de casete video.

— Mi-e teamă că nu e prea primitiv, spuse Dan, intrînd în dormitorul lui ca să-și ia haine curate pentru următoarea săptămîină pe care avea să și-o petreacă la mine.

— Asta ar merita titlul de eufemismul anului, am răspuns eu, șocată că cineva putea locui în astfel de condiții. Cînd te-ai mutat aici? Ieri?

— Nu prea stau pe-acasă, zise el zîbind.

— Clar. Dar cum se face că pe-aici nu stai prea mult, de vreme ce ți-ai petrecut majoritatea săptămîinii trecute la mine acasă? Dacă nu ești niciodată acasă, cum de-ai găsit timp să fii cu mine mai tot timpul săptămîina trecută? Cu siguranță n-am fost chiar așa o mană cerească pentru viața ta socială, nu?

Dan rînji, cu brațele pline de cămași și tricouri.

— Viață socială? Care viață socială? N-am avut așa ceva înainte să te cunosc pe tine.

— Desigur! am exclamat, dîndu-mi o palmă peste frunte. Ar fi trebuit să-mi dau seama. În seara aia ai venit la Calden pentru că...? Aveai o întîlnire de afaceri?

— De fapt, chiar așa e, spuse el încuviințînd din cap. Doar ne știi pe noi, ăștia din televiziune. De ce să ținem o ședință într-o sală, cînd există un bar numai bun chiar după colț?

— Să fiu sinceră, nu prea cred că vă cunosc pe voi, ăștia din televiziune.

— A, nu? se miră el, ridicînd din sprînceană și dînd drumul hainelor pe podea în vreme ce se îndrepta către mine. Atunci, poate ar fi timpul să începem să ne cunoaștem mult mai temeinic.

La două săptămîni după ce Dan s-a mutat la mine, sună cineva la ușă. Era sîmbătă dimineață și Dan se dusese la sală, ca să-și facă obișnuitul program de exerciții săptămînale, lăsîndu-mă și pe mine, în sfîrșit, puțin singură.

Deși fusesem entuziasmată atunci cînd venise să locuiască la mine, acum începusem să realizez ce se întîmpla. Îmi imaginasem întotdeauna viața împreună ca pe un fel de ideal romantic: să ne trezim unul în brațele celuilalt, să ne petrecem diminețile de duminică rîzînd la un pahar de suc de portocale și o felie de pîine prăjită. Oricît de rușine mi-ar fi să recunosc, cred că ideea asta a mea s-a format punînd cap la cap diverse reclame TV cam ieftine.

Dar realitatea era alta: apartamentul era al meu, eu îl plătisem și tot eu îl decorasem. Eu

alesesem fiecă piesă de mobilier și hotărîsem cum să le aranjez. Dacă nu-mi plăcea ceva, îi achimbam locul.

Și, din senin, acum trebuia să găsesc spațiu suplimentar pentru lucrurile lui Dan, inclusiv pentru cele pe care nu le puteam suferi. De exemplu, colecția lui de postere de film înrămate. *Chinatown*, *Dirty Harry*, *Once Upon a Time in America*. Sînt sigură că ar fi arătat extraordinar în, să zicem, camera lui de cămin de la facultate, dar, să fim cinstiți, la treizeci și cinci de ani, te-ai aștepta să aibă ceva mai... ei bine, mai potrivit pentru un adult. Le exilasem pe hol, unde stăteau teanc, cu fața în jos, așteptînd ca Dan să le agațe.

Și, cu toate că înțeleg faptul că orice băiețel visează să aibă, cînd se face mare, un ecran TV cu plasmă imens, respectivul obiect nu se prea potrivea cu decorul meu atît de feminin. Dar mi-am dat seama destul de repede că nu aveam să cîștig bătălia asta în veci, așa că m-am străduit din răspuțeri să ignor uriașul dreptunghi negru care trona ca o piață rea în colțul camerei.

Par egoistă? Sigur că sînt. Cine n-ar fi, după aproape douăzeci de ani de viață pe cont propriu? Eram obișnuită să fac lucrurile într-un anumit fel și nu trebuise niciodată să mă gîndesc la nimeni altcineva. Înțelegeam noțiunea de compromis, doar că nu fusesem niciodată nevoită s-o pun în practică.

Și iată-l pe Dan, dînd la o parte fotografiile înrămate pe care le pusesem cu delicatețe pe combina stereo, într-un efort de a-i da un aer mai feminin și de a o încadra în restul camerei.

Și iată-mă și pe mine, uitându-mă la el și mușcându-mi limba ca să nu țip că asta e casa mea și că oricum nu voiam nenorocita aia de combină aici.

— Știu că e dificil, îmi zisese el după prima noastră ceartă, una mică, petrecută la două zile după ce se mutase. Ai locuit singură ani de zile, iar eu n-am mai stat cu cineva în casă de mult timp. Sîntem amîndoi obișnuiți să avem spațiu personal. Va dura o vreme pînă să ne adaptăm traiului cu o altă persoană. Dar, Ellie... Se întinse peste masă și-mi luă mîna. Merită efortul. Te iubesc și vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Țasta nu e decît un neajuns minor și trebuie să facem amîndoi un compromis.

Am încuviințat din cap, uimită că găsisem pe cineva care să mi se potrivească perfect, care să mă iubească atît de mult și care să poată să fie atît de onest în privința chestiunii ăsteia.

— Ai dreptate, am spus. Îmi pare rău.

— Asta înseamnă că pot să-mi las în continuare chiloții pe podeaua din baie?

— Ha, ha, ha. Nu întinde coarda.

Dar m-am supus fără să protestez cînd s-a aplecat și m-a sărutat apăsător pe buze.

Iar în dimineața aceea de sîmbătă, cînd a sunat cineva la ușă, m-am enervat nițel, căci abia mă instalasem ca să mă bucur de ritualul solitar al ceaiului și croasantului luate în pat, împreună cu un număr din *Telegraph*. Burnița de martie care cădea afară m-a ajutat să mă scap de sentimentul de vină, pentru că nimic nu se compară cu a rămîne în așternut într-o dimineață în care afară e urît și plouă. În plus, habar n-aveam cine ar putea fi la ușă.

Mi-am tras în grabă halatul de baie pe mine (de-o eternitate intenționez să-mi iau un halat de casă, dar nu știu cum se face că nu ajung niciodată să cumpăr unul) și, cu părul încîlcit și ochii umflați de somn și nespălați, m-am dus să deschid. Acolo am dat peste mama lui Dan, stînd în prag și radiind de fericire.

— Ellie! exclamă ea, dîndu-mi un sărut pe obraz.

În timp ce eu înghețasem, umilită de faptul că mă vedea în halul ăla, ea se strecură pe lîngă mine și intră în hol.

— Sper că nu te superi că am trecut pe la tine, dar mi-am dat seama că dacă ar fi să aștept o invitație de la Dan, m-ar prinde paștele cailor. Unde pot să așez astea?

Ducea un imens buchet de lalele, pe care îl transportase în bucătărie, unde începu să deschidă dulapurile, vrînd probabil să găsească o vasă.

Rahat. Bucătăria arăta ca după un bombardament. Pregătiserăm amîndoi cina cu o seară înainte, iar Dan se strecurase în spatele meu în vreme ce curățam legumele și-și plimbase degetele pe interiorul coapsei mele, așa că am lăsat baltă orice activitate de readucere a încăperii la starea ei originală, de curățenie imaculată, și-am dat fuga în dormitor, lăsînd totul pe a doua zi dimineață.

Auzisem mai demult că semnul după care poți recunoaște un adevărat bucătar este faptul că persoana curăță pe măsură ce gătește, dar, în ciuda faptului că sînt o împătimită a tuturor emisiunilor culinare de la televizor, în ciuda faptului că nu ratez nici un episod cu Gordon

sau Jamie¹ sau alții ca ei, care șterg tocătoarele, aruncă la gunoi cojile de usturoi și tulpinile de pătrunjel înainte să se apuce de altceva, nu s-a lipit nimic de mine.

Dar, vai, cât îmi doream în clipele acelea să mă fi străduit mai mult. Am privit dezastrul prin ochii Lindei Cooper și mi s-a făcut pielea de găină.

— Îmi pare nespus de rău pentru dezordine, am zis cu un glas pierit, adunînd de pe masă farfuriile cu resturi uscate de mîncare și ducîndu-le la chiuvetă. Nu-mi vine să cred că mi-a văzut bucătăria în cea mai jalnică stare cu putință. Mă simt atît de jenată.

Am deschis ușa unui dulap și i-am întins o vază pătrată de sticlă.

— Am o menajeră extraordinară, care e în căutare de ceva de lucru în plus, răspunse ea zîmbind. O s-o sun dacă vrei și-o să întreb dacă poate veni săptămîna asta. Cum ți se pare?

— O, minunat, am spus pe un ton stins, căc nu mă gîndisem niciodată că altcineva în afară de mine mi-ar putea face curat în casă.

Și, sincer, cu excepția dimineții în cauză, îmi place să cred că-mi îndeplinesc bine obligațiile, deși nu avea rost să precizez asta. Dacă aș fi Linda Cooper, n-aș înghiți așa ceva.

— Oricum, zise ea cîntat, în timp ce rupea cozile lalelelor și le aranja în vază cu o mînă de expert, n-o să ia decît o clipă să strîng tot de pe aici. Erai cumva pe cale să mergi la duș? Locu-
ăsta o să lucească pînă termini tu.

1. Celebrii bucătari Gordon James Ramsay și Jamie Oliver (n.t.)

Acuma, să fim înțeleși, știam că nu trebuia să iau asta personal și că nu încerca decît să mă ajute, dar tot simțeam că eu sau talentul meu de gospodină fusese făcut cu ou și cu oțet și mă supărasem.

Și mă mai simțeam îngrozitor de vulnerabilă, așa cum eram, îmbrăcată în halatul de baie vechi și hărtănit, cu părul în dezordine și fără pic de machiaj. Eram conștientă că nu voi putea suporta umilința decît dacă mă simțeam suficient de puternică și asta nu s-ar fi întîmplat decît dacă aș fi fost perfect protejată de armura mea, adică machiajul și hainele.

Astfel, m-am furișat în direcția băii, lăsînd-o pe mama prietenului meu cu mîinile pînă la coate în detergent de vase.

Am ieșit după o jumătate de oră, cu părul strîns în coadă la spate, într-o pereche de blugi și un tricou alb, simțind că puteam face față oricui.

— Am pregătit niște cafea, spuse Linda veselă, în timp ce eu intram în bucătăria care sclipea acum. Și sper că n-o să te superi că ți-am spălat toate vasele. Erau foarte murdare.

Iarăși mă simt umilită.

— Linda, nu era nevoie să faci asta.

— Nu, nu. Știu că voi, tinerii, nu aveți timp să faceți curat cum se cuvine și măcar cu atît puteam ajuta și eu. Acum vino și așază-te și hai să ne cunoaștem mai bine.

Pînă a plecat, am fost pusă la curent cu întreaga istorie a familiei Cooper și aveam o imagine mai clară a conflictelor și tensiunilor dintre membrii ei.

Se părea că Linda nu era chiar atât de liniștită și împăcată pe cât crezusem la prima noastră întâlnire și că exista, în mod categoric, un resentiment legat de faptul că nu putuse să urmeze o carieră. Ghicisem deja că era una din acele femei care-și împlineau ambițiile prin intermediul copiilor lor și fiecare cuvânt al ei venea să mă confirme ipoteza.

Linda era extrem de mândră de Dan, care este evident tipul tânărului de succes, mulțumit diplomei sale excelente și carierei prolifice ca producător de televiziune. Ultimul lui documentar câștigase câteva premii și dăduse naștere unei cantități impresionante de articole de presă, pe care Linda le decupase și le adunase într-un album.

Despre Richard spunea că încă nu și-a găsit drumul în viață. La vârsta de douăzeci și nouă de ani, mi se pare că omul ar trebui să știe ce are de gând să facă în continuare, dar Linda afirma că Richard e un visător și că va reuși în cele din urmă.

— Și Emma? am întrebat. E o fată atât de sociabilă și are o personalitate foarte puternică. Probabil e fantastic să ai așa o fiică.

— Ea e aia cu moț în frunte. Adică, atunci când e bună și cuminte, e foarte, foarte bună și cuminte, iar când e rea, e de-a dreptul oribilă.

— Oribilă? Serios? Pare încântătoare.

— Asta pentru că nu ți-e fiică, zîmbi Linda. Știu că mama ta a murit când era foarte tânără și te rog să nu mă înțelegi greșit, dar anii de adolescență pot fi foarte dificili pentru o mamă și fiica ei.

— Da, știu, am răspuns. Poate că nu am avut-o pe mama lângă mine atunci, dar am trecut prin asta cu toți prietenii mei.

— Ei bine, Emma a fost întotdeauna o rebelă. O iubesc, fără nici o îndoială, dar nu o înțeleg deloc. Adică, acum sincer vorbind, la vârsta ei, ar fi trebuit să se fi așezat deja la casa ei. Uită-te la tine, Ellie. Ești cam de vârsta ei, nu-i așa?

Am încuviințat din cap.

— Și ai casa ta, o slujbă bună și independență financiară. Emma pur și simplu trece de la o slujbă la alta și de la o petrecere la alta, mutându-se pe la prieteni și iubiți după cum se ivește ocazia. Of, nu mai știu. Poate că asta le stă în fire oamenilor cu spirit creativ.

Cheia se învârti în broasca ușii de la intrare, iar eu am răsuflat ușurată. Una era să mă împrietenesc cu mama iubitului meu și cu totul alta să o ascult plângându-se de ceilalți copii ai ei. Nu eram dispusă să mă confrunt cu așa ceva acum, fiind abia începusem să le cunosc familia.

— Mami!

Chipul lui Dan se luminează când intră în bucătărie. O sărută mai întâi pe ea, apoi pe mine.

— Bleah, ești transpirat tot, am zis, retrăgindu-mă. Înțeleg că ai tras de fiare cu succes, astăzi.

— Aha. Fac duș imediat. Ce faci tu aici, mamă?

— N-am mai primit vești de la tine, așa că m-am gândit că e mai bine să vin și să te văd în noul tău apartament.

— E drăguț, nu? întrebă Dan, cu un zîmbet larg.

— E o îmbunătățire vizibilă față de cel de dinainte.

— Asta nici n-ar fi greu, am adăugat eu, dezamăgită de faptul că se referise la apartamentul meu doar ca la o „îmbunătățire“.

— Bărbații ăștia!

Linda își dădu ochii peste cap, uitându-se la mine, iar eu am simțit din nou că mi-e dragă și mi-a plăcut teribil că fusesem inclusă în conspirație, cu toate că eu, una, nu prea credeam în ea.

Au trecut câteva luni, timp în care lucrurile au fost și dificile, dar și mai minunate decât mi-aș fi imaginat. Îmi plăcea la nebunie faptul că aveam cu cine să vorbesc în fiecare seară, că nu mai trebuia să merg la culcare simțindu-mă singură.

Dar erau momente în care îl priveam și fierbeam de furie. Uram faptul că eram silită să mă uit la *Familia Simpson*, când tot ce-mi doream era să mă ghemuiesc undeva, cu o carte. Mă călca pe nervi faptul că eu păream a fi singura care trebuia să-și bată capul cu cina, ca să nu mai vorbesc de gătit.

Per ansamblu, aș zice că momentele plăcute le întreceau de departe pe cele neplăcute și, deșene mai certam, disputele se risipeau repede și nu au fost niciodată atât de serioase încât vreunul din noi să se îndoiască de relația noastră.

Pe la sfârșitul lui mai, Dan a câștigat un premiu important din industria televiziunii, pentru una din emisiunile pe care le-a produs. M-a sunat de îndată ce a aflat și mi-a spus că mă va duce să luăm cina la Zuma, că trebuie să mă îmbrac frumos, pentru că mergeam să sărbătorim.

Mi-am pus o rochie neagră clasică, pe care luasem la reducerile de la Nicole Farhi, că

gusturile mele deveniseră ceva mai sofisticate de când cu viața de cuplu. Când fusesem singură, tot amestecasem hainele, bluze de la Hennes, pantaloni de la Zara, pulovere de la Joseph. Acum, în ciuda faptului că ieșeam rar la restaurante ca Zuma, aveam o viață socială mai plină decât oricând înainte. Nu sînt genul competitiv, dar deseori m-am simțit ușor demodată și prost îmbrăcată în tovărășia iubitelor și soțiilor prietenilor lui și hotărîsem să mă țin mai atent sub observație și să încep să-mi cumpăr haine mai bune. Chiar dacă acestea erau la reduceri.

Majoritatea prietenilor lui Dan erau foști colegi de școală. Avînd în vedere că eu mă îndepărtasem de toți cei cu care fusesem la școală, mi se părea extraordinar că el încă se mai vedea cu „gașca lui”. Prietenii însemnau totul pentru el. Am știut chiar de la început că, dacă eu și Dan urma să avem o relație serioasă, trebuia să-i „curtez” pe băieți tot atât de mult ca și pe el.

Unul era Simon, cavalerul de onoare din oficiu, ales în cazul în care Dan se decidea vreodată să se însoare. Hmm, amuzant, arătos și fermecător. Nu știam de ce nu avea încă prietenă, dar Dan spunea că e îngrozitor când vine vorba de femei și că voi descoperi singură asta în cele din urmă.

Ceilalți erau Tom, Rob și Cheech, al cărui nume real era, se pare, Nicholas, dar îi spuneau Cheech de atîta vreme încît, atunci cînd l-am întrebat pe Dan de ce îi spuneau Cheech, n-a fost în stare să-și amintească. În final, am înțeles că ar avea ceva de-a face cu unele isprăvi de-ale lui, din facultate, în care era implicată și o pipă de fumat marijuana.

Tom și Rob erau însurați cu Lily și, respectiv, Anna, iar ceilalți aveau nevoie disperată de niște

mîncare gătită în casă, așa că într-o vineri, imediat după ce ne-am mutat împreună, i-am invitat pe băieți la cină. Curînd, asta s-a transformat într-un ritual săptămînal. În fiecare săptămîină, găteam friptură în suc propriu, cu garnitură de cartofi, legume și sos de pîine și mă asiguram că aveam și un desert care să le aducă aminte de zilele petrecute la cămin: plăcintă cu mere și cremă de ou, budincă cu stafide sau prăjitură cu melasă. Planul meu de a ajunge la inimile lor prin stomac funcționa.

Dan îmi spusese, după prima seară de vineri, că toți cei patru băieți căzuseră de acord că „meritam“. Se părea că asta era cea mai înaltă formă de aprobare pe care o putea primi o fată și, de fapt, eram și prima care întrunea votul lor unanim. Am fost așa de bucuroasă, că abia am închis un ochi.

Din fericire, ambele soții erau foarte drăguțe, dacă nu cumva chiar genul de prietene pe care le-aș fi ales eu însămi, dar de îndată ce m-am echipat în haine mai la modă, m-am simțit aproape ca și cum aș fi făcut parte din gașcă de-o veșnicie.

Aranjasem să ne întîlnim la Zuma, Dan venind direct de la muncă, de la o ședință de redacție tîrzie. Mă simțeam perfect în rochia mea, la modă, totuși elegantă în noii mei pantofi Jimmy Choo. L-am urmat pe șeful de sală pînă la masă și, în vreme ce-l așteptam pe Dan, am comandat obișnuita mea băutură fără alcool.

El intră în grabă la cîteva minute după aceea și se aplecă peste masă ca să-mi dea un sărut grăbit.

— Îmi pare rău că am întîrziat. Arăți minunat, îmi spuse, iar eu am zîmbit, în timp ce lua

lista cu vinuri pe care i-o adusese chelnerul și-o parcurgea, avînd aerul că știa perfect ce face.

— Ce ne recomandați? îl întrebă el pe *sommelier*, după ce comandasem de mîncare și dădu din cap cu un aer de cunoscător cînd i se sugeră un Chateau Beychevelle din 1966, de parcă acela ar fi fost exact vinul pe care l-ar fi ales el însuși.

— Crezi că ne dădeau pe ușă afară dacă ceream o jumate de vin roșu de casă? i-am șoptit eu.

— Ceva îmi spune că nu e genul de local în care poți să ceri o jumate de sticlă de poșircă, rînji Dan. Nu că m-aș plînge.

— Nici eu, am zîmbit, gîndindu-mă ce minunat era să fiu răsfățată în felul ăsta. Deci, povestește-mi ce-ai făcut azi.

Am vorbit, am rîs și ne-am povestit unul altuia evenimentele de peste zi, am discutat despre viitorul nostru, ne-am împărtășit visurile personale despre ce ne va rezerva acesta și am constatat cu plăcere că ele erau comune: o casă cu grădină mare, nu mai mult de doi copii și, poate, cîndva, dacă aveam să cîștigăm destui bani, o casă la țară sau, cine știe, chiar în Franța. Am fost de acord că ar fi frumos să avem și un cîine, dar nu ceva foarte mare, nu pentru casa din Londra, adică. Eu voiam un terier alb scoțian, dar Dan a zis că ăștia sînt cîini pentru fete și că e musai să avem măcar un labrador de talie mică.

A venit și a trecut și vremea desertului, după care a urmat cafeaua cu lapte, moment în care Dan a devenit brusc serios.

— Ce s-a întîmplat?

Am privit cum i se scurge culoarea din obraji, iar tenul îi căpăta o tentă ușor verzuie.

— Te simți bine? O, Doamne. E de la mîncare? Ce-i cu tine, Dan? Vorbește.

Dan își dresă glasul și, cînd se întinse peste masă și-mi luă mîna, am știut. Jur pe ce-am mai sînt că, imediat ce l-am auzit, am știut ce urma să se întîmple și sînt convinsă că am încetat să mai respir preț de cîteva secunde. În clipa în care și-a început discursul gata pregătit, despre cum și-a dorit dintotdeauna să se căsătorească, dar cum nu credea că va găsi vreodată fata potrivită, inima îmi bătea atît de puternic, că abia îl mai auzeam.

Desigur, am spus da.

5

Am luat un taxi pînă acasă, sărutîndu-ne și ghemuindu-ne unul în celălalt pe bancheta din spate, în vreme ce eu îmi țineam mîna ridicată, ca să-mi admir inelul de logodnă. Mă simțeam atît de ciudat să port un inel pe degetul acela, un inel atît de frumos încît voiam să-l arăt tuturor oamenilor pe lîngă care treceam.

Metoda lui Dan nu fusese aceea evidentă, anume de a mă duce la un magazin de bijuterii și a mă întreba ce inel îmi place, dar își amintise că odată, pe cînd răsfoiam o revistă, îi indicasem un inel care arăta de-a dreptul uluitor.

— Nu-mi vine să cred că ți-ai amintit! repetam eu întruna, ținîndu-mi mîna la nivelul feței și privind sclipirile diamantului în lumina felinarelor de pe stradă. Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva.

— Am vrut să-ți fac o surpriză, spuse Dan, sărutîndu-mă pe urechea stîngă, și m-am gîndit că nu ar mai fi același lucru dacă n-ai purta inelul.

— Ai dreptate. Probabil că nu ar mai fi fost totul atît de real. O, Doamne! am țipat, cuprînzîndu-l cu brațele. O să ne căsătorim!

În timp ce intram în casă, începu să sune telefonul. Am ridicat receptorul și am auzit vocea Lindei la celălalt capăt al firului.

— Ei bine? ciripi ea fericită, în vreme ce mă uitam bănuitoare la Dan.

— Ei bine? am întrebat la rîndul meu.

— Ei bine, familia mea s-a mai îmbogățit cu o fiică?

— Da, Linda, am zîmbit.

Ei îi scăpă un țipăt ascuțit și-l chemă pe Michael la telefon.

— Felicitări, Ellie, îmi ură el cu căldură. Ce veste minunată, știu că voi doi veți fi foarte fericiți împreună.

Apoi, Linda luă iarăși receptorul.

— Sînt atît de entuziasmată! exclamă ea. De-abia aștept să m-apuc să pun la cale nunta. O, Doamne, cînd e ziua cea mare?

— N-am nici cea mai vagă idee, am rîs. Încă nu am vorbit despre asta.

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, mă gîndeam: „Despre ce naiba vorbești? Tu pui la cale nunta? Asta e nunta mea. Am treizeci și trei de ani și sînt director de marketing la Calden. Dacă nu pot să-mi planific singură nunta, atunci care dracu' mai e șarmul?”

— Ce zici de o zi din iarna asta? întrebă Linda. Știu că nu mai sînt decît vreo șapte luni pînă în decembrie, dar *ador* nunțile de iarnă. *Atît* de elegante! Ai putea să ai ca flori de nuntă niște trandafiri de culoarea vinului roșu și am dispune de timp berechet ca să pregătim totul.

— Eu și Dan va trebui să vorbim despre asta, am răspuns. Dar, de îndată ce vom stabili o dată, tu vei fi cu siguranță prima care va afla.

Nu m-am mai obosit să-i mulțumesc că se oferise să ne ajute, precizînd că ne vom descurca noi, dar mi-am făcut nod la o batistă imaginară, ca să nu uit să-i zic asta în viitorul apropiat.

— Ah, știu, știu, nu e treaba mea. Doar că aștept de atîția ani să organizez nunta Emmei și e evident că nu am avut ocazia, dar acum pot face asta pentru tine.

— Știu.

Mi-am înăbușit un sentiment dureros de vină. În fond, nu încerca decît să fie drăguță și oare chiar trebui să fiu mai recunoscătoare că era atît de încîntată?

— Înțeleg foarte bine. Dan e chiar aici, vorbește cu el, am zis și i-am întins receptorul lui Dan, rămînînd prin apropiere pînă ce își luă rămas-bun.

— Dan, am spus încet, imediat ce închise, părinții tăi știau că urma să-mi ceri mîna?

— Tata nu știa, dar mama era la curent, zise el cu o față rușinată.

— A.

Era ciudat că nu fusesem eu prima care aflase de asta. Oricît de ridicol ar putea să sune asta, era ca și cum Dan își pusese mama pe primul plan. Sînt conștientă că mamele au relații speciale cu fiii lor, dar acum eu eram cea mai importantă femeie din viața lui. Faptul că-i spusese mai întîi ei însemna că ea redevenea prioritatea lui, iar asta mă deranja. Din orice unghi aș fi privit situația, sentimentul rămînea același, dar știam că, dacă mi-aș fi exprimat gîndurile cu voce tare, Dan ar fi zis că e ridicol. Probabil că așa și era, dar nu-mi puteam înăbuși senzația că fericirea îmi fusese într-un fel știrbită.

— Îmi pare rău, zise el. Și eu am vrut să le fac tuturor o surpriză, dar a trebuit să-i dau instrucțiuni bijutierului mamei cum să lucreze inelul, așa că a fost nevoie să-i spun și ei.

— Ah, OK, înțeleg. Numai că a fost foarte bizar să aud telefonul sunând imediat ce-am intrat în casă și să realizez că mama ta, evident, știa.

Dan își duse mîna la inimă cu un gest solemn.

— Jur că dacă ne mai logodim vreodată, n-o să mai afle nimeni înaintea ta. Cum sună asta?

— Ridicol.

Dar cuvintele lui avuseseră efectul dorit. Am zîmbit cu gura pînă la urechi și m-am lăsat luată pe sus, într-o îmbrățișare.

— Bun. Acum hai să-i sunăm și pe ceilalți.

Mai întîi l-a sunat pe Richard, apoi pe Emma și în cele din urmă, pe băieți. Mi-a trecut și mie receptorul de fiecare dată, ca să pot fi și eu felicitată, apoi îmi lăsă telefonul ca să-mi pot suna și eu prietenii. Nu că ar fi fost mulți în categoria asta. Mă obișnuisem să pun munca înaintea vieții personale și nu mi se păruse niciodată ciudat că, aparent, nu aveam alți prieteni în afară de colegii de serviciu. Dar am sunat-o pe Sally, cea mai bună prietenă a mea de la birou, și pe Fran, de la PR, care știam sigur că va fi încîntată.

Nu eram hotărîtă dacă să-l sun sau nu pe tata. Nu vorbiseram decît de două ori în ultimul an și, în ambele cazuri, conversația fusese stînjenoare. Mă invitase la Potters Bar, la prînz, dar fusesem ocupată în perioada aceea și, în plus, nu prea avuseserăm ce discuta. De fiecare dată, conversația se îndrepta rapid către punctul mort

în care întrebam „Și ce mai zici?“, dar nici unul din noi nu prea mai găsea nimic de spus. Dar e tatăl meu și, oricît de ciudată e relația dintre noi acum, mă gîndesc uneori la copilărie, la cît de mult îl iubeam și cum era cavalerul meu în armură strălucitoare. Cînd mama era „bolnavă“, cum spuneam noi, tata se îngrijea mereu de mine. El venea să asiste la piesele puse în scenă cu stîngăcie, la școala generală. El venea să discute cu profesorii atunci cînd se iveau probleme, iar cînd eram bolnavă, tata îmi dădea medicamente cu lingurița și-mi alina suferința. Încerc să nu mă gîndesc prea mult la vremurile alea. Pierderea mamei a fost și așa destul de greu de îndurat, dar, cînd mă gîndesc și la tatăl pe care l-am pierdut, părintele pe care l-am cunoscut în copilărie, durerea devine aproape insuportabilă. Abia reușesc să împac imaginea acelui tată cu aceea a omului cu care acum mai vorbesc doar ocazional, așa că aici nu încerc prea des. Mă gîndesc foarte rar la trecut, deși într-acolo se îndreaptă majoritatea conversațiilor noastre, pentru că, în fond, asta e tot ce mai avem în comun.

Am ales calea cea mai ușoară. Am sunat într-adevăr, dar abia a doua zi dimineată, cînd știam că era la serviciu, iar Mary ducea copiii la școală. Am lăsat un mesaj pe robotul telefonic și-am spus că sper să-l văd curînd, că îmi poate telefona la birou, unde am posibilitatea să resping apelurile sau să-i spun secretarei că sînt într-o ședință.

Cu toate astea, am făcut ce trebuia.

La serviciu, toată lumea se agită din cauza mea. Femei pe care abia de le cunosc gînguresc

întruna despre inelul meu de logodnă, toți vor să audă povestea, dacă Dan a îngenunchat atunci când m-a cerut (nu) și când anume ne gândim să facem nunta.

La prînz, Fran și Sally insistă să-mi cumpere șampanie, deși, așa cum glumeam, e în contul firmei.

— Ia gîndește-te puțin, zise Sally, plimbîndu-și privirea prin bar, ăsta e locul în care v-ați întîlnit prima dată.

— Știu.

Fran zîmbi cu gura pînă la urechi.

— Asta înseamnă că mai sînt speranțe și pentru tine.

Sally este, în esență, genul care-și dă întîlnire pe bandă rulantă, în timp ce Fran e măritată cu Marcus de cinci ani. Au doi copii împreună, Annabel și Sadie, locuiesc într-o casă în Notting Hill, invidiată de toate prietenele ei, iar Fran mai are și reputația de a fi una dintre cele mai tari PR-iste din oraș.

Te și bagă în răcori, cel puțin la o primă întîlnire. E îngrozitor de în pas cu moda, afișînd cu ostentație cele mai noi creații vestimentare de firmă. La prima noastră ședință, în care, chipurile, ea trebuia să pună umărul la afacerea noastră, m-am simțit ca o micuță cerșetoare, în comparație cu ea. Dar, cu cît am ajuns s-o cunosc mai bine, cu atît am început s-o plac mai mult. De fapt, nu prea se înțelege bine cu femeile, dar, odată ce s-a decis că te place, va face orice pentru tine. Mă ia mereu peste picior pentru faptul ca nu am o viață socială, pentru tendința de a fi cam strînsă la punga, cum zice ea, și, cu toate că nu o văd prea des în afara biroului („viața“ cu care se

laudă pare a gravita mai ales în jurul copiilor), îmi place să iau des prînzul cu ea și să bem ceva.

Sally, care de regulă ne însoțește în sus-pomenitele ocazii, a petrecut ore în șir întrebînd-o pe Fran dacă poate să-i găsească pe cineva ca Marcus, iar Fran îi mai face din cînd în cînd lipeala cu cîte cineva, dar nu funcționează nici odată. Sally încă îl mai așteaptă pe Făt-Frumos. În opinia ei, dacă nu aude muzică de viori în elipa în care el o sărută, atunci respectivul nu e sufletul ei pereche. Are parte de cele mai extraordinare, mai minunate și mai romantice povești de dragoste, dar, de îndată ce își dă seama că iubitul ei e doar un om ca toți ceilalți, i se spulberă visul și se hotărăște că în nici un caz nu poate fi Marea Dragoste.

— Cu toate astea, spune Sally, clătînd din cap, încă nu-mi vine să cred că l-ai cunoscut pe bărbatul cu care te vei mărita în locul ăsta.

— Glumești? încep eu să rîd. Tocmai tu zici mereu că ai slujba perfectă — cei mai seducători bărbați din Londra sînt chiar aici, sub nasul tău.

— Mda, știu, zice ea, și chiar sînt seducători.

Ne oprim o clipă toate și privim în jur, remarcînd numărul semnificativ de bărbați arătoși aflați în barul Calden.

— Dar buni de însurătoare? Nu prea cred.

— N-ai dreptate, spune Fran, comandînd încă o sticlă de șampanie. Ce încerci tu să spui este că bărbații pe care îi alegi tu nu sînt buni de însurătoare. E clar că nu e vorba de *locul* în care îi alegi, ci de *genul* pe care îl alegi.

— Eu aș spune că mă descurc, pufnește Sally. Ce zici de Alex? Amîndouă ați spus că e foarte draguț.

— E, o aprob. Chiar tu ai afirmat că nu-i mai suporti cascada neîntreruptă de glume. Sincer, eu am fost de părere că era o partidă al dracului de bună. Și, hai să recunoaștem cinstit, omul te adora.

— Are dreptate, zice și Fran, dînd din cap. Alex era grozav.

— Asta pentru că tu nu erai nevoită să-l asculți prăpădindu-se de rîs tot timpul. Doamne, mă scotea din minți.

— Dar *nu e unul* care să nu te scoată din minți, observă Fran. Trebuie să mai cobori ștacheta sau o să ajungi fată bătrînă și nebună.

— Tu n-ai coborît-o deloc pe a ta, răspunde Sally. Nici una din voi nu a făcut asta, nu, Ellie?

— OK, poate că nu am coborît ștacheta, zise Fran, dar sînt lucruri care mă scot și pe mine din minți la Marcus, care m-au înnebunit deja, dar nu l-aș părăsi din cauza asta.

Sally și cu mine devenim pe loc curioase.

— Ce fel de lucruri? întreabă ea.

Fran comandă pentru toate cafea cu lapte degresat.

— OK. De pildă, faptul că face treaba mare cu ușa de la baie deschisă și se așteaptă să vin și să sporovăiesc cu el în timp ce e ocupat cu asta.

— Bleah, exclamăm eu și Sally la unison, căci ea nu ajunsese niciodată în acel stadiu al unei relații în care să contemple o asemenea perspectivă, iar eu încă mai eram oarecum pudică în privința obiceiurilor legate de igiena personală.

— Exact, așa e. Și-i tot repet lui Marcus că asta nu e nici inteligent, nici amuzant, și uneori mă aduce la exasperare, dar îl iubesc și trebuie să accept și asta.

— Tu cu siguranță că ai părăsi pe cineva pentru una ca asta, am spus, privind-o fără ocoliș pe Sally.

— Poți să pui pariu, răspunde ea îngrozită. Cine se ușurează în public merită trimis la plimbare. Și altceva ce mai face? întreabă ea, aplecîndu-se, ca și mine, spre Fran, cu un rînjit diabolic.

Fran oftează.

— Sally, da' știi că ești de plîns?

— De unde să știu ce anume ar trebui să suport și ce nu, dacă o femeie măritată de atîta vreme, ca tine, nu-mi spune?

— Bine. Trage vînturi în pat.

— Încet sau zgomotos? sar eu în ajutor.

— Nici măcar. Cît se poate de tare și de revoltător. Mă jur pe ce-am mai sfînt că fundul bărbatului meu e cea mai distrugătoare armă din dotarea acestei țări.

Sally clătină din cap.

— Scuză-mă, dar nu cred că ar trebui să suporti așa ceva. E dezgustător.

— Păi, știu că tu nu ai tolera asta, rîse Fran. Și asta e un aspect al problemei tale. Marcus e doar un simplu om. Face lucruri dezgustătoare ca noi toți, iar căsnicia nu e finalul fericit și romantic pe care ți-l închipui tu.

Sally se întoarce către mine.

— Ești sigură că vrei să te măriți? Adică, gîndește-te și tu, acum Dan pare bărbatul ideal, dar așteaptă vreo cîteva luni și-o să înceapă să se scobească în nas și să se șteargă pe perne.

— Dar face asta deja, spun eu cu inocență, în timp ce Sally cascadează ochii cît cepele. Doamne, Sally, o lovesc eu în joacă. Ești așa de credulă.

Mă rog, sînt de acord cu Fran. Tu chiar le dai papucii imediat ce fac ceva ce nu-ți place.

— Doar pentru că v-ați pricopsit amîndouă cu niște împuțiți dezgustători, nu înseamnă că trebuie să vă imit.

— Adevărat, dă Fran din umeri. Poți oricînd să devii lesbiană.

— Aș putea, dar ar fi păcat să las atîția bărbați de izbeliște.

Fran se întoarce spre mine.

— Deci, proaspăt logodita Ellie, cea cu preacscipitorul diamant pe deget. Cum îți priește logodna și ce fel de nuntă crezi că o să ai?

— Dă-mi și mie un pic de timp, rîd eu, că nu m-am logodit nici de douăsprezece ore. Întreabă-mă din nou săptămîna viitoare și-o să am o imagine mai clară. Cît privește nunta, viitoarea mea soacră și-a exprimat deja preferința pentru o nuntă hibernală...

— Nu! exclamă Sally, cu o expresie oripilată. Spune-i că nu e treaba ei.

— N-aș putea face asta, am răspuns zîbind. Oricum, e tare drăguță și sînt convinsă că o să fim bune prietene.

Fran pufnește într-un asemenea hohot de rîs, că împrășcă toată masa cu cafea.

— O, Doamne, îmi pare rău. Își șterge ochii, apoi se întinde să mă bată ușurel pe mînă. Uneori ești atît de naivă.

— De ce? Pentru că într-adevăr îmi place viitoarea mea soacră?

— Tuturor le plac viitoarele lor soacre, afirmă ea cu tărie, căci ura nu se instalează decît după căsătorie.

— Dar tu nu-ți urăști soacra, zice Sally. Credeam că voi două vă înțelegeți foarte bine.

— Acum n-o urăsc, dar aș spune că, în cel mai fericit caz, ne tolerăm reciproc. Sincer, e mult mai ușor cînd nu trebuie să avem de-a face una cu cealaltă.

— Dar de ce? întreb eu, extrem de nedumerită. Nu am priceput niciodată chestia asta cu soacrele. De ce trebuie să existe neapărat animozitatea asta? De ce nu vă puteți împăca?

— De ce e cerul albastru? dă Fran din umeri. Și iarba verde? Unele lucruri... așa sînt, pur și simplu.

— Nu pricep de ce tu nu te împaci cu a ta, dar în cazul meu e altfel.

Fran ridică din sprînceană.

— Nu, chiar așa este. Amintește-ți că eu nu mai am mamă de douăzeci de ani. În tot timpul asta, am visat să intru într-o familie exact ca asta. Și știi ceva? Linda e încîntătoare și m-a primit cu brațele deschise în familia ei. Nici nu mi imaginez că aș putea avea vreodată vreo problemă cu ea.

— Și nu te deranjează că a simțit nevoia să-și exprime preferința pentru nunta *ta*? plusează Fran.

— Cred că încearcă doar să mă ajute. Și, la drept vorbind, nu m-ar deranja să fac nunta la iarnă.

— Sînt perfect de acord, zice Sally. Nunțile de primăvară sînt așa de *fumate*. Nunțile de iarnă pot fi minunate și foarte elegante. Focuri de bugeteni, nuanțe închise de roșu și violet, lumînări aprinse, mai adaugă ea și se pierde în reverie.

— Înțeleg că intenționezi să apelezi la serviciile lui Sally, râde Fran, știind că Sally excelează în calitatea sa de organizator de evenimente la Calden și că anul ăsta a pus deja la cale două dintre cele mai impresionante nunți din lumea celebrităților.

Sally se trezește brusc din visare.

— Mi-ar plăcea enorm să mă ocup de nunta voastră, spune ea plină de entuziasm. Nu am mai organizat nunta unei prietene de ani de zile. Și ne-am și distra de minune.

— Asta înseamnă că nu o să fie jilțuri de cristal și nici porumbițe albe? am avertizat-o eu, referindu-mă la ultima nuntă pe care o organizase și care apăruse în toate ziarele din țară, unele dintre cele mai importante motive fiind acelea că fusese de un prost-gust desăvârșit și costase enorm.

— De câte ori trebuie să-ți repet că acele jilțuri nu au fost ideea mea? se apără ea. Le-am tot spus că e un pic exagerat, dar, în fond, ei achitau nota de plată.

— Lasă-mă să discut cu Dan, am zis. Nu ne-am logodit decât de un minut și mă simt deja copleșită. Dar îți mulțumesc că te-ai oferit. Îți sînt teribil de recunoscătoare și știu că o să faci o treabă minunată. O să te anunț ce-am hotărît, OK?

— Desigur, răspunde Sally. Scuze, nu am vrut să insist. Știu și eu că e o experiență copleșitoare. Deci, zice ea, aplecîndu-se spre mine vădit interesată, ai idee cum o să arate rochia pe care o s-o porți?

— Cum a fost la serviciu? mă întreabă Dan, cînd mă sună după-masă.

— Sînt complet înecată în șampanie, rîd eu, luptîndu-mă deja cu o durere de cap iscată de faptul că băusem mult prea mult în timpul zilei. La tine?

— Sînt complet înecat în bere, răspunde. Am ieșit la un pahar să sărbătorim, la prînz.

— Asta înseamnă că putem să mergem la culcare mai devreme diseară?

— Absolut. Ai mei au zis că vor să treacă puțin pe la noi, ca să ne felicite în persoană, dar, în afară de asta, cred că o să mîncăm ceva la pachet, ne uităm la televizor și mergem la culcare.

— Gînd la gînd cu bucurie. Acum știu de ce am acceptat să mă mărit cu tine.

— Dan!

Linda îl îmbrățișează, iar Michael îmi zîmbește cu căldură și mă strînge stîngaci în brațe.

— Felicitări, îmi spune el la ureche, înainte să se retragă. Nici că aș putea fi mai fericit pentru voi.

— Ellie!

Linda se întoarce spre mine și, în vreme ce mă ia în brațe, cred că încep să-mi dau seama cît de mult greșește Fran, cît de norocoasă sînt că am pe cineva ca Linda și că nu aș putea vreodată să o urăsc, indiferent ce-ar face.

— Am cumpărat șampanie, spune Michael, iar eu și Dan ne uităm unul la celălalt, fără să spunem un cuvînt.

— Aveți pahare de șampanie?

Linda și Michael dispar în bucătărie, iar eu elatin din cap în direcția lui Dan.

— Avem pahare de vin, zice el, privind spre mine pentru a primi confirmarea.

— Păi, acum măcar știm ce să le spunem oamenilor să vă cumpere drept cadou de logodnă, râde ea.

Cadou de logodnă? Care cadou de logodnă? Despre ce naiba vorbește? Adică, mă aștept la cadouri de nuntă, desigur, dar de cadouri de logodnă n-am mai auzit.

Mă uit la Dan, care dă din umeri. E clar că nici el n-are habar.

Linda și Michael se întorc cu patru pahare de vin și deschid sticla de șampanie. Toarnă amîndoi și ni le întind pe ale noastre, după care le ridicăm toți ca să toastăm.

— Pentru Dan și Ellie, spune Michael, iar noi zîmbim și ne prefacem că sorbim, deși numai mirosul de băutură îmi cam întoarce stomacul pe dos.

— Bun, acum tatăl tău și cu mine vrem să discutăm ceva cu voi.

Linda se uită la Dan, apoi la mine.

— Știu că obiceiul e ca familia miresei să plătească pentru nuntă...

Mă abțin să afișez vreo expresie, căci, în fond, trăim la începutul secolului XXI, nu în anii '60, și, ca să fiu cinstită, în pofida situației în care se află familia mea, presupusesem că eu și Dan ne vom ocupa de toate cheltuielile.

— ...dar tatăl tău și cu mine n-am sfătuit îndelung și-am dori să facem noi asta. Nu, nu vreau să aud nici un cuvînt. Știm că intenționați să vă mutați din apartamentul ăsta micuț și să vă luați unul mai mare, așa că ar fi mai bine să vă economisiți banii. Un eventual refuz ru se acceptă, încheie ea pe un ton triumfător.

Dan se uită în direcția mea ca să-mi vadă reacția, iar eu privesc spre el în același scop.

— Aăă, mulțumesc, se bîlbîie el înainte să-i sar în ajutor.

— Mulțumim! spun eu, mergînd la fiecare și sărutîndu-l. E cel mai frumos cadou pe care ni l-ați fi putut face. Aveți perfectă dreptate în privința dorinței noastre de a ne muta, e startul perfect pentru viața noastră de oameni căsătoriți. Generozitatea voastră este incredibilă.

Linda pare peste măsură de încîntată.

— Minunat, spune ea, bătînd din palme. Vaî de mine, sînt atîtea de făcut, că nici nu știu bine de unde să încep. Ne-am înțeles că nunta va fi la iarnă, nu-i așa, Ellie?

Înghit în sec, încuviințînd din cap. Doar plătește toate cheltuielile de nuntă, ce drept am eu să cer ceva cu care n-ar fi de acord? Oricum, Sally chiar zicea că nunțile de primăvară sînt fumate, iar a mea sînt convinsă că va fi încîntătoare.

— Va trebui să ne apucăm de liste, continuă ea. Trebuie să ne gîndim la un restaurant, la furnizori, la flori. O, în ultima vreme, am auzit lucruri minunate despre Absolute. A, și mai este și biserica. Poate ar trebui să sun mîine. Să vedem: Claridges ar fi superb, dacă sînt liberi, Connaught e prea mic. Poate la Mandarin Oriental. Sau am putea încerca la Searcy's.

Parcă ar fi apăsât cineva pe butonul „Play”, așa îi turuie gura. O ține tot pe-a ei, în timp ce eu o privesc năucită, iar Dan dă din umeri.

Nu pricep o iotă din ce vorbește. Nu credeam că eu și Dan vom fi genul de persoane care s-ar duce la Claridges. Eu mă gîndeam mai degrabă la o nuntă discretă undeva, la un oficiu de stare

civilă, urmată de o recepție la Calden, dar Linda nu se mai oprește din turuit și cred c-o s-o mai las o vreme să se bucure de visul ei.

Mai e destulă vreme să-i aduc la cunoștință că noi nu asta ne dorim, că nunta noastră va fi discretă, că, la urma urmei, eu și Dan sîntem cei care se căsătoresc și că vor trebui să se conformeze dorințelor noastre.

Da, mai e timp pentru asta.

6

Tom îi spusese lui Dan că organizarea unei nunți echivalează cu lansarea unui bulgăr de zăpadă pe coasta unui munte. Cu cît înaintează, eu atît crește în dimensiuni, pînă ce ajunge de necontrolat, și că Dan ar face bine să nu-i stea, Doamne ferește, în cale.

Iar asta ca să nu mai punem la socoteală tevatura și stresul cauzate de încercările noastre de a cumpăra un apartament nou. Îmi iubesc casa, dar ne-am decis să începem de la zero într-o locuință nouă, un loc *al nostru*. Așa că m-am străduit să-mi mențin apartamentul curat ca la-erimă, pentru oamenii care veneau să-l vadă (iar asta nu-i lucru ușor, vă asigur) și am tot răsfoit paginile de imobiliare, chinuindu-mă să înghesui toate vizionările în diminețile de sîmbătă.

La trei luni după ce m-am logodit, mă văd nevoită să admit că îl înțeleg perfect pe Tom.

— De-asta angajează lumea pe cineva ca mine, s-a enervat Sally cînd i-am mărturisit cum mă simțeam.

Mă iertase, în cele din urmă, că nu apelasem la serviciile ei, dar asta numai pentru că Linda părea total stăpîină pe situație și nu se simțea nevoia unui profesionist.

— Dragă, dacă ții morțiș, putem foarte bine să plătim noi pentru tot și apoi ești liberă să faci cum dorești, spunea Dan de fiecare dată când pomeneam de faptul că nu eram aproape deloc implicați în organizarea nunții și că ea nu avea decît o vagă legătură cu noi, cu mine.

— Nu, nu asta vreau să spun, venea invariabil răspunsul meu, pentru că și prețurile o luaseră razna, iar în clipa de față, după ce rezervaseră hotelul, aleseseră meniul și hotărîseră în privința florilor, nu mai aveam chef să iau totul de la capăt.

În plus, nu mă simțeam în stare să mă cert cu Linda. Personalitatea ei era atît de puternică încît, atunci cînd lua o hotărîre, nu părea nimeni dornic să obiecteze. Mai puțin Emma, desigur, iar asta era clar motivul pentru care nu se împăcau deloc.

Am fost martora unor certuri teribile între Linda și Emma. Teribile pentru că urăsc confruntările, pentru că întotdeauna am considerat că scandalurile de genul ăsta duc inevitabil la o ruptură definitivă. Dar, cam la o zi după, întreaga tensiune se risipea, iar ele redeveneau, dacă nu prietene, măcar mamă și fiică.

O iubeam pe Emma. Unul dintre cele mai fericite aspecte ale căsătoriei mele cu Dan era că primisem un frate și-o soră de-a gata, iar Dan era foarte apropiat de amîndoi, așa că presupun că era inevitabil ca și eu să devin la fel.

În Emma, am găsit sora pe care mi-am dorit-o dintotdeauna și cea mai bună prietenă de care nu știam că aveam nevoie pînă să o cunosc pe ea. Îmi plăcea că nu o speria nimic, că vedea

totul în viață ca pe o aventură, că nu își făcea griji pentru nimic și se bucura de toate.

Inițial, o vedeam doar duminicile, la părinții lui Dan, dar apoi își luă obiceiul de a suna ca să vorbească cu Dan și întotdeauna sfîrșeam prin a sporovăi puțin. După un timp, începu să treacă pe la noi în weekend și, cu cît ajungeam s-o cunosc mai bine, cu atît mă simțeam mai în largul meu în preajma ei.

Ne întîlneam la prînz la Calden sau într-una din cafenelele din Marylebone High Street, iar ea mă punea la curent cu viața ei spectaculoasă și cu ce cuceriri mai făcuse, iar eu mă străduiam să nu fiu invidioasă. Nu că aș fi renunțat la un stil de viață similar atunci cînd îl cunoscusem pe Dan, ci mai degrabă perspectiva dispăruse cu totul: nu voi mai avea nicicînd posibilitatea de a merge prin cele mai tari cluburi sau să mă culc cu bărbatul pe care *Cosmopolitan* l-a declarat de curînd unul dintre cei mai rîvniți burlaci din Marea Britanie.

Nu că aș fi vrut vreodată așa ceva. Dacă aș fi avut chef, aș fi putut să merg la Calden în fiecare seară, amestecîndu-mă printre celebritățile de care vorbea Emma, despre care citești la rubrica de mondenități în fiecare dimineață, dar chiar și atunci cînd am avut ocazia să fac asta, eram mai degrabă interesată să mă culc devreme, ca să fiu gata să încep o nouă zi de muncă în zori.

Acum cîțiva ani, am fost invitată la o reuniune a colegilor mei de școală și, săptămîni în șir, m-am gîndit serios să mă duc. Eram curioasă să văd ce se alesese de foștii mei colegi de clasă, dar, totodată, simțeam că nu se scursese destul timp și știam că nici n-am fi pășit bine în sala

de adunare și ne-am fi întors la răutățile și la „biserițele” pe care le avuseserăm la șaisprezece ani.

Dar, mai presus de orice, mă gîndeam ce surprinși vor fi toți să mă vadă, să vadă cît mă schimbasem. Îmi imaginez că se așteptau să dea cu ochii mai degrabă de cineva ca Emma: o fată petrecărească și prea puțin dornică, sau poate incapabilă, să se așeze la casa ei.

Nu m-am dus. Emoțiile pe care le-aș fi încercat văzînd cît de mult sau cît de puțin se schimbaseră și cum mai arătau zilele astea nu au cîntărit mai mult decît teama că ei vor fi dezamăgiți de mine sau surprinși.

Cîteodată, și eu mă mir, dar, de cînd l-am cunoscut pe Dan, rareori am mai rîvnit la acele nopți alimentate de cocaină și aventuri trecătoare, și chiar și atunci cînd s-a întîmplat, știu că a fost doar pentru că iarba pare mai frumoasă în grădina vecinului; povestea vieții Emmei sună fantastic, deși sînt convinsă că pe mine nu m-ar face fericită.

Sună Emma într-o joi dimineată, pe la unsprezece jumătate.

— Bună, Ellie, eu sînt. Tocmai am terminat cu hainele în Portland Street și mor de foame. Vrei să mîncăm ceva de prînz?

— Absolut.

Arunc o privire la sendvișul Pret à Manger și la Cola dietetică aflate dinaintea mea, pe birou, și mă decid că mi-ar prinde bine o ieșire.

— Vrei să vii aici?

— Te-ar deranja dacă ne-am întîlni în oraș? Mi-e poftă de sushi.

— Sigur.

Asta e încă un lucru care îmi place la Emma. Ea nu spune niciodată „Ah, mi-e indiferent. Unde vrei să mergi?”. E leită maică-sa, are opinii în legătură cu orice, amănunt care m-ar deranja mai mult dacă ar încerca să preia cu forța organizarea nunții mele, dar, așa cum stau lucrurile acum, nu e decît o altă calitate care mă face să tin foarte mult la ea.

Locul de întîlnire e o cafenea japoneză din apropiere. Cînd ajung și eu, descopăr că Emma a pus mîna pe una din puținele mese dinăuntru, iar platourile de sushi au fost deja aduse.

— N-am mai putut să aștept, spune ea după ce mă îmbrățișează. Ți se pare OK? Vrei să mai bei ceva?

— Nu, e foarte bine așa. Dar spune-mi, te rog, că n-are carne de țipar.

— Nu, n-are, poți să stai liniștită. Deci, cum mai merge cu nunta secolului? întrebă ea, rînjind.

— De unde să știu eu? răspund, dînd din umeri. E nunta mamei tale.

Emma începe să rîdă.

— Acum știi de ce n-am de gînd să mă mărit niciodată.

— Nu, poți să te măriți, doar că ați face mai bine să fugiți în lume și să v-o organizați cum vreți voi, zic în timp ce iau un rulou californian.

— Hm, nu-i o idee rea. Am putea să luăm avionul pînă pe o insulă din Marea Caraibelor și să-o facem pe plajă.

— Emma Cooper! Nu-mi spune că n-ai făcut-o niciodată pe plajă, mă prefac eu șocată de ambiguitatea sensului.

Emma rîde.

— Sigur că am făcut-o pe plajă, dar e prea mult nisip și mai mare deranjul. Doar că n-am mai făcut *asta* pe o plajă și cred că este extraordinar de romantic să te căsătorești pe malul unei ape.

— Asta dacă nu mergi într-un loc în care nunta e a opta pe ziua respectivă.

— Cum e la Sandals, spunem amîndouă într-un glas și izbucnim în rîs.

— Să înțeleg că te scoate din minți?

Urmează o scurtă pauză, dar știm amîndouă la cine se referă.

— Nu mă scoate din minți, dar mă cam înnebunește de cap.

— Ascultă ce-ți spun: e mama mea, eu n-am avut de ales, dar tu încă mai poți să scapi. Vorbesc serios, nu e prea tîrziu.

— Știu, oftez eu. Dar e vorba de Dan și, avînd în vedere că el e fratele tău mai mare, știu că s-ar putea să-ți se pară incredibil, dar eu chiar îl iubesc.

— Dar ești și îndrăgostită de el?

— Cu siguranță. Altfel de ce m-aș mărita cu el?

— Înțeleg, dă ea din cap cu gravitate. Atunci, asta e o problemă destul de serioasă. Presupun că va trebui să înveți să o suporti, ca noi toți, de altfel.

— Știu, dar e o parte din problemă. „Voi, restul” sînteți copiii ei: o puteți înfrunta sau vă puteți certa ca la ușa cortului, pentru că sînteți conștienți că tot veți ține unul la altul cînd lucrurile se vor liniști. Veți fi în continuare o familie.

— Iar tu ești mult prea drăguță, la naiba, obiectează Emma. Ești înspăimîntată de perspectiva că ea o să te urască dacă îi spui că, de

fapt, tu nu vrei arbuști ornamentali de jur împrejurul sălii de bal.

— Exact! Ai auzit și tu de arbuști?

— Aha. E ridicol. A sărit calul de-a binelea. Tipic pentru maică-mea.

— Asta nu e deloc nunta pe care mi-o doresc. Tu ai putea să discuți puțin cu ea? o implor.

— Am și așa destule certuri cu ea. Mi-e teamă că depinde numai de tine, dar, dacă ții într-adevăr să-ți dau un sfat, acesta ar fi să nu mai încerci să mulțumești pe toată lumea. În fond, ești viitoarea mamă a nepoților ei. E obligată să se poarte frumos cu tine. Și chiar dacă o calci pe bățături, o să-i treacă ei. O să-ți fie mult mai bine dacă o înfrunți din cînd în cînd.

Nu-i răspund, pentru că nu e nevoie. Are, evident, absolută dreptate.

— Și Dan ce spune de toată povestea asta? întrebă Emma. Presupun că nu te susține, nu?

— Sărmanul de el. Cred că se află într-o situație imposibilă. Îmi zice că e de acord cu mine, dar cînd se îngroașă gluma, refuză să facă ceva.

— Mda, ăsta e frate-meu, confirmă Emma.

— Vorbesc serios. Pur și simplu fuge cu coada între picioare. O ține una și bună că nu vrea să fie prins la mijloc și că, dacă am o problemă, trebuie să o rezolv direct cu ea, dar, în ce mă privește, el, ca viitor soț, ar trebui să-mi ia apărarea.

Emma mă privește cercetător printre bețișoarele cu care mănîncă.

— Dacă aș fi în locul tău, l-aș plesni.

Izbucnesc în rîs.

— Fac asta foarte des. Adică nu-l plesnesc de-adevăratelea, dar mă gîndesc să o fac.

— Sînt sigură că știi că Dan și mama au o relație deosebită.

— Te rog să nu-mi împărtășești vreun amănunt dezgustător, spun eu încet.

— Ah, nu, Doamne, nimic de genul ăsta, dar jur că ceva nu e deloc în regulă cu mama în ce-l privește pe Dan.

— Vrei să spui că e îndrăgostită de el?

— Vreau să spun că, în ochii ei, fratele meu nu poate greși cu absolut nimic și, deși nu pot afirma că sentimentul este total reciproc, știu cu siguranță că lui Dan îi convine de minune situația asta și că probabil nu va risca să facă valuri.

— Cu alte cuvinte, familia voastră e la fel de varză ca și a mea și ar trebui să mă gîndesc de două ori înainte să mă mărit cu unul din membrii ei?

— Cam așa ceva.

Emma ridică din umeri, apoi rîde la vederea expresiei de groază de pe chipul meu.

— Nu te îngrijora, Ellie. Gradul de disfuncționalitate al familiei mele nu e mai mare decît al altora și, una peste alta, nu ne merge chiar atît de rău. Ai fi putut să nimerești mult mai prost, crede-mă. Cu toate astea, trebuie să găsim o cale să scăpăm de arbuștii ornamentali.

— Te rog, nu-mi aduce aminte, gem.

— Ai putea să-ți prelungești pauza de prînz? Mor să mă uit și eu la articolele alea din cașmir de la Brora.

Și-am pornit-o să colindăm în sus și-n jos pe Marylebone High Street, prin răcoarea înviorătoare a zilei de septembrie. Mai întîi la Brora, apoi la Agnès b., apoi la Rachel Riley. Pînă la

urmă, Emma s-a împovărat cu trei sacoșe, iar eu nu m-am ales cu nimic.

— Apropo, mama ta insistă să mergem să cumpărăm rochia de mireasă, spun eu cînd, în cele din urmă, ne oprim puțin la Calden să ne luăm rămas-bun.

— Știu. Și, cu toate că-mi place la nebunie ideea de a fi domnișoara ta de onoare, fă-mi favoarea de a nu păși către altar într-o rochie ca o bezea.

— O să-mi dau toată silința, mă strîmb eu, dar mă luminez de îndată, căci tocmai mi-a venit o idee. Hei, dar de ce nu vii și tu? Nu sînt în stare să-mi susțin cauza cînd maică-ta e prin preajmă, dar ai putea face tu asta în locul meu.

Emma cade o clipă pe gînduri.

— Cînd mergeți?

— Sîmbătă. Are o lungă listă cu magazine din West End și cu încă vreo două din nord.

— OK, încuviințează Emma, voi veni să te apăr, dar, în schimbul serviciilor mele, vreau o favoare.

— Orice.

— Dacă mă îmbraci în piersică sau lila, jur pe ce-am mai sfînt că nu-ți mai iau partea în veci.

— Cred că putem bate palma în privința asta.

Ori de cîte ori Linda mă enervează pînă la punctul în care mi-e groază să mai dau ochii cu ea, face ceva atît de neașteptat și de minunat, că o iert pe deplin și, atunci cînd mă supără din nou, mă trezesc invariabil rănită și luată prin surprindere.

Sîmbătă dimineață vine să mă ia și, cînd urc în mașină, mai că strivesc o cutiuță așezată pe scaunul de lîngă șofer.

O ridic și o pun pe bord, dar Linda îmi zice

— Ellie, e pentru tine.

— Pentru mine? Dar de ce? Nu e ziua mea.

— Știu, îmi răspunde ea zîmbind, dar ești logodită și am tot vrut să ți-i dau, dar... ah, o să-ți spun după ce deschizi cutia. Deschide-o acum și apoi mergem s-o luăm pe Emma.

Desfac cutia și găsesc cuibărită în interiorul ei o splendidă pereche de cercei cu diamant în formă de floare, cei mai frumoși și mai delicați cercei pe care și i-ar putea imagina cineva. Încep de îndată să tremur.

— Vai, Doamne, repet eu întruna. Linda, sînt minunați, dar nu-i pot primi.

Linda pare foarte încîntată.

— Ba poți și-o s-o faci, spune ea. I-au aparținut mamei mele, apoi i-am purtat și eu la nunta mea, iar acum vreau să-i iei și să-i porți și tu la a ta.

— Dar nu pot accepta. Trebuie să-i păstrezi pentru Emma, protestez eu, încercînd să-i dau cutia Lindei, dar ea clatină din cap.

— Nu, Ellie. Am spus întotdeauna că îi voi da celui care se va căsători primul, în cazul de față, Dan, iar acum ești și tu parte din familie.

— Dar Emma ar fi distrusă, îngaim eu, deși mă bate gîndul că n-ar fi chiar adevărat, căci Emma e genul care cel mai probabil se va căsători pe o plajă din Caraibe, doar în bikini și cu o pereche de cercei cu cristale colorate.

Asta dacă se căsătorește vreodată.

Linda zîmbește.

— În primul rînd, scumpa mea fiică nu se arată dornică să se mărite prea curînd. În al doilea, sus-menționata fiică n-are habar de acești cercei...

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să-i iau eu, o întrerup, iar ea ridică o mîină ca să îmi taie avîntul.

— În al treilea rînd, spune ea pe un ton triumfător, am un foarte frumos colier cu diamante, care ți se potrivește mai bine Emmei, și dacă, Doamne ajută, vine ziua în care o să se mărite și fiică-mea, îl voi da ei.

Deschid cutia și mă mai uit o dată la cercei: un miez delicat și solitar, înconjurat de petale de un oval alungit, care formează o margaretă perfectă.

— Ești sigură? șoptesc eu, căci n-am mai văzut niciodată ceva atît de frumos în afara vitrinelor de la Cartier. Ești foarte sigură?

— Sînt extrem de sigură, confirmă Linda, iar delectarea pe care o simte făcîndu-mi acest dar e aproape palpabilă. Dar poate ar fi mai bine să nu-i spui încă nimic Emmei.

— Linda, nu știu ce să zic. O îmbrățișez cu stîngăcie. E cel mai incredibil cadou pe care l-am primit vreodată.

Emma se urcă în spate și se apleacă să ne dea câte un sărut pe obraz, mai întîi mamei ei, apoi mie.

— Ce mai e nou? întreabă ea într-o doară, în vreme ce îi arunc o scurtă privire Lindei, după care roșesc pînă în vîrfurile urechilor.

Pe cînd în minte îmi vin amintiri despre Basil Fawlty¹, strîng din dinți și îmi repet: „Să nu pomenesci de cercei. Să nu pomenesci de cercei“.

1. Personaj principal al sitcom-ului britanic *Fawlty Towers*, interpretat de John Cleese, cunoscut pentru gura lui bogată. (n.t.)

— Nu prea, dragă, răspunde Linda. Tu ai vreo noutate?

— Nu prea, zice și Emma. Dar o să ajungem astăzi prin apropiere de Knightsbridge? Mi-am oprit o pereche de pantofi la Harvey Nichols. O să dureze doar o clipă să-i iau.

Slavă Domnului că roșeața din obrajii mei se risipește, așa că mă pot întoarce spre Emma.

— Altă pereche de pantofi? întreb, știind că a mai cumpărat săptămîna asta o pereche de sandale Prada.

— Erau la reduceri, așa că nu se pune. Ambele perechi au costat cît una singură. Pe bune, ar fi fost de-a dreptul nepoliticos să nu le cumpăr.

— Tu și Richard sînteți incorigibili cînd vine vorba de bani, oftează Linda.

— Da, mami, încuviințează Emma, dîndu-și ochii peste cap. De unde ziceai că ai luat colierul ăla?

Linda își ridică mîna și-și netezește cu degetele colierul Bvlgari.

— Asta e altceva, precizează ea. Sînt mult mai în vîrstă decît tine și îmi permit.

— Adică tata își permite, protestează Emma.

— Adică, *noi* ne permitem. De cînd cîștigi tu atît de bine încît să-ți cumperi toate hainele astea de firmă?

— De cînd am început să locuiesc pe la prieteni și să-mi dau banii pe lucrurile cu adevărat importante în viață.

— Oare o să ajungi și tu să te maturizezi vreodată, Emma? oftează încă o dată maică-sa.

— Nu dacă am și eu un cuvînt de spus în privința asta, răspunde ea rîzînd.

— Serios, cum de-ți permiți toate Țoalele astea de firmă? îi șoptesc eu Emmei în cabina de probă a celui de-al doilea magazin de rochii de mireasă, în timp ce ea mă ajută să-mi închei fermoarul.

Linda e afară, purtîndu-se de parcă ar fi regina însăși, sorbind cappuccino și sporovăind cu vînzătoare.

Emma rîde și-mi răspunde:

— Meseria de stilist *freelance* nu e nici pe departe atît de prost remunerată pe cît pare a crede mama. În plus, primesc reduceri imense, iar jumătate din hainele pe care ea le crede de firmă sînt de fapt imitații luate de la Portobello pe cîteva lire.

Arunc o privire bănuitoare către cămașa Pucci.

— Atunci, asta nu e Pucci?

— Mai degrabă Fucci, hohotește ea. Dacă pantofii și geanta sînt veritabile, toată lumea își va închipui că și restul e.

— Ei, drăcia dracului! M-ai dat pe spate.

— Acum știi din ce motiv sînt un stilist atît de bun.

Îmi face cu ochiul și se întoarce să privească spre partea dreaptă a cabinei.

— Parcă ziceai că nici pomeneală de bezele. Atunci, de ce ne mai pierdem vremea pe-aici?

Arată cu mîna cele cinci rochii ce împodobesc pereții cabinei excesiv de mari. Toate sînt imense, albe și ca turnate din bezea.

— Asta o face fericită pe mama ta, răspund eu, omîțînd, evident, să precizez motivul pentru care e atît de important, anume că măcar atîta pot să fac și eu după ce mi-a oferit un cadou așa de generos și de amabil.

Emma se cutremură și zice:

— Iartă-mi remarca, dar toate astea te fac să arăți precum un ditamai tortul.

Mă întorc cu mâinile în șolduri și-o privesc sever în ochi.

— Bună treabă c-o să-mi fii rudă, Emma. Dacă un prieten mi-ar fi spus același lucru, l-aș fi trosnit.

— Păi, asta ar explica de ce nu prea ai mulți prieteni, mă ia peste picior, fără să aibă habar ce aproape de adevăr este. Bine, îmi retrag cuvintele, dar nu crezi c-ai fi mult mai frumoasă îmbrăcată în ceva simplu și elegant?

— Desigur, zic dînd din umeri. Dar trebuie ca mama ta să vadă cît de oribil pot să arăt, înaintea să aprecieze simplitatea.

— A, înțeleg, face ea dînd din cap. Inteligent plan. Oare de ce nu mi-o fi venit mie ideea asta?

După ce ajungem în al patrulea magazin, pînă și entuziasmul Lindei începe să pălească. Eu nu fac decît să înrăutățesc situația, probînd toate „bezelele” și fițîindu-mă înăuntrul și în afara cabinei de probă ca să mă vadă. În mod intenționat, stau cocoșată și-mi bombez abdomenul, ca să arăt cît mai oribil cu putință.

— Nu mi-am dat niciodată seama pînă acum că ai o ținută așa de dizgrațioasă, spuse ea la un moment dat. Trebuie să înveți să tragi de umeri, Ellie.

În cele din urmă, dau peste rochia perfectă. Strînsă pe corp, cu mîneci bufante, din mătase și șifon, ideal de simplă. Îi dau un ghiont Emmei, care se duce să se uite mai de-aproape.

— Mamă, zice ea, aducînd rochia, asta cum ți se pare?

— E un pic cam... simplută, nu-i așa?

Linda privește cu dispreț la rochie, care, la drept vorbind, pentru mine reprezintă idealul.

— A tot probat rochii imense, așa că ar fi poate drăguț s-o vedem pe Ellie în ceva diferit. Doar așa, ca să facem o comparație.

— Ellie? mi se adresează Linda, încă în dubiu. Vrei s-o probezi pe asta?

— Sigur, zic eu și mimez un hohot de rîs cu Emma, în clipa în care e trasă perdeaua cabinei.

— Măiculiță, exclamă ea privindu-mi reflecția în oglindă.

— Măiculiță, se aude vocea mea ca un ecou. Mă uimește cum de nu am observat pînă acum cît de frumoasă, de zveltă și de elegantă sînt. Rochia îmi ascunde cele mai mari defecte și-mi scoate în evidență calitățile.

Dau la o parte perdeaua și plutesc ca o lebadă, eu spatele drept, înapoi în magazin, unde Linda, cu gura căscată, își lasă jos cana de cafea.

— Ei, așa mai vii de-acasă, spune ea, zîmbind pentru prima dată de două ore și jumătate încoace. Ellie, arăți ca o prințesă.

— Ești sigură că nu vrei să mai probeze vreo cincizeci de rochii de bezea? întreabă Emma cu o lucire diabolică în ochi.

— O, taci odată. Cum te simți, Ellie? Îți place?

— Dacă-mi place? E cel mai frumos lucru pe care l-am purtat de cînd mă știu.

— Atunci asta e, hotărăște Linda. Asta e rochia pe care o s-o porți. Știam eu că trebuia să cautăm din capul locului ceva mai simplu.

Emma și cu mine încercăm să ne abținem să nu rîdem.

„Cercei cu diamante. N-o scoate din pepeni“, îmi repet eu.

— Ei bine?

Dan mă sună pe mobil, în timp ce ne îndreptăm spre casă cu mașina.

— Ei bine, am găsit-o, răspund eu cu un zîmbet. E cea mai frumoasă rochie pe care ai văzut-o vreodată.

— Nu-i spune, țipă Linda ca din gură de șarpe. Nu-i spune absolut nimic.

De parcă aş fi avut vreo intenție.

— Desigur, n-am voie să-ți suflu o vorbă despre ea, continui.

— Dar v-ați distrat? întrebă el, nerăbdător să mă reîmprietenesc la cataramă cu Linda, ca să nu vin acasă și să mă văicăresc, iar el să fie silit să mă asculte vorbind-o de rău pe maică-sa.

— Ne-am simțit foarte bine, confirm eu, fără să fie o minciună.

Chiar ne-am distrat. M-am simțit ca orice femeie normală care iese la cumpărături împreună cu mama și sora ei. Mă rog, aproape. Dar sentimentul pe care l-am avut a fost într-adevăr că fac parte din familie, iar asta e cea mai minunată senzație din lume.

7

Am găsit în cele din urmă apartamentul la care am visat, dar, dacă am avut vreo clipă înainte impresia că stresul e insuportabil, se dovedește nimica toată pe lângă chinul de a găsi un cumpărător pentru apartamentul meu, de a reduce din preț și de a accepta, în final, o ofertă, încercînd simultan și un schimb.

Agenții imobiliari și avocații mă sună toată ziua, iar mie mi-e atît de frică să nu se ducă totul de ripă sau să nu fiu păcălită, încît intru în panică dacă nu am mobilul în mînă în fiecare secundă.

Iar astăzi sîntem în plină pregătire a campaniei de primăvară. Numai ce îmi închei prezentarea, că mobilul începe să vibreze.

Nu înțeleg deloc opțiunea asta cu vibrațiile. Îmi închipuisem că urma să fie silențios, fără să deranjeze pe nimeni, dar, în loc de asta, telefonul țopăie acum pe masă și bîzîie foarte agresiv, în timp ce Jonathan, directorul nostru general, se oprește din vorbit și ridică mirat dintr-o sprînceană.

— Scuze, mormăi eu întinzîndu-mă după mobil.

Mă așteptam să fie iarăși avocatul și eram convinsă că va trebui să cer permisiunea să iau câteva clipe, dar, cînd dau să răspund, văd numele Lindei pe ecran.

Of, pentru numele Domnului! Slavă cerului că mi se afișează identitatea celui care mă sună. Apăs butonul care o redirecționează spre căsuța vocală și-mi cer scuze tuturor. După două minute, sună iarăși, și îl redirecționez din nou.

După alte două minute și trei accese de vibrații, șeful meu oftează și se oprește din ce are de zis ca să mă țintuiască cu privirea, în vreme ce eu mă înroșesc ca sfecla.

— Nu crezi că ar fi mai nimerit să răspunzi la telefon? mă întreabă el, căci vibrațiile mobilului par mai zgomotoase și mai deranjante decît ar fi fost în mod normal, din cauza liniștii din sala de conferințe.

— Îmi cer scuze.

Închid imediat telefonul, înjurînd-o în minte pe afurisita asta de femeie.

— Nu e ceva urgent și poate cu siguranță să suporte amîinare pînă se încheie ședința.

Nici cinci minute mai tîrziu, Sandy, una din asistentele de marketing, își vîră capul pe ușă.

— Iertați-mă că vă întrerup, spune ea timid, dar Ellie are un apel urgent.

Of, fir-ar al dracului! Îmi împing scaunul și mă scuz, călcînd apăsător pînă la biroul meu ca să ridic receptorul. Iritarea mi se citește clar în voce.

Sigur că ea e. Femeia care nu cunoaște înțelesul cuvîntului „răbdare“, care, atunci cînd vrea ceva, ține ca acel lucru să se întîmple cel mai tîrziu *chiar acum*, dacă nu chiar acum un minut.

— Alo?

Mă străduiesc din răputeri să fiu politicoasă, să-mi ascund furia, pentru că, în fond, e vorba de viitoarea mea soacră. Și, cu toate că e enervantă la culme, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o îndepărtez pe femeia care nu numai că este mama viitorului meu soț (încă nu mă pot gîndi la cuvîntul „logodnic“ fără o grimasă), dar îmi mai achită și cheltuielile de nuntă.

În plus, sînt prin excelență genul de persoană care vrea să le facă tuturor pe plac. E o urmare a faptului că am avut o mamă alcoolică și a trebuit să merg în vîrful picioarelor și să fiu cît mai cuminte, avînd convingerea greșită că numai astfel o puteam mulțumi. Nu sînt fericită decît dacă și ceilalți sînt, și, deși s-ar putea să nu te plac, mă voi da peste cap ca tu să mă placi.

Și-n asta rezidă nebunia și acesta e motivul pentru care nu sînt în stare să-mi pedepsesc aspru soacra pentru că mă pune în situații jenante la serviciu sau să-i spun să nu mă sune în intervalul orar 9.00-17.00. Sau chiar toată ziua.

— Bună, Ellie, mă salută ea bucuroasă. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc.

Scrîșnesc din dinți și urmează o lungă pauză pînă izbutesc să şuier un „Dar tu?“.

— Bine. S-a întîmplat ceva cu telefonul tău mobil? Încerc de o grămadă de timp să dau de tine.

— Eram într-o ședință, îi răspund pe un ton rece. Ai fi putut să lași un mesaj și te-aș fi sunat imediat ce se termina.

În loc să mă tîrăști afară din sală pentru ceva ce sînt convinsă că e o prostie, adaug eu, în gînd, desigur.

— O, ce prostuță sînt, rîde Linda. Am crezut că poate e stricat telefonul și nu te-aș fi deranjat dacă aș fi știut că ești la ședință.

Pun pariu că știa. Și mai pariez și că Sandy i-a spus asta.

— Deci, totul e în ordine? întreb într-un final, după o pauză jenantă.

— Da, absolut. Mă întrebam numai dacă tu și Dan ați vrea să luați masa cu mine și Michael în seara asta. Ne bătea gîndul să încercăm noul restaurant indian. Cam pe la șapte și jumătate?

E de-a dreptul incredibil. Adică, femeia asta m-a scos dintr-o ședință ca să ne invite la cină? Ăsta e motivul arzător pentru care era nevoie să-mi vorbească neîntîrziat, neputînd lăsa un simplu mesaj?

— Îmi pare rău, Linda, mă prefac eu a-mi cere scuze, dar Dan a avut filmări în nord și e foarte obosit. Și eu am avut o săptămîină cu adevărat dificilă. Cred că o să mergem la culcare devreme... Dar îți mulțumesc pentru invitație, adaug eu repede, ca un gînd ce abia îmi venise, știind cît de ușor se ofensează soacra mea.

— O, dar am vorbit chiar adineauri cu Dan, spune ea, cu o ușoară undă din răceala mea de mai devreme. Apropo, e în drum spre casă și a spus că ar fi o idee foarte bună. Te sunam doar ca să te informez.

— O.

Minunat. Acum mă mai și păcălește. De ce naiba o fi acceptat Dan?

— O, repet eu cu o ezitare. În ordine. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi spui. Adică, dacă el zice că e foarte bine, atunci așa e.

— Excelent, exclamă Linda. Veniți la noi pe la șapte și un sfert. Ne vedem mai tîrziu!

Și închide.

— Sandy? Țip eu, îndreptîndu-mă cu pași hotărîți spre biroul ei, decisă să nu mă răzbun pe ea, dar, cum am nevoie să-mi descarc frustrarea pe cineva, Sandy e, din păcate, și cea mai aproape și cea mai la îndemînă persoană pe care să dau vina.

— Ăăă?

Sandy își ridică neliniștită privirea de pe ecranul computerului.

— Ți-ai dat seama că la telefon era viitoarea mea soacră?

— Da.

— Și-atunci de ce Dumnezeu nu i-ai spus că sînt într-o ședință?

— Dar i-am spus, răspunde Sandy. Iar ea a zis că e o chestiune urgentă și că trebuie să te scot din ședință.

— Of, Doamne.

Clatin din cap, iar Sandy arată ca lovită de trăsnet.

— Îmi pare foarte rău, se scuză ea. Chiar am încercat să-i spun, dar... ei bine, ca să fiu cinstită, m-a cam speriat.

Oftez și mă calmez. Ce altceva aș putea face?

— Nu, mie îmi pare rău. Acum îmi vîrs nervii pe tine, deși știu cît de tare poate să te bage în sperieți. Are un tupeu fantastic.

Sandy dă din umeri și se întoarce la computerul ei, în vreme ce eu socotesc dacă am timp să-l sun pe Dan și să urlu la el acum sau dacă mai suferă amînare pînă după ședință.

Nu. Trebuie să mă liniștesc înainte să fac ceva, așa că mă întorc la ședință. În primul sfert de oră, nu sînt deloc atentă, mult prea ocupată să spumeg din cauza Lindei. Dar începe să se discute lansarea unui hotel Calden la Edinburgh și, pînă la încheierea întrunirii, o oră și jumătate mai târziu, frustrarea mea s-a domolit. Îi telefonez lui Dan de îndată ce mă întorc în biroul meu și reușesc să nu țip în halul în care aș fi făcut-o cu o oră și jumătate mai înainte, cu toate că el știe, imediat ce ridică receptorul, că ceva nu e în regulă.

— Ce s-a întîmplat?

— Maică-ta. Ca de obicei.

— Ei, haide, Ellie.

Dan nu-și ascunde cîtuși de puțin exasperarea, ceea ce, să fiu sinceră, începe să mă deprime. E pe cale să devină soțul meu, așa că n-ar fi normal să fie de partea mea?

— Ce ei, haide? M-a scos cu forța dintr-o ședință importantă, susținînd că e ceva urgent, apoi m-a dus de nas în așa fel încît să refuz invitația ei la cină, înainte să-mi spună că tu ai acceptat deja. Mersi mult, Dan. Aș fi preferat să mă întrebi și pe mine înainte să...

— Stai așa! mă întrerupe el. Eu n-am acceptat nimic. Mama a pomenit ceva de o cină, iar eu i-am spus că sînt mort de oboseală și că probabil că o să mergem la culcare devreme, dar că va trebui să mă consult și cu tine.

— Păi, nemaipomenit, ce să zic?! Ne manipulează ca întotdeauna.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, pufnește Dan, nu poți s-o lași baltă? De săptămîni întregi nu te aud decît bîrfînd-o pe mama.

— Asta pentru că nu-mi iei niciodată apărarea. Dacă ai dovedi puțin curaj și mi-ai ține partea sau dacă ai fi de acord cu mine atunci cînd spun că maică-ta ne manipulează sau e imposibilă, toate astea nu m-ar mai enerva atît.

— Dacă ești așa de nemulțumită de situație, de ce dracului te mai măriți cu mine? izbucnește Dan, fără să-l mai deranjeze că toată lumea din vagon ascultă cu nesaț cearta lui.

— Asta e o întrebare al dracului de bună, strig eu, după care, deși nu vreau, deși știu că e cel mai rău lucru pe care-l pot face, trîntesc receptorul, iar preț de o secundă mă simt răcorită.

Ne întîlnim la apartament cu cîteva minute înainte de șase și jumătate. Eu, desigur, mi-am petrecut restul după-amiezii simțindu-mă îngrozitor, urîndu-mă că am fost așa de rea, convinsă că e vorba mai ales de stresul de dinainte de nuntă, dar nu mi se pare cine știe ce scuză. Mă simt chiar și mai prost cînd văd clar cît de supărat e Dan.

Știu foarte bine cum se simte. Cu cîteva săptămîni înainte, cînd am reușit să discutăm calm despre asta, Dan mi-a explicat că are senzația că este prins la mijloc, între cele mai importante două femei din viața lui, iar eu îl înțeleg. Chiar îl înțeleg. La rîndul meu, i-am explicat că am nevoie de sprijinul lui, că sînt sau ar trebui, cel puțin, să fiu cea mai importantă femeie din viața lui, iar el, încuviințînd din cap, a fost de acord să se străduiască mai mult, spunînd că e doar o perioadă de acomodare.

Din cînd în cînd, mă gîndesc cu tristețe că, dacă lucrurile ar fi stat altfel în propria mea

familie, poate aş fi fost capabilă să înţeleg chiar mai mult. Poate că dacă aş fi fost fata tatei, Dan ar fi fost în conflict cu el. Poate că aşa se întâmplă de obicei, iar toate astea te fac să devii femeie, soţie şi un adult cu adevărat emancipat.

— Îmi pare rău, sînt primele cuvinte pe care le rostesc în clipa în care Dan intră şi-şi trînteşte sacul marinăresc în dormitor. Îmi pare rău pentru lucrurile pe care le-am spus şi-mi cer scuze că ţi-am trîntit telefonul în nas.

Şi mă aştept ca el să facă lucrurile pe care le face de obicei după o ceartă îngrozitoare: să mă ia în braţe şi să se scuze şi el, dar Dan nu scoate o vorbă. Se aşază pe canapeaua din faţa mea şi priveşte în podea, şi pentru prima dată mă cuprinde un sentiment oribil de nelinişte. Vai, Doamne, nu-l lăsa să spună ceva îngrozitor sau să-l apuce îndoielile.

— Dan, am spus că-mi pare rău, şoptesc eu, teama îmi strînge inima, împiedicînd-mă să vorbesc mai tare. Dan, te rog, spune ceva.

Trec cîteva minute, după care Dan îşi ridică privirea spre mine. Are ochii plini de tristeţe.

— Îmi e foarte greu, spune el. Înţeleg că toată povestea asta e stresantă şi ştiu că mama îşi dă uneori aere de stăpîină, dar nu mai pot să te ascult zicîndu-mi cît de oribilă e. E mama mea, Ellie, şi orice ai crede despre ea, nu încercă decît să facă ce-i mai bine pentru noi.

— Ştiu...

— Nu, lasă-mă să termin. Din cîte văd eu, treaba stă în felul următor: mama se dă peste cap să te facă să te simţi una de-a noastră. Familia noastră e obișnuită să petreacă foarte mult timp împreună, să facă diverse lucruri împreună şi

tot ce-şi doreşte mama este ca tu să te simţi parte din familie, însă tu pari să interpretezi greşit orice gest al ei şi eu am început să mă satur.

Tac ruşinată.

— Orice-ai crede despre ea, nu e o femeie rea. Mă iubeşte şi vrea să fiu fericit. Consideră sau considera (aici, se uită țință la mine) că, primindu-te în familia noastră, mă face într-adevăr fericit. Şi ar trebui să izbutească, dar, în loc de asta, eu văd că te enervezi din ce în ce mai tare şi nu pricep de ce.

Are dreptate. Sigur că are. M-aş fi putut oare arăta mai lipsită de inimă, mai îngrozitoare de-atît? Cum de-am putut trage asemenea concluzii pripite, cînd acum totul pare aşa de limpede? Argumentaţia lui Dan e atît de logică, iar eu, evident, joc rolul negativ în povestea asta.

Mă cuprinde un sentiment profund de ruşine şi, cînd Dan încheie în sfîrşit ce are de spus, singurele cuvinte pe care le pot rosti o vreme sînt „Îmi pare rău“, urmate, la un răstimp, de:

— Ştiu că asta nu e o scuză, dar uneori mi se pare pur şi simplu prea mult. Pentru că n-am avut niciodată o familie, nu ştiu cum să mă descurc.

— Dar ai susţinut întotdeauna că exact asta ţi-ai dorit.

— Ştiu şi e adevărat. Doar că îmi ia mai mult timp să mă obișnuiesc decît m-am aşteptat. Trebuie să-mi mai laşi un răgaz, adaug eu şi respir adînc. Eu aproape că nu am avut mamă şi ştiu că ea încearcă să umple golul ăsta, dar eu nu ştiu cum să mă port cu o mamă. Deşi am crezut că asta vreau, îmi dau seama că e mult mai dificil decît mi-am închipuit.

Dan încuviințează.

— Înțeleg toate lucrurile astea, spune el în cele din urmă, și știu că poate fi un om dificil, dar singurul motiv pentru care e așa este acela că ne iubește.

— Te iubește *pe tine*, subliniez eu cu blîndețe.

— Dar încearcă să te iubească și pe tine, spune el.

— Știu.

Observ cu coada ochiului ceasul de pe hol și oftez.

— Of, la naiba, Dan. Ar trebui să ajungem la ei în mai puțin de cinci minute.

— Nu, nu trebuie. Am contramandat.

— Chiar așa? Și mai ești încă viu?

— Ha, ha, ha. Nu întinde coarda. După schimbul nostru de „amabilități” din tren, m-am hotărît că cina cu ei n-ar fi însemnat decît că dregem busuiocul.

— S-a supărat?

— Nu, sigur că nu. Și-n tot cazul, dacă înainte nu eram epuizat complet, acum cu siguranță sînt.

— Deci, asta înseamnă că ne culcăm devreme? zîmbesc eu cu gura pînă la urechi și, în sfîrșit, cu o scînteie în priviri.

— Asta depinde de felul în care definești asta, răspunde Dan, făcîndu-mi semn să vin lîngă el pe canapea, unde, odată ajunsă, mă ia cu un braț de după umeri și mă trage aproape.

Mă simt în siguranță și iubită.

— Atunci, să înțeleg că într-adevăr m-ai iertat? întreb, întinzîndu-mă să-l sărut.

— Aproape te-am iertat, zice el, zîmbindu-mi, apoi se trage înapoi. De ce nu mă duci în pat ca să mă faci să uit complet?...

A doua zi, cînd mă pregătesc să plec de la birou, încep să simt durerile de la ciclu. Doar niște crampe ușoare, semnele obișnuite că e pe cale să se întîmple. Iar momentul e perfect, pentru că asta înseamnă că voi fi scutită în ziua nuntii. Iau în grabă un Tampax din sertarul de jos și fug la budă, dar nu e nici urmă de sînge. Nimic.

Așa că plec și, în timp ce încerc cu disperare să opresc un taxi pe Marylebone High Street (știu, e de tot rîsul, avînd în vedere că e ora de vîrf, dar sînt epuizată și nu pot face față unei călătorii cu metroul în seara asta), mi se năzare că parcă ar fi trecut secole de cînd mi-a venit ultima oară ciclul.

De fapt, cînd s-a întîmplat asta *mai exact*?

Un taxi ia în viteză curba și se oprește. În vreme ce persoana dinăuntru se dă jos și plătește, mă reped la mașină și înșfac mînerul portierei. Odată porniți la drum și ajunși la semaforul din Gloucester Place, un vag sentiment de neliniște mă cuprinde, o senzație pe care n-am mai încercat-o niciodată și care mi-e complet străină. Scotocesc prin geantă după agendă și o frunzăresc cu gesturi furioase, pînă ajung la paginile de acum patru săptămîni.

Oi fi eu complet dezorganizată, dar agenda mea conține toate informațiile de care am nevoie. În plus, sînt obsedată să-mi înregistrez datele ciclurilor. De aproape douăzeci de ani, îmi însemn cu meticulozitate cînd au început, cît au durat și cînd urmează să sosească următoarele.

Dar e clar că întreaga agitație prilejuită de nuntă și nebunia vieții pe care o duc m-au scos din ritmul meu, pentru că, aparent, acum patru

săptămîni nu am marcat începutul ciclului. Am uitat? Cum aş fi putut uita? Ce ciudat. Dar, în fond, n-am mai fost niciodată atît de ocupată şi de distrată, aşa că ar fi oarecum de înţeles...

Mai dau cîteva pagini înapoi, pînă la ciclul din luna precedentă, care e însemnat. Adică, următorul ar trebui să fie peste două săptămîni.

Dar stai niţel. Nici aşa nu e bine. Dacă trebuie să vină în două săptămîni, asta înseamnă că ar fi trebuit să-l am acum două săptămîni, dar îmi amintesc precis ce făceam atunci şi în nici un caz nu eram la ciclu.

Sigur e vreo greşeală...

După o jumătate de oră, sînt acasă, în baie, aşezată pe closet, cu o pungă goală de la farmacia Boots zăcînd pe podea, şi mă holbez la un test de sarcină care îmi arată două linii albastre-închise, foarte vizibile.

— Rahat, şoptesc eu întruna. Ce-o să spună Dan?

Un zîmbet îmi înfloreşte treptat pe toată faţa, în timp ce mă încearcă sentimente de frică, fericire şi neîncredere.

— Însărcinată? Eşti însărcinată?

Dan se opreşte locului şi se holbează pur şi simplu la mine, iar asta nu prea e reacţia la care speram.

El avusese o cină de afaceri, iar eu îmi petrecusem restul serii pe site-uri despre maternitate, visînd la momentul în care Dan mă va lua în braţe, plîngînd de fericire.

Nu aflasem decît de cîteva ore că eram însărcinată, dar asta îmi deschisese deja un cu-

totul alt orizont. Îmi petrecusem după-amiaza pe babyzone.com şi ParentsPlace.

Acum ştiu că voi naşte pe 30 august, că nu e nimic neobişnuit să simţi crampe la început (de aici, durerile slabe care indicau un fals ciclu) şi că nu înseamnă că va avea loc un avort. Mai ştiu şi că, probabil, ar fi cel mai bine să nu spun nimănui pînă în săptămîna a douăsprezecea, cînd pot fi sigură.

Apoi, sigur că a fost musai să mă uit după nume pentru copil pe babynames.com. Pînă acum, alegerea numărul unu în privinţa numelor de băieţei este Flunn, iar dacă va fi o fetiţă, îmi place foarte mult numele Talullah, deşi, cum îl ştiu pe Dan, îşi va dori ceva mai prozaic, cum ar fi Tom sau Isabel.

Am citit cam tot ce puteam, aşa că am trecut la chestii de genul ce fel de cărucior ar fi cel mai potrivit (din cîte se pare, cele mai *trendy* la ora asta sînt unele numite Bugaboo Frog), dacă ar trebui să cumpăr scutece Huggies sau Pampers şi cum se decorează camera de vis pentru prînşorul sau prinţesa ta.

Sînt atîtea de aflat şi atîtea lucruri pe care nu le ştiam!

Pe la unsprezece noaptea, sînt tot online, studiind site-uri despre copii, dar şocul începe în sfîrşit să se estompeze, lăsînd loc unui entuziasm incredibil. Dan a sunat toată ziua, dar nu am fost în stare să ridic receptorul, pentru că ştiam că nu voi putea să ţin secretul şi mă voi pune pe turuit. Vreau atît de mult să-i spun faţă în faţă şi să-i citesc bucuria şi entuziasmul în priviri.

Dan va fi tată! Iar eu voi fi mamă! Vom fi împreună PĂRINȚI!

Acum a ajuns în fine acasă, iar eu stau în picioare pe hol și mă uit cum se duc încetișor pe apa sîmbetei fanteziile mele, în care Dan, în al nouălea cer, mă ia pe sus în brațele sale puternice și mă copleșește cu sărutări.

— Da, sînt însărcinată.

Starea mea de euforie e rapid înlocuită de o explozie de furie, urmată imediat de sentimentul că sînt pe cale să izbucnesc în plîns. E evident că site-urile nu mințeau cînd explicau ce se petrece cu hormonii în perioada asta.

— Nu te bucuri?

Vocea îmi e tot mai stinsă. După o pauză, Dan spune:

— Dar tu nu foloseai ceva?

— La naiba, Dan! strig eu, căci mă cuprinde iarăși furia.

Vai, mă rog la Dumnezeu ca următoarele două luni să nu fie chiar atît de agitate.

— Da, foloseam ceva, dar se vede treaba că nu e sută la sută eficient, probabil din cauza nenorocitelor de antibiotice, dar, chiar așa, asta n-are a face. Sînt însărcinată, Dan, iar noi ne vom căsători peste o lună. M-aș fi așteptat să fii extrem de fericit.

În punctul ăsta, sînt pe cale să fac o criză de isterie, însă Dan, dîndu-și clar seama de greșeala comisă, își revine în sfîrșit din starea de stupeoare. Încearcă să mă ia în brațe, într-un gest de împăcare (da, sînt rigidă și nu-i răspund la fel – voi n-ați fi?) și mă sărută părintește pe creștet.

— Îmi pare rău, draga mea, spune el. Sînt doar foarte obosit și, la drept vorbind, de-a dreptul șocat. Nu mă așteptam la una ca asta.

— Deci, ești încîntat?

— Tu ești?

— Sînt în al nouălea cer.

Furia îmi dispare la fel de repede precum s-a jucat și, o secundă mai tîrziu, îl strîng în brațe și chicotesc incontrollabil.

— Adică, la început, am fost și eu șocată, dar acum mi se pare incredibil! Voi avea un copil, Dan! Noi vom avea un copil!

Îl țin strîns și nici nu-mi pasă că rîde nervos și spune:

— Sigur că sînt încîntat. Doar că nu mă așteptam să se întîmple chiar atît de curînd.

Vai, dragul de el, e total luat pe nepregătite. Are tot dreptul să fie șocat, așa cum am fost și eu în primele ore. Îl conduc pe canapea și fac niște ceai pentru amîndoi. (Cafeină? Care e treaba cu substanța asta? Mă hotărăsc să mă întorc pe internet de îndată ce termin de vorbit cu Dan, și, în fond, o cană nu are cum să-mi strice.) Îi aduc ceaiul, mă așez și mă ghemuiesc lîngă el, zîmbind plină de înțelegere la vederea expresiei de surpriză care i s-a întipărit pe chip.

— Știu că visai la weekenduri minunate în Europa, încep eu pe un ton blînd, și știu că am decis să așteptăm un an înainte să încercăm să avem copii, dar e o binecuvîntare și vom putea totuși să facem tot ce ne-am propus, doar că vom mai lua pe cineva cu noi.

— Da, știu, încuviințează el din cap, în timp ce un nor îi întunecă chipul. Dar cum o să-i spunem mamei de asta?

— Mamei tale? întreb eu, nevenindu-mi să cred.

Pentru numele Domnului, nu pot să cred că a spus asta.

— Ce legătură are cu mama ta?

— Ei, haide, Ellie, zice el, dîndu-și ochii peste cap. Ea plătește pentru toate cheltuielile de nuntă. Cred că are dreptul să afle, nu?

— Nu, de fapt, nu sînt deloc convinsă. În primul rînd, după cum știi și tu prea bine, dacă ar exista vreo posibilitate să plătim noi pentru nuntă, am fi...

— La momentul respectiv, nu ai vorbit așa.

— Nu, sigur că nu. Mă gîndeam că se oferise să facă asta din bunătatea inimii ei, nu pentru că avea intenția să pună stăpînire pe tot.

— Nu a pus stăpînire pe nimic, izbucnește Dan.

— Nu? Te rog să mă corectezi dacă greșesc, dar în vremuri de demult, cînd m-ai cerut de nevastă, nu am discutat noi oare despre o nuntă intimă și liniștită? Astea sînt cuvintele care îmi vin în minte. N-am spus noi că nu vrem să fie prezenți decît prietenii apropiați și familia?

Dan nu scoate o vorbă, și pe bună dreptate. Știe că n-are nici o șansă să cîștige, și chiar și mai la obiect, știe că și eu știu. Dar acum sînt din nou furioasă și, cu cît spune mai puține, cu cît se cufundă mai tare în tăcere, cu atît mă aprind mai rău.

— Tu chiar crezi, cu mîna pe inimă, că vreau ca trei sute de oameni pe care nu-i cunosc să vină la nunta mea? îi strig. Îți închipui că voiam nenorocitul ăla de biban de mare chilian în meniu sau ororile alea de funde albe uriașe legate de speteaza scaunelor?

— Păi, de ce n-ai spus nimic dacă nu ți-a convenit? Ai avut, slavă Domnului, destul timp.

— Pentru că n-am vrut să par nerecunoscătoare și pentru că mi-am dat seama de multă vreme că asta nu e nunta mea, ci a ei, și că mai la îndemînă era să renunț la tot și să-i las ei mîna liberă. Dar, continui, doar pentru că e implicată în fiecare aspect, oricît de mărunț, al nunții noastre, nu înseamnă automat că trebuie să fie implicată și în fiecare aspect al vieții noastre. Asta n-are nimic de-a face cu ea, așa că nu, ca răspuns la întrebarea ta, nu cred că e nevoie să ne facem griji în privința felului în care o să-i dăm vestea. Cel puțin, nu pînă ne întoarcem din luna de miere. Iar motivul pentru care nu-i vom spune pînă atunci nu este că o va lua razna la ideea că — vai, ce oroare! ce șoc! — sînt însărcinată în ziua nunții mele, ci pentru că nu o privește pe ea.

— Sigur că o privește, clatină Dan din cap. Va fi copilul meu și primul ei nepot. Are tot dreptul să știe.

— Doamne, Dan, clatin la rîndul meu din cap, dezgustată. Vrei cumva s-o sun și de fiecare dată cînd facem sex? Știi tu, doar în eventualitatea în care s-ar simți exclusă din vreun aspect al vieții noastre... Vai, îmi pare rău, continui eu, furioasă și triumfătoare în același timp, căci știu că nu prea are replică la asta. Probabil că o faci deja, nu?

— Poți să fii groaznic de imatură uneori, Ellie, spune el pe un ton brusc rece. Ce-ar fi să continuăm discuția cînd îți vei aminti că ești adultă?

— Nu, ce-ar fi să facem asta cînd o să-ți amintești tu că ești adult și că nu trebuie să dai mereu fuga la mami după ajutor și că nu e musai ca mami să știe tot ce se petrece între noi?

— Mă acuzi mereu că am o familie cu probleme, îmi aruncă el în față, dar nici tu nu ești tocmai în stare să vorbești despre relații normale cu mama ta, nu-i așa?

— Ticălosule, șoptesc eu dintr-odată, cu lacrimi în ochi. Cum îndrăznești să pomenești acum de mama?

— Știi ceva, Ellie? M-am săturat, tu să ai voie să spui orice despre mama, în timp ce Doamne ferește să-ți pomenească cineva de a ta.

— Eu nu am mamă, am răspuns categoric, răsucindu-mă pe călcâie să plec, uimită peste măsură de faptul că Dan se poate coborî atât de jos și că știa perfect unde să mă lovească din plin. Poate-ți mai amintești că a murit când eram copil. Ți-aș sugera să-ți petreci noaptea asta în camera de oaspeți. Găsești cearșafuri în dulapul din baie.

Și cu asta, ies în grabă din încăpere, mă prăbușesc în baie, zguduită de lacrimi, și-mi doresc să nu mă fi lăsat de fumat când l-am cunoscut pe Dan.

Duminică, e totul deja dat uitării și sîntem amîndoi prinși în entuziasmul perspectivei de a avea un copil. Nunta fiind atât de aproape, am hotărît să ținem totul secret, astfel încît prînzul la familia Cooper, deși uneori prilej de bună dispoziție, devine prea de tot pentru mine, în starea delicată în care mă aflu.

În primul rînd, știu cît de tîfnosă am fost în ultima vreme și, în al doilea, am sentimentul oribil că Linda ar putea să intuiască faptul că voi pași spre altar cu un copil în pîntece. Tare-aș

vrea să țin toate astea secret pînă ne vom întoarce din luna de miere. Așa că, după mine, cel mai sigur loc în care aș putea să fiu în clipa de față este cît mai departe de ei.

Plus că, desigur, îmi vine să-mi iau lumea-n cap din cauza Lindei, deși măcar acum știu de ce am fost atît de iritabilă în perioada asta. Dacă avusesem impresia că sindromul premenstrual e rău, acum sînt de părere că nici nu se poate compara cu primele săptămîni ale sarcinii.

Cu cît mă gîndesc mai mult la asta, cu atît ajung mai clar la concluzia că e o problemă de spațiu personal. Știu destule femei care au probleme cu soacrele lor, pentru că acestea au impresia că nimeni nu e suficient de bun pentru fiii lor perfecți, și că ele ar fi putut să găsească neveste mult mai potrivite, și mi-am dat seama cît de norocoasă sînt eu că nu trebuie să mă confrunt cu asta.

Necazurile mele se găsesc la celălalt capăt al spectrului. Anume, Linda vrea să fie și mama mea. Se străduiește prea tare, telefonîndu-mi în fiecare zi, de cîte trei ori, invitîndu-mă la masa de prînz, cumpărîndu-mi cadouri. Știu că are cele mai bune intenții și sînt conștientă că, refuzînd-o, par extrem de nerecunoscătoare, dar e pur și simplu prea mult pentru mine.

Înainte de asta, credeam că voi fi cea mai norocoasă femeie din lume dacă viitoarea mea soacră, oricine urma să fie aceasta, mă va lua sub aripa ei și mă va considera fiica pe care n-a avut-o niciodată. Acum constat, desigur, că sînt mult prea independentă pentru așa ceva, că nu îmi doresc orice fel de mamă și că nimeni nu-i va putea lua vreodată locul.

Mă străduiesc din răspuțeri să o împiedic pe Linda să preia controlul asupra vieții mele. Înțeleg că nu are decît intenții laudabile, dar nici nu se poate nega faptul că, după părerea ei, limitele există doar pentru a fi încălcate. Pare incapabilă să audă cuvîntul „nu“. În weekendul ăsta, i-am explicat lui Dan că am nevoie să fiu puțin singură, să-mi amintesc cine am fost înainte să devin jumătate din cuplul Ellie și Dan.

Dacă am noroc, voi găsi o cale să o transform pe Linda din dușman în aliat, iar ea va găsi o modalitate să mă accepte ca noră, nu ca fiică. Dacă am noroc, nu va fi nevoie decît de puțină distanță și de o trasare ceva mai fermă a limitelor ca să ne putem întoarce cu toții la joaca de-a familia perfectă și fericită.

Astfel, în weekendul ăsta, Dan va merge, ca de obicei, la prînz la ai lui. Eu n-am nici un chef să fiu acuzată de ambele noastre absențe și, în plus, Fran m-a invitat la ea la masă. Oricît mi-ar plăcea să fac parte dintr-un cuplu, sînt unele tradiții care îmi lipsesc. Prînzul duminical, luat o dată la două săptămîni cu Fran, Marcus, copiii și diverși alții, este una dintre ele.

Telefonul sună chiar în timp ce mă pregătesc să ies din casă. Mai am doar suficient răgaz să mă opresc pe undeva, pe drum, și să iau niște flori.

— Alo?

— Se vede treaba că ești mult mai vicleană decît pari, se aude vocea Emmei, care vorbește de pe telefonul mobil. Nu-mi vine să cred că ai izbutit să scapi de prînzul de azi. Acum sînt aici și n-am cu cine să vorbesc.

— Îi ai pe Richard și Dan, rîd eu.

— Dar tu ești singura care face ca tradiția asta duminicală ridicolă să fie suportabilă. Cum ai reușit? geme ea. Și, ca să fiu și mai la obiect, de ce mama dracului nu m-a anunțat și pe mine cineva înainte să ajung? Aș fi putut să mai lenevesc în pat.

— Îmi cer scuze, îi răspund, verificîndu-mi ceasul și sperînd că n-o să întîrzii, dar eram deja invitată undeva și, în plus, doar ca să știi, maică-ta nu a părut să se supere deloc.

— Asta din pricină că acum poate să se bucure nestîngerită de prezența preaiubitului ei Dan.

Ridic o sprînceană și zic cu răutate:

— Te rog, spune-mi că astea nu au fost chiar cuvintele ei.

— Sigur că nu. Dar chiar dacă ei nu-i e dor de tine, mie îmi e.

— Măcar atît. Uite, trebuie neapărat să plec. Putem să vorbim mai tîrziu?

— Sigur. O să te pun la curent cu petrecerea pe care ai ratat-o.

— Doar să nu-mi spui ceva ce nu vreau să aud.

— Nu-ți face griji. Sînt conștientă că întreaga mea familie e de părere că mi-e străin înțelesul cuvîntului „diplomație“, dar, în realitate, am mai mult tact decît își imaginează lumea.

Pun jos receptorul, nevrînd să meditez la ce anume a intenționat Emma să zică.

— Ellie!

— Sally! Ce faci tu aici?

— Nu ți-a spus Fran că vin?

— Nu, dar și pe mine m-a invitat cam în ultima clipă.

În prag, Sally se răsucesc scurt și mă întrebă înainte să sune la ușă:

— Cum arăt?

— Încântătoare ca de obicei, îi ofer eu o părere și nu mint.

Sally are un aer de prospețime și e foarte dulce. Părul ei pare întotdeauna proaspăt spălat și miroase a flori, deși ea jură că e parfumul ei. Iar eu zîmbesc larg când mă uit la ce poartă pe dedesubtul hainei lungi din blană de oaie: blugii sexy sînt talismanul ei. Îi îmbracă ori de cîte ori vrea să impresioneze. Sau să-și creeze un avantaj.

— Să înțeleg că va fi de față și vreun tînar neînsoțit și disponibil?

— Oare cum de-ai ghicit? zîmbește ea cu dulceață.

— Dar credeam că Fran nu se mai ocupă să-ți facă lipeala cu diverși tipi. Ce-a fost toată discuția aia legată de faptul că nimeni nu e destul de bun pentru tine?

— A, da, dar asta a fost înainte ca Fran să pomenească de prietenia lui Marcus cu Charlie Dutton.

— Charlie Dutton?

— Ești incorrigibilă, Ellie! Nu-mi vine să cred că nu știi cine e Charlie Dutton.

Ingnoranța mea o face să clatine din cap, în ciuda faptului că știe că nu citesc din scoarță în scoarță reviste gen *Heat*, *OK!* sau *Hello!* așa cum face Fran și că n-aș ști că în casă se află o celebritate decît dacă mi-ar atrage ea atenția.

Ușa se deschide și sîntem purtate înăuntru de un val de căldură, zgomot și agitație. Fran și Marcus ne salută amical, ne iau hainele și ne

îmboldesc către bucătărie, unde încercăm să ne reluăm conversația în șoapte grăbite, în vreme ce hainele noastre sînt puse la cuier.

— Deci, asta cine mai e?

— Nu-mi spune că n-ai văzut *Șoapte în întuneric*, spune Sally, dîndu-și ochii peste cap.

— Sigur că l-am văzut, răspund eu, ca toată lumea. De ce? Juca și el?

— Nu juca în film, el e producătorul, zice ea, în timp ce zgomotul pașilor lui Fran și Marcus se aude dinspre casa scărilor.

— A, așa e, o aprob eu, ridicînd din umeri.

Cei doi tocmai intră înapoi în bucătărie, cînd văresc un bărbat cu umeri largi și păr în dezordine.

— Sînteți în regulă, fetelor? se interesează Fran, repezindu-se la aragaz pentru a salva supa ce începuse să dea în clocot. Mi-e teamă că astăzi organizarea noastră lasă de dorit. A, îl cunoașteți pe Charlie?

— Salut, Charlie, eu sînt Sally.

Sally plutește către el, cu mîna întinsă.

— Încîntat de cunoștință.

Zîmbetul lui e cald și prietenos, strîngerea lui de mînă e fermă, iar Sally e pe dată cucerită, continuînd să se uite la el pierdută, chiar și cînd Charlie vine să mi se prezinte și mie. Recunosc că în cazul asta pare într-adevăr să aibă bun-gust. Omul nu pare ieșit din comun pînă nu începe să zîmbească. Dar cînd zîmbește, întreaga expresie i se schimbă și trebuie să recunosc că sînt foarte surprinsă. Cînd se întoarce cu spatele, pe furiș, îi fac aprobator cu ochiul lui Sally și-i indic discret că nu e rău deloc. Ea zîmbește cu gura pînă la urechi, iar cînd el se uită în direcția

noastră, ne prefacem amîndouă ocupate să admirăm gresia din bucătărie.

— Unde sînt copiii? întreb eu odată ce ni s-au dat băuturile și fiecare a primit o sarcină în așternerea și pregătirea mesei.

— Pe afară, răspunde Fran, făcînd semn cu capul către grădină.

— Pe afară? izbucnesc eu uimită. Ești într-o dungă? Sîntem în ianuarie. E frig de crapă pietrele!

Fran își dă ochii peste cap și ridică din umeri a neputință.

— Încearcă să le spui asta unor gemene de patru ani. Au ținut morțiș.

Mă duc la fereastră ca să privesc două miniaturi ale mascotei de la Michelin, înfolfite în canadiene portocalii cu stacojiu, cum se fugăresc prin grădină și rîd.

— Mi-aș dori ca și fiul meu să țină morțiș să iasă din casă iarna, spune Charlie. Sau în orice altă perioadă a anului, de fapt. E dependent de televizor, ceea ce n-ar fi chiar atît de rău, deși are o tentă ușor antisocială, dacă ar fi și ceva mai mare ca vîrstă. Dar, pentru un copil de cinci ani, comportamentul ăsta e îngrijorător.

— Ar fi și mai și dacă s-ar uita la *Vrei să fii miliardar?*, spune Marcus, ștergînd o caserolă.

— Nu, chiar mai îngrijorător ar fi dacă s-ar uita la *Tom și Jerry*, îl contrazice Fran. Nu-mi vine să cred cît de violente sînt desenele alea animate.

— Dar noi ne-am uitat la ele cînd eram copii și uite că am ajuns bine, îi răspunde bărbatu-său.

— Da, dar... totuși, zice Fran clătînd din cap. Noi știm mai multe despre psihologia copilului

decît părinții noștri și puțini sînt aceia care vor să repete greșelile din trecut.

— *Tom și Jerry* e chiar atît de îngrozitor?

Pînă acum, m-am simțit întodeauna cam depășită de discuțiile despre copii sau de orice are legătură cu ei, dar acum, că sînt pe cale să mă mărit și, în secret, îmi cresc propriul copil, mă simt perfect îndreptățită să mă alătur conversației, să pun întrebări, la naiba, chiar să îmi dau cu părerea, dacă se pune problema de așa ceva.

— Cine știe? zice Marcus. Dar, cînd eram copil, eram altoit cu regularitate, în timp ce în zilele noastre nu mai știu pe nimeni care să facă asta.

— Eu l-am altoit pe Finn, recunoaște Charlie încet, strîmbîndu-se în timp ce rostește cuvintele, știind că spune ceva atît de puțin ortodox încît e posibil să fie ultima ocazie cînd mai e poftit în casa asta.

— Nu!

Toată lumea din încăpere se întoarce și se holbează la el, cu gura căscată și complet șocată.

— Ba da. Știu. A fost oribil și m-am simțit mai rău decît el, dar știa foarte bine că n-are voie să deseneze pe pereți. Cu toate astea, se uita la noi chiar în timp ce-i spuneam asta și, luîndu-și creioanele, tot a făcut-o.

— Chiar crezi că era nevoie să-l bați? întreabă Fran.

— E singura dată cînd am procedat așa și da, la momentul respectiv, am considerat că merita bătut, dar îmi place să cred că e doar o soluție extremă, nu ceva ce faci la furie.

— Îți înțeleg părerea, spune Fran cu diplomatie, numai că eu n-a trebuit să fac niciodată așa

ceva cu fetele mele. Poate aş recurge şi eu la soluţia asta dacă ar fi cu adevărat foarte neascultătoare.

— Ba n-ai face asta, râde Marcus. Mai degrabă m-ai altoi pe mine decît să dai în fete.

Lucru pe care Fran îl şi face imediat.

— Au! Vezi?

Marcus îşi freacă braţul şi-i aruncă nevastă-i o privire prefăcut rănită.

Sally îşi îndreaptă atenţia către Charlie Dutton.

— Mai ai alţi copii? îl întreabă cu cel mai politicoş ton de care e capabilă.

Eu mă străduiesc să-mi înăbuş un zîmbet, ştiind foarte bine că Sally probabil cunoaşte toate amănuntele despre viaţa lui Charlie. Pun pariu că şi-a petrecut după-amiaza de vineri căutînd pe Google, în loc să se ocupe de lansarea noului Calden.

— Nu, doar pe Finn.

— Şi el unde e astăzi? continuă ea să tatoneze terenul.

— Weekendul ăsta e rîndul mamei lui să stea cu el. Păcat, pentru că le iubeşte pe Annabel şi Sadie.

Fran, aflată lângă plită, se răsucesce către el.

— Nu vreau să îţi dau peste nas, Charlie, dar cînd fetele au întrebat cine vine azi, iar eu le-am spus că tatăl lui Finn, s-au bucurat peste măsură, crezînd că vine şi el.

Charlie dă din umeri şi îl cuprinde brusc un aer de tristeţe.

— Asta e una din problemele cu divorţul. Copiilor le e foarte greu. Şi e extrem de dificil să faci planuri, în condiţiile în care ticăloasa lor de mamă te anunţă de schimbări în ultima clipă.

Fran întrerupe liniştea stînjenitoare care ameninţa să se instaleze, bătînd din palme şi ordonîndu-le tuturor să se așeze la masă, deschizînd apoi uşa dublă de sticlă şi chemîndu-le pe fete în grădină.

Copilele sînt impecabil de bine-crescute. Se aşază una lângă alta pe bancă, la unul din capetele mesei, şi-şi ciugulesc mîncarea chicotind la glume pe care nici unul dintre adulţi n-ar visa măcar să le priceapă.

Fran şi Marcus rîd, se ciondănesc şi se contrazic, iar eu stau şi mă bucur de toate astea, fericită că mă aflu din nou aici, peste măsură de uşurată că prînzurile din casa lor nu s-au schimbat în absenţa mea, şi-mi dau seama că nu am mai rîs atîta de ani de zile. Charlie încearcă să se alătore conversaţiei noastre, deşi e din ce în ce mai acaparat de Sally. Mi se pare că lipeala funcţionează, căci, atunci cînd terminăm de mîncat, e clar că s-a înfiripat ceva între ei, ceea ce e minunat şi binemeritat.

Apoi, farfuriile dispar de pe masă şi îşi face apariţia o plăcintă de lămîie cu bezea („Nu întrebaţi de ce“, spune Fran, dîndu-şi iarăşi ochii peste cap. „E preferata fetelor...“), iar Charlie, cu care abia dacă am schimbat două vorbe, se întoarce spre mine.

— Marcus mi-a spus că te măriţi în cîteva săptămîni. Te entuziasmează perspectiva?

Ezit o secundă. Entuziasm? Cuvîntul abia dacă pare să exprime toate prin cîte am trecut de un timp încoace. Sînt agitată? Da. Mi-e teamă? Cu siguranţă. Sînt incredibil de stresată? Absolut. Dar entuziasmată?

— Poate o să mă crezi nebună, dar întreaga poveste a atins dimensiuni atât de copleșitoare, încît nu știu dacă am apucat să simt vreun entuziasm în legătură cu ea.

— În plus, intervine Fran în numele meu, viitoarea soacră a lui Ellie e o ființă oribilă, care își închipuie că e, de fapt, nunta ei. Nu că noi am avea vreo experiență în domeniul soacrelor oribile, adaugă ea, privind pieziș la soțul ei, care se încruntă.

— Credeam că tu și mama vă înțelegeți de minune zilele astea, spune el, tăind plăcinta.

— De minune? Ha! Hai mai bine să zicem că abia ne suportăm. Dar, în fine, mai bine nu discutăm despre soacre toxice. Am decis, acum mult timp, că e un subiect tabu în casa noastră.

— Păi, tu ai deschis conversația pe tema asta, rînjește Charlie.

— Știu. Și mersi frumos. Voi ai să mai fii invitat pe la noi?

Sally și cu mine ajutăm la strînsul mesei, în vreme ce bărbații duc gemenele în parcul din apropiere. Sally o bombardează pe Fran cu întrebări despre Charlie și, cînd în sfîrșit ia o pauză, ca să se ducă la toaletă, o privim amîndouă cum se îndepărtează, zîmbind și clătînd din cap.

— E o cauză pierdută fata asta, oftez eu, dar măcar tipul pare drăguț.

— Știu, dar nu el e problema, ci ea. Nu o așteaptă decît o altă dezamăgire, dar ce pot eu să fac? M-a implorat practic să i-l prezint.

— Mi-au lipsit toate astea.

Mă uit prin bucătărie, la dulapurile galbene, care par foarte vechi, și la oalele Le Creuset de un portocaliu strălucitor, puse teanc pe etajere. E chintesența însăși a căminului perfect.

— Nu-mi vine să cred cîtă vreme a trecut de cînd n-am mai fost pe aici și regret.

— Nu fi prostuță. Acum trebuie să te ocupi de familia lui Dan.

— Of, Doamne, nu-mi aduce aminte.

— Știi ce? Odată ce ai copii, se va schimba situația. Doar să nu scapi din vedere „premiul cel mare“. Despre asta e vorba, de fapt, să-ți întemeiezi o familie. Crede-mă, eu mi-am învățat lecția cu mult chin. Dar nu mai contează nimic, părinți, socri, nimic, atunci cînd ai o familie numai a ta. Țasta e cel mai important lucru, cel care-ți permite să suporti celelalte rahaturi.

— Deci, îmi sugerezi să rămîn însărcinată? rînjesc eu, nefiind prea sigură că mai pot păstra secretul mult timp.

— De îndată ce ai ieșit din biserică. Nu cumva vrei să-mi spui ceva?

Fran mă privește cu ochii mijiți, iar eu ezit, cît pe ce să neg, cînd deodată țipă ascuțit și mă ia de gît.

— Știam eu! Știam eu! exclamă ea, îmbrățișîndu-mă.

Acum e prea tîrziu.

— Șșș, o trag eu de mîneacă, încîntată că, în sfîrșit, pot să-i împărtășesc cuiva bucuria mea. Nu au trecut decît cîteva săptămîni, așa că încă nu vrem să spunem nimănui.

— Nu-ți face griji. Secretul tău e în siguranță.

Își duce solemn o mîna la inimă și-apoi mă ia iarăși în brațe.

Trag cu ochiul prin ușa întredeschisă a camerei de zi, la grupul de oameni adunați ca să toasteze în cinstea noastră și să ne ureze noroc la nuntă, pînă la care n-au mai rămas decît două zile, și surîd la ideea că îmi face atîta plăcere să-mi văd apartamentul plin cu lume și voie bună.

Am fost, de cînd mă știu, o ființă solitară, o singuratică, și nu mi-am dat niciodată seama ce pierdeam neclădind prietenii trainice. Îmi place teribil că am putut să-i „adopt” pe prietenii lui Dan, ceea ce mi-a deschis un univers cu totul nou.

Lily stă pe canapea, iar Tom, pe podea, între picioarele ei. Anna stă în poala lui Rob, în fotoliul cel mare. Richard, fratele lui Dan, șade și el pe jos, cu spatele sprijinit de canapea, iar Dan e pe celălalt scaun, cu o bere în mînă și cu picioarele goale pe măsuța de cafea.

— Îți vine să crezi că o să te măriți în mai puțin de o săptămînă?

Lily se ridică și vine cu mine în bucătărie, dîndu-mă la o parte cu cotul în vreme ce se apucă să spele oalele și cratițele lăsate în părăsire.

Eu rîd, căci încă mi se pare totul extrem de ireal. Cu toate astea, sînt zile, ca asta, de pildă,

în care simt că Dan și cu mine sîntem căsătoriți deja de ani de zile. Poate așa știi cînd ți-ai întîlnit jumătatea, poate că sentimentul că ești atît de în largul tău în preajma lui/ei îți dă siguranța că nu greșești. Eu nu am mai avut sentimentul ăsta cu nimeni altcineva, niciodată.

Curăț și ultimele urme de mîncare și le arunc în coșul de gunoi, punînd farfuriile ușurel în chiuvetă.

— Mi se pare foarte ciudat. La început, mi-am petrecut o groază de timp concentrîndu-mă asupra zilei în sine, a petrecerii, încît nici nu mă mai gîndeam la angajamentul pe care urmează să mi-l iau, dar acum, spun eu ridicînd din sprîncene, cînd soacră-mea se ocupă de toate pregătirile, nu mă mai pot gîndi la altceva.

Mă uit la ușă și-mi cobor tonul.

— Sinceră să fiu, mă sperie îngrozitor perspectiva.

Anna ni se alătură și rîdem toate trei ca să mai îndulcim efectul cuvintelor mele.

— Serios vorbind, continui eu, nu am nici cea mai vagă urmă de îndoială că fac alegerea potrivită, că Dan este, hotărît, soțul perfect pentru mine, dar mă sperie de moarte faptul că... pînă aici mi-a fost: gata cu alți bărbați, gata cu aventurile. O să am parte de același om pentru... cît timp oare? Patruzeci, cincizeci de ani?

— Of, Doamne, geme Lily. Nu pune problema în felul ăsta, pentru că totul sună atît de îngrozitor!

Și iarăși izbucnim în rîs.

— Crezi că și ei gîndesc la fel? întreabă Anna. Sau că se gîndesc măcar la aspectul ăsta?

— Probabil, răspunde Lily. Cea mai mare îngrijorare a mea era să scap de toți foștii mei iubiți.

Mă uit la ea surprinsă.

— Încă mai păstrai legătura cu ei?

— Tom era prieten cu doi dintre ei. A fost musai să pun capăt unei asemenea situații! rîde ea, apoi mă privește. Dar Dan?

— Asta n-a fost niciodată o problemă, răspund.

Și e adevărat, chiar n-a fost. Dar și de-ar fi fost prieten cu fostele sale iubite, nu cred că m-ar fi deranjat, căci n-am suferit în viața mea de boala geloziei.

Știu că mai păstrează legătura cu Sophia, iubita lui din studenție și de cîțiva ani după aceea, dar e și ea măritată și locuiește în Spania. Cînd îi mai trimite cîte un e-mail, mi-l citește cu voce tare, așa că n-am nici un motiv să mă îngrijorez.

Și au mai fost aventurile „obligatorii” de cînd avea douăzeci de ani, plus o relație de trei ani care s-a încheiat acum vreo doi, pentru că Dan nu se putea vedea petrecîndu-și restul vieții alături de ea. Iar cu cîteva luni înainte să mă cunoască pe mine, fusese Lainey, cea care fugise cu un actor.

Cînd ajunge omul la treizeci de ani, are deja o istorie în spate, dar pe mine nu m-a deranjat niciodată lucrul ăsta. M-ar fi îngrijorat mai tare dacă n-ar fi avut nici o relație stabilă.

— N-a mai păstrat legătura decît cu una din fostele lui iubite, Sophia, spun. Dar relația lor a fost acum mult timp, iar ea locuiește în străinătate. Nu mă deranjează deloc. Să fiu cinstită, mă bucur că a avut parte de relații de lungă durată, pentru că asta îmi arată că e genul de om care știe să-și asume responsabilitatea.

Anna se sprijină de bancul de lucru al bucătăriei.

— Cînd m-am măritat cu Rob, nu mă gîndisem niciodată la responsabilitate. Nici în trecut, nici în prezent. Eram atît de prinsă de pregătirile pentru nuntă, că nu mi-am dat seama că totul e aievea decît, cred, după ce ne-am întors din luna de miere.

Lily zîmbește cu gura pînă la urechi.

— Deci, tu ești una din tipele alea despre care tot citesc că se mărită de dragul nunții?

— Presupun că da, spune Anna. Slavă Domnului că totul a ieșit bine.

— De cît timp sînteți voi doi împreună?

— Împreună sîntem de șase ani, iar căsătoriți, de patru.

Sînt surprinsă să aud asta. Majoritatea cunoscuților mei care sînt căsătoriți de mai mult de doi ani au deja măcar un copil.

— Nu mi-am dat seama că de atîta vreme, am răspuns diplomatic. V-ați gîndit să vă întemeiați o familie?

— Cred că sîntem pregătiți. Dar erau atîtea lucruri pe care voiam să le facem înainte. Acum, că am fost cam prin toate locurile prin care voiam să ajungem și am stat la toate hotelurile unde ne doriserăm să stăm, o să încercăm în curînd să facem și un copil. Lily e modelul meu în privința asta.

Se uită la sus-numita, care rîde, dar mai mult de sine.

— Dar cu tine cum rămîne, Ellie? Ai vreun plan?

Of, e atît de greu să țin secretul și, de fiecare dată cînd îmi pune cineva întrebarea asta (care se repetă în medie de nouă ori pe zi), trebuie să lupt cu impulsul de a spune adevărul și mă întreb dacă nu cumva au ghicit deja.

Asta din cauză că sînt imensă (asta doar așa, ca să știți). Vorbesc serios. Nu-mi vine să cred că proporții simt că am luat. Săptămîna trecută, am fost la ultima probă pentru rochia de mireasă și chiar și vînzătoarea s-a mirat.

— A, a făcut ea, încruntîndu-se, majoritatea miresei *pierd* din greutate înainte de nuntă.

Eu mă mulțumesc să îi arunc o privire furioasă, în timp ce e ocupată să facă unele ajustări ca să lărgească talia.

Iar Dan mi-a atras atenția că-mi tot mîngîie burta. Fac asta total absentă, pe cînd stau la coadă să-mi iau un sendviș, îmi dau cu ruj în fața oglinzii de la serviciu sau sînt întinsă pe canapea, încercînd să citesc, iar Dan se uită la preaiubitele lui meciuri de fotbal sau de rugby. De fiecare dată cînd îmi ating pîntecele, nu mă pot abține să nu mă gîndesc la viața care crește în interiorul său.

Dar nu le pot spune fetelor. Nu încă. Doar după ce ne întoarcem din luna de miere.

— Amîndoi ne dorim o familie, spun eu, dar nu am discutat niciodată serios cînd am dori să se îndeplinească asta. În teorie, eu sînt foarte pregătită, dar sînt conștientă că nu am o idee prea clară despre cum anume ți se schimbă viața atunci cînd ai copii.

— Se schimbă într-adevăr și presupune un mare efort de adaptare, spune Lily, dar acum, nici nu-mi mai pot imagina cum ar fi să nu-i mai am pe copii prin preajmă. Ei sînt centrul vieții noastre.

— Țasta e oare motivul pentru care nu i-ai adus cu voi sîmbăta trecută, la prînz? rîde Anna cu nevinovăție.

— Am făcut-o de dragul bunicilor, crede-mă. E singura zi din săptămîină pe care și-o petrec cu nepoții.

— Sînt părinții tăi sau ai lui Tom? o întreb.

— Ai lui Tom. Ai mei încă locuiesc în Yorkshire, dar socrii mei stau atît de aproape, încît încercăm să-i lăsăm pe cei mici la ei, cîndva în cursul fiecărui weekend. Oricît i-am iubi, e minunat să mai luăm și-o pauză uneori.

— Cum sînt părinții lui Tom?

— Foarte drăguți, răspunde ea. Nici că mi-aș fi putut dori socri mai de treabă.

Annei și mie ne scapă simultan un geamăt.

— Știu, rîde Lily. Asta e reacția pe care o primesc de la toată lumea, dar, pe bune, sînt foarte scumpi. Îi iubesc pe copii și mă iubesc și pe mine. De fapt, aș spune că Sandra, soacră-mea, mi-e prietenă.

— OK, zice Anna, și care e secretul?

— Sincer? Cred că e vorba pur și simplu de acceptare. Decît să încercăm să ne transformăm reciproc în ceva ce nu sîntem sau să dorim ca cealaltă să fie altceva sau altcineva, ne acceptăm așa cum sîntem. Și funcționează.

— E clar că ești o persoană mult mai drăguță decît mine, spune Anna printre dinți.

— Nu-mi face nici o plăcere, dar mă văd nevoită să fiu de acord cu Anna, adaug eu. Nu cred că aș putea să fiu nici pe departe la fel de tolerantă ca tine.

— Eu doar am încercat să găsesc o cale de mijloc, răspunde Lily, ridicînd din umeri.

— O cale de mijloc pentru ce? întrebă Richard, intrînd în bucătărie. Ai ciocolată prin casă, Ellie?

— Sigur, zîmbesc eu, știindu-l pe viitorul meu cumnat mare amator de dulciuri. Aș fi eu oare genul de femeie cu care s-ar însura fratele tău, dacă n-aș avea în casă o rezervă constantă de ciocolată?

Mă îndrept triumfătoare către un dulap, pe care-l deschid, dînd la iveală cutii cu Aero, Kit Kat și Double Decker. La vederea lor, Richard își duce mîna la inimă și spune:

— Ellie, nu cred că mi-am dat seama de asta mai devreme, dar ești o femeie pe gustul meu.

— Ia-ți o provizie cu tine, spun, în vreme ce Richard se servește, iar eu surîd, încălzită de complimentul lui.

— Deci, despre ce discutați, doamnelor? întreabă el înainte să iasă pe ușă, iar Anna, fără să se gîndească, răspunde:

— Soacre diabolice.

— Chiar așa?

Richard se răsucesce pe călcîie și ridică o sprînceană în direcția mea. Eu simt cum mă înroșesc toată și sînt cumplit de jenată. Dar, spre surprinderea mea, Richard nu e deloc șocat, ci spune doar, cu răceală:

— Adică ai descoperit latura diabolică a măică-mii?

Se lasă o scurtă tăcere stîngenitoare, întreruptă de Anna, care înjură și roșește:

— La dracu'. Of, Doamne, am făcut-o de oaie. Am uitat de-a binelea, adică, nu mă gîndeam că... Mai bine-mi țin gura, nu-i așa...

Vocea ei se pierde lamentabil.

— De fapt, intervine Lily, salvînd situația, lucru pentru care-i zîmbesc cu recunoștință, tocmai le spuneam secretul modului în care te poți

înțelege de minune cu socrii. Și, dacă vrei să știi, Ellie nu a scos o vorbă despre mama ta.

— Serios? întreabă el surprins. Păi, atunci e clar că n-a petrecut suficient timp cu ea.

Rezist tentației de a-l îmbrățișa pe Richard și mi dau brusc seama că am în el un aliat, că, indiferent cît de mult m-ar sîci Linda, pe Richard pare a-l sîci chiar mai rău și că, la nevoie, mă va aprijini.

Îl privesc cum iese pe ușă. E ciudat, dar, dacă nu i-aș cunoaște atît de bine, dacă aș intra pur și simplu într-o încăpere și m-aș trezi față în față cu Dan și Richard, probabil că l-aș alege pe al doilea. În multe privințe, el și cu mine semănăm foarte mult și, într-un fel, noi doi ne-am potrivi mult mai bine. Doar că Dan îmi oferă stabilitatea după care am tînjit dintotdeauna. Cînd îl privesc pe el, îmi contemp lu viitorul. În brațele lui, îi văd pe copiii noștri, în zîmbetul lui zăresc ani buni de prietenie și voie bună, iar în glasul lui aud un sunet care mă liniștește. Richard e nestatornic, probabil așa cum sînt și eu și, cu siguranță, așa cum au fost și foștii mei iubiți, însă Dan reprezintă statornicia și știu că, atîta timp cît voi rămîne lîngă el, voi fi în siguranță.

Și e grozav să știu că Richard poate să se enerveze pe maică-sa la fel de rău ca mine, mai ales pentru că Dan refuză să se implice. Deși sînt convinsă că situația nu va rămîne astfel și că lucrurile se vor îndrepta. Fran îmi tot repetă că nunțile se numără printre cele mai stresante evenimente din viață, pe picior de egalitate cu mutarea în casă nouă. Că veni vorba, apartamentul visurilor noastre se dovedește a fi unul

cu două niveluri, cu intrare proprie și grădină (care, în limbajul agenților imobiliari, înseamnă de fapt un subsol), pe înverzitul Primrose Hill. Mulțumită premiului recent primit de Dan și evaluării surprinzător de generoase a apartamentului meu, ne-am trezit din senin cu mai mulți bani decît ne-am așteptat, ceea ce înseamnă că Primrose Hill nu mai e doar un loc unde mă plimb în după-amiezile de sîmbătă, dorindu-mi să-mi pot permite să locuiesc acolo. Mîine va avea loc schimbul simultan, care urmează a fi definitivat la două săptămîni după ce ne întoarcem din luna de miere.

Deci, mai e oare de mirare că toți și toate mă calcă pe nervi?

9

— Hai, Ellie, inspiră mai adînc.

Linda gîfîie enervată în timp ce strînge mai tare șireturile de la corsetul rochiei mele de nuntă, înjurînd cînd marginile refuză să se unească.

— Of, pentru numele Domnului!

În cele din urmă se lasă păgubașă, îngrozită că transpirația care stă s-o podidească îi va strica machiajul perfect.

— E total ridicol, spune ea, așezîndu-se pe vechiul pat din camera lui Dan. Credeam că ai fost la o probă acum două săptămîni. Cum se face că rochia nu te mai încape?

Sînt tentată să-i spun Lindei de copil, să-i arunc asta în față, dar chiar dacă ne-am hotărî să-i spunem cîndva, înainte de nuntă, momentul cel mai potrivit n-ar fi cu o oră înainte de a pași spre altar, ca să nu mai spun că Dan m-ar omorî dacă i-aș spune maică-sii fără să fie și el de față.

— Am tot ronțăit snacksuri în ultima vreme, spun eu cu nonșalanță, încercînd să ofer o explicație pentru talia mea, care ia proporții rapid.

— Snacksuri? exclamă Linda îngrozită. Majoritatea mireselor slăbesc, Ellie, nu se îngrașă, pentru Dumnezeu. Ce-o să ne facem?

Vocea ei atinge limitele isteriei, iar eu sînt martora uimită a acestei scene. Cu toate că lumea vorbește despre stresul provocat de organizarea unei nunți, deși am citit practic toate articolele scrise vreodată despre genul ăsta de stres, eu, personal, nu l-am simțit niciodată. Mă rog, mai puțin certurile cu Dan din cauza Lindei, desigur. Iar în momentele în care reușeam să mă detașez de ce se petrecea în jurul meu, mă cuprindea o stranie fascinație, privind-o pe Linda cum se enervează tot mai mult, pe măsură ce nunta se apropia. Acum, cînd rochia nu dă nici un semn că are de gînd să se încheie, Linda pare pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— La dracu', nu-mi vine să cred, bolborosește ea. Ellie, știi cît a costat rochia asta? Aș fi putut tot atît de bine să iau banii și să-i arunc pe fereastră. Vocea ei începe într-adevăr să cedeze. Cum mi-ai putut face una ca asta? Cum ai putut să te îngrași chiar în ziua nunții?

Doamne Dumnezeule, cît teatru! Aproape că mă apucă rîsul.

Emma, care instalase un salon mobil de coafură într-un colț, își scoate și ultimul ac de păr dintre buze, își face apariția în rochia ei de domnișoară de onoare de culoarea șampaniei, cu părul strîns în coc, se întoarce către maică-sa și se răstește la ea, după ce s-a ridicat și-a pornit-o plutind în direcția noastră:

— Mamă, taci din gură! Azi e nunta lui Ellie, așa că nu mai fi atît de insensibilă.

— Nu-mi vorbi în halul ăsta, îi spune Linda pe un ton iarăși crescînd. Nu mă acuza pe mine că sînt insensibilă, cînd am cheltuit o avere pe

rochia asta, care acum, fir-ar să fie, nici nu se mai potrivește, pentru că pe mireasă o doare în cot de felul în care arată.

Încîntătoare scenă.

— Nu vrei să te liniștești odată?

Emma ia șireturile corsetului și trage zdravăn, strîngînd materialul cu încă un centimetru, dar lăsînd încă vreo trei de piele bronzată să se țească printre legături. Ei bine, îmi spun eu, cu senzația că urmăresc o farsă, măcar am avut inspirația să mă duc la niște ședințe de bronzare.

— OK, Ellie, zice Emma, preluînd controlul, dă-mi ciorapii ăia.

Îi împătorește, astfel încît să nu se mai vadă prin ei, apoi îi strecoară cu grijă pe spatetele meu, dedesubtul șireturilor, în timp ce Linda pufnește, nevrînd să recunoască faptul că e impresionată de talentele fiicei ei.

— Așa.

Emma termină de legat șireturile și se trage puțin înapoi, contemplîndu-și ideea inspirată și rezultatele acesteia, care, dacă nu sînt de-a dreptul perfecte, atunci pot fi măcar considerate foarte potrivite. Cîtă vreme o să am vâlul pe cap, n-o să bănuiască nimeni nimic.

— OK, inspiră Linda adînc. Ar trebui să ne calmăm.

— Adică tu ar trebui să te calmezi, îmi șoptește Emma.

— Mersi, Emma, îi zîmbesc eu plină de recunoștință. Ești fantastică.

— Ellie, întoarce-te să te vedem.

Linda a izbutit să-și recapete sîngele rece și spune fericită:

— Arăți încântător. Apoi trage cu coada ochiului la ceas și sare ca arsă. Vai, Doamne, e aproape patru. Dau fuga jos, să văd dacă a sosit mașina.

— Deci, snacksuri ziceai? întreabă viitoarea mea cumnată, măsurîndu-mă din cap pînă în picioare.

— Aha.

Mă prefac preocupată să-mi îndrept rochia, dar străduindu-mă din răspuțeri să evit privirile Emmei.

— Parcă ziceai că abia te-ai atins de mîncare zilele astea, insistă ea, ridicînd dintr-o sprînceană.

— Cînd am zis eu asta?

— Săptămîna trecută, cînd am vorbit la telefon.

— Păi, nu mă atinsesem, dar săptămîna asta am tot simțit că mor de foame. Cred că din cauza emoțiilor.

— Dar ziceai că tu nu mănînci niciodată atunci cînd ai emoții.

— Am mințit, încerc eu o scuză lamentabilă, iar un zîmbet începe să mi se lățească pe chip, căci Emma a ghicit, firește, iar mie nu-mi pasă dacă se află secretul.

Vreau să spun cuiva.

— Tu ești însărcinată, *nu-i așa?* țipă ea.

— Șșș, o temperez eu, arătînd cu un gest nervos spre ușă. Să nu mai spui nimănui. Ținem totul secret pînă ne întoarcem din luna de miere. În plus, n-au trecut decît zece săptămîni.

— Știam eu, știam eu.

Emma mă ia în brațe, avînd grijă să nu-mi deranjeze vâlul.

— O, Ellie, o să fiu mătușică!

— Știu, îi răspund, zîbind cu gura pînă la urechi. Dar te rog foarte mult să nu spui nimă-nui. Promiți? Maică-ta ar face o criză dacă i-ar trece prin cap că nu e prima care află vestea.

— Doamne, mie-mi spui? Nu-ți face griji, nu suflu o vorbă.

— Emma, o avertizez eu, conștientă că discreția nu a fost niciodată unul dintre punctele ei forte, juri pe ce-ai mai sfînt?

— Jur solemn.

Poate că nunta nu a fost cum o voiam eu, sau, mai degrabă, n-o fi avut ea prea mult de-a face cu mine, dar a fost cu siguranță minunată. Florile (bujori și cale) au fost extraordinare în simplitatea lor, mîncarea, delicioasă, iar orchestra (Dan și eu mine am fi preferat un DJ, dar Linda și Michael au insistat să avem orchestră) a fost și suficient de zgomotoasă și destul de însuflețită pentru ca invitații să danseze mai toată seara.

Ca simplu spectator (căci, la drept vorbind, așa mă simțeam), trebuie să recunosc că a fost impresionant. Cea mai luxoasă și mai extravagantă nuntă la care am participat vreodată. Ca mireasă, odată ce a luat sfîrșit ceremonia, m-am simțit complet dată la o parte, de parcă m-aș fi uitat la un film, suspendată în aer, fără să am nici o legătură tangibilă cu momentul.

Ceremonia în sine a fost cu totul altceva și singurul aspect pe care Linda nu a putut să-l controleze. Eu și Dan ne-am scris singuri jurăminte. Cînd am văzut lacrimi în ochii lui, am început și eu să plîng, căci emoția și dragostea

i se citeau atît de limpede în priviri în timp ce rostea cuvintele.

Annabel și Sadie au purtat coșulețele cu petale de flori, amîndouă peste măsură de adorabile în rochițele lor de domnișoare de onoare, cu părul strîns în codițe și arătînd extrem de serioase în timp ce păseau spre altar, dar izbucnind în chicoteli la jumătatea drumului, căci toți invitații își înșăfacaseră aparatele de fotografiat ca să le facă poze.

După aceea, aproape înainte să apuc să pricep bine ce se întîmplă, iată-ne soț și soție, iar sentimentul de intimitate și onestitate al ceremoniei noastre a fost repede strivit de dimensiunile uriașe ale petrecerii.

Puținii oameni prezenți pe care-i puteam cu adevărat numi prieteni, ca Fran, Marcus, Sally, Lily și Anna, erau pentru noi ancoră solidă pe vreme de furtună. Rotindu-mă pe ringul de dans, mă trezeam față în față cu cineva pe care-l cunoșteam, zîmbindu-mi și copleșindu-mă cu o ploaie de complimente, și eram din nou trezită la realitatea faptului că era chiar ziua nunții mele. Nunta mea! Îndeplinirea tuturor visurilor mele.

Dar cel mai mare șoc a venit din partea tatei.

Nu mă așteptasem să vină, nici măcar nu voisem cu adevărat să-l invit, dacă ar fi să spun adevărul adevărat. Dan a fost cel care a ținut morțiș să-i trimit o invitație, chiar în timp ce repetam că nu-l mai interesează soarta mea, că era un efort zadarnic, că numai legăturile de sînge îl mai făceau încă să-mi fie tată, ceea ce nu era destul. Am încercat să-i explic că nu aveam nimic în comun, nici afecțiune, nici prietenie, absolut nimic.

Eram convinsă că urma să fie o invitație aruncată pe apa sîmbetei, dar el a venit pînă la urmă.

În timpul ceremoniei, tata și soția lui au stat în rîndul al patrulea, înțoliți în hainele de duminică, părînd lipsiți de orice strălucire și demodați în comparație cu prietenii foarte șic ai Lindei și ai lui Michael. De fiecare dată cînd mă uitam la ei, observam că nu se simt în largul lor, că sînt copleșiți și – oare mi-aș fi putut vreodată imagina una ca asta? – mîndri totodată.

Sigur că, la petrecere, m-am dus direct la el și l-am îmbrățișat stîngaci, pentru că amîndoi știam cît de puține ne mai legau încă.

— Bună, tată, am zis, retrăgîndu-mă din brațele lui, uimită la culme să-i văd lacrimi în ochi.

Am rămas locului, șocată să-mi văd părintele înecîndu-se și repetînd „Îmi pare atît de rău. Îmi pare atît de rău“. Mi-a luat mîna și-a ținut-o strîns, în timp ce Mary s-a retras, ca să ne lase singuri.

— Îmi pare atît de rău că nu am fost alături de tine.

Iar eu nu am știut ce să răspund, așa că nu am spus nimic, răsufînd doar ușurată cînd cineva m-a luat pe sus ca să mă ducă la încă o ședință foto.

Mai tîrziu, după ce s-au ținut discursurile, toată lumea a amuțit la vederea unui bărbat între două vîrste, aproape chel, într-un costum care se vedea că prinsese și zile mai bune, care a luat un microfon și a bătut nervos în el.

— Știu că nu se mai aștepta nimeni la încă un discurs, spuse tata, iar eu m-am făcut mică, știind că era un gest spontan, și jenată la culme la gîndul a ceea ce avea să se întîmple.

El își dresese glasul emoționat și scoase din buzunar două cartonașe.

— Dar Ellie e fiica mea și am vrut să spun câteva cuvinte. La ora 3.27, în ziua de 2 septembrie a anului 1970, venea pe lume Eleanor Sarah. Soția mea fusese în travaliu timp de douăsprezece ore și paisprezece minute, iar eu mă plimbam în sus și-n jos pe coridor. Se opri o clipă. În zilele acelea, noi, bărbații, eram foarte curajoși și stăteam în siguranță, afară.

Cineva rîse, ceea ce i-a dat încredere, și pe măsură ce continua, tremurul din voce îi dispăru.

— A ieșit o soră medicală și mi-a dat un ghemotoc. Privind în jos, am zărit o creatură micuță care urla, dar care s-a oprit apoi și m-a privit în ochi. În clipa aceea, am înțeles ce voiau cu toții să spună cînd ziceau că nu iubești nimic pe lume cum îți iubești copilul.

Se opri și privi printre mese, printre invitații care știau exact despre ce vorbea, printre cei care erau mai tineri, care nu aveau încă vreun copil și nu aflaseră acest adevăr și dădu cu ochii de mine. Dintr-odată, m-a copleșit un sentiment insuportabil de pierdere și jale. Jale după tatăl pe care nu-l cunoscusem niciodată, după gîndurile acestea de care nu avusesem habar, dar și plăcere neașteptată și mîndria că el era prezent și vorbea la nunta mea.

— Nu i-am fost cel mai bun tată din lume lui Ellie, spuse el, iar eu am simțit un nod în gît și o lacrimă rostogolindu-mi-se pe obrazul stîng. Mama ei a murit cînd ea era mică.

S-a auzit un foșnet, iar oamenii se priviră surprinși, puțini dintre ei știind amănuntul acesta

sau orice altceva despre mine, în afară de faptul că mă măritam cu fiul Lindei.

— Astăzi, îmi amintesc de propria mea nuntă cu mama ei. Ellie, n-o să-ți aduci aminte, dar acum îi semeni leit. Ai aceeași frumusețe, energie și dragoste de viață.

Făcu o pauză, iar lumea aplaudă, fără să realizeze cineva ce impact aveau aceste cuvinte asupra mea.

— Nu am știut cum să mă port cu o copilă de treisprezece ani, recunosc el cu tristețe. O iubeam enorm, dar nu știam cum s-o ajut. Însă ce nu știam atunci, știu acum, Ellie. Vreau ca tu și Dan să învățați aceste lecții, toate lucrurile pe care eu le-am aflat prea tîrziu. Știu că dragostea nu e de-ajuns, că trebuie să-i prețuiești pe cei pe care îi iubești, că a spune „Te iubesc” nu e suficient, că trebuie să-ți arăți dragostea în fiecare zi, chiar cînd greutățile vieții aproape că te împiedică să faci asta. Dacă îmi este permis să citez din cineva cu un mai mare dar al vorbirii, „Cea mai însemnată slăbiciune a oamenilor este ezitarea lor de a spune celorlalți cît de mult îi iubesc cît timp aceștia mai sînt în viață”. Ellie, te iubesc. Poate că nu ți-am spus-o destul de des, dar e adevărat. Iar voi doi, Ellie și Dan, să vă iubiți și să vă arătați dragostea în fiecare zi.

Și cu asta, se îndepărtă de scenă și-o porni către masa noastră.

— Ești bine?

Dan se aplecă și-mi șterse cu grijă lacrimile de pe față, iar eu am dat din cap că da, încă prea emoționată ca să scot vreo vorbă. Tata a venit lîngă noi, iar eu m-am ridicat și l-am îmbrățișat

cum se cuvine, simțindu-mă legată de el și, pentru prima dată de ani de zile, simțind că mă iubește.

— Mulțumesc, tată, am zis încet în vreme ce mă retrăgeam din îmbrățișare. Mulțumesc și nu mai spune că-ți pare rău, pentru că nu mai e nevoie.

— Ba este, răspunse el zîmbind trist, dar apreciez faptul că îmi spui asta. Se întoarse către Dan. Poate cînd vă întoarceți din luna de miere, tu și Ellie veți veni să stați puțin la noi.

Dan se uită la mine, iar eu am încuviințat.

— Ne-ar face mare plăcere, tată, zîmbi el și-i strînse mîna.

Linda își făcu apariția zgomotos.

— Hei! Nu știam că o să vorbești și dumneavoastră!

Mă împinse într-o parte, ca să se prezinte tatei.

— Eu sînt Linda, mama lui Dan, iar el este Michael. Nici nu știam că sînteți aici.

Îmi aruncă o scurtă privire, care voia să-mi arate cît de puțin impresionată era că nu-i pomenisem de venirea tatei și că nu i-l prezentasem.

— E foarte jenant pentru mine că nu ne-am cunoscut mai devreme, continuă ea, dar e atît de minunat că ați venit. Fiica dumneavoastră e foarte frumoasă, nu-i așa? Arată ca o prințesă.

Și am făcut ce fac de obicei atunci cînd Linda realizează că a depășit măsura și începe să mă acopere cu complimente sau cadouri, ca să compenseze, adică mă topesc și-i iert pe loc toate greșelile trecute și viitoare.

— Știți, spune ea, aplecîndu-se conspirativ și asigurîndu-se că Emma nu e prin preajmă, chiar n-ar trebui să spun asta, dar mă simt binecuvîntată

pentru că fiica dumneavoastră e parte din familia noastră. Se zice că nurorile sînt fiicele pe care ți le-ai dorit întotdeauna, dar, în cazul lui Ellie, chiar e adevărat. Ah, nu că n-aș iubi-o pe Emma, adăugă ea repede, observînd că Dan și Michael se uitau la ea de parcă ar fi luat-o razna de tot. Dar Emma e o persoană foarte dificilă și ne certăm des, în timp ce Ellie e o fată așa de drăguță și cu care te poți înțelege ușor. Se vede că ați crescut-o cum trebuie, spuse și mă privi plină de mîndrie, iar eu sînt într-adevăr norocoasă că îmi e alături.

— Și ea pare norocoasă că vă are lîngă ea, zise tata, cucerit de complimentele Lindei și de garmul ei.

— Haidem, spune ea, luîndu-l de braț, trebuie să mă prezentați frumoasei dumneavoastră soții, după care vom merge să-i cunoașteți pe prietenii noștri. Poate că ați vrea să veniți pe la noi, la cină, după ce se întorc copiii din luna de miere? am auzit-o spunînd chiar înainte să se îndepărteze.

M-am întors spre Dan cu un geamăt, căci, indiferent cît de frumos vorbise tata și cît de mult credeam în posibilitatea unui viitor în ce ne privea, nu eram în nici un caz pregătită ca Linda să-i devină cea mai bună prietenă așa, din senin.

Dan mă luă în brațe și mă sărută rîzînd pe obraz.

— Nu-ți face nici o grijă, frumoasa mea soție. Știi că e doar gura de ea.

Am ridicat din sprîncene a mirare și m-am întors spre el.

— Cum se face că tu ai voie să spui asta și eu nu?

Dar el rînjea în continuare.

— Ai auzit ce-am spus? Frumoasa mea soție!
Am chicotit și eu.

— Știu! Iar tu ești soțul meu. O, Doamne,
tare ciudat mai sună!

— Știi ce e și mai ciudat?

Dan arată cu mâna spre burta mea și-și coborî
vocea pînă la șoaptă:

— E un copilăș acolo! Îți vine să crezi? Copi-
lașul nostru!

— Știu. Noi în miniatură.

— Da, un mini-Cooper, spuse Dan și, uitîn-
du-ne unul la celălalt, am izbucnit în rîs.

O oră mai tîrziu, Dan mă găsește vorbind cu
Fran și Marcus și mă trage deoparte.

— Presupun că nu se face să ne furișăm de la
propria noastră nuntă, nu?

— Decît dacă nu cumva vrei să fii dezmoștenit.

— La naiba. Hai să mergem și să găsim neno-
rocitul ăla de întrerupător și să stingem tot.
Vreau să mergem sus.

— Calmează-te, calmează-te, îi șoptesc eu la
ureche. Avem toată viața înaintea noastră așa ceva.

Stăm și zîmbim unul la celălalt ca doi nebuni,
nevenindu-ne să credem că sîntem soț și soție.

După două ore, reușim în sfîrșit să plecăm.
Invitații formează un culoar, iar noi pășim pe el,
îmbrățișîndu-ne prietenii de rămas-bun și dînd
mîna cu o mulțime de oameni pe care nu i-am
mai văzut în viața mea.

Numai în clipa în care ne tîrîm picioarele pe
scări în sus îmi dau seama cît de obosită sînt, cît
de al dracului de strîmtă și incomodă e rochia
mea, cît de tare îmi doresc în clipa asta să mă

prăbușesc pur și simplu pe un pat și să dorm o
sută de ani.

Din fericire pentru Dan, îmi revin cînd des-
chidem ușa a ceea ce eu mă așteptam să fie un
dormitor obișnuit, dar se dovedește că hotelul
ne-a răsfățat cu, poate, cel mai luxos apartament
pe care l-am văzut vreodată. Și dați-mi voie să
vă spun că, lucrînd la Calden, am văzut vreo
cîteva la viața mea, dar nimic care să se compare
cu acesta.

— O, Doamne! Am rămas în prag, cu gura
cască. Asta e camera noastră?

Privesc în jur, la covoarele luxoase, la cana-
pelele imense și lămpile de cristal strălucitor, la
șampania și bomboanele de ciocolată care ne
așteaptă.

— Apartamentul nostru, mă corectează Dan,
conducîndu-mă printr-o ușă largă, în dormitor,
unde patul a fost presărat cu petale de trandafir,
iar cămașa mea de noapte din mătase La Perla
e întinsă pe pernă.

— Vino încoace.

Dan mă trage către el și cădem, îmbrățișați
și chicotind, pe pat.

Linda și Michael ne sună a doua zi dimineată,
la opt. Mai întîi sună telefonul hotelului, dar eu
refuz să-l las pe Dan să răspundă, știind că nu
puteau fi decît socrii mei și, în plus, că vor dori
să vină să-și ia rămas-bun.

Pe urmă sună mobilul lui Dan. Apoi al meu.
Le ignorăm pe ambele.

La nouă, în timp ce Dan iese de la duș, iar eu
termin să mă machiez, cei de la recepție sună

din nou ca să ne anunțe că avem vizitatori. Nu că aş fi mirată. Femeia asta nu stă pe gânduri cînd vine vorba să mă scoată de la şedințe, dacă are chef să vorbească cu mine, așa că îmi vine greu să cred că ar ține-o la distanță refuzul nostru de a răspunde la telefon. Și bineînțeles că Linda și Michael sînt vizitatorii care ne așteaptă în hol. Unde altundeva ar putea să fie, Doamne?

Dar nici nu mă supăr. Cum m-aș putea supăra, avînd în vedere caracterul ei și faptul că ne-a organizat o nuntă splendidă ieri?

Adevărul adevărat este că, deși propria mea nuntă nu a avut aproape nici o legătură cu mine, deși am fost doar un simplu participant și nici măcar unul prea important, pînă și eu trebuie să recunosc că Linda a făcut o treabă excelentă.

Așa că vorbim la telefon cu ei doi și, zece minute mai tîrziu, coborîm la ultimul mic dejun în compania lor, înainte să plecăm în luna de miere.

La o ceașcă de cafea și un ultim croasant, Linda îmi zîmbește.

— Într-o zi, zice ea, cînd vei avea o fiică și se va mărita, vei avea și tu, cu voia Domnului, o nuntă a ta.

— Vrei să spui că am avut tot timpul dreptate? N-a fost nici o clipă nunta mea, ci a ta?

Clatin din cap și rîd, căci nu-mi vine să cred. Neîncrederea nu e provocată de cuvintele ei, pentru că, sincer, nu mă miră cîtuși de puțin, ci de faptul că nu se jenează deloc să recunoască.

— Sigur că ai avut dreptate, zîmbește ea. Eu n-am avut o nuntă pînă acum. Cînd m-am căsătorit cu Michael, a cui nuntă crezi că a fost? A mea? Nu, nu fi naivă. A fost nunta maică-mii. Dar va veni și vremea ta.

Mă ia pe după umeri și mă strînge.

— Și dacă nu o să am decît fii? meditez eu cu voce tare, în timp ce încerc să întîlnesc privirea lui Dan și mă întreb dacă nu cumva ar fi momentul potrivit să le spunem de copil, acum, că nunta a luat sfîrșit și, ca prin minune, stresul și constrîngerile din ultimele luni par a se fi risipit cu totul.

Și, mai mult decît atît, vreau să-i dăruiesc ceva Lindei, vreau să-i mulțumesc pentru ceea ce a făcut și să găsesc o cale de a mă scuza pentru că nu am fost atît de recunoscătoare pe cît aş fi putut să fiu.

— Dacă nu ai decît băieți, răspunde ea, sorbind din cafea și făcîndu-mi cu ochiul, atunci procedezi ca mine: te oferi să plătești pentru tot.

— Mamă, exclamă Dan, dînd din cap. Chiar n-ai nici un scrupul, nu?

— Vezi ce trebuie să suport eu în fiecare zi?

Michael îmi zîmbește și ridică din umeri, conștient de faptul că e vioara a doua în căsnicia lui, că nu i se permite decît un comentariu răzleț, ea acesta, și că nu se află în centrul atenției decît la tribunal, ceea ce trebuie să-i fie de ajuns.

Întîlnesc ochii lui Dan preț de-o secundă și realizez că știe la ce mă gîndesc. Încuviințează printr-un semn aproape imperceptibil din cap și se întinde pe sub masă ca să-mi ia mîna.

— Linda, Michael, avem ceva să vă spunem.

Un zîmbet ne înflorește amîndurora pe buze. Acum chiar că mă simt de parcă m-aș uita la un film: Linda dă impresia că a înghețat, privind mai întîi la Dan, apoi la mine, apoi se uită iarăși la el, în timp ce Michael ridică doar dintr-o sprînceană și așteaptă.

— Vom avea un copil, spune Dan și zîmbește cu gura pînă la urechi.

Linda țipă, izbucnește într-un plîns de imensă bucurie și-și ia fiul în brațe, apoi se retrage pentru a mă îmbrățișa și pe mine.

— Nu pot să cred, rostește ea printre lacrimi. Nu-i de mirare că te-ai îngrășat atît de mult!

— O, mersi, Linda.

Soacră-mea n-ar putea fi nicicînd acuzată că nu știe ce să spună.

— Dar ar fi trebuit să-mi dau seama, zice ea cu un surîs întipărit pe chip și ștergîndu-și ochii. Nu-mi vine să cred că nu am ghicit și că ați ținut totul secret. O, Doamne, Michael!

Se întoarce spre soțul ei, care tocmai ne-a îmbrățișat și care, n-o fi zis el nimic, dar zîmbește la fel de larg ca ea.

— Michael! Vom fi bunici!

Și iarăși izbucnește în plîns.

— Mamă, ăăă, tu ești sigură că te bucură vestea? întreabă Dan cu o undă de îndoială în glas.

— Dacă mă bucură? E cea mai minunată zi din viața mea! rîde ea. Doar că nu mă așteptam să se întîmple așa de curînd. În cîte săptămîni ești, Ellie?

— Zece.

— Și cum te simți? Ai grețuri dimineața?

— Nu, doar o foame de lup.

Linda se lasă pe spate în scaun și clatină din cap.

— Nu pot să cred că n-am ghicit. O, Dumnezeuule, un copil! Un nepot! Ce crezi, Ellie? mă întreabă ea, întorcîndu-se spre mine entuziasmată. E băiat sau fetiță?

— E mult prea devreme ca să-mi dau seama, răspund eu ridicînd din umeri.

— Dar e *imposibil* să nu simți ceva, spune Linda. Eu am știut cu toți trei. Zi, ce crezi?

— Sincer, Linda, dau eu din cap, dacă aș simți ceva, ți-aș spune. Dar nu e cazul.

Linda se lasă din nou în scaun și mă studiază atent.

— E fată. Cu siguranță ești însărcinată cu o fetiță.

— Mamă, nu ai cum să știi asta. E ridicol, rîde Dan.

— Știu sigur. Și crede-mă, nu am greșit niciodată.

Douăzeci de minute mai tîrziu, ne luăm toți la revedere, chiar în fața hotelului. Dan și cu mine ne urcăm într-un taxi care ne va duce la Heathrow, de unde vom lua avionul de unu și jumătate către Antigua.

— Să ai grijă de nepoțica mea, strigă Linda, făcîndu-ne disperată cu mîna de pe trotuar. Fii atentă și stai departe de sticla cu rom.

— Ce-ai zice de o urare de genul „Distracție plăcută”, mamă? îi strigă și Dan, pe fereastră, în timp ce închide portiera.

— Nu fi prostuț, sigur că vă doresc distracție plăcută, răspunde ea.

Mult după ce taxiul a dat colțul și a dispărut din raza lor vizuală, Linda și Michael rămîn în stradă, strîns îmbrățișați, încă în stare de șoc.

Dan și cu mine ne cuibărim unul lîngă altul în mașină și ne zîmbim. Discutăm în șoaptă despre reacția celor doi și despre copilășul care va veni pe lume.

Îmi dau seama că sînt oameni cărora le trebuie timp să se acomodeze cu statutul de bunici, mai ales cînd aceștia sînt încă tineri, ca Linda și Michael. Desigur, prin asta vreau să spun că sînt prea tineri ca să joace rolul de bunicuțe și bunicuți cu părul alb, dar sînt convinsă că Linda abia așteaptă un nepot. Am certitudinea absolută că, fiind de la natură o persoană caldă și cu instinct matern, e nerăbdătoare să țină iarăși în brațe un bebeluș, să inspire parfumul lui unic, în timp ce-și ascunde fața în scobitura delicată a gîtușorului său firav. Abia așteaptă să împingă cu mîndrie un cărucior, să-și transforme camera de rezervă într-una pentru copii și să o mobileze. În definitiv, au trecut zeci de ani de cînd propriii ei copii se tîrau de-a bușilea, lovindu-se de pereți și lăsînd urme lipicioase de degețele pe fiecare fereastră, însă ea afirmă că toate par a se fi petrecut ieri.

Pe cînd taxiul nostru își urma drumul, m-am întors și am zărit ceva ce nu mai văzusem niciodată: Michael o ținea pe după umeri pe Linda. Abia atunci mi-a trecut prin minte că fusesem rareori martora vreunor semne de căldură sau afecțiune între cei doi. Eram atît de obișnuită să o aud pe Linda luîndu-se de soțul ei (pentru că nu-i plăcea felul în care mîncă sau cum stătea pe scaun sau își dorea ca el să fie așa și pe dincolo), că părea tare ciudat să-i văd fericiți împreună, dar, în același timp, privești asta îmi încălzea inima.

Și, în vreme ce taxiul se îndrepta către Westway, în drum spre aeroport, m-am gîndit că, poate, un nepot este exact lucrul de care au nevoie. Poate că acesta va reprezenta un nou început pentru toată lumea.

10

Am voie să spun doar atît: ador să fiu însărcinată? Ador fiecare secundă. La început, cînd ne-am întors din luna de miere, mi-era groază că mă voi îngrășa din cauza sarcinii. Primul trimestru de sarcină mi s-a părut atît de epuizant, că abia așteptam să se termine odată.

Dar, de îndată ce-am intrat în săptămîna a treisprezecea, m-am simțit dintr-odată fantastic. Firește, m-a ajutat foarte mult și faptul că începuseră să mijească narcisele și șofranul, iar soarele și-a făcut în sfîrșit apariția mult așteptată după o iarnă lungă și rece. Cel mai mult m-a ajutat că am putut să le spun tuturor că eram însărcinată. Slavă Domnului că majoritatea și-au închipuit că bebelușul fusese conceput în luna de miere, așa că asta a devenit versiunea oficială a poveștii. Am încetat să mă mai simt grasă și greoaie. Sentimentul delicios pe care am început să-l am era unul de voluptate și feminitate.

Pentru prima dată, am senzația că trupul meu face exact ceea ce a fost proiectat să facă. Îmi ador sîinii umflați și pîntecele rotunjit și proeminent. Nu am haine largi în garderobă, atît de mîndră sînt de noua formă a corpului

meu. Mă mîndresc cu ea, mai degrabă decît sîm-
țin ascunsă și mă simt sexy și strălucitoare în
pulovere strîmte și pantaloni cu talie joasă pen-
tru femeile însărcinate cu stil.

Iar strălucirea pe care mi-o dă sarcina pare a
fi contagioasă. Oriunde merg, oamenii îmi zîm-
besc, remarcă felul „extraordinar” în care arăt
și, spre surprinderea mea, atrag mai mult atenția
bărbaților decît oricînd înainte. N-am fost nici
odată genul de femeie la care bărbații să se uite
în mod deosebit. Nici măcar nu trebuia să-mi fie
groază să trec pe lîngă șantiere, căci cea mai rea
replică primită a fost un politicos „bună dimi-
neața”. Dar, dintr-odată, sînt fluierată din toate
părțile. Prima dată, am crezut că era vorba de
altcineva, vreo frumusețe blondă care se bucura
de atenția tuturor, dar mi-am dat curînd seama
că eu eram cea admirată și îmi place la nebunie
faptul că sînt în sfîrșit genul de femeie care poate
atrage atîția bărbați.

Nu că l-aș vrea pe vreunul din ei (nu cînd îl am
pe minunatul meu Dan), dar e foarte ciudat și
încîntător că sarcina poate avea asemenea efecte.

— Jur că toți bărbații ăștia au un fetiș legat
de sarcină, i-am zis odată lui Fran, cînd Dan și
cu mine ieșiserăm în oraș să luăm cina cu ea și
cu Marcus.

Băieții o porniseră înaintea noastră, lăsîndu-ne
să lenevim în soarele de mai, să ne uităm la
vitrine și să sporovăim într-o doară.

— Nici pomeneală, mi-a răspuns ea cu serio-
zitate. Arăți incredibil. Pe bune. Arăți pur și
simplu... Se opri o clipă, căutînd cuvîntul. ...opu-
lentă! Asta e, opulentă! Sexy, delicioasă și respi-
rînd un aer de fertilitate. În plus, ai strălucirea

pe care ți-o dă sarcina și despre care vorbește
toată lumea. Bărbații ar trebui să fie nebuni de
legat să nu li se aprindă călcîiele după tine.

— Așa, bravo! îi ținu isonul Marcus, cînd i-am
prins din urmă și a auzit ultima parte din afir-
mația nevastă-sii.

Fran rîse.

— Serios vorbind, adăugase ea, ești norocoasă
la culme. Eu arătam dezgustător cînd eram însărci-
nată cu fetele. Aveam părul gras, eram plină
de acnee, vomitam mai tot timpul și mă simțeam
ca dracu'. După cum arăți, probabil că o să ai un
băiat. Nu se zice în general că femeile care
urmează să nască băieți arată fantastic, în vreme
ce fetele te storc de energie?

Mi-am mîngîiat pîntecele, care vădea cele 27
de săptămîni de sarcină, și i-am replicat cu toată
seriozitatea:

— Soacra mea jură că voi naște o fetiță și,
aparent, ea nu greșește *niciodată*.

— Ei bine, cînd eram însărcinată cu geme-
nele, lumea zicea că o să am un băiat și o fată
și faza nostimă e că nici una din acele persoane
nu greșise pînă atunci.

Am izbucnit în rîs.

— Și ce-au zis cînd le-ai născut pe fete?

— Că data viitoare *sigur* va fi băiat, răspuns
Fran și-o apucă și pe ea rîsul.

Dan e convins că va fi băiat, iar eu n-am nici
cea mai vagă idee. Mi-am chestionat toate cunoș-
tințele care au copii, ca să aflu dacă au știut și,
dacă au știut, cum anume au procedat, dar eu,
personal, habar n-am. Sînt zile în care mă trezesc
cu sentimentul copleșitor că voi avea un băiat,

dar sînt de asemenea zile în care convingerea mea de neclintit este că va fi o fetiță.

Cînd ajung în luna a șaptea, mă lovește instinctul de cuibărire, așa că, dintr-odată, n-aș mai face altceva toată ziua decît să decorez casa. Am o energie extraordinară și petrec nenumărate ore la Homepage, alegînd culori de vopsele, și chiar și mai multe ore la John Lewis, cu gîndul numai la mobilă pentru camera copilului și hăinuțe, dar neîndrăznind să cumpăr nimic, superstițioasa de mine, așteptînd să cumpăr primul costumăș pentru bebeluș pînă după ce mă întorc de la maternitate.

Dar, după ce am făcut cam tot ce se putea, cînd toți pereții au fost vopsiți și toată mobila a fost rearanjată, iar eu încă mai am energie de risipit, Dan sugerează o petrecere de casă nouă.

Recunoaștem amîndoi că e cam tîrziu pentru asta, dar cumpărarea apartamentului a durat mai mult decît anticipaserăm, căci, în ultima clipă, apăruseră alți doi amatori, iar noi ne-am trezit prinși într-un război al ofertelor, pe care nu ni-l permiteam. În cele din urmă, Dan avusese o discuție cu proprietarul și-i reproșase că nu proceda corect, că purtarea sa era inacceptabilă, că ne înțeleseserăm deja asupra prețului și a tranzacției și că un gentleman s-ar ține de cuvînt, cu accent pe *gentleman*. Acesta este unul din lucrurile pe care le iubesc la el, anume simțul său al dreptății incredibil de puternic. Nu îi este cîtuși de puțin teamă să vorbească deschis cu oamenii dacă are impresia că aceștia au procedat de-o manieră imorală sau i-au greșit cu ceva. Și a funcționat: Dan l-a făcut să se rușineze și să ne vîndă nouă apartamentul, la un preț mai mic

decît era evident că și-ar fi dorit. Dar ce semeni, aia culegi, iar dacă ar fi vîndut casa unuia dintre ceilalți potențiali cumpărători, soarta s-ar fi întors în cele din urmă împotriva sa sau ceva de genul ăsta, zicea Dan.

Însă ideea e că pînă să ne mutăm eram amîndoi atît de epuizați de stresul rezultat din combinația nuntă, posibilitatea pierderii apartamentului mult visat și mutarea în sine, că abia de-am izbutit să despachetăm cutiile, așa că nici vorbă să ne mai gîndim și la decorare.

De fiecare dată cînd venea pe la noi, Linda se oferea să despacheteze ea în locul nostru. Privea disperată prin apartament, la cărțile puse în teancuri lîngă fiecare perete și la oalele și cratițele, rareori folosite, care erau tot în cutiile lor, într-un colț al bucătăriei. Și tot de fiecare dată, eu o refuzam politicos, dar ferm, spunînd că trebuia să mă ocup de asta personal, pentru că altfel nu aveam să mai găsesc nimic.

Așa că, desigur, nimeni nu ar fi putut fi mai fericit decît ea cînd mi s-a trezit instinctul casnic, iar casa a ajuns în sfîrșit să arate conform standardelor sale aproape de neatins. Dar, în același timp, nimeni nu ar fi putut fi mai fericit decît mine la ideea organizării unei petreceri.

Invităm prieteni care au fost la nuntă, vecini pe care am ajuns să-i cunoaștem surprinzător de repede și oameni care sînt, cum zice Dan, prieteni în-devenire: cuplul cu care ne ciocnim la lăsarea serii, în vreme ce își plimbă cîinele (abia de-am schimbat odată un zîmbet și ne-am salutat scurt, dar sîntem amîndoi de acord că par genul nostru de persoane); fata de la magazinul de lenjerie, care mereu iese să-mi spună „bună” cînd trec pe

acolo, întrebându-mă cum mă mai simt; ceilalți clienți de sîmbătă dimineața ai cafenelei poloneze; oameni pe care îi plăcem, deși nu-i cunoaștem prea bine, oameni cu care nu am reușit să închegăm prietenii adevărate din lipsă de timp și energie. Și ce cale mai bună de a iniția ceva mai durabil decît să-i poftim la o petrecere?

Eu mă ocup de lumini și, după ce consult cu atenție diverse cărți, mă decid să înșir de-a lungul cărărilor mici lumînări ornamentale puse în pungi de culoare maro, umplute cu nisip, ca să stea. Prin grădină o să pun torțe mari, în cei doi meri din spate o să agăț luminițe albe, iar pe deasupra curții interioare voi desfășura lampioane japoneze.

Dan descarcă de pe internet zeci de rețete de cocktailuri și, odată ce le-am ales pe cele care ne plac, prepară căni imense, pline cu Mojito și Caiprinha, organizînd un bar într-un colț al grădinii, sub care se află o uriașă găleată cu gheață.

Am vrut să gătesc. Pe bune. Dar, chiar în condițiile în care instinctul meu casnic a atins cote maxime, îmi cunosc limitele, așa că o pornesc spre Sainsbury's și Marks&Sparks, să cumpăr salate gata preparate, pîine cu usturoi pe care nu trebuie decît să o încălzesc în cuptor și prăjituri delicioase. Apoi, în ziua petrecerii, iau platurii aranjate cu artă, pe care se află felii de *prosciutto*, șuncă de Parma, pui rece și *carpaccio*, brînză Brie, Camembert, Roquefort și Chèvre, măsline, ardei umpluți și castraveciori de un verde intens.

Dan a regresat la vîrsta de douăzeci de ani, cînd era obsedat de muzică și cluburi. Știam de obsesia asta a lui, dar nu o văzusem niciodată *pe viu*. Adică, niciodată ca acum, cînd l-am urmărit

petrecîndu-și ore întregi aplecat deasupra CD playerului, selectînd cu atenție și metodă muzica. Urma să înceapă cu ritmuri de Ibiza mai discrete, accelerînd treptat tempoul, ca să se asigure că toată lumea dansează.

Sînt atît de entuziasmată, amîndoi sîntem, petrecerea fiind principalul subiect de discuție în săptămînile premergătoare. Nu mă înțelegeți greșit, amîndoi am mers la sute, dacă nu chiar mii de petreceri ca aceasta cînd aveam douăzeci și ceva de ani, dar, pe măsură ce ne apropiam de treizeci de ani, se răreau tot mai tare. Prietenii noștri încă mai dădeau petreceri, dar de altă natură:

Cei care n-au copii par să fi avansat la etapa cinelor intime. Deși nu atît de elegante ca petrecerile similare organizate de părinții noștri, ele prezintă tendința de a gravita în jurul bucătăriei, lumea stînd în picioare, sporovăind și ajutînd de obicei la pregătirea cinei înainte să se instaleze la masă, în compania cîtorva sticle de vin bun.

Cei care au copii ne invită de obicei la prînz sau la grătare în aer liber, vara. Sau nu ne invită deloc, căci ideea de a socializa și a se ocupa, în același timp, de copii se dovedește a fi peste măsură de copleșitoare pentru ei.

Oricum ar fi, oamenii nu mai beau, nu mai dansează și nu se mai distrează la fel de bine și cu aceeași regularitate ca odinioară, iar eu și Dan sîntem ferm hotărîți să schimbăm lucrurile. În special eu.

Of, fir-ar să fie. Mi se năzare mie sau sună cineva la ușă? Și cine vine în vizită în timp ce

zac în cada de baie precum o balenă însărcinată ce sînt, cu doar o oră înainte de petrecere?

— Dan! strig din baie. Sună cineva la uşă! Deschide tu!

Nici un răspuns. Singurul sunet care se aude este acela al muzicii salsa date foarte tare, venind dinspre combina din grădină. Se aude la fel de tare în baie ca şi afară.

— Dan! urlu eu încă o dată, printre ţîrîiturile soneriei.

În cele din urmă, suflînd din greu şi gîfîind, îmi salt corpul din cadă, mă înfăşor în halatul lui Dan (singurul care încă îmi mai vine) şi-o pornesc, picurînd toată, spre uşa de la intrare. Chiar nu aştept pe nimeni încă un ceas de acum încolo, poate chiar două dacă, așa cum bănuiesc, nu va apărea nimeni la ora fixată.

— Bună, drăguţo, mă salută Linda cu un sărut expedit în aer, apoi trece pe lîngă mine şi intră în apartament, urmată la mică distanţă de Michael. Am venit prea devreme?

— S-ar putea spune şi așa. Abia peste vreo oră or să vină şi restul.

Tonul şi expresia de pe chipul meu sînt posomorîte. Nu îmi doream decît o baie care să mă relaxeze şi să am timp să mă pregătesc în tihnă, iar acum probabil că va trebui să stau aici şi să mă ocup de ei doi. Ca să folosesc un eufemism, starea mea a devenit dintr-odată una nu tocmai bună. Apoi bag de seamă că Michael duce nişte sacoşe mari de la Daisy & Tom.

— A, bun. Voiam să-ţi arătăm ce-am cumpărat pentru cel mic, răspunde Linda zîbind. Sînt foarte încîntată, iar Michael a vrut să fie totul o surpriză, dar abia aştept să văd ce părere ai.

Sinceră să fiu, nu prea am timp. Toţi cunoscuţii mei, plus cîţiva oameni pe care nu-i ştiu, vor sosi foarte curînd (îmi verific ceasul), adică în mai puţin de o oră, iar eu stau aici, cu apa şiroind pe mine, cu părul încă ud, în timp ce şi casa ar avea nevoie de o ultimă revizie înainte de apariţia musafirilor, inclusiv a membrilor familiei.

— Ce-ar fi să mergeţi în grădină, la Dan, cît mă îmbrac eu?

Le zîmbesc printre dinţii strînşi şi mă uit precaută la sacoşe. Linda ştie că sînt foarte superstiţioasă şi că înadins nu am cumpărat nimic încă. Deci ce Dumnezeu se află în ele?

— Luaţi ceva de băut, le sugerez, străduindu-mă să-mi păstrez un ton calm. Vin şi eu de îndată ce sînt gata.

— Grozav.

Michael se îndreapă deja în direcţia indicată, vizibil jenat să se găsească în preajma nurorii sale cînd e aproape dezbrăcată.

— Să nu stai prea mult, spune Linda, iar eu rezist cu greu impulsului de a-i trage una.

Acum va trebui să mă grăbesc ca să nu se simtă ofensaţi şi, în consecinţă, voi sfîrşi cu părul încreţit şi rimelul întins. Sînt deja mai enervată decît îmi amintesc să fi fost de luni de zile.

Dar, cumva, slavă Domnului, reuşesc să nu mă grăbesc. Stînd întinsă în apa de acum caldă (peste care adaug la iuţea încă vreo patru litri de apă fierbinte), mă cuprinde o stare de calm. Nu mă grăbesc cu pregătirile, aruncînd din timp în timp cîte o privire pe fereastră, ca să admir munca pe care am depus-o amîndoi şi cît de minunat şi de festiv arată grădina la apusul

soarelui, cînd toate lampioanele și torțele încep să ardă.

Linda și Michael vorbesc însuflețiți cu Dan, ambii sorbind din cîte un pahar mare de Mojito. Linda e evident încîntată că-și are fiul doar pentru ea, ocazie ce se prezintă rar zilele astea. În consecință, părul meu nu se încrețește, machiajul meu se îmbină perfect, iar vesta cu mărgelile se asortează foarte frumos, în ciuda faptului că nu e pentru gravide. Mă încălț cu noile mele sandale sclipitoare (un mic cadou pe care mi l-am făcut, avînd în vedere că numai încălțămintă îmi pot cumpăra zilele astea), îmi prind părul cu o agrafă cu strasuri și pășesc afară pentru a mă alătura celorlalți.

— O, ce bine, iat-o și pe ea, spune Linda bătînd din palme, de parcă și-ar fi petrecut ultimele trei sferturi de oră angajată într-o conversație plină de tristețe, așteptînd să apar eu, cînd, de fapt, s-a simțit în culmea fericirii că-și poate monopoliza fiul preferat.

Michael îi pasează nevestei pungile de plastic pe care le căra la sosire, dar, înainte să mă așez, îmi torn un pahar de ceai rece, privind cu jînd la Mojito, dar conștientă că alcoolul și sarcina nu se prea potrivesc și că nu va mai trece mult pînă cînd voi putea să beau din nou.

În clipa în care mă așez, Linda se dezlănțuie. Se apleacă și începe să scoată lucrurile din sacoșă: veste într-o multitudine de culori, cărora le scoate încîntată în evidență drăgălășenia și caracterul practic, cupoane întregi de muselină, urmate de prosoape cu glugă și rățuște de cauciuc. Mai dă la iveală și costumașe de tot soiul, în toate nuanțele de galben, verde, violet și portocaliu.

— Dacă nu-ți plac, le poți schimba, repetă ea întruna, pe măsură ce grămada de lucruri din mijlocul mesei continuă să crească. N-am vrut să iau roz sau albastru, dar de îndată ce aflăm...

— Știu, spun eu, copleșită de cantitatea enormă pe care au cumpărat-o.

Căci, după hăinuțe, urmează jucăriile.

— N-ar fi trebuit, știu, zice Linda, dar uite! Nu e de-a dreptul superb? N-am putut rezista. Și chestia asta muzicală se atîrnă deasupra leagănului, are lumini și-i ajută să adoarmă. Nu e minunat? Am văzut o reclamă la televizor, în care se spune că instalația asta mobilă stimulează creșterea...

Îmi dau seama că Dan e încîntat peste măsură. Se tot uită la mine și știu că face asta căutînd încuviințare și încurajare.

— Nu e fantastic, Ellie? mă întreabă el, în vreme ce eu mormăi a protest. Vai, mamă, e uimitor, nu-i așa, Ellie?

Dar eu nu scot o vorbă. Nu pot, pentru că, indiferent cît de nerecunoscător ar putea să sune, cu toate chestiile și lucrurile astea aici, tot ce-ar putea vreodată să-și dorească sau să aibă nevoie un nou-născut, mie ce-mi mai rămîne de cumpărat?

Oare își închipuie că nu am luat nimic pentru că *nu am vrut*? Dumnezeu știe că, de fiecare dată cînd mă uitam la cîte ceva, de fiecare dată cînd treceam pe lîngă un magazin pentru bebeluși, m-am luptat cu disperare să nu dau fuga înăuntru și să cumpăr toate lucrurile pe care mi-ar fi căzut ochii. Dar, pentru că sînt superstițioasă, n-am vrut să provoc soarta înainte să treacă șase luni. Acum, că am trecut de a douăzeci și patra săptămînă, cînd, în cazul în care s-ar naște copilul,

acesta ar avea șanse de supraviețuire, nu mai visez decît să merg la cumpărături și să aleg toate lucrurile așezate în prezent claie peste grămadă pe masa de grădină din fața mea.

Deci, da, știu că ar trebui să le fiu recunoscătoare și, da, sînt conștientă că ar trebui să fiu entuziasmată că bebelușul meu are niște bunici atît de iubitori și de generoși, dar simt că sînt pe cale să izbucnesc în lacrimi. În clipa asta, sentimentul care mă copleșește este acela de ură față de Linda. O urăsc pentru că m-a lipsit de bucuria, încîntarea și senzațiile momentului, pe care le-a confiscat și le dă drept ale ei.

„Nu e copilul tău, ci al meu!“ aș vrea să arunc în față. „Eu ar trebui să cumpăr toate astea, nu tu!“

Dar nu pot să fac asta. În schimb, mă străduiesc din răputeri să-mi înghit lacrimile și nodul care mi s-a pus în gît și mă forțez să zîmbesc în timp ce le mulțumesc.

Nu funcționează. Pe cînd încerc să-mi înghit nodul din gît, acesta scapă cumva de sub control și se aude sub forma unui suspin, care, la rîndul său, se transformă într-un șir de suspine. Sar în picioare și fug în casă, fără să-mi pese că Linda pare îngrozită (bănuiesc că din cauza ingratinii mele), iar Michael, furios (Dumnezeu știe din ce motiv). Dan, sărmanul meu Dan, arată pur și simplu complet pierdut.

Înăuntru, mă calmez și, de la adăpostul camerei mele de baie, prin fereastra deschisă, ascult fiecăre cuvînt care se rostește afară. Îmi țin respirația și sînt atentă.

— Ce e?

Pot să mi-o imaginez pe Linda făcînd ochii mari și dînd din umeri, întruchiparea inocenței înseși.

— Nu mă lua pe mine cu „ce e?“, zice Michael, iar vocea lui nu e cea cu care m-am obișnuit, ci una puternică și fermă, de judecător, cea pe care o folosește la serviciu, cea care intimidează și sperie, care-i asigură reputația de avocat de frunte. Ți-am spus că Ellie o să se supere. Ți-am spus că nu e treaba ta, că Ellie va dori să-și facă singură cumpărăturile, dar tu ai ținut morțiș.

Linda sare imediat să se apere.

— De unde știi că de-asta plînge? Mă îndoiesc că lacrimile ei au ceva de-a face cu noi. Sincer, Michael, ar fi o fată foarte nerecunoscătoare dacă ar plînge pentru că bunicii au cumpărat niște lucruri pentru bebeluș.

Michael dă din cap, ca un avertisment.

— Nu încerca tactica asta cu mine, Linda. Știai că Ellie abia așteaptă să cumpere lucruri pentru copil și că nu s-a dus pînă acum pentru că nu voia să provoace soarta, dar tu n-ai mai avut stare, nu-i așa? Trebuia s-o lipsești de o bucurie.

— Cum îndrăznești ? izbucnește Linda. Nu încercam să-i fur nici o bucurie, ci numai să-i ajut, ce Dumnezeu?! Și dacă te opuneai atît de tare ideii ăsteia, de ce n-ai spus nimic?

— Am spus, răspunse Michael cu răceală. Chiar în mod repetat, dar, ca de obicei, te-ai făcut că n-auzi.

— Și asta ce vrea să mai însemne?

Linda e fericită să dea proporții și mai ample conflictului, căci știe că soțul ei are dreptate, după cum fără nici o îndoială că știa și în clipa în care a luat primul costumaș și l-a pus în coșul

de cumpărături. Ea e stăpînă în familia asta și, indiferent cîți copii vom avea, cu cîți membri se va îmbogăți familia asta și cine i se va mai alătura, Linda rămîne soarele în jurul căruia gravitează toți și toate. Poate că acest copil crește în pîntecele *meu*, o fi el copilul *meu*, dar, din punctul ei de vedere, bebelușul acesta este mai întîi și-ntîi primul *ei* nepot. Să nu vă imaginați altceva.

În aceeași clipă, Dan mormăie ceva legat de o criză de ultim moment și dispăre să își facă de lucru cu CD-urile.

— Ce vrea *asta* să însemne, continuă Michael, și știu că e supărat din cauză că sînt și eu, pentru că ține la mine și a anticipat momentul ăsta, iar acum simte că s-ar fi putut strădui mai mult să-l prevină, dar că nu a făcut-o deoarece e prea obișnuit să asculte de Linda fără să crîcnească, să-i permită mereu personalității ei puternice să cîștige. Ce vrea *asta* să însemne, repetă el, este că tu auzi numai ce vrei tu și că, de fiecare dată cînd cineva îți spune ceva ce s-ar putea să nu-ți convină, pur și simplu nu-l bagi în seamă.

Linda pufnește.

— Uneori vii cu niște lucruri absolut ridicole, spune ea disprețuitor. Poate că nu te ascult pentru că habar n-ai despre ce e vorba.

— Așa e. Exact asta faci acum, trecînd cu vederea ce am eu de spus, pentru că nu asta vrei să auzi. De ce crezi că în majoritatea timpului nu mă obosesc să vorbesc cu tine? Ei bine? Pentru că nu are nici un rost și pentru că ești atît de rigidă încît nimic nu ajunge la tine.

Linda se întoarce furioasă spre el.

— *Nu-ți permit să vorbești în felul ăsta cu mine. Înțelegi?*

Așa se termină mereu. Linda se ceartă pînă în clipa în care știe că nu poate cîștiga, iar în momentul în care i se termină combustibilul sau pare că Michael va avea ultimul cuvînt, îi spune că nu permite așa ceva. În rarele ocazii cînd Michael mai are ceva de adăugat și voința să o facă, Linda iese trîntind ușa, pînă ce el își cere scuze. Ceea ce, în mod invariabil, se și întîmplă.

Dar Michael (O, mulțumesc lui Dumnezeu că există el!) nu-i va permite să ne strice petrecerea, iar cînd deschide iarăși gura, e mai sever decît l-am văzut vreodată, decît mi-aș fi închipuit că poate să fie și abia mă abțin să nu ies într-un suflet, ca să-l îmbrățișez. Mă așez în baie și stîmbesc tăcută, printre lacrimi.

— O să te duci imediat în casă și-o să-i ceri iertare lui Ellie, spune el pe un ton atît de rece și de scăzut, că trebuie să-mi ciulesc serios urechile ca să-l aud din poziția în care am încremenit, sub fereastră. O să te oferi să duci totul înapoi și o să continui să-ți ceri scuze pînă în clipa în care ea te iartă.

Linda deschide, evident, gura ca să răspundă, dar o închide imediat, supusă. Se ridică în tăcere și vine după mine înăuntru.

— Pot să intru?

Ușa se deschide încetișor și intră Linda. Am dinții încleștați și sînt sigură că în seara asta îi voi spune ce simt și motivul pentru care găsesc purtarea ei dezgustătoare. Îi voi spune că știu exact care-i este jocul, că face asta doar pentru că-i place să-i controleze pe cei din jur, și că nu voi mai tolera așa ceva.

Furia mea nu poate fi calmată doar cu niște simple scuze. În seara asta, s-a umplut paharul. O s-o fac să-i pară rău și, pentru prima dată, o să spun tot ce am pe inimă, fără nici un fel de opreliști. Pur și simplu nu-mi mai pasă.

— Îmi cer scuze, spune ea jenată, incapabilă să mă privească în ochi. Știu că așteptai cu nerăbdare să cumperi lucrurile pentru copil și n-ai fi trebuit să fac asta în locul tău. N-am vrut să te supăr, doar că nu m-am gândit. Eram atât de entuziasmată de toate minunățiile alea, dar acum îmi dau seama cât de lipsită de considerație am fost...

Nu pot să-mi cred ochilor. Linda începe să plângă. Se așază și suspină, respiră precipitat și adânc, iar asta mă derutează complet, pentru că sînt pregătită să mă cert, să țip și să urlu, dacă e nevoie, să-i spun Lindei exact ce cred despre ea, iar ultimul lucru la care mă așteptam era să o văd înlăcrimată.

Nici nu știam că Linda e capabilă să plângă. Totul e atât de alarmant, de dezarmant, că rămîn fără grai și mă trezesc că o iau de după umeri, într-un gest blînd, de consolare. Îi spun că o iert, că înțeleg faptul că nu încerca decît să fie drăguță, că nu, nu vreau să returneze lucrurile acelea minunate și că, de fapt, fusesem supărată doar din cauza hormonilor, generozitatea și amabilitatea ei încîntîndu-mă peste măsură.

Sigur că e o tîmpenie, dar simt ceva ce n-am crezut nicicînd că voi simți față de ea: milă. În realitate, îmi pare rău de ea și, deși știu prea bine cît de ticăloasă și de manipuloare poate fi și ce avea de gînd să facă în seara asta, o parte din mine crede sincer că e posibil să-i fi scăpat. Poate că nu a fost o manevră răutăcioasă, ci

doar una lipsită de tact. Întreaga mea furie se risipește.

După cinci minute, sîntem iarăși prietene, iar relația noastră pe atît de asemănătoare cu aceea pe care o au o mamă și fiica sa, pe cît ne îngăduie rolurile de soacră și noră. Ne întoarcem la Michael și Dan, care sînt evident ușurați să constate aparent cît de repede ne-am rezolvat diferendele.

Și reiese că am venit tocmai la timp, căci nici bine nu ne așezăm, că soneria îi anunță pe Fran și Marcus (primii noștri invitați). După aceea, toată lumea sosește parcă în același timp. Curînd, atmosfera devine una prietenească, se reumple paharele și se aud voci strigînd numele unor prieteni neglijăți de luni de zile.

În ciuda începutului nu tocmai reușit, petrecem cu toții o seară minunată. Chiar și Linda și Michael: ea se simte în elementul ei în compania „băieților“, acei prieteni ai lui Dan pe care i-a urmărit crescînd și devenind bărbați puternici și arătoși. Spre amuzamentul meu, tăcutul și modestul Michael e teribil de surprins și mai mult decît flatat să se trezească vorbind cu Sally cea limbută, care flirtează și, cu un comentariu inteligent, pare că-l face să-și dorească să fie cu douăzeci de ani mai tînăr și încă burlac.

Oamenii beau, discută, mîncă și rîd. La un moment dat, în cursul serii, se dă drumul la muzică mai tare, iar gazonul e transformat într-un ring de dans improvizat. E exact petrecerea pe care mi-o doream, unde toți își aduc aminte de felul în care erau pe vremuri, înainte ca viața, copiii și responsabilitățile să le răpească timpul.

Cred că n-aș fi greșit să afirm că toți invitații s-au simțit bine.

„... zorii vieții mele s-au revărsat,
căci s-a ivit dragostea“

Christina Rossetti

Se aude o bătaie ușoară la ușă, iar eu șoptesc un „Intră“, acordându-le un surâs fericit lui Fran și Sally, care intră și suspină adânc, venind imediat lângă pat, unde stau întinsă și-l țin în brațe pe micuțul Thomas Maxwell Cooper.

— O, Doamne, oftează Fran, uitasem cât de mititei sînt.

— E *superb*, spune Sally, îmbrîncindu-se amîndouă ca să vadă mai bine.

— Vrei să-l ții puțin?

I-l trec binișor lui Fran, care se așază pe patul de spital, ținîndu-l cu mare băgare de seamă în brațe pe Tom, în vreme ce se minunează de perfecțiunea trăsăturilor lui.

— Cum te simți?

Sally pune un buchet mare de lalele pe pervazul ferestrei, fără să-și dea seama că se vor ofili într-un ceas, căci în nenorocitul ăsta de spital s-a dat căldura pînă la trei sute de grade, deși sîntem în miezul lui august și mori de cald

afară. Nici unul din calorifere (instalate, pesemne, pe vremea reginei Victoria) nu poate fi oprit, după cum nici ferestrele nu se pot deschide.

— Mă simt bine, răspund eu, strălucind de fericire. De fapt, mă simt grozav, ceea ce bănuiesc că nu e chiar sentimentul pe care ar trebui să-l ai după o cezariană. Abia aștept să mă întorc acasă.

— Și cînd se va întîmpla asta?

— Mîine.

Au fost patru zile foarte lungi. Am crezut că o să am ocazia să mai recuperez somnul pierdut. În fiecare seară, îl duc pe Tom (a devenit deja mai degrabă Tom decît Thomas) în salonul nou-născuților și le rog să-l hrănească cu biberonul, ca să dorm și eu ca lumea noaptea. Și, noapte de noapte, exact la 1:33, mă trezesc și știu că ar trebui să încerc să adorm la loc, dar, de îndată ce deschid ochii, îmi amintesc că am un copilaș! Și e aici! Emoția puternică aproape că mă sufocă și, pînă să apuc să mă dezmeticesc, lipăi pe coridoare, în papuci, ca să-l cer înapoi.

E ca și cum acesta ar fi cel mai minunat cadou de aniversare pe care l-am primit vreodată, dar de o mie de ori mai frumos, și greu mă îndur să-l las din brațe.

Nu eu l-am luat în brațe prima, ci Dan. Nici unul din noi nu se așteptase la o cezariană, douăsprezece ore de travaliu conducînd la diagnosticul de „nici un progres“. Sinceră să fiu, eram atît de moartă de oboseală, încît, în clipa în care s-a sugerat o cezariană, ar fi putut foarte bine să-mi recomande amputarea tuturor membrilor, că aș fi încuviințat bucuroasă.

Nu am reacționat prea bine la anestezic și, de îndată ce l-au scos pe Tom, mi-am folosit puțina

energie ce-mi mai rămăsese ca să mă lupt cu senzația tot mai puternică de greață. Când mi-au dat bebelușul, mi-a fost groază să nu vomit pe el. Așa că l-a luat Dan, iar eu am închis ochii după ce, în sfârșit, mi-au dat valium și am putut să mă opresc din tremurat, căzînd într-un somn adînc.

Cînd mi-am revenit, eram în salon, iar Dan era trîntit într-un scaun, în colț.

— Bună.

Trase scaunul pînă lîngă pat și-mi luă mîna, sărutîndu-mă ușor pe frunte și zîbindu-mi.

— Bună, am murmurat eu, cu o voce cam spartă. Unde e bebelușul?

— E bine, îmi răspunse el, e în salonul nou-născuților. L-au spălat și l-au îmbrăcat.

— E frumos? am întrebat.

— E *fantastic*, zise Dan, iar în ochii noștri se iviră lacrimi. E pur și simplu fantastic.

— Îți vine să crezi?

Dan clătină din cap.

— Nu, nu-mi vine să cred că noi doi am făcut ceva perfect.

— Pot să-l văd? am întrebat.

Dan sună și, în cinci minute, o asistentă mi-l aduse pe Tom, pe care l-am luat în brațe, vărsînd alte lacrimi fierbinți de fericire pe costumașul lui John Lewis, care, deși era mărimea pentru nou-născuți, părea a fi de trei ori mai larg.

— Cu cine crezi că seamănă? am șoptit, abia mișcîndu-mă după ce Tom încetase să se mai zvîrcolească și să țipe și adormise în brațele mele.

— Cred că are mîinile tale. Uite, uite ce degete lungi are.

Ne-am aplecat amîndoi, ne-am uitat și apoi ne-am sărutat ușor.

— Părinții mei cred că seamănă cu mine, spuse Dan în timp ce depunea un sărut pe creștetul copilășului. Se pare că și eu aveam o grămadă de păr cînd m-am născut. Dar, dacă acum seamănă eu mine, sînt sigur că lucrurile or să se schimbe. Aparent, din punct de vedere biologic, toți copiii seamănă la naștere cu tații lor, pentru ca aceștia să nu-i respingă. De parcă s-ar pune problema! exclamă el rîzînd.

Înima începuse să-mi bată puțin cam prea repede.

— Părinții tăi cred că seamănă cu tine? De unde știi? L-au văzut?

Se lăsă o tăcere mormîntală, iar Dan se uită în podea.

— Da, răspunse el nesigur și-am știut că era în căutarea unei portițe de scăpare, a unei modalități de a încheia conversația în acea clipă, ca să nu-mi spună ceva ce nu era bine să aud.

— Cum adică l-au văzut?

Tot repetam aceleași cuvinte, iar vocea îmi era calmă, cu toate astea, emoțiile năvăleau continuu. *Cum* era posibil să-l fi văzut? Eu însămi abia de dădusem cu ochii de el. Și, în fond, ce căutau ei aici?

Cu cîteva săptămîni înainte, Linda și Michael mă întrebaseră dacă puteau să asiste la naștere, spunînd că ar însemna foarte mult pentru ei, că asta era un moment pe care-l așteptaseră dintotdeauna.

Asta mă derutase complet. Nu înțelegeam cum îți-ai putea dori ca altcineva decît soțul tău să asiste la nașterea copilului. Chiar crezuse Linda că voi mai putea vreodată să o privesc în ochi, după ce mă va fi văzut zăcînd cu picioarele desfăcute, în timp ce căpșorul unui copil îmi ieșea

din vagin? Numai cînd mă gîndesc la asta mă trec apele. M-am uitat și eu la documentarele acelea despre naștere, am văzut întregi familii strînse în jurul mamei, în salon, și n-am simțit decît oroare. Nu e ăsta cel mai intim moment al vieții? Cine ar vrea să fie expus, în acea stare vulnerabilă, în fața unor oameni care nu sînt medicul sau moașa, o asistentă și soțul?

Și n-am știut ce să răspund cînd m-a întrebat Linda, n-am vrut să fiu nepoliticoasă, mă străduiam, în ciuda tuturor celor spuse și întîmplate, să mă comport ca o noră exemplară, așa că am răspuns diplomatic, zicînd că mă voi mai gîndi și că-i voi da de știre.

— Și-a ieșit de tot din minți? am exclamat, întorcîndu-mă să vorbesc cu Dan de îndată ce ne-am suit în mașină.

El a dat jenat din umeri.

— I-am spus că trebuie să îți ceară voie ție.

— Ah, minunat. Adică, te-a întrebat deja?

— Da, iar eu i-am spus că nu depinde de mine, că e corpul tău și nașterea ta, așa că va trebui să te întrebe pe tine.

— Hmm, am mîrîit eu, aprobîndu-i sprijinul.

Două zile mai tîrziu – timp în care îi evitasem telefoanele, lăsînd robotul să răspundă și sunînd doar cînd Dan spunea că nu e acasă – i-am telefonat și am vorbit cu ea, explicîndu-i că nu m-aș simți în largul meu dacă ar fi și altcineva prezent în afară de Dan și promițînd că o voi suna de îndată ce vom fi terminat. După aceea, desigur că ea și Michael erau bine-veniți la maternitate.

Nu era destul de clar? Anume, că *Dan și cu mine* aveam s-o sunăm și că *apoi* puteau veni la spital?

Deci, cum *mama dracului* de-mi văzuse copilul?

— Cum *mama dracului* de mi-au văzut copilul? Izbucnesc eu cu o voce ascuțită, abia controlîndu-mi o criză de isterie. *Abia* de l-am văzut eu.

Dan începuse să clatine din cap.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău, Ellie. Nu știu ce să zic, dar îți jur că habar n-aveam că erau aici.

— Cum adică?

— Mama a sunat cînd te pregăteau pentru naștere. Voia să afle cum te simți, iar eu n-am putut să mint și să-i spun că nu ești la maternitate. După aia, m-am trezit cu ei aici.

— Aici? Aici unde? În sala de nașteri?

Preț de-o clipă oribilă, m-am gîndit că fusem atît de „dusă” încît cei doi ar fi putut să stea ghemuiți într-un colț al sălii de nașteri, urmărind operația de cezariană, iar eu n-aș fi avut habar. O, Doamne, ce-o fi mai rău? Ca socrii tăi să aibă o privire de ansamblu asupra vaginului sau a măruntaielor tale?

— Nu, dar erau în sala de așteptare și... Dan se opri, șovăind vizibil. După ce s-a născut Tom, l-au dus pînă la salonul nou-născuților și asistentă de acolo i-a felicitat, după care se pare că...

Vocea i se stinse din nou, în mod penibil.

— Se pare că ce? am urlat.

— Se pare că asistentă i-a invitat înăuntru să-l vadă și să-l țină puțin în brațe. Doar puțin.

Am izbucnit în lacrimi de frustrare și furie, iar Tom se trezi și începu să țipe. Singurul lucru care-mi trecea prin minte în acel moment era că eu și Tom ne luptam cu întreaga lume și îi uram pe toți, cu excepția bebelușului mititel și neajutorat care dădea din piciorușe și țipa în brațele mele.

Intră asistenta, cu o privire îngrijorată pe chip, și-l conduse pe Dan afară, spunându-i că efortul era prea mare pentru mine și că nu trebuia să mă tulbure, căci o cezariană era, în fond, o operație serioasă. Știu că Dan, care ar fi trebuit să fie în culmea fericirii în acel moment, se simțea, în schimb, cel mai mare idiot în viață. Foarte bine. Să se învețe minte.

Acum, la patru zile după operație, l-am iertat pe soțul meu. Pe de altă parte, nu sînt sigură că o voi ierta vreodată pe Linda.

Știu că e ridicol. Sînt încîntată să-mi las prietenii să-l țină pe Tom în brațe, dar, de fiecare dată cînd Linda și Michael vin să mă vadă, ea se repede imediat și dă să mi-l ia, dar eu mă întorc și refuz să i-l dau, pretextînd că nu sînt pregătită. Apoi, ea șade nefericită într-un colț, cu chipul împietrit, iar eu sînt conștientă că se simte respinsă. Stau întinsă în pat, legănîndu-l și gîngurindu-i lui Tom și nu-mi pot înăbuși un sentiment de triumf. Poate că l-ai ținut tu în brațe înaintea mea, dar nu vei cîștiga războiul. Tom e copilul meu, nu al tău, și-o să mă asigur că vei ține minte lucrul ăsta.

Nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut pregăti pentru Tom, pentru felul radical în care viața mea s-a schimbat odată cu sosirea lui, după cum nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru sentimentul copleșitor de dragoste pe care-l simt față de această ființă, pe care n-o cunosc decît de cîteva săptămîni.

Nu pot dormi noaptea. Sînt trează fie pentru că Tom plînge și îi e foame (coborîm împreună în camera de zi cînd îl alăptez, televizorul fiind dat

pe MTV, cu volumul scăzut), fie pentru că mă strecoz în vîrfurile picioarelor pînă la pătutul lui, privindu-i atent fețișoara adormită și încă nevedîndu-mi să cred că e al meu și că e aici.

Mi-am luat trei luni de concediu de maternitate, dar îmi lipsește atmosfera de la serviciu, îmi e dor de agitație, de rutină, de prezența adulților. Cînd, însă, mă gîndesc să mă întorc și să-l părăsesc pe Tom, lăsîndu-l în grija altcuiva, simt că mă îmbolnăvesc, pur și simplu. Ca atare, încerc să nu mă gîndesc la asta.

Mă concentrez, în schimb, pe noua mea viață, cea de mamă, cu toate noutățile pe care le aduce ea, acestea incluzînd, spre surprinderea mea, și noi prieteni.

În fiecare zi, la ora trei, după masa lui Tom, îl așez în cărucior și mergem în parc, unde ne învîrtim puțin, după care ne instalăm pe terenul de joacă, privindu-i pe copiii mai mari.

După o vreme, îți dai seama că vezi aceleași fețe, iar femeile care au copii de vîrste similare tind să devină apropiate. Cînd Tom a împlinit șase săptămîni, am început să discut cu Lisa, mama lui Amy, o fetiță de două luni, și cu Trish, mama lui Oscar, de cinci săptămîni.

Ne împărtășim poveștile de la naștere, continuăm prin a face schimb de trucuri ca să-i păcălim pe copii să accepte biberonul după ce au fost hrăniți doar la sîn și avansăm la subiecte legate de soții și viețile noastre, în general.

La început, toate subiectele de conversație, chiar cînd discutam despre serviciu, despre aspecte ale vieților noastre care erau extrem de importante înainte de nașterea copiilor, se întorceau inevitabil la bebeluși.

Dar, cu trecerea timpului, aceste întâlniri zilnice (întâlniri care se mută de pe terenul de joacă la cafenea și apoi, la scurtă vreme, în casele noastre, unde ne decidem să formăm un grup de joacă ad-hoc) devin punctul central al programului meu.

Lisa, Trish și cu mine ne-am apropiat inițial datorită copiilor, dar nu a durat mult pînă am început să le văd ca pe niște prietene adevărate și ne-am împrietenit *de-a binelea*. Cînd Tom e pe cale să împlinească trei luni, iar eu număr cu groază cîte zile au mai rămas pînă trebuie să mă întorc la serviciu, am ajuns să mă întreb cum de-am putut să mă descurc fără Lisa și Trish în viața mea. De fapt, cum de-am putut să mă descurc fără prietene apropiate. Desigur, le am pe Fran și pe Sally, și acum, pe Emma, deși venirea pe lume a lui Tom pare să mă fi îndepărtat puțin de ea. Ne întîlnim în fiecare duminică la părinții ei și ne petrecem tot timpul sporovăind, dar, din cauză că nu lucrez în West End, nu mai poate să bage capul pe ușă și să mă ia la masa de prînz și nici nu pare interesată de bebeluși. Sincer, pe mine numai asta mă interesează în clipa de față.

Relațiile strînse de prietenie cu alte femei m-au ocolit întotdeauna și știu că nu trebuie să fii psiholog ca să deduci că singura femeie de care am fost vreodată apropiată a fost mama, care, murind, m-a abandonat, deși fără voie, iar frica mea de a nu fi părăsită e motivul cel mai plauzibil pentru care nu mi-am îngăduit să mă atașez de altcineva. Dar, pînă în prezent, nu am realizat ce pierdeam.

Îmi place la nebunie că pot să-l pun pe Tom în cărucior, să merg pînă alături, la Trish și să-i bat la ușă, fără să fi sunat înainte, ca să văd

dacă e acasă. Ador faptul că pot să mă descalt și să deschid dulapurile din bucătăria ei ca să-mi fac niște ceai, în timp ce ea e sus, schimbîndu-i seutecul lui Oscar.

Îmi place că Lisa mai trece pe la mine după-masa și, dacă a făcut dimineța o prăjitură (ceea ce, în mod bizar, se întîmplă destul de frecvent), va fi avut grijă să fie mai multă ca să ne aducă și mie și lui Trish o parte, învelită frumos într-un șervet.

Iubesc sentimentul de confort pe care îl simțim cînd sîntem în vizită una la cealaltă, de parcă am fi la noi acasă, și raza de soare și voie bună pe care mi-au adus-o și care lipsise din viața mea de pînă atunci.

Sînt convinsă că senzația de confort e sporită de faptul că locuim foarte aproape. Viața e mult mai simplă atunci cînd nu trebuie să faci planuri. Încă mai luăm prînzul cu prietenii lui Dan, în cîte o duminică (deși nu atît de des de cînd s-a născut Tom), dar, dacă ar fi să ne vedem într-o seară din cursul săptămîinii la, să zicem, cină, acest eveniment ar necesita un preaviz cam de douăsprezece zile și, chiar și așa, unul dintre noi tot va suna ca să anunțe că nu poate veni, pentru că s-a întîmplat una sau alta sau e prea obosit/ă ca să socializeze.

O vreme, mie, Lisei și lui Trish nu ne dă prin cap că ne putem vedea și în weekend sau seara. Dan le spune „amicele” mele, cînd, de pildă, mă anunță că „Amica ta Trish e la telefon” sau „Te vezi cu amica ta astăzi?”, iar asta mă face să rîd.

Timp de cîteva săptămîni, ele nu reprezintă decît niște nume pentru el, dar, în cele din urmă, amicele mele și cu mine complotăm să strîngem pe

toată lumea laolaltă, după care, într-o după-amiază de duminică, Lisa (care, în ciuda faptului că e necăsătorită sau, poate, grație acestui lucru, este cea mai „casnică” dintre noi) ne invită la ceai.

— Acesta este soțul meu, Gregory, spune Trish, iar un bărbat scund și zîmbăreț se întinde să dea mîna cu mine.

Sîntem toți strînși ciorchine în pragul casei Lisei.

— Iar acesta este al meu, pe nume Dan, îi întorc eu curtoazia.

Ușa de la intrare se deschide, iar eu manevrez ca o adevărată expertă căruciorul Maclaren (Ura! Acum avem un Maclaren), trecîndu-l peste prag. Intră toată lumea și merge să se prezinte prietenului Lisei, Andy, iar după cîteva minute, Amy, Oscar și Tom sînt instalați comod în țarcul din mijlocul camerei de zi, în timp ce Trish și cu mine o urmărim pe gazdă în bucătărie, ca s-o ajutăm să pregătească ceaiul.

Ca în numeroase ocazii cînd merg în casa Lisei, mirosul dinăuntru este delicios, iar eu adulmec fericită, ținîndu-mă după ele spre bucătărie.

— Și ce-ai gătit astăzi? Orice-ar fi, miroase incredibil.

— Uneori mă bate gîndul că ar trebui să te urăsc, îi spune Trish Lisei. Cum se poate să ai timp să gătești atît de minunat, în condițiile în care mai ai și un copil mic? Eu de-abia găsesc vreme să mă spăl pe cap, iar tu coci prăjituri în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu.

Lisa clatină rușinată din cap, dar e adevărat. Nu numai că prepară prăjituri și biscuiți zilnic,

dar mai face și de mîncare pentru prietenul ei de alte ori vine la ea, adică, aparent, seară de seară.

Fostul soț al Lisei (îl cheamă Paul, dar este cunoscut îndeobște drept Dezertorul) a părăsit-o cu trei luni înainte de nașterea lui Amy. A reieșit că mariajul lor era o mare greșeală. El nu era nici pe departe pregătit să își asume responsabilitatea (realitate de care ai zice că avusese destul timp să devină conștient, în decursul celor trei ani petrecuți împreună și, de preferință, înainte ca ea să rămîină însărcinată) și nici să se descurce cu un copil mic. (Dezertorul era de neam nobil și unul dintre tinerii minunați ai Londrei, cunoscut pentru reputația sa de playboy încă dinainte să o întâlnească pe Lisa.)

Deci, p-aci i-a fost drumul.

Dar n-am întîlnit niciodată pe cineva atît de capabil și de puternic ca Lisa. Cînd îi spun asta, ride și-mi răspunde că ei și lui Amy le e mult mai bine fără Paul. În lipsa ei, eu și Trish am discutat despre asta și, sincer, nici uneia din noi nu-i vine să creadă că vreun bărbat din lumea asta ar părăsi-o pe Lisa. Pentru că, nu numai că știe să gătească minunat, dar e și o femeie superbă. Serios. Dacă n-ar fi de treabă, aș urî-o. Chiar și așa, mi-a luat ceva timp să nu mă mai simt intimidată de ea. Cu părul ei blond și picioarele care parcă nu se mai termină, scoase în evidență de ghetetele Manolo Blahnik, cu toc de zece, pe care le poartă mereu (chiar și cînd merge în parc!), Lisa atrage privirile tuturor, iar capetele bărbaților se întorc oriunde am merge. Probabil că o parte din mine ar trebui să se simtă amenințată și mi-a trecut prin minte că ar fi, poate, cazul să am emoții cînd i-o prezint lui Dan. Nu că n-aș

avea încredere în el. Am o încredere absolută, dar, când Linda a auzit că am o nouă prietenă, care e foarte frumoasă și pe cale să divorțeze, a ridicat dintr-o sprinceană și m-a avertizat să fiu cu ochii în patru. Ceea ce e complet ridicol. Ca să nu mai zic că Lisa are prieten.

Cu toate astea, în ultima vreme, am început să depun ceva mai multe eforturi. Nu mă consider o persoană cu spirit de competiție, dar Lisa e întotdeauna întruchiparea perfecțiunii, fără pată în orice-ar face, iar asta mă silește să mă apuc de lucruri pe care nu le-am mai făcut vreodată.

De exemplu, de gătit. Dacă Dan are un noroc chior, îmi voi fi amintit să mă aprovizionez cu semipreparate de la Sainsbury's sau, ocazional, de la bufet, când am timp. În majoritatea serilor, iese să-și ia mâncare la pachet sau se mulțumește cu ouă jumări și piine prăjită.

Dar săptămîna trecută, mi-au ieșit două rețete de la Jamie Oliver și o *crème brûlée*.

Cît despre felul în care arătam înainte să le cunosc pe fete... să zicem doar că am continuat să port hainele de gravidă și la șase săptămîni după ce se născuse Tom. M-oi fi adunat eu suficient cît să exilez hainele astea în pod pînă la venirea următorului copil pe lume, *dacă* va mai exista încă unul, dar sînt, să recunoaștem, mult mai grasă decît la început și asta cînd port pulovere largi și lălii și pantaloni supraelastici de la Gap. Dumnezeu știe ce s-ar întîmpla dacă aș încerca să intru în ceva care n-ar avea și fibră supraelastică.

Deci, chiar dacă nu mă duc încă la cumpărături, în ultima vreme mi-am dat totuși cu puțin ruj și mascara înainte să plec de acasă.

Pe de altă parte, Trish e o femeie după sufletul meu. Știe că nu poate să fie la înălțimea Lisei și o doare în cot de asta. O, cîtă siguranță de sine! E perfect fericită să poarte jambiere de la Mothercare, abia de izbutește să se spele pe față dimineața (nici vorbă să se mai și machieze) și i-a pasat soțului ei, Gregory, toate îndatoririle legate de bucătărie.

Din multe puncte de vedere, ador faptul că noi trei, Lisa, Trish și cu mine, sîntem complet diferite, iar cînd ieșim în oraș, mi se năzare de multe ori că alcătuim un tablou foarte pestriț. Poate că, în alte circumstanțe, nici nu ne-am fi împrietenit. Lisa, atît de strălucitoare și de sofisticată, Trish, așa de relaxată și de cu picioarele pe pămînt, și eu? Eu, care sînt atît de... normală, cred.

Dar, noi *chiar sîntem* prietene și, în vreme ce aducem tăvile cu ceai și prăjituri în camera de zi, ne conturează o prietenie și între Dan și Gregory.

N-ar trebui să mă mire cîtuși de puțin amănuntul ăsta, dar Andy, prietenul Lisei, chiar arată incredibil. Înfățișarea lui mă face să mă simt ușor nesigură și nu prea reușesc să-l privesc în ochi.

Împreună, el și Lisa alcătuiesc un cuplu perfect: amîndoi sînt înalți și superbi și, dacă n-aș fi ceva mai precaută, aș afirma că sînt o pereche de vis. Totuși, e ceva la el care mă neliniștește.

Poate că nu reușesc eu să-l privesc în ochi, dar tot mă așez pe canapeaua din fața lui, încercînd să-mi dau seama ce hram poartă. Totodată, îl țin sub observație pe Dan, care-l face pe Tom să chicotească, suflîndu-i zmeură pe burtică. Priveliștea mă face să zîmbesc. Sînt atît de încîntători împreună. Apoi, atenția mea se îndreaptă iarăși spre Andy.

Nu-mi trebuie decît cinci minute ca să-mi dau seama ce anume nu-mi place: nu-mi plac felul în care vorbește cu Lisa și aroganța lui.

— Iubițel, spune el, întinzîndu-se pe canapea și întorcîndu-și puțin capul, astfel că vocea îi ajunge pînă în locul în care ea o schimbă pe Amy, dar nu face, de fapt, nici un efort să se uite la ea. Ai uitat cumva zahărul?

— Da? răspunde Lisa pe un ton distrat.

— Aham, face el, tot fără să se miște, și se servește cu o cană de ceai, dar nu oferă nimănui. Ai putea să-l aduci?

Trish și cu mine schimbăm o privire, amîndouă cu chipurile împietrite, dar, evident, cu același glod în minte și așteptînd ca Lisa să rostească tare: „N-ai putea să ți-l aduci și singur?“.

— Vin într-o clipă, răspunde Lisa, moment în care eu mă ridic în picioare, îl sărut pe căpșor pe buze și-i spun Lisei, ignorîndu-l cu bună știință pe Andy:

— Nu te deranja, îl aduc eu.

— Vin să te ajut, sare Trish și o luăm amîndouă la fugă spre bucătărie.

— Îți vine să crezi ce-am auzit adineauri? întreb eu stupefiată, întorcîndu-mă spre ea de îndată ce ușa se închide în urma noastră.

— E inimaginabil! îmi ține ea isonul. Cine dracu' se crede?

— Un mare cretin?

— Da. Descrierea mi se pare fidelă.

— Doamne!

Clatin din cap și-mi cobor vocea, în caz că ascultă cineva de afară. E o nebunie, recunosc, dar e vorba de paranoia mea, cea care mă determină să ridic receptorul imediat după ce l-am așezat în furcă, doar ca să mă asigur că aud tonul de apel. Dar, în cazul ăsta, am motive întemeiate...

Într-o zi, pe cînd Tom avea cam patru săptămîni și niște colici oribile, Fran a venit pe la mine. Linda a telefonat, iar eu i-am spus că nu pot vorbi și că o sun eu mai încolo.

Am pus receptorul în furcă, iar Fran m-a întrebat cum mai merg lucrurile cu soacră-mea.

I-am răspuns. Nu mergeau prea bine. Simțeam nevoia să-mi vărs oful și era un moment perfect. Am izbucnit într-o furtună de frustrare și furie.

Mai târziu, Linda m-a sunat din nou. Am lăsat robotul să răspundă, iar ea a început să-și spună mesajul. Se părea că nu închisese telefonul și ea auzise tot.

Mi s-a făcut rău. O, Doamne. Una era să o urăsc și cu totul alta să știu cât de mult. Sincer mă mir că, după ce-mi ascultase „concertul“, nu se dusesse direct la poliție, temându-se pentru viața ei.

Am șezut acolo, simțind că mi-e rău și teamă. Eram prea lașă ca să o sun. Nu m-am mișcat de la locul meu pînă nu a venit Dan acasă, moment în care i-am povestit totul cu o voce pierită și îngrozită, omițînd intensitatea „concertului“ meu și spunîndu-i doar că era posibil ca mama lui să fi auzit lucruri nu tocmai amabile.

A sunat-o el. Tot ce auzise și ascultase timp de douăzeci de minute, cât mersesem eu și Fran în bucătărie (slavă cerului) ca să pregătim un biberon, fusese plînsul lui Tom.

Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, mulțumesc. N-o să-Ți mai greșesc niciodată cu nimic.

Între timp, asta m-a făcut să devin complet paranoică în privința receptoarelor puse în furcă și a oamenilor care ascultă pe la uși, astfel că, înainte să continui conversația cu Trish, chiar dacă practic șoptesc, verific încă o dată, ca să mă asigur că nu e nimeni dincolo de ușa bucătăriei.

— Deci, poate sînt eu proastă de-a binelea, șopotesc eu, sau e ceva ce nu înțeleg despre Lisa, dar cum de reușește mereu să găsească numai ticăloși?

— Știu! mă aprobă Trish. Ai crede că, după desertor, ar merita pe cineva cu adevărat drăguț, dar ăsta e doar un dobitoc arrogant.

— Iar ea e de-a dreptul minunată, meditez eu. Bă fie un sentiment de nesiguranță?

— Ce se întîmplă acolo?

Ușa se deschide și Lisa intră cu pași mari, zămbind cu gura pînă la urechi.

— Purtați o conversație intimă sau e liber cinecine să vi se alătore?

— Tocmai spuneam că Andy e foarte chipeș, spun eu în gura mare.

— Știu, confirmă ea din cap. E trăsnet, nu? Deși e cam nesimțit.

Trish și cu mine răsuflăm ușurate.

— O, Doamne, zic, de fapt, spuneam că nu ne vine să credem că vorbește așa cu tine.

— Știu. De ce-o fi murit ultima lui sclavă? De epuizare?

E veche poanta, dar, în contextul ăsta, ne face pe amîndouă să rîdem.

— De ce suporti toate astea? o întreb. Te tratează în halul ăsta tot timpul?

— Nu, nu tot timpul, spune ea, și sînt conștientă că nu e genul pe care să-l păstrez lîngă mine, dar mă ajută să țin singurătatea la distanță. Oricît de oribil ar suna, e mai bine să fie cineva decît să nu fie nimeni.

— Serios?

Trish pare a avea îndoieli.

— Te-am crezut întotdeauna o persoană incredibil de independentă. Cu siguranță că ar fi mai bine să aștepti pe cineva cu adevărat deosebit decît să suporti pe te miri cine, doar de dragul de a nu fi singură.

Lisa ridică din umeri și recunoaște:

— Nu mă descurc singură și, în plus, are și el calitățile lui.

— Cum ar fi? întreb eu, încă sceptică. Lisa rânjește.

— Cum ar fi faptul că, în unele privințe, se poartă foarte bine cu mine. Uite, zice ea și întinde un braț împodobit cu o brățară nouă. Mi-a făcut asta cadou zilele trecute. Mă duce în locuri drăguțe. Plus, adaugă ea, aplecându-se spre noi cu un aer conspirativ, e fantastic în pat.

Se așterne o tăcere stîmjenitoare, în vreme ce Trish și cu mine ne privim, neștiind ce să spunem. Cauza nu este revelația în sine, ci faptul că nu înțelegem cum poate să reprezinte asta un atu, cînd ai un bebeluș de crescut.

Trish izbucnește în hohote de rîs.

— Glumești!

— Nu, pe bune. Sînt cele mai mișto partide de sex din viața mea.

— Cum de te mai poți *gîndi* și la sex? Nu ești prea obosită?

Am făcut ochii mari de mirare și de un strop de respect.

— Prea obosită? Ai înnebunit? Țasta e cam singurul lucru la care pot spera în clipa asta.

Gîndul îmi zboară la seara de dinainte. Ca de obicei, făcusem o baie fierbinte la opt, iar la nouă fără un sfert eram sub pătură, în pijamalele de flanel. Minunat. Plănuisem cincisprezece minute de lectură, după care stingerea. Știam că urma să adorm într-o clipită.

Dar, la opt și cincizeci și patru, a venit Dan, s-a așezat lîngă mine pe pat și s-a aplecat să mă sărute. Am sperat că nu avea să fie decît unul

pe buze, dar, în clipa în care **nu** și-a retras capul mai mult decît cîțiva centimetri, un sentiment familiar de oroare m-a cuprins.

Stînd întinsă în pat, rezemată de perne, cu soțul meu care se apropia pentru un alt sărut, care înțelesam că va implica și limba, mi-am făcut un scurt calcul. Ultima dată, făcuserăm sex luni, ceea ce însemna în urmă cu zece zile. O dată pe săptămînă e probabil o frecvență rezonabilă și una nu tocmai nerezonabilă de îndeplinit în ceea ce mă privește, așa că trebuie neapărat să fac asta acum? Și dacă da, îmi zic, aruncînd o scurtă privire la ceas, aș putea oare să isprăvesc într-un sfert de oră?

Sper să egalez recordul de șase minute al lui Trish.

Sau aș putea proceda ca de obicei (dar nu fac asta prea des, pentru că nu vreau ca Dan să se supere), adică să-i spun că sînt prea obosită? Ideea e că sînt *într-adevăr* mult prea obosită. Am permanent senzația de epuizare și încă mai alăptez în timpul zilei, așa că sînii mei arată ca niște ugere de vacă. Nu m-am simțit mai puțin atrăgătoare, ca să nu mai vorbim de absența dorinței, în viața mea. Astfel că sexul a devenit un parcurs obligatoriu de mișcări, ceva ce îl face pe soțul meu fericit, dar încerc să limitez durata pe cît e omenește posibil.

— OK, zic eu, respirînd adînc. Dă-mi voie să afirm următoarele: dacă n-aș mai face sex nici odată, cîte zile oi avea, tot ar fi prea curînd.

— Bravo! aplaudă Trish. De fiecare dată cînd Gregory se uită la mine și ridică dintr-o sprînceană, mă întristez.

Eu izbucnesc în râs, după care mă reculeg și ridic dintr-o sprânceană în direcția ei.

— Vii în pat, iubito? o întreb, imitându-l și pot de bine pe Dan.

— O, Doamne! izbucnește Trish. Asta e! Asta e privirea! Leit a lui Gregory! Fie te-ai culcat și tu cu el, fie toți bărbații se uită la fel! zice ea, prăpădindu-se de râs.

Ușa se deschide din nou, iar în prag se arată Andy.

— Iubițel? rostește el cu severitate, privind la Lisa. Zahărul?

Rîdem toate trei și mai abitir, iar el pare confuz o clipă. Apoi închide ușa la loc și se întoarce în camera de zi.

Pînă revenim și noi în camera de zi, Gregory și Dan se înțeleg deja de minune. Gregory e exact genul de om pe care l-aș fi ales eu însămi pentru Trish. E scund, ușor grasuț, dar într-un mod drăgălaș și atractiv, și e incredibil de vesel. Pare a nu-și pierde o clipă surîsul de pe buze și emană voie bună prin toți porii. Nu-mi pot imagina om care să nu-l placă.

După cum nu mi-l pot imagina nici la serviciu și, cu toate astea, e șeful departamentului de programe politice al unei televiziuni extrem de importante. Înainte de asta, ocupase aceeași funcție în cabinetul unui politician de frunte, iar și mai înainte, fusese avocat.

Cu alte cuvinte, rar găsești oameni cu mai multă putere decît Gregory, dar, la fel, greu speri să dai de cineva mai cu picioarele pe pămînt și mai modest și sînt încîntată că el și Dan și-au descoperit foarte multe lucruri în comun. Într-un

mod de-a dreptul pueril, sînt chiar și mai încîntată că Andy a rămas complet pe dinafară. Ha!

Dar faptul că e un idiot și că pînă și Lisa îl consideră așa începe să mă imunizeze la aspectul său fizic (aș îndrăzni chiar să afirm că-l găsesc din ce în ce mai puțin atrăgător) și, văzînd că stă așa, singurel, pe canapea, îl compătimesc oarecum. De-asta merg să mă așez lîngă el, gîndind că ar trebui să fac totuși un efort cît de mic, să-i acord o a doua șansă.

— Pari a te simți în largul tău cu Amy, mint eu, luînd în considerare faptul că nu l-am văzut măcar o dată să se uite la ea, dar îmi pare un punct bun din care să încep conversația. Probabil îți plac copiii.

Pe cînd rostesc aceste cuvinte, regret că am făcut-o, căci, de îndată ce se uită la mine, realizez ce vede, de fapt, și urăsc imaginea din capul lui. Vede o mamă de condiție medie și îmbrăcată fără fason, care nu mai știe să vorbească despre altceva decît de copilul ei, despre copii, în general, sau despre variații pe tema asta, cum ar fi grădinițe, dădace și aspectele pro și contra ale activității corporației Gymboree¹.

Dar am avut o carieră! îmi vine dintr-odată să urlu. *Încă* mai am! Sînt o femeie de succes în domeniul meu, nu sînt doar mamă!

Deși se presupune că trebuie să mă întorc la muncă în două săptămîni, încep să mă răzgîndesc. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș putea fi genul care să se mulțumească să aibă

1. Corporație nord-americană, care deține un lanț de aproape 600 de magazine specializate, destinate copiilor și mamelor. (n.t.)

grijă de copii, dar acum, că sînt casnică, îmi place la nebunie. Serios. Nimic nu mi-a mai dat atîtea satisfacții, e cel mai minunat lucru pe care l-am făcut vreodată și nu știu dacă sînt pregătită să mă apuc iarăși de lucru. Trebuie doar să mă gîndesc cum să deschid subiectul în prezența lui Dan.

Dar, între timp, încă mai citesc ziarele, din cînd în cînd mă uit și la știri, sînt la curent cu ce se petrece în lume și urăsc faptul că omul ăsta se uită la mine cu o expresie ce vrea să spună că n-aș putea avea nimic de discutat care l-ar interesa și pe el cîtuși de puțin.

— Nu sînt foarte obișnuit cu copiii, îmi zice cu o figură plictisită. Dar, din fericire, Lisa se ocupă de chestiile astea.

Nici nu mă așteptam la altceva.

— Lisa îmi spunea că ești fotograf, fac eu o încercare. În ce domeniu?

— Editorial, în general, răspunde el. Dar sper să mă extind în domenii mai comerciale și sînt în negocieri cu o stațiune din Caraibe să le fac broșura. Se pare că are toate șansele să se și întîmple.

— Serios? Sună grozav. Noi căutăm mereu fotografi tineri cînd ne facem campaniile. Ai cumva o carte de vizită?

Haide, îmi zic. Întreabă-mă cu ce mă ocup. Dă-mi voie să-ți spun ce persoană interesantă sînt, nu doar o simplă mamă.

— Sigur, zice el. Am unele sus, la etaj. O să-ți dau una înainte să plecați.

Nu mă pot abține. În punctul ăsta, ar fi trebuit pur și simplu să o las baltă, să mă recunosc învinsă de un asemenea egoism, dar eram pe val, hotărîtă să-i arăt acestui arogant că îi eram egală. La dracu', eram chiar mai bună.

— Ultima noastră campanie a fost făcută de Bruce Weber, zic. Probabil că ai văzut-o. Calden. Am luat trei premii pentru ea. Bruce a lucrat bine. În cele din urmă, își ciulește și el urechile.

— Calden? Hotelurile?

— Da.

A sosit clipa să fiu eu cea nonșalantă și plictisită.

— Cu ce te ocupi acolo?

E atît de dornic să vorbim, că îi atîrnă limba de un cot din gură, pentru că sus-menționata campanie fusese una de un succes imens și orice profesionist (chiar cîțiva dintre cei care nu sînt) o cunosc. Toți cei cu ceva talent creativ sînt disperați să se implice în următoarea.

— Sînt director de marketing, răspund eu și, înainte ca Andy să apuce să mă mai întrebe ceva, mă ridic în picioare. Vai, presimt că e vremea să schimb un scutec. Haidem, Tom, să-ți rezolvăm problema.

Îl iau pe Tom pe sus, din locul în care ședea în țarc, și mă duc cu el la masa pe care se schimbă scutecul. Cînd isprăvim și observ că Andy se uită în continuare la mine cu ochi plini de entuziasm și de chef de discuție, mă așez dinadins lângă Trish și Lisa și începem să discutăm chestiuni legate de modul în care îi învățăm pe copii să doarmă la ore fixe. Și astfel, îmi petrec restul după-amiezii evitînd încercările lui Andy de a redeschide discuția.

— Ei bine, ce părere ți-au făcut?

Dan, Tom și cu mine ne-am întors acasă. L-am îmbăiat și hrănit pe Tom, i-am citit, și acum doarme dus, Dan citește *Sunday Times* la masa

din bucătărie, iar eu deschid ușile frigiderului ale congelatorului și ale dulapurilor, în căutarea inspirației pentru cină.

Dan lasă jos ziarul și răspunde:

— Cred că sînt foarte drăguțe. *Foarte drăguțe*

— Dar Gregory? Părei să te înțelegi excelent cu el.

— Chiar mă înțeleg. A fost și el la prînzul ala la care m-am dus săptămîna trecută și-l cunoaște foarte bine pe vorbitor. Un tip grozav de interesant. Și mi-a plăcut și de Trish.

— Ce zici de Andy? Nu-i așa că s-a purtat îngrozitor?

— Abia dacă am schimbat două vorbe cu el, dar am auzit conversația voastră.

Dan îmi zîmbește cu gura pînă la urechi, iar eu, inocența întruchipată, îi zîmbesc la rîndul meu.

— Era așa de disperat să îl bagi în seamă, dar tu nici gînd! chicotește el înfundat. Așa te vreau!

Dau și eu din umeri și rîd.

— Deci, pînă la urmă, a reușit să-ți strecoare o carte de vizită? Întreabă Dan, și încuviințez din cap, scoțînd cartea de vizită din buzunar și rupînd-o în bucăți deasupra coșului de gunoi.

— De parcă ar exista vreo șansă să lucrez cu un tip atît de arogant, spun eu, deschizînd dintr-o mișcare capacul coșului.

— Și pe bună dreptate, răspunde soțul meu. E arogant și mult prea arătos.

— Da, dar se urîțește pe măsură ce stai mai mult de vorbă cu el. Dar Lisa? Ea ți-a plăcut? Nu-i așa că e încîntătoare?

— Ca să fiu sincer, zise el, ridicînd din umeri, nici cu ea n-am vorbit prea mult. Eram foarte prins de discuția cu Gregory.

— Ah.

Sînt dezamăgită. Voiam, adică vreau ca el să mi lubească noile prietene la fel de mult ca mine, vreau să fie tot atît de entuziasmat și săjesc să-i obțin aprobarea.

— Ei bine, data viitoare o să ai ocazia să discuți cu ea și-o să-ți placă la nebunie. E minunată.

— Apropo de plăcut oameni la nebunie.

Dan se ridică de la masă și vine spre mine, punîndu-mi mîinile pe umeri și trăgîndu-mă mai aproape.

— Ți-am spus cumva în ultima vreme că te iubesc?

— Hm, nu sînt sigură că am mai auzit asta de ceva timp.

Îl privesc și zîmbesc. Dan ridică dintr-o sprînceană și se uită în *acel fel*.

În seara asta, îl las să mă sărute și, chiar mai mult, îl sărut și eu. Ne ducem în dormitor și, patruzeci de minute mai tîrziu (e clar că seara asta nu-i cel mai nimerit moment pentru a stabili noi recorduri), Dan își trage hainele pe el și lese pe ușă, ducîndu-se după curry. Eu rămîn întinsă în pat, știind că tocmai mi-am mai cîștigat o săptămîină de grație.

Acele momente de dragoste, de grijă și tandrețe, când știam exact de ce ne-am căsătorit și motivele pentru care plănuim să fim împreună pînă cînd moartea ne va despărți, par atît de rare zilele astea.

Nu m-am așteptat ca primele luni de după nașterea copilului să fie atît de dificile și în nici un caz ca el să devină o barieră între noi, în loc de o punte care să ne unească și mai mult.

Presupun că dacă m-ar fi prevenit cineva, dacă mi-ar fi spus că urmează epuizarea, singurătatea și pierderea identității, m-aș fi gîndit fie că minte, fie aș fi presupus că li s-a întîmplat altor femei, altor cupluri, dar că nouă nu ni se va întîmpla niciodată.

Dar sigur că exact asta mi se întîmple și ni se întîmple. Primele cîteva săptămîni sînt oribile și, în majoritatea serilor, mă întind în pat cu spatele la Dan, ca rezultat al încă unei certe, alte resentimente nerostite erupînd noaptea tîrziu, într-o rundă de cuvinte înverșunate și de voci ridicate.

Căci eu sînt aceea care se trezește odată cu Tom, în fiecare noapte. Chiar de mai multe ori. Eu

sînt cea care nu poate să plece de acasă pînă la prînz, care nici din pijamale nu se poate schimba, plimbînd un bebeluș cu colici în sus și-n jos pe scări, ca să-l fac să nu mai țipe.

Eu sînt cea care îl depune în brațele tatălui său, în weekend, ca să pot avea o pauză, dar luîndu-l iarăși de la el cînd constat, cu exasperare crescîndă, că Dan habar n-are cum să-și liniștească propriul fiu.

Și tot eu sînt plină de furie și de resentimente și de epuizare cronică. Cea care a început să ducă disperat dorul serviciului, dar care nu se poate deprinde cu ideea de a-și părăsi copilul măcar o după-masă, necum toată săptămîna, și care s-a hotărît să rămînă acasă, cu el, lucrînd în calitate de consultant independent pentru Calden, în loc să revin în postul de director de marketing.

Dan nu înțelege. Nu ar avea *cum*, în condițiile în care pleacă de acasă diminețile și își petrece zilele cu adulți, vorbind despre subiecte pentru adulți și neavînd altă responsabilitate decît propria persoană, în condițiile în care lumea îl vede tot ca pe același Dan Cooper dintotdeauna, producătorul-minune, care se întîmple doar să aibă o nevastă și un copil în prezent.

Nu ar putea nicicînd să înțeleagă ce înseamnă să-ți pierzi identitatea, să treci de la statutul de femeie de afaceri de succes la a fi persoana la care se țipă numai pentru că este la volanul unei mașini de teren.

Nu ar putea în veci să înțeleagă cum e să manevrezi un cărucior în care se află un copil obosit pe culoarele înguste ale unui supermarket, încercînd să eviți oamenii care se holbează la tine și la el dezgustați, care te opresc chiar, să-ți

spună ca nu ar trebui să aduci un bebeluș la magazin.

În rarele ocazii în care Dan îl scoate la plimbare pe Tom, duminică dimineată, mulțimea sare să-l ajute, căci toți sînt fermecați de tabloul unui bărbat cu un copil mic.

Nu, nu ar avea cum să înțeleagă și n-ar trebui să-l învinovățesc, dar o fac. Dau vina pe el și pe maică-sa.

— Ce mai face nepoțelul meu drag? zice în mesaje pe care le lasă în fiecare zi pe robotul telefonic. Cum îi mai e bebelușului meu iubit? gîngurește ea, iar eu scutur din cap, vrînd să scutur pe ea și să-i strig că nu e bebelușul ei, vacă proastă, ci *al meu*.

Iar acum cîteva zile, zice „Salutare, băieții mei frumoși”. Lupt cu furia care crește în mine, căci oi fi eu mama iubitului ei nepot și soția preaiubitului ei fiu mai mare, dar par a fi devenit o cantitate complet neglijabilă. Pentru ea, totul se reduce la *băieți* și știu acum cît de greu îi este Emmei, fiica pe care Linda n-a dorit-o niciodată. Orice ar spune Linda despre Emma, oricît ar susține sus și tare că o adoră, știu prea bine, ca toată lumea, de altfel, că băieții sînt adevărata dragoste a vieții ei, că trăiește pentru Dan și Richard și că, în ce-o privește, Tom nu e decît unul dintre băieții ei. Dar eu n-o să permit ca asta să devină realitate.

Linda sună și, cînd nu ridic receptorul, dă pe la noi neanunțată, iar asta s-a transformat într-un obicei cotidian. Am încercat să mă prefac că nu sînt acasă, dar știe după ce mașină să se uite pe stradă, iar eu n-am fost niciodată o mincinoasă

prea convingătoare, așa că, fără prea multă trăsere de inimă, o invit înăuntru.

— Dar am sunat, zice ea cu un aer inocent, și nu erai acasă. S-a întîmplat să fiu prin apropiere...

Asta se întîmplă tot timpul și, de fiecare dată, are și un pachet cu ea. În ultima vreme, vizitele ei surpriză aduc daruri pentru Tom: un costum, o jucărie, niște decorațiuni pentru camera lui, pe care, din întîmplare, le-a zărit și cărora nu le-a putut rezista.

Îmi dau seama cît de nerecunoscătoare par, dar vine cu tot soiul de chestii ridicole, de care nu avem nevoie. Săptămîna trecută, a adus un paltonaș, cînd am cumpărat deja unul la reducere de la Selfridges, iar în săptămîna de dinainte, un sevariu Fisher Price, pe care Rob și Anna i-l luaseră cînd veniserăm cu el de la maternitate.

Mi-aș dori să mă întrebe și pe mine înainte dacă Tom are nevoie de ceva, dacă *noi* avem nevoie de ceva. Dacă ar catadicsi să facă asta, mi-ar da măcar ocazia să refuz sau să-i zic că da, ne mai trebuie niște prosoape, niște bavețele sau alte chestii care ne lipsesc cu adevărat.

În loc de asta, știu eu ce face: îmi spune că nu e de acord cu gusturile mele, cu lucrurile pe care le cumpăr, cu modul în care îmi îmbrac copilul, afirmînd că ea s-ar descurca mai bine. Îmi transmite că e o competiție (nu am nici cea mai vagă îndoială că, în mintea ei, e o întrecere) și că e pe cale s-o cîștige. Dar nu-i voi permite.

Le spun lui Trish și Lisei că sînt în război cu soacră-mea și că, de fiecare dată cînd refuz un cadou de-al ei sau o trimit acasă, îi spun că avem deja cutare jucărie, cutare hăinuță sau instalație

mobilă, mai câștig o bătălie, îndreptându-mă spre victoria finală.

Vorbesc și cu Dan, încercând să-i explic cum mă simt, că sînt conștientă de faptul că noi două sîntem într-o întrecere și că toate astea nu izvoresc din spiritul ei generos, ci din acela de competiție. De aceea refuz să o las să învingă.

Ne certăm pe tema asta. Ne certăm din cauza ei. Foarte mult. Mai mult decît ne-am certat vreodată în perioada de dinainte de nuntă, de care îmi par a ne despărți veacuri întregi, de parcă lucrurile acelea s-ar fi petrecut altor oameni, într-o altă viață.

Lui Dan îi displace profund să fie prins între ciocan și nicovală. Îmi repetă, așa cum a făcut-o mereu, că, dacă am o problemă cu maică-sa, ar trebui să discut asta direct cu ea. Ceea ce, desigur, nu voi face niciodată.

Îmi spune că mă las condusă de toane, afirmație care garantat mă face să înnebunesc de furie, și că el refuză să se implice, ridicîndu-se uneori, așa, pur și simplu, și plecînd.

Cu toate astea, în ciuda urii mele crescînde față de ea, există momente în care părem a găsi un fel de pace, clipe în care izbutesc să uit de ură, cînd mă simt vinovată și mă gîndesc că poate totul nu e decît rodul imaginației mele hiperactive, Linda fiind doar o bunică peste măsură de iubitoare. Atunci, încerc să mă revanșez: o invit să meargă cu mine și cu Tom pe undeva, îi telefonez și-o chem la noi, la ceai, sau i-l dau pe Tom de îndată ce intră pe ușă, lucru pe care, în mod obișnuit, urăsc să-l fac.

Totul pornește de la faptul că Linda vrea atît de multe lucruri. Are nevoie de foarte multe. Nu

știe cînd să se oprească și unde. Dacă îl țin în brațe pe Tom atunci cînd vine ea, va încerca să mi-l ia cu forța sau, dacă el doarme, se va apleca cu siguranță deasupra pătuțului, cu fața la cîțiva milimetri de a lui, și-i va gînguri și-l va mîngia pînă cînd se va trezi și va începe să țipe, moment în care va încerca de îndată să-l ridice. De regulă, i-o iau înainte.

Vorbesc cu alte femei despre soacrele lor, iar problemele sînt mereu aceleași: nu cred că soțiile sînt destul de bune pentru preaiubiții lor fii.

Dar eu și Linda nu avem problema asta. Buba este că ea nu știe cînd să se retragă și să îmi dea, să ne dea, timp să respirăm. Deci, deși există momente în care încheiem un fel de armistițiu, acesta nu pare a dura prea mult. Linda face mereu cîte ceva sau spune ceva care îmi trezește iarăși furia, dar nu-i pot spune și n-aș putea să îmi exteriorizez sentimentele, așa că mă retrag într-o minie tăcută, rugîndu-mă să ne lase odată în pace.

— Tu cel mai mult o iubești pe bunica, nu? Îi gîngurește ea lui Tom, iar mie îmi vine s-o strîng de gît. Cînd mami și tati or să se poarte îngrozitor, o să vii și-o să stai la bunica.

Această ultimă afirmație m-a făcut să tremur de furie.

Sînt clipe în care îmi doresc s-o pot înfrunta, să dau cărțile odată pe față, dar asta nu mi-a stat niciodată în fire. Îmi înghit toate sentimentele, răcorindu-mă pe spinarea lui Dan, ceea ce nu-i nici cinstit, nici corect, dar, aparent, nu mă pot abține.

Credeți că nu știu că lui Dan a început să-i fie groază să se întoarcă acasă? Ba sigur că știu.

Știu exact cât urăște să intre pe ușă, să vadă că am avut o zi proastă și să aștepte să-mi vărs nervii pe el. Același lucru îmi spune și că e nespun de fericit și ușurat când am avut o zi bună, când Linda nu a izbutit să-mi invadeze liniștea. Atunci sînt caldă și iubitoare cu soțul meu.

Sărmanul meu soț.

Cînd reușim să discutăm lucrurile cu calm, Dan recunoaște că mama lui poate fi greu de suportat, știe că uneori nu e conștientă de limite, dar crede cu adevărat că intențiile ei sînt bune și că nu încearcă decît să ne ajute.

Recunoaște pînă și faptul că maică-sa nu știe să accepte un refuz, dar îmi spune că trebuie să mă apăr. M-am tot străduit să-i explic că vreau ca *el* să facă asta.

Cînd îi dau lui Tom biberonul, iar Linda se năpustește și încearcă să mi-l ia din brațe, ce face Dan? Ce spune? Absolut nimic.

— Îl fac eu să rîgîie, dacă vrei, îmi spune ea, întinzîndu-se să mi-l ia pe Tom de pe umăr.

Sînt nevoită să-i întorc spatele la modul propriu, zicînd:

— Nu, mulțumesc, mă ocup eu.

Și Dan iarăși tace.

Acum, că Tom a împlinit trei luni și doarme aproape întreaga noapte, ultima găselniță e să se ofere să-l țină pînă dimineața la ea, ca să ne lase pe mine și pe Dan să mai respirăm.

Dan a găsit ideea genială, mi-a spus că maică-sa își dă seama ce obosiți sîntem și că oferta ei e sinceră. Era mai mult decît dispus să profite de ocazie.

— Nu că nu mi-ar plăcea weekendurile noastre cu domnul T., îi murmură el lui Tom, plimbîndu-l

prin aer și scoțînd sunete ca de avion, dar ar fi atît de bine să avem o seară liberă în doi. Gîndește-te. Să luăm o cină romantică, să dormim pînă tîrziu. Tom zice că e o idee minunată, nu-i așa, domnule T.? întrebă el, depunînd mici sărutări jucăușe pe gîtul copilului.

Nu, nici în ruptul capului. Nu-mi pasă cît de obosită sînt, cît de îmbietoare e perspectiva unei nopți de somn netulburat, n-am de gînd s-o las pe femeia asta să aibă grijă de fiul meu cînd nu sînt și eu prin preajmă.

Cu trecerea timpului, lucrurile nu par decît a merge din rău în mai rău.

— *O urăsc*, îi spun lui Fran, cu o voce ostentă, după ce i-am istorisit toată povestea în vreme ce luam prînzul.

Fran, Dumnezeu să-i dea sănătate, și-a adus dădaca să aibă grijă de Tom cît sînt fetele la grădiniță și m-a răpit puțin, pentru activități „de adulți”, pe Marylebone High Street.

— E chiar atît de rău? se strîmbă ea.

Dau din cap că da.

— Nu credeam că e posibil să urăști pe cineva în halul ăsta, dar jur că e o soacră de coșmar.

Fran se încruntă din nou.

— OK, nu neagă nimeni că spune tîmpenii, dar cred că e pur și simplu o femeie incredibil de nesimțitoare, care nu știe unde să tragă linie. Pentru că, hai să recunoaștem, a fost foarte drăguță cu tine.

— Ai înnebunit? Doar pentru că încearcă să-mi acapareze complet viața, spun eu cu vehemență,

ridicînd tonul pe măsură ce mă uit la Fran cu o mirare crescîndă.

— Sună îngrozitor, dar ea n-o să dispară, vine răspunsul prietenei mele. Ascultă, Dumnezeu mi-e martor că știu prin ce treci, dar Linda e soacra ta și atîta vreme cît ești măritată cu Dan, nu ai încotro.

Trag adînc aer în piept și-i mărturisesc lucrul pe care nu l-am spus nimănui. Nici lui Fran, nici lui Sally, nici lui Trish sau Lisei. Lucrul pe care mi-e teamă să-l recunosc, mi-e teamă că dacă vorbesc, va deveni realitate, va căpăta substanță.

— Știi, zic eu încet, privind la masă, neputînd să mă uit în ochii lui Fran. Stau întinsă în pat și mă gîndesc să-l părăsesc. Mă gîndesc dacă eu și Tom ne-am putea descurca singuri.

Sînt șocată de faptul că am reușit să dau glas celui mai mare secret al meu, dar Fran, în loc să arate îngrozită, așa cum mă așteptasem, se mulțumește să rîdă.

— Crezi că n-am visat și eu la asta în fiecare seară, după ce le-am născut pe fete? Stăteam în pat, simțeam că-l urăsc pe Marcus și visam la divorț. Nu-ți face griji, e perfect normal.

Mă cuprinde un sentiment de ușurare.

— Adevărat?

— Absolut, zîmbește ea din nou. Dar, Ellie, te-ai gîndit să mergi la cineva?

— La cine?

— La un psiholog.

— Nu, nu-i de mine. N-aș putea să stau acolo și să vorbesc despre mine timp de o oră. În plus, n-aș putea să-mi fac timp pentru asta. Cine-ar vedea de Tom?

— Ai putea să o rogi pe soacră-ta să stea cu el, zice Fran cu un rînjet diabolic.

— Ha, ha, ce amuzant. Apropo, zilele trecute, i-am lăsat un mesaj lui Sally, dar nu m-a sunat. E în regulă?

Fran își dă ochii peste cap.

— Da, dar i s-au aprins rău călcîiele după Charlie Dutton, însă nu cred că relația are vreun viitor.

Charlie Dutton, Charlie Dutton. Numele îmi sună cunoscut, dar nu știu de unde să-l iau. Uitîndu-mă la Fran, clatin din cap și dau din umeri a neștiință.

— Producătorul de film. Cel care a fost la noi în ziua în care tu și Sally ați venit la prînz, îți amintești?

— A, da. Drăguț. Are un fiu.

Acum îmi aduc aminte.

— Exact. Ei bine, Sally a izbutit să obțină o întîlnire cu el și, firește, a decis că el e Alesul.

— Adică a găsit în sfîrșit pe cineva destul de bun pentru ea?

— Doar pentru că nu-l cunoaște prea bine. Charlie a dus-o la Isola, la cină, apoi la Soho House, unde pare-se că au stat la masă cu Hugh Grant. Ea e lulea de-a binelea și visează la nuntă.

— Vrei să zici că nu s-a îndrăgostit de Hugh Grant?

Fran rîde.

— Pînă și Sally își cunoaște limitele, cred eu. Plus, se pare că tipul era cu o brunetă superbă. Sally își plănuiește oricum ziua nunții.

— Și Charlie Dutton?

Fran ridică din umeri, cu o expresie chinuită.

— N-a sunat. Sally mă roagă în genunchi să-l pun pe Marcus să-i telefoneze și să afle ce se petrece, dar, după cum a spus și el, nu mai sîntem la liceu, iar eu nu sînt dispusă să mă joc de-a „amica mea te place“.

Mă bufnește rîsul.

— Știu că ar trebui să spun că mă bucură faptul că nu mai sînt disponibilă și firește că nu l-aș schimba pe Tom pe nimic, pentru că e fantastic, dar recunosc că-mi lipsește viața pe cont propriu. Duc dorul aventurilor, să mai stau la Soho House și să întîlnesc oameni ca Hugh Grant.

— Aiureli, spune Fran. Uiți cum e, de fapt. Aventurile îți ocupă, în cel mai bun caz, cinci la sută din timp, iar în rest faci ce face Sally acum, adică stai lîngă telefon și aștepti să sune Făt-Frumos. Apoi, îți petreci următoarele luni convingîndu-te că totul s-a petrecut din cauză că nu erai destul de slabă, destul de drăguță sau de *trendy*, într-un cuvînt, nu erai *destul*. Cu asta ar trebui să te confrunți dacă ai fi iarăși singură. În plus, continuă ea, dacă te-ai despărți de Dan, ai fi o mamă singură, ceea ce nu numai că ar fi extrem de dificil, dar ar reduce semnificativ numărul bărbaților interesați de tine.

— OK, mormăi eu. Nu ziceam decît că uneori îmi lipsește.

Ceea ce e adevărat.

— Știu. Îmi pare rău. Și te înțeleg perfect, dar mai înțeleg și că Dan e un om de treabă. Cred că toate lucrurile prin care treci vor lua sfîrșit și că nu trebuie să reacționezi în nici un fel chiar acum. Stai cuminte și așteaptă. Situația se va îndrepta, îți promit. Cîte luni are Tom acum?

— Șapte și jumătate.

— Slavă Domnului. O să-ți mai revină energia și, în curînd, vei fi iarăși ca nouă. Ai încredere în mine.

— Ești sigură?

— Ți-am mai spus că am trecut și eu prin asta. Cît despre soacră-ta, va trebui să te încrezi din nou în cuvintele mele. Nu e dracul împielit. Nu încearcă decît să-și găsească un loc în viața ta, iar tu trebuie să găsești o modalitate de a-i face loc.

— Știu, oftez eu, căci Fran, deși își urăște propria soacră, are probabil dreptate. O să încerc, promit.

Și mă țin de cuvînt. În acea după-masă, cînd numele Lindei apare pe ecranul telefonului meu, zîmbesc (am citit odată că, dacă te forțezi să zîmbești cînd vorbești la telefon, vocea îți va suna în mod automat mai veselă), ridic receptorul și rostesc un salut degajat.

— Bună, zice Emma.

— O! Am crezut că e maică-ta.

În ciuda hotărîrii mele, mă cuprinde un val de ușurare.

— Nu, nu-i. Am dat pe-acasă pentru că voiam să iau o carte uitată săptămîna trecută și m-am întrebat dacă oi fi plecată sau nu. Pot să trec pe la tine?

— Ar fi minunat, zic zîbind, căci mi-e dor de ea. Se pare că o să iasă și soarele, așa că putem să ne jucăm cu Tom în grădină. O să pun de ceai imediat.

— Sînt complet de acord. Femeia asta e un vis urît, spune cumnată-mea, ținîndu-l în brațe

pe Tom și acoperindu-l cu sărutări zgomotoase, care-l fac să chițâie și să rîdă. Dar cred că are cele mai bune intenții.

Vorbele ei îmi amintesc de cele ale lui Fran și mă întreb dacă e oare o idee bună să mă confesez Emmei. În fond, Linda e mama ei și se spune că singele apă nu se face.

— Vrea să nu fie lăsată deoparte, iar Tom e primul ei nepot, continuă Emma.

— Dar nu-mi dă deloc pace, protestez eu. Mă sună în fiecare zi, cel puțin de două ori, și tot apare la noi neinvitată.

Emma ridică din umeri, cu un surîs resemnat.

— Știu că e imposibilă. Ar trebui să-mi urmezi exemplul și să o ții la distanță.

— Încerc, răspund, dar nu înțelege și pace. Zilnic, Dumnezeu mare, zilnic! Despre ce vrea să-mi vorbească în fiecare zi? Nici măcar nu mai ridic receptorul. Dacă îi văd numele, las robotul să răspundă și, chiar și atunci, dacă a lăsat un mesaj și nu o sun, telefonează încontinuu pînă răspund. Jur că maică-ta e nebună de legat.

— Mie-mi spui? rîde ea. Și tu, care credeai că intri într-o familie perfectă.

— Nici să nu-mi amintești.

Pe chip îmi apare o grimasă, căci sînt convinsă că Emma nu știe cît de aproape de adevăr e. O privesc cum îl gîdilă pe Tom cu părul ei lung, în timp ce micuțul chicotește incontrolabil și se întinde să-i atingă fața.

— Te pricepi la copii, nu? zîmbesc eu. Încă o fațetă ascunsă a personalității tale.

— Îmi plac la nebunie copiii mici.

Emma îl sărută zgomotos pe Tom pe gît, făcîndu-l să rîdă și mai tare.

— Oricînd vrei să stau cu el, nu trebuie decît să-mi spui.

— Vorbești serios?

— Desigur.

— Pentru că joia asta sîntem invitați la cină de niște prieteni noi de-ai noștri, dar nu avem cu cine să-l lăsăm. Mă hotărîsem să refuz, dar dacă ai fi dispusă...

— O, Doamne, ar fi minunat. Dar joia asta?

Confirm printr-o mișcare a capului.

— Îmi pare rău, am o chestie de care nu pot să scap. Dacă m-ai fi rugat mai din timp... Ce zici de mama? Pe ea de ce n-o rogi? Știu, știu, rîde Emma, la vederea expresiei de pe fața mea. Știu că nu vrei, dar, să recunoaștem cîstit, ai nevoie de o dădacă, iar mama arde, la propriu, de nerăbdare să joace rolul ăsta. Ea ar accepta cu siguranță.

— Poate.

Dau din umeri, convinsă că n-o voi face. Ei bine, poate aranjăm ca Trish, Gregory, Lisa și Andy să vină ei la noi.

Nu prea mai ieșim în oraș, iar ideea unei vacanțe nici măcar nu-mi trece prin cap în clipa de față. Primăvara a fost ploioasă și tristă. Au existat vreo două săptămîni încîntătoare la sfîrșitul lui mai, cînd toată lumea din parc s-a dezbrăcat aproape la piele, încercînd să profite la maximum. Acum, în iunie, s-a făcut iarăși cald și plouă ușor, iar eu, sinceră să fiu, am uitat cum mai arată lumina soarelui.

Dar azi a fost o zi frumoasă și nu numai datorită victoriei soarelui asupra norilor. Mi-aș dori ca ziua de azi să se repete cît mai des. Știam că se va întîmpla ceva. Mă trezisem cu un sentiment de entuziasm, dar nu știam că astăzi n-avea să fie ca toate celelalte duminici.

Dan l-a dus pe Tom la Michael și Linda, de dimineață. Asta a început să devină un obicei și recunosc că e un aranjament care funcționează pentru noi toți. Sînt, în sfîrșit, capabilă să-l las pe Tom de sub supravegherea mea constantă, Dan are ocazia să petreacă ceva timp cu părinții lui fără să-și facă vreo grijă că Linda și cu mine ne vom angaja într-o confruntare pasiv-agresivă, care ar duce neîndoielnic la un alt episod în care fiecare s-ar plînge de cealaltă.

Și doar așa, ca să se știe, Dan nu ar recunoaște niciodată că soacră-mea se plînge de mine, dar sînt convinsă că o face. Normal că se văicărește, numai că soțul meu e prea inteligent ca să-mi apună.

În dimineața asta, Dan l-a adus pe Tom la micul dejun, i-a dat biberonul și biscuiții Weetabix în timp ce i-a citit cu voce tare din *Guardian*, pe un ton cîntat, ca de copil, adăugînd și un comentariu personal unde era nevoie.

— Ascultă ce zice aici, domnule T., spune el de obicei, citind cronica unui film. Ar trebui sau nu să merg să-l văd? Sună bine.

Iar Tom gîngurește încîntat.

În concluzie, diminețile de duminică seamănă destul de mult cu acelea de sîmbătă din trecut. Îmi iau micul dejun, îmi beau ceaiul, apoi mă vîr înapoi în pat, cu ziarele. Odată ce am isprăvit de citit, de regulă închid telefonul și ațipesc la loc. Pînă mă trezesc iarăși, de obicei pe la unsprezece, mă simt și eu omenește.

Dan îl aduce pe Tom acasă pe la prînz. Linda și Michael au transformat deja fosta cameră a lui Dan într-una pentru copii, complet utilată cu un pătuț nou și foarte frumos, care nu-l așteaptă decît pe Tom ca să doarmă în el, dar, chiar dacă aș fi dispusă să-l las, nu cred că fiul meu ar accepta să doarmă în alt pătuț decît cel din camera lui.

Astăzi, Tom vine acasă ca să-și facă somnul de după-masă și, de îndată ce Dan intră în casă, observ că e într-o stare de spirit bună. Nu, mai degrabă una excelentă. Și, imediat ce Tom e întins în pătuț, Dan mă înșfacă și începe să danseze cu mine prin casă, cum n-a mai făcut de luni de

zile. Mă sărută apăsător pe buze și mă întreabă ce-aș zice de-o vacanță.

Ce-aș zice de-o vacanță? Ce întrebare! Mi-ar plăcea la nebunie, mersi de întrebare, dar aparatamentul nostru din Primrose Hill ne-a cam lăsat săraci lipiți de pământului, ca să folosesc un eufemism. Având în vedere că nu mai lucrez cu normă întreagă, am stabilit că o vacanță ar fi un lux, iar nu ceva realizabil în viitorul apropiat.

Dar nu e sfârșitul lumii, căci vacanțele nu sînt un lucru la care mă gîndesc constant. Singura ocazie în care chiar le-am dus dorul sau mi-a trecut prin cap că mi-ar plăcea să-mi iau una a fost acum două săptămîni, cînd am mers la medic. M-au făcut să aștept patruzeci de minute, așa că am luat într-o doară un număr din *Condé Nast Traveller* (da, numai Dumnezeu știe ce căuta o revistă de genul ăsta într-un cabinet medical) și, pînă am terminat de citit, nu îmi mai stătea mintea decît la plaje cu nisip alb și mări calde, în nuanțe de turcoaz.

Din fericire, am ieșit din cabinet direct în Finchley Road, unde aproape că m-a călcat un autobuz 113, ceea ce m-a readus rapid cu picioarele pe pămînt. Orice fantezie legată de nisip și soare a fost dată uitării.

Deci, cum mi-ar plăcea o vacanță? Dacă aș considera că există cea mai slabă șansă să aibă loc, aș răspunde că mi-aș dori una aproape mai mult decît orice altceva pe lume.

— Șezi, zice Dan, rînjind ca un nebun și împingîndu-mă pe canapea, unde se apucă să-mi explice ce s-a petrecut în casa părinților lui, în acea dimineață.

— Tatăl tău și cu mine am dori să discutăm ceva cu tine.

Dan mi-a spus că, în clipa aceea, a simțit instantaneu o apăsare. Orice conversație care începea la modul acesta îi dădea sentimentul că e un adolescent cu musca pe căciulă. În ciuda faptului că e om în toată firea, soț și tată, la auzul acestor cuvinte, care răsună ca un ecou al copilăriei sale, i se strecoară încă un fior de teamă în inimă, de parcă ar fi fost prins făcînd ceva greșit.

„Tatăl tău și cu mine am dori să discutăm ceva cu tine.“

Dan prins șterpelind mărunțișul din sertarul tatălui lui.

„Tatăl tău și cu mine am dori să discutăm ceva cu voi.“

Dan și Emma prinși fumînd iarbă pe acoperișul casei, pe care puteai ajunge ieșind pe fereastra dormitorului cumnatei mele.

„Tatăl tău și cu mine am dori să discutăm ceva cu tine.“

Fluturarea carnetului de note pe sub nasul lui. Blestematul obiect avea mereu scris pe el „Se poate și mai bine“.

Dar, firește, n-aveau cum să afle nimic, își spusese. Ce anume ar fi putut face oare, de care să nu vrea să afle părinții săi? Ce secrete vinovate ar fi putut ei descoperi?

Dan și-a luat o figură interesată ca să-și ascundă vagul sentiment de neliniște care, bănuia el, trebuie să fi fost o rămășiță a tinereților sale zbuciumate.

Iar zbuciumul nu lipsise deloc din această parte a vieții lui, avînd în vedere și situația lui

socială privilegiată. Ca orice alt băiat din clasă de mijloc, locuind în zona de nord a Londrei și educat la școli bune, Dan fuma țigări la vârsta de treisprezece ani, sau așa susține, iarbă la paisprezece și comitea fapte rușinoase cu fetele de la școlile învecinate, prin dormitoare întunecate, la petreceri unde apăruse neinvitat. La doar șaisprezece ani, deși nu avea carnet, conducea deja Mini-ul de rezervă al părinților lui (care ar fi trebuit folosit de fetele care veneau prin programul *au pair*) și și-a sărbătorit absolvirea Universității din Manchester cu șampanie și cocaină, într-un chef care a ținut cinci zile.

Dacă te uiți acum la el, un om serios și stilp de nădejde al comunității, nu ți-ar veni să croi toate astea. Dar în casa în care crescuse, văzându-și părinții așezați de partea cealaltă a mesei de bucatărie, Dan s-a simțit exact ca la vârsta de șaisprezece ani, pe cale să dea de bucluc.

Tatăl lui își dresese glasul, cu un aer de rău augur.

— Vrem să-ți vorbim despre Franța.

— Franța?

Nu pricepea nimic. De ce-ar dori părinții lui să discute cu el despre Franța?

— Știi că, vara asta, am închiriat o vilă în sudul Franței, zise Linda. Ideea era ca tatăl tău și cu mine să stăm acolo în lunile iulie și august. Problema e că am fost invitați să ne petrecem ultimele două săptămîni din august pe iahtul unui prieten, așa că, ne-am gîndit, de vreme ce casa va sta goală în perioada aceea, poate că ție și lui Ellie v-ar prinde bine să mergeți acolo. Arătați amîndoi atît de stresați și de obosiți. Ne-am zis că o vacanță v-ar prii de minune.

Apoi, Michael adăugă:

— Știm că nu stați prea bine la capitolul finanțe, de cînd cu apartamentul și toate celelalte, așa că ne-am spus că vacanța va fi o pauză binemeritată. Evident că nu ați avea de plătit decît biletele de avion.

— Vă puteți chema și prietenii, dacă vreți, spuse Linda. Dumnezeu știe că e loc pentru o grămadă de oameni în casa aia. Sînt... cîte? se întrebă ea, întorcîndu-se spre Michael. Patru dormitoare? Cinci?

Michael dădu din cap aprobator:

— Patru dormitoare la etaj, plus o cămăruță de serviciu în spatele bucătăriei, așa că, teoretic, poți invita pe toată lumea.

— Deși nu sînt *deloc* sigură că ar fi indicat să fie atîția.

Linda îi aruncă soțului ei o privire amenințătoare.

— Poate încă un cuplu. Ar fi de-ajuns, sînt convinsă.

Michael ridică din umeri.

— Chiar nu contează, dragă, spuse el pe un ton delicat. Dan e adult și îmi vine greu să cred că se va repeta incidentul cu petrecerea cît am fost noi plecați.

— Mamă, tată, exclamă Dan grăbit, nu știu ce să zic.

Un zîmbet i se lăți pe chip și rămase atîrnat acolo.

O vilă de lux în sudul Franței, chiar lângă Mougins, la dispoziția noastră două săptămîni încheiate. Sigur că ne doream cu disperare o vacanță și nu ne propuseserăm să plecăm nicăieri anul ăsta sau, ca să fiu cinstită, în anii următori.

Mintea lui Dan se umplu de imagini cu piscină, cremă de plajă mirosind a nucă de cocos și zile de leneveală în soare, sub un cer senin, dar nu putea accepta fără să discute cu mine, deși cam bănuia el ce aveam să zic.

— Sună fantastic, spuse el calm. Sînt sigur că ne-ar plăcea la nebunie, dar dați-mi voie să o întreb pe Ellie mai întîi. O să vorbesc cu ea și apoi vă anunț. Dar vă mulțumesc pentru generozitatea voastră incredibilă.

Michael rîse.

— Nicidecum. Incredibil de generos ar fi numai dacă ne-am oferi să vă plătim și biletele de avion.

— Există vreo șansă în privința asta? întrebă Dan, plin de speranță.

— Întinzi coarda, băiete, îi răspunse Michael rîzînd iar.

Dan plecă, abia stăpînindu-și entuziasmul pe drum spre casă, arzînd de nerăbdare să-mi dea veștile bune.

— Da! Sudul Franței! Daaa!

Dansăm prin camera de zi, chicotind amîndoi ca niște școlari.

— Deci, să înțeleg că vrei să mergi? întrebă Dan, prăbușindu-se în cele din urmă pe canapea, încîntat peste măsură să mă vadă atît de bucură.

— Sună-i în clipa asta!

Înșfac telefonul fără fir și stau lîngă el, în picioare, formînd numărul socrilor mei înainte să-i întind receptorul cînd începe să sune.

— Repede, acceptă. Să nu cumva să se răzgîndească.

Mai tîrziu, în aceeași seară, stăm amîndoi în pat, vorbind despre Franța. Dan îmi arată poze cu vila: o casă veche, de piatră, adăpostită pe dealuri, cu o piscină drăguță, cu vedere spre valea și colinele din zare, o pergolă acoperită cu plante agățătoare, care dă spre piscină și, pe terasa de piatră, cu vase de teracotă imense, care dau pe dinafară de mușcate.

Arată foarte idilic. Chiar *este* idilic. Parcă ar fi scene desprinse dintr-un film, imagini ale unor locuri pe care nici nu m-aș fi gîndit vreodată să le vizitez, necum să locuiesc în ele.

— Dumnezeule! șoptesc eu, examinînd fiecare fotografie cu un sentiment amestecat, de admirație și ușoară teamă. Uită-te cum arată! E un palat!

Dan ridică doar din umeri, mai obișnuit cu un asemenea lux decît mine, căci, deși nu e genul de viață pe care o ducem în prezent, sînt conștientă că soțul meu a fost crescut în puf. Știu, de asemenea, știu că, în rarele ocazii în care mergem la cele mai elegante hoteluri și la cele mai sofisticate restaurante, Dan se simte în largul lui într-un fel care mie îmi va fi mereu necunoscut. El poate să vorbească cu directorii și șefii de sală cu o degajare dobîndită din faptul că a crescut în cele mai bune medii. Știu că soțul meu și-a petrecut majoritatea anilor copilăriei locuind în locuri care seamănă mult cu acesta, în timp ce eu n-am văzut așa ceva decît în reviste ca *Condé Nast Traveller*.

— Așadar, ar trebui să invităm pe cineva? face Dan o încercare. Sau vrei să fie o evadare romantică, în doi?

— Oricît de minunat ar suna, răspund eu, întorcîndu-mă spre el și sărutîndu-l ușor, cred că ne-am distra mult mai bine în compania prietenilor.

— Ai dreptate. Iar acum, că Tom a împlinit zece luni, probabil că s-ar distra și el mai bine cu bebelușii care ar veni acolo. Deci... Ridică din sprînceană, privindu-mă. Mai e nevoie să te întreb pe cine-ai vrea să invităm?

Odată, demult, Dan ar fi sugerat să-i chemăm pe băieți (Simon, Rob, Tom și Cheech, cu nevestele), dar, deși îmi plac, prietenia care ne leagă de ei pare a se fi răcit. Nu prea i-am mai văzut după nuntă, iar după nașterea lui Tom, aproape că au dispărut cu totul.

În ultimele luni, Trish și Gregory ne-au devenit cei mai apropiați prieteni. Ne leagă ceea ce afirmăm noi întotdeauna că e lucru rar, anume o prietenie de pe baze absolut egale, care lipsea în cazul celei cu băieții. Le plăceam pe nevestele lor, Anna și Lily, dar n-am avut niciodată sentimentul că puteam vorbi cu ei în același fel. Eram conștientă că, dacă aș fi putut alege prietenii noștri comuni, ei n-ar fi fost printre opțiunile mele.

În cazul de față, îl plac pe Gregory le fel de mult ca pe Trish, iar Dan e de aceeași părere.

Dacă sună Trish și Dan ridică receptorul, ei doi pot să stea la taclale ore întregi, iar eu fac același lucru dacă răspunde Gregory cînd o sun pe nevastă-sa.

În scurtă vreme, noi patru am devenit practic de nedespărțit și deseori mi se pare dificil să mă gîndesc cum era viața noastră înainte să-i cunoaștem pe ei.

— Să-i sun eu pe Trish și Gregory sau îi suni tu?

— O să-i telefonez lui Trish mîine, zic eu, lucrîndu-mă dintr-odată. Dar Lisa și Andy? Nu-i putem invita pe Trish și Gregory fără să-i poftim și pe ei.

Dan dă din umeri.

— Tu ai o problemă cu Andy. Nu mi-e amic, dar nu mă deranjează cu nimic, așa că, dacă vrei să vină și ei, eu n-am nimic împotrivă.

— Și maică-ta? A pomenit doar de încă un copil. Crezi că o să se supere dacă mai vine unul?

— Nu, cred că o să fie totul în regulă. Doar nu sîntem adolescenți, în ciuda impresiei pe care o are ea. N-o să le distrugem vila închiriată.

— Știi și eu?! zic rînjind. Mi-ar surîde ideea de a organiza o petrecere-monstru.

— Hei! exclamă el, ridicînd dintr-o sprînceană a surpriză. Asta nu e nevasta conservatoare și liniștită pe care o cunosc și-o iubesc.

Se rostogolește mai aproape de mine, chicotind.

Acum înțelegeți de ce ziua de azi mi s-a părut atât de minunată.

Joi e seara în care ar trebui să ieșim la cină cu Trish, Gregory, Lisa și Andy. Luptasem cu tentația de a pomeni de Franța, pentru că voisem să le fac propunerea în persoană și, cum aveam să fim toți șase în același loc, mă gîndisem la ziua de joi ca la ocazia perfectă.

Inutil să spun că n-am sunat-o pe Linda pentru a apela la serviciile ei de dădacă și, deși am plănuir un meniu delicios, mă simt groaznic să telefonez ca să anunț pe toată lumea că trebuie

să renunțăm din cauză că nu găsim o dădacă și că-i rugăm să vină ei la noi.

— Slavă Domnului, zice Trish.

— Slavă Domnului? repet eu, cu o voce nesigură.

— Slavă Domnului că nu trebuie să merg. De câteva săptămîni nu mai știu cu ce să mă îmbrac și singurul motiv pentru care aș fi mers ar fi fost certitudinea că voi toți țineți morțiș. Urăsc restaurantele la modă. Mă intimidază la culme și mă fac să mă simt inferioară.

Pe mine mă apucă rîsul.

— De ce n-ai refuzat din capul locului, cînd Lisa a sugerat ideea asta?

— Mi-am zis că tot o să ne distrăm, dar eu prefera să-mi trag pe mine jambierele și să vin la voi, la cină.

— Te înțeleg perfect, recunosc eu în silă. Întotdeauna mă simt cam prost că nu mergem la restaurantele și cluburile la care ar trebui. Jumătate din timp, nici măcar nu știu despre ce vorbește Lisa.

Trish rîde și ea.

— Știu. Nu mă văicăresc, dar...

Zîmbesc, căci firește că asemenea cuvinte introduc invariabil un episod de văicăreală. Noi trei am discutat despre triumfiuri. Nu genul acela de relații în trei, ci despre prietenia dintre trei femei, în care, inevitabil, cineva rămîne pe dinafară sau cineva devine ținta reproșurilor făcute de celelalte două. Trish și cu mine am rezistat impulsului multă vreme, dar Lisa (și serios că țin foarte mult la ea) e năucitor de superficială.

La început, mi s-a părut amuzant. Lisa a turuit întruna despre niște blugi Chloé superscumpi,

plină și i-a luat, după care i s-a pus pata pe o geantă Prada. Într-un final, Andy i-a cumpărat una de la un client de undeva, din străinătate. Apoi a venit obsesia legată de un inel Cartier.

Repet, o iubesc foarte tare, dar stilurile noastre de viață sînt foarte diferite. Mie nu mi-ar păsa nici cît negru sub unghie de o cină la Embassy sau de ultimul model de haină de la Gucci sau să apar într-un articol din *Tatler*, despre „mămici sexy“, deși acesta din urmă mi-a dat, prin asociere, un oarecare sentiment de satisfacție.

Dar nu se poate nega faptul că lui Trish, Gregory, Dan și mie nu ne pasă de aceleași lucruri de care îi pasă Lisei. Inevitabil, există momente în care Trish și cu mine nu ne putem abține să nu discutăm despre asta, conversația noastră fiind punctată de „O iubesc, dar...“, cuvinte menite să ne ușureze sentimentul de vină.

— Nu mă văicăresc, dar... dar pun pariu pe ce vrei tu că Lisa n-o să vină la masă.

— Ce? Crezi că o să păstreze rezervarea și-o să meargă cu Andy?

— Exact. Pariu pe ce vrei tu.

— Cred că greșești, răspund. Știu că e superficială, și spun asta cu toată dragostea pe care i-o port, dar sîntem prietenii ei și întreaga idee a serii e să fii în tovărășia prietenilor tăi, nu să te duci la cine știe ce restaurant de fițe.

— Ascultă-mă pe mine, o să se ducă la restaurant, rîde Trish. Haide, sun-o. E acasă, numai ce-am vorbit cu ea. Pe urmă dă-mi iarăși telefon.

— Bine, dar tot sînt de părere că greșești.

După cinci minute, o sun din nou pe Trish.

— Ești o piață rea al dracului de isteată.

— Nu! o aud inspirînd brusc. Se duce la restaurant?

— Da. Și te poftesc să nu pari așa de surprinsă.

— Ce-a zis?

— După ce-am pomenit de faptul că va trebui să organizăm totul la noi acasă, a urmat o lungă pauză. După asta, m-a întrebat dacă m-ar deranja ca ei să păstreze rezervarea, pentru că mor să ne ducă, și știu și eu ce greu e să intri în locul ăla bla, bla.

— OK, deci rămînem doar noi patru. Cu atît mai bine. Măcar n-o să fim nevoiți să-l suportăm pe Andy.

— Slavă Domnului.

— Eu ce pot să aduc?

— Fă tu budinca, ce zici?

— Perfect. Ne vedem joi.

Ghemuită lîngă Dan, pe canapea, mă gîndesc că-mi iubesc prietenii. Gregory își ia ceva de băut, iar Trish își azvîrle pantofii ca să se trîntească pe canapeaua de vizavi.

Îmi place la nebunie că-i pot pofti la masă și că, pentru ocazia asta, pot să port blugi și papuci de casă. E totul atît de confortabil. Poate că n-am crescut eu în sînul unei familii unite, dar sînt pe cale să mi-o creez singură și cu siguranță că între noi există tot atîta, dacă nu chiar mai multă dragoste decît dacă aș fi cu rudele mele de sînge.

— Deci, începe Gregory, așezîndu-se și sorbind din pahar. Ziceați că vreți să vorbiți cu noi în legătură cu ceva.

Dan se întinde sub măsuța de cafea și scoate albumul foto cu pozele din Franța.

— Da, confirmă el, întinzîndu-le albumul celor doi. Uitați-vă puțin la asta și spuneți-ne ce părere aveți.

— Ce-i asta?

— Uitați-vă.

Eu zîmbesc cu gura pînă la urechi, în timp ce Gregory și Trish frunzăresc albumul.

— Dați-mi voie să ghicesc, zice el, întorcînd filele. Tocmai v-ați pricopsit cu o moștenire, ați cumpărat vila asta în Toscana și-aveți de gînd să plătiți pentru vacanța tuturor acolo.

— Ești pe-aproape, rîde Dan. Nu e în Toscana, e în sudul Franței și nu e vorba de nici o moștenire. Dar, dacă vă interesează, e a noastră în ultimele două săptămîni din august.

— A noastră? întrebă Trish, privindu-mă și luminîndu-se la față. Ce vrei să spui?

Dan le explică povestea casei, precizînd cît de tare ne-ar plăcea să ne însoțească și ei.

— S-a făcut! Contați pe noi.

Gregory se plesnește peste genunchi și se întinde să-i strîngă mîna lui Dan. Trish sare în sus și mă ia în brațe.

— Doamne! Dintotdeauna am vorbit de o asemenea vacanță! Să împărțim o vilă cu prietenii. O să fie de-a dreptul fantastic! O să ne distrăm de minune!

— Intenționăm să-i invităm și pe Lisa și Andy, spun eu cînd ne așezăm iarăși cu toții. Ce părere aveți?

— Absolut! exclamă Trish.

— Dacă nu cumva Lisa primește o invitație mai bună, spune Dan, într-un fel care nu-i stă în fire.

— Miau! rîde Gregory. Începi să scoți și tu ghearele ca nevestele noastre.

— Hei, nu-i corect! sare Trish. Noi chiar ținem la Lisa.

— Motiv pentru care vă plîngeți mereu de ea, zice Dan nedumerit.

— Nu ne plîngem, zic pe un ton calm, discutăm. Și, oricum, nu am spune nimic din ce nu i-am spune și ei, în față.

Această ultimă afirmație nu e chiar adevărată, dar sună bine și, ce e și mai important, sună a purul adevăr și oferă o ocazie perfectă de a mai îndulci impresia.

— Calmează-te, calmează-te. Din partea mea, cu cît sîntem mai mulți, cu atît mai bine.

— Există cinci dormitoare, așa că, dacă aducem pături pliante, copiii pot dormi împreună.

— Sau cu noi în cameră, sugerează Trish. Mă rog, vedem noi. Dar ce grozav! O vacanță! Și încă în sudul Franței!

Întoarce paginile albumului pînă ajunge la prima, iar eu mă așez lîngă ea pe canapea și studiem împreună fotografiile, cu mare atenție, încercînd să memorăm fiecare oblon, fiecă perete de piatră, fiecare pat imens, de epocă, din lemn de cireș.

— Nu-i așa că arată totul foarte idilic? oftează ea.

— Așa e. Și cel mai frumos lucru e că n-au mai rămas decît opt săptămîni pînă vom ajunge acolo.

— Vai de mine, Doamne, se alarmează Trish. Opt săptămîni? Eu încă n-am scăpat de nenorocitele de kilograme pe care le-am luat în timpul sarcinii. Cît poți să slăbești în două luni?

— Cam șase kilograme bunicile. Cu ușurință, o asigur eu. Dar trebuie să începi să ții regim de

mine. Am slugărit la bucătărie toată după-amiaza, așa că trebuie să mănînci tot în seara asta.

— OK, zîmbește ea. O să încerc să nu mă gîndesc la bikini.

— Bikini? o privesc eu îngrozită. Glumești? N-am mai purtat bikini de cînd aveam șaisprezece ani.

— Știu, nici eu, dar tot omul are dreptul să viseze. Pariez că Lisa poartă bikini, zice ea, cu un chip posomorît.

— Mda. Și mai pun pariu și că arată fantastic. Mă trîntesc lîngă Trish și ne uităm amîndouă la burțile noastre revărsate.

— Crezi că pot să scap de asta în două luni? Privesc și eu la a mea și zic:

— Cred că ar fi mult mai ușor să ne ducem să cumpărăm un Costum Minune.

— Un ce?

— E o chestie nouă. Îți garantează că pierzi două kilograme numai dacă-l îmbraci.

Gregory, care trage cu urechea la ce spunem, izbucnește în rîs.

— Dacă vă garantează așa ceva, atunci chiar e o minune. Vrei să zici că îți garantează că o să arăți de parcă ai fi slăbit două kilograme?

— Of, nu mai fi așa de pedant, pufnesc eu. Știi prea bine ce vreau să zic. Deci, mergem la cumpărături de minuni săptămîna viitoare?

— Contează pe mine, răspunde Trish, apoi mergem la bucătărie ca să mîncăm.

De ce nu m-a prevenit nimeni niciodată în legătură cu făcutul bagajelor, mai ales când e vorba de a împacheta și pentru un copilăș de un an, care are nevoie de practic tot ce-avem în casă?

În trecut, activitatea asta îmi lua o jumătate de oră. Mîzgăleam în grabă o listă, asigurîndu-mă că nu uitam de lenjeria intimă și deodorant, scoteam totul din dulap, le trînteam în valiză și gata.

De data asta (prima noastră vacanță cu cel mic), făcutul valizelor mi-a luat trei săptămîni. Am scris liste peste liste, a trebuit să împachetez mai întîi pentru vacanță, apoi pentru zborul cu avionul, m-am trezit noaptea în sudori reci, am sărit din pat ca să iau Calpol-ul din dulăpiorul cu medicamente și să-l îndes în geanta pe care o luăm cu noi la bord. A trebuit să împachetez jucării, scutece, șervețele și gustări, cărți, cremă de soare pentru bebeluși, șervețele antibacteriene și schimburi de haine. Am luat pătuțul pliant, scaunelul pentru mașină, scaunul de masă portabil și balansoarul.

N-am fost mai ostenită în viața mea. Dacă înainte nu aveam nevoie de o vacanță, acum cu siguranță am.

Mă aflu în camera lui Tom, privind împrejur. E cam a cincizecea oară pe ziua de azi. Plecarea e mîine și am trecut prin toate de nenumărate ori, dar nu pot scăpa de sentimentul nesuferit că am uitat ceva, deși, după cum îmi tot repetă Dan, mergem în sudul Franței, nu în stepele Mongoliei. Dacă se întîmplă să fi uitat ceva, cum-părăm de acolo.

Sună telefonul și-l aud pe Dan ridicînd receptorul. Încerc să ghicesc cu cine vorbește (de obicei, îmi dau seama după tonul vocii lui).

E maică-sa. Cu siguranță. Îmi ridic ochii în tavan, deși singura ființă care mă poate vedea e Tom, care începe să rîdă, crezînd că mă strîmb la el, ceea ce și încep să fac în timp ce închid ușa. Orice ar avea de spus soacră-mea, nu prea mă interesează.

După cinci minute, Dan intră în camera copilului, oftînd din greu.

— Haide, dă-i drumul, îl îndemn, privindu-l. Ce-a mai avut de zis?

— Ce preferi mai întîi? Veștile bune sau cele proaste? mă întreabă el, iar eu simt că mi se scufundă toate corăbiile.

La dracu'. Îmi dau seama că e ceva foarte, foarte rău.

— O, Doamne. E vorba de vacanță. Doar n-au de gînd să anuleze. Plecăm mîine într-acolo, ce Dumnezeu?! Nu-mi vine să cred, încep eu să murmur, clătînînd din cap. O să-i omor.

— Nu, nu, liniștește-te, zice Dan. De mers, mergem. Asta e vestea bună.

— Și-aia proastă care e?

— Or să stea și ei cu noi.

Se pare că iahtul pe care urmau să meargă avusese o avarie și eșuase cumva, așa că socrii mei sînt acum la vilă, dar n-ar trebui să ne facem griji, nu ne vor sta în drum. Și nu-i așa că va fi grozav de distractiv să petrecem o adevărată vacanță în familie?

— Tu-ți bați joc de mine?

Dan dă din cap cu tristețe, în semn că nu.

— Dar e o nebunie. Asta nu e vacanță, asta e un coșmar. Nu vreau să stau cu părinții tăi. Trebuie să ne găsim un loc în altă parte. Să mergem în alt loc. Orice!

— Nu știu ce să zic. Nu putem schimba avionul și, sincer, nu ne permitem să mergem în altă parte, ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi puțin probabil să găsim cazare în ultimele două săptămîni din august, în sudul Franței. Toate locurile sînt probabil ocupate de mult.

Copleșită de frustrare și dezamăgire, încep să plîng.

— Of, scumpo.

Dan se ghemuiește lîngă mine și mă ia în brațe.

— Știu că nu e ce speram noi, dar încă ne mai putem distra. Cine știe, poate o să avem o groază de activități planificate și abia de-o să apucăm să-i vedem.

— Lasă-mă să-i sun și pe ceilalți, zic eu, trăgîndu-mi nasul. Doamne, ce-or să spună?

Las un mesaj pe mobilul lui Trish, apoi o sun pe Lisa, dar îmi răspunde robotul telefonic; reușesc să o prind pe mobil.

— Unde ești?

— Fac niște cumpărături de ultim moment, la Selfridges. Mi-am dat seama din senin că Amy nu are costum de baie și, în vreme ce eram acolo, am văzut un bikini Missoni superb, care se potrivește perfect.

Aștept să termine de povestit despre cele mai recente achiziții (ah, fericirea de a avea un fost soț bogat) și-abia apoi detonez bomba.

— Ascultă, am niște vești proaste.

— Alte vești proaste?

Nu mai departe de săptămîna trecută, Andy îi spusese că nu va putea veni cu noi. În ultima clipă, apăruse o slujbă care coincidea cu perioada vacanței. Îi părea nespus de rău, dar oferta era atât de generoasă încît nu putuse refuza. Munca trebuia să treacă pe primul plan.

Nu știu sigur cine a fost mai ușurat, noi sau Lisa. Trish și cu mine eram superîncîntate, deși, firește, nu-i puteam spune asta Lisei, cu toate că recunoscuse cu gura ei că lucrurile nu merseseră prea bine în ultima vreme și că probabil va fi mai cîștigată să facă vacanța singură.

Parte din problemă, zicea ea, în afară de mitocănia lui obișnuită, era fiica ei, Amy. Pe Andy nu-l interesa absolut deloc fetița, așa că ea nu-l considerase niciodată un partener pe termen lung. Acum, se apropiau de punctul în care relația lor avea, cel mai probabil, să se încheie curînd. Singura ei dezamăgire era că, în termenii ei, tot ea urma să fie cea rămasă de căruță.

— O să agăți probabil vreun milionar pe iahtul lui, în port, am zis, glumind numai pe jumătate, căci Lisa era exact genul de femeie pe care o vezi la brațul milionarilor europeni.

— Hm, făcu ea, nu e o idee rea. Poate că despărțirea asta are și avantajele ei.

— Nu, nu-s vești chiar proaste, îi zic acum, la telefon. Părinții lui Dan vor fi și ei acolo. Îți vine să crezi?

— Cum adică vor fi și ei acolo? Credeam că urmau să plece pe un iaht.

Îi explic, iar ea începe să râdă.

— Vai, scumpo, dar nu-i chiar așa un dezastre. Credeam că o să mă anunți că vacanța a fost anulată. Sînt sigură că va fi în ordine cu părinții lui și pun pariu că o să-i vedem extrem de rar. Trebuie că se simt foarte prost din cauza celor întîmplate și nu vor sta prea mult pe acasă.

— Așa a zis și Dan.

— Vezi? Sînt părinții lui, îi cunoaște mai bine decît oricine. Mă rog, soacră-ta n-o să îndrăznească să dezgroape securea războiului în condițiile în care eu și Trish sîntem în tabăra ta. Dacă se poartă oribil cu tine, o să-i trag un pumn. Ce zici?

Încep să rîd. Poate că Lisa are dreptate și nu e dracul chiar atît de negru.

— Privește partea plină a paharului, continuă Lisa. O să avem parte de servicii de babysitting la domiciliu în fiecare seară și-o să putem să ieșim la cină în oraș. O să fie grozav, îți promit. Nu-ți face griji pentru nimic.

Aeroportul Heathrow e plin ochi, vuind de agitația și zgomotul turiștilor care pleacă plini de entuziasm în vacanță și al copiilor iritați. Slavă Domnului că Tom se poartă excepțional de bine pentru un copil de un an, în ciuda faptului

că a trebuit să-l trezim la cinci dimineța. A mai zăpăcit în mașină, dar acum pare destul de fericit că a plimbat cu căruciorul. Își strînge în brațe spurașul (pe care, cu destulă lipsă de imaginație, l-am numit Iepurilă) și se uită cu ochi mari la nebunia din jur.

Eu sînt îmbrăcată într-un trening Gap, care mă jur că seamănă perfect cu varianta mult mai scumpă de la Couture și adidași Puma nou-nouți. Pot spune că mă simt foarte bine, de parcă aș fi Victoria Beckham defilînd printr-un aeroport, dar, firește, fără șapca de baseball, ochelarii de soare și extensiile de păr.

Nu-mi vine să cred că plecăm într-adevăr în vacanță! La soare! Relaxare! Dezamăgirea prieluită de prezența Lindei și a lui Michael pare să fi dispărut peste noapte, iar acum nu simt decît entuziasmul plecării.

Vacanțele nu au făcut niciodată parte din vocabularul meu. Cînd eram copil, nu mergeam niciodată nicăieri (relația mamei cu sticla o făcea să fie un tovarăș de călătorie periculos), iar eu nu înțeleg rostul risipirii unei grămezi de bani ca să zacii pe o plajă, cînd există foarte multe lucruri pentru care se pot dovedi folositori.

Și, deși înțeleg *nevoia* de vacanță, de mine, personal, nu s-a prea lipit și n-am simțit-o decît rar, poate chiar niciodată.

Asta a fost înainte să am copii. Odată cu sosirea lui Tom și a nopților nedormite, care nu mai sînt în număr de două, prilejuite de petreceri pînă în zori, ci evenimente săptămînale și uneori chiar zilnice, prilejuite de simpla calitate de părinte, am ajuns să înțeleg perfect *nevoia* de vacanță.

Dar, chiar și înainte de dimineața aceasta înainte să ajungem la aeroport și să captăm agitația care plutește în aer, nu îmi dădusem seama prea bine cât de încântată sînt de fapt.

Așa că mă simt grozav. Apoi, o zăresc pe Lisa aflată pe partea cealaltă a zonei plecărilor. Stă călare pe un sac de voiaj Louis Vuitton, vorbind de zor la mobil, îmbrăcată cu pantaloni albi strîmți, papuci cu toc înalt, un tricou Pucci cu imprimeu viu colorat, ochelari de soare Jackie O imenși și întunecați, plus cercei-toartă din aur.

Dintr-odată, mă simt prost. Uite-mă și pe mine acum zece minute, mă admiram într-o vitrină, iar acum am sentimentul că sînt o casnică din suburbii prost îmbrăcată, care încearcă să pară *trendy*. Of, Doamne, cât îmi doresc să arăt ca Lisa. În clipa asta, seamănă foarte tare cu Elizabeth Hurley, doar că într-o versiune mai blondă.

Iar Amy reprezintă accesoriul perfect. Poartă o foarte frumoasă rochiță de modă veche, cu imprimeu de trandafiri și stă rezemată într-un cărucior Bugaboo Frog, ultimul model de pe piață.

Amîndouă par să fi descins printre noi direcți dintr-o reclamă.

Chiar cînd ajungem lîngă ele, Trish și Gregory sosesc și ei de undeva, din stînga. Trish e îmbujorată toată, încercînd să împingă căruciorul, să țină un braț de haine și să culeagă șirul de cereale Cheerios pe care Oscar le lasă în urma lui. Mă îmbrățișează, îl pupă și pe Dan, apoi se întoarce către Lisa, care-și închide telefonul cu un clic și ne îmbrățișează pe toți.

— Lisa!

Cînd isprăvim cu salutările, Trish spune clătî-nînd din cap:

— Cum Dumnezeu de reușești să arăți atît de sexy și de strălucitoare cînd abia s-a crăpat de aluă? Eu de ce nu pot să arăt așa? Zi-mi și mie care e secretul!

Lisa începe să rîdă, iar eu mă relaxez. Ce prostie să fiu intimidată de o prietenă ca ea. Trecem cu toții să ne lăsăm bagajele, apoi mergem în sala de așteptare.

Bărbații au grijă de cei mici, iar noi trei mergem la librărie ca să ne luăm ceva de citit pe plajă, apoi la duty-free, după ceea ce Lisa numește pudra de bronzare obligatorie, și ajungem înapoi chiar cînd este anunțat zborul nostru.

Personalul Air France ne ignoră pe mine și pe Trish, încuviințează superficial din cap la vederea lui Gregory și a lui Dan, după care se aruncă literalmente asupra Lisei care, se pare, vorbește o franceză mai mult decît onorabilă. Ar fi trebuit să-mi închipui, deși, odată ce ne instalăm pe locurile noastre, ea se jură că are un vocabular de toată jena, dar posedă un accent de invidiat, astfel încît lumea crede că vorbește mult mai bine decît e cazul.

Îi instalăm și pe copii cît mai confortabil, iar Dan se așază și el lîngă mine, cîntărindu-i din ochi pe ceilalți pasageri, care se înșiră la urcarea în avion.

— De ce te uiți așa de urît la ei? îl întreb după o vreme.

— Încerc doar să-mi dau seama dacă e vreunul terorist, răspunde el cu toată seriozitatea, iar eu mormăi:

— Ah, minunat. Și după ce anume te uiți? O bombă legată în jurul taliei și fire care atîrnă de sub tricou într-un mod mai mult decît evident?

— Ha, ha, ha.
 Își întrerupe cercetarea ca să se uite la mine.
 — În zilele noastre, se spune că e mai bine să știi cu cine călătorești în avion.
 — Păi, atunci de ce nu mergi să te prezinti și să afli povestea vieții fiecăruia? întreb eu, nepuțin să mă abțin să nu pufnesc.
 — OK, grozavă idee. O să mă duc să mă prezint tipei de colo, zice arătând către o femeie superbă, genul fotomodel, care-și croiește drum pe culoarul dintre scaune, cu ochelarii de soare cuibăriți drăgălaș pe creștet.
 — Calmează-te, îl îndemn eu, frecându-l pe braț și aplecându-mă să-i dau un sărut posesiv. Încă n-ai văzut nimic, băiete. Dacă-ți închipui că ea e superbă, așteaptă să vezi toate gagicile topless de pe plajă.
 — De ce crezi că aștept eu cu atîta nerăbdare vacanța asta? rînjește Dan cu gura pînă la urechi.
 — Nu din cauza perspectivei de a mă vedea pe mine topless?
 Ridic dintr-o sprînceană, căci Trish, aflată de celalaltă parte a mea, se apleacă spre noi.
 — Bine, recunosc, zice ea. Am tot încercat să fac sugestii discrete.
 Apoi se uită la mine, uimită.
 — Doar n-ai de gînd să faci plajă topless, nu?
 — Mă îndoiesc sincer. Înainte să-l am pe Tom, poate aș fi făcut asta, dar acum, cînd sîinii îmi atîrnă pînă undeva în zona gleznelor, am nevoie de tot „sprijinul” disponibil.
 — Bun, atunci înseamnă că nu sînt singura. Știi că Lisa și i-a aranjat.
 Încuviințez din cap, iar Dan se luminează la față.

— Aranjat? întreabă el. Vrei să zici că și-a făcut operație estetică?
 — Da. Și i-a ridicat și și-a făcut implanturi. Tu mai gîfii așa, dragă, sînt sigură că o să-i vezi.
 — Mă surprinde că nu e topless în avion, spune Trish, iar eu rîd, pentru că lipsa de inhibiții a lui nu contenește să mă uimească.
 Și-a făcut operația acum vreo două luni, deși eu părea a fi nevoie și, de îndată ce s-a vindecat, ea dezbrăcat în mijlocul camerei de zi și a insistat să punem mîna pe ei. Eu și Trish ne-am conforma, dar cu oarecare reținere. E greu să fii obiectivă cînd una dintre cele mai bune prietene ale tale stă în fața ta, pe jumătate goală, și ține morțiș să-i pipăi sîinii.
 Dar trebuie să recunosc că am simțit oarece invidie. Sîinii Lisei erau incredibili, deși erau cam tari. Nu am nici o umbră de îndoială că Lisa va purta numai partea de jos a costumului de baie și că ei doi, Dan și Gregory, se vor bucura de floce clipă.
 — Lisa!
 „Fotomodelul” cu ochelari pe post de cordeluță de păr ajunge în dreptul nostru și ochii i se luminează cînd dau de Lisa.
 — Kate!
 Lisa mi-o trece mie pe Amy, de pe celălalt rînd de scaune, și se ridică să o îmbrățișeze.
 — Doamne! Ce faci tu aici?
 — Stăm la Jonathan și Caro, la Grasse! Sînt o gașcă întreagă! Eu și Sarah și Mark și încă vreo cîțiva! Trebuie neapărat să vii să ne vezi. Dar tu ce cauți aici?
 — Avem o casă în Mougins, la o azvîrlitură de băț de tine. Trebuie să vii și tu să ne vezi!

Fără să vreau, îi aud cuvintele și iarăși mă înroșesc de furie pe socrii mei. Dacă n-ar fi și ei acolo, am putea găzdui cu dragă inimă pe oricine am vrea. Dar ei sînt acolo și cred că e puțin probabil să-și dorească hoarde întregi de oameni mărșăluind peste ei, în casă.

— A, face Lisa, întorcîndu-se spre noi, aceștia sînt prietenii mei.

Ne prezintă pe rînd, iar noi zîmbim și ne aplecăm ca să dăm mîna. Tare îmi doresc să fiu îmbrăcată în blugi și un tricou alb, cu toate că ar trebui să fiu cam cu trei kilograme mai slabă ca să arăt măcar pe jumătate atît de bine ca „fotomodelul“.

Odată ce Kate dispăre în jos pe culoar, îi șoptesc lui Trish:

— Știi că e ridicol, dar de ce mă simt eu mereu atît de „necorespunzătoare“ în preajma Lisei și a prietenilor ei?

— Ce-ți pasă? îmi răspunde Trish, ridicînd din umeri. Nu uita, cărțile nu se judecă după copertă. Știi că Lisa arată ca un fotomodel, dar n-am mai fi prietenele ei dacă nu ar fi drăguță și sinceră. Probabil că așa e și Kate asta.

— Cum de reușești să vezi mereu latura bună a oamenilor?

— Așa sînt eu. Deși nu sînt împotriva unui strop de răutate. De exemplu, Lisa, așa drăguță cum e ea, mă uimește cu dragostea pe care o nutrește față de lucrurile de firmă.

— Insinuezi că ar fi superficială? întreb eu rînjind.

— Cu siguranță. Mă rog, să nu ne plîngem. O iubim și pentru că e superficială. Oricum, nu

spunem nimic aici din ce nu i-am spune și ei în față, zice ea cu toată sinceritatea, după care abucnim amîndouă în rîs.

— De ce rîdeți voi acolo?

Lisa se apleacă spre noi de pe celălalt rînd de scaune, unde Amy stă cocoțată delicat în poala ei.

— Tocmai ziceam că ne-am dori să știm tot atît de multe despre haine ca și tine, îi răspund, gîndindu-mă că formularea asta e cea mai potrivită și mai aproape de adevăr.

De îndată ce pășim din avion, ne lovește căldura. Îi iau mîna lui Dan și i-o strîng într-a mea. Pare a fi trecut atît de mult de la luna noastră de miere, atîta vreme de cînd ne-am scăldat în căldura arzătoare a soarelui, încît senzația are darul de a ne schimba total, de parcă fericirea și căldura ar fi una.

Citindu-mi gîndurile, Dan îmi zîmbește.

— Se vede treaba că aveam într-adevăr nevoie eu toții de vacanța asta.

— Nu e grozav?

— Te-ai mai împăcat cu faptul că ai mei sînt tot acolo?

Dau din cap. Acum, că am ajuns aici, sînt convinsă că prezența lor nu va mai conta cît și de puțin. Am nevoie de pauza asta mai mult decît ei și la naiba cu socrii, am de gînd să mă distrez.

La aeroport, schimbăm numere de telefon cu Kate, printre numeroase promisiuni că ne vom întîlni. Sînt ușor nedumerită în clipa în care

insistă să ne trimită fiecăruia câte două bezele, deși nici nu ne cunoaștem.

— Când ești în Franța... rîde Lisa în vreme ce ne îndreptăm către locul de unde se închiriază mașini. Măcar nu sîntem la Paris, continuă ea. Ultima dată cînd am fost acolo, mi se trimiteau chiar și cinci pupicuri. Nu se mai termina odată. Doamne, dura cam o oră să-ți iei rămas-bun de la trei oameni.

Ne așteaptă două automobile Renault și, într-un sfert de oră, am părăsit aeroportul și am pornit-o în susul coastei, de la aeroportul din Nisa, prin Cagnes-sur-Mer, și-apoi către Mougins.

— Uite! Palmieri! nu mă pot opri să repet, întorcîndu-mă către Tom ca să-i arăt priveliștea, deși probabil că nici n-are habar despre ce vorbesc eu.

Am citit odată undeva că cei mai inteligenți copii sînt aceia ai căror părinți vorbesc cel mai mult cu ei, chiar și despre cele mai mărunte lucruri. Tom e, desigur, un geniu în devenire, așa că fac tot ce pot ca să-l stimulez vorbind cu el toată ziua, de regulă despre tîmpenii.

Odată, Dan m-a surprins întrebîndu-l pe fiul nostru dacă să port pantalonii negri sau pe cel maro. În acel moment, Tom stătea pe patul nostru, sprijinit de perne, rozînd fără pic de milă dintr-un colăcel de cauciuc pentru bebelușii cărora le dau dinții, deși mi-a aruncat o privire în clipa în care am ridicat pantalonii ca să-i vadă.

— Ăăă, face Dan din prag, iar eu sar cît colo, cred că e posibil să fi petrecut cam mult timp cu Tom în ultima vreme. Ceva îmi spune că ai nevoie de un pic de tovărășie adultă.

Și ne pufnește pe amîndoi rîsul. E însă un obicei greu de lepădat, iar eu, una, nu sînt amatoare să mă descotorosesc de el deocamdată. Astfel, îi arăt cu degetul lui Tom tot ce vedem. Mai și traduc din franceză, chinuindu-mă să-mi amin-tesc cîte ceva de la școală.

Ajunși la periferia orașelului Mougins, vi-răm în sus pe un deal abrupt, străduindu-ne să urmăm instrucțiunile trimise de părinții lui Dan prin fax, acum două zile. Trish, Gregory și Lisa sînt în mașina din spatele nostru și, prin fere-strele lăsate, rîd de noi în vreme ce luăm numai curbile greșite și sîntem obligați să facem întoar-ceri pe aleile din fața caselor pe lîngă care trecem.

În cele din urmă, ajungem la Rue des Oiseaux și intrăm pe un drum plin de praf și gropi, care pare a nu duce nicăieri. La capătul de sus, însă, lasă loc unei porțiuni netede de pietriș, după care, printre niște stîlpi de piatră, pătrundem într-un garaj acoperit cu plante agățătoare.

Ne dăm jos și grăbim pe vechea cărare către casă. Împingem o ușă grea din stejar și găsim un bilet pe preșul din fața ei.

Dan, Ellie și gașcă.

Ne-am dus în sat după mîncare. Faceți-vă comozi.

Prosoape lîngă piscină. Distracție plăcută!

Cu drag, mami și tati

— Așa, zice Gregory trîntind bagajele chiar de cum intrăm. Ce ziceți de o baie?

Trish ridică dintr-o sprînceană și se întoarce spre el.

— Ce-ai zice tu să ne găsim camera și să despachetăm, să ne punem lucrurile în dulapuri și să-l culcăm pe Oscar, căci are mare nevoie de somn?

La țanc, Oscar începe să urle. Asta îi face pe ceilalți să se pornească, mai întâi pe Tom, apoi pe Amy.

— Bună idee, Trish, o aprobă Dan. Hai să ducem pe copii din drum, pentru ca adulții să se poată distra.

— Ce drăguț, zic eu, clătinînd din cap. Ce mi-aș dori ca fiul tău să înțeleagă ce spui.

— Chiar dacă ar înțelege, n-ar putea să audă, cu toată hărmălaia asta.

— Păi, ce-ai zice să ne ajuți să găsim dormitoarele ca să despachetăm pătuțurile pliante?

— OK, OK.

Dan o ia în sus pe scări, cu o parte din bagaje.

— Merg eu primul. Să vedem cum stă treaba.

16

Ar fi trebuit să-mi închipui că Linda și Michael își vor rezerva dormitorul principal. De două luni frunzăresc albumul foto, admirînd casa și imaginîndu-mi că stau întinsă în patul uriaș, cu ușile duble de sticlă deschise larg, în vreme ce o rază de soare se strecoară înăuntru, scaldînd tava așezată pe pat, plină vîrf cu cornuri proaspete și flebinți, *pain au chocolat* și *café au lait* aburindă.

Așa că, după umila mea părere, am dreptul să fiu enervată, avînd în vedere că, din clipa în care pășim în dormitorul principal, e clar ca lumina zilei că Linda și Michael n-au nici o intenție să se mute ca să ne facă nouă loc.

Romanele de doi bani ale Lindei sînt așezate activă pe raftul de cărți, pantofii ei sînt aliniați pe podea, iar pe spătarul fotoliului din colț sînt drapate cîteva șaluri de cașmir.

Cu toate astea, deschid ușile șifonierului și, după cum mă așteptam, e plin pînă la refuz cu hainele celor doi.

— Rahat! spun eu printre dinți, așezîndu-mă pe pat, în timp ce Dan pare îngrijorat.

— Îmi pare rău, oftează el, cuprinzîndu-mă cu un braț. Știu că erai nerăbdătoare să stai în camera asta, dar o să fie bine, o să ne distrăm.

— Știu, știu, mă port îngrozitor. Mai ales că asta e vacanța lor și ei plătesc. Dar voiam așa de mult să stau aici.

— Păi, hai să ne uităm și la celelalte și să ne adjudecăm cea mai frumoasă cameră care a mai rămas, înainte ca altcineva să pună mîna pe ea.

Dormitoarele se numesc, pe rînd, camera albastră, camera verde, camera galbenă și camera de serviciu. Deși, la momentul respectiv, ideea de a-i culca pe copii laolaltă nu păruse una tocmai rea, cînd ajungem să dăm ochii cu sus-numita cameră de serviciu, realizăm că abia de e loc pentru un pătuț, necum pentru trei.

— Nu-i putem culca pe toți în același pat? geme Lisa, în hohotele noastre de rîs.

— Nu, dar ar trebui să cădem la o înțelegere. Cine se alege cu cel mai mic dormitor ia camera de serviciu pentru copil.

În cele din urmă, scriem culorile camerelor pe bucăți de hîrtie și le tragem dintr-o scrumieră. Lisa, închizînd ochii, murmură „camera galbenă, camera galbenă, camera galbenă” și scotocește după bilețelul ei magic.

Lisa primește camera albastră, Trish și Gregory pe cea verde, care, după dormitorul principal, este probabil cea mai mare, iar Dan și cu mine o luăm pe cea galbenă, care o fi ea cea mai mică, dar are avantajul de a poseda un balconaș minuscul, cu vedere deasupra unui acoperiș cu țigle roșii, dedesubtul căruia se întinde o livadă de măslini.

O masă de fier, care cam stă să cadă și două scaune sînt așezate pe balcon și, de îndată ce am azvîrlit totul într-un șifonier uriaș din lemn de cireș, înghesuit într-un colț al camerei, îl ducem

pe Tom afară și ne așezăm puțin, sorbind din priviri soarele și priveliștea.

— Haide, zice Dan în cele din urmă. Ce-ar fi să-l culcăm pe Tom și-apoi să mergem să înotăm?

Cred că acel Costum Minune al meu e chiar un miracol. Mare păcat că nu ajunge pînă la genunchi, căci stratului meu de celulită i-ar prinde bine un miracol, două. Mă rog. Îmi acopăr părțile jenante cu un sarong semitransparent de la Accesorize și-o iau către piscină, cu o cremă solară în mîna.

Aparent, toată lumea a avut aceeași idee. Trish îl dă pe Gregory cu cremă pe spate și, în vreme ce noi dăm colțul, ea își ridică privirea și zîmbește cu gura pînă la urechi. Îi face semn cu mîna Lisei și-l aud pe Dan trăgînd scurt aer în piept.

— În regulă, respiră adînc și relaxează-te, mormăi eu, bătîndu-l ușor pe braț, deși trebuie să recunosc că, dată cu ulei și plutind prin piscină pe salteaua gonflabilă, cu sînii goi îndreptați către tării, Lisa arată al dracului de bine.

— Lisa, o strig, în vreme ce se îndreaptă leneș către noi. Cred că sînii tăi ar trebui să poarte un avertisment oficial. Soțul meu e pe cale să facă atac de cord.

— De ce-aș fi cheltuit atîția bani pe ei dacă nu-i vede nimeni? strigă și ea.

— Am priceput, răspund eu. Oricum, măcar o să-l faci pe socru-meu fericit.

Apoi, mormăi către Dan, pe un ton mult mai scăzut:

— Dar nu sînt sigură ce-o să spună maică-ta.

— Probabil că o să se înverzească de invidie, zice el. Și vreau neapărat numele chirurgului ei.

Dan trage două șezlonguri lângă Gregory și Trish.

— OK, spune ea, sculându-se în picioare și ferindu-și ochii de soare. Avînd în vedere că sîntem pentru prima dată în prezența aproape nuda a celorlalți, e necesar să clarific unele lucruri. Astea (se întoarce și ne arată gamba) sînt înfiorătoare mele varice, care sînt o chestie ereditară, dar au fost amplificate serios de bombonica pe nume Oscar. Asta (apucă într-o mînă o bucată de coapsă plină de gropițe) este pielea mea coajă-de-portocală, iar ăsta (se bate peste burta ieșită în afară) este din nou semnul trecerii lui Oscar cel Groaznic.

— Draga mea, spune Gregory, ridicîndu-se într-un cot, de ce Dumnezeu insiști să-ți scoți în evidență toate imperfecțiunile? Pe mine nu mă auzi zicînd nimic de ale mele.

— Asta pentru că tu ești perfect, zice ea și-mi face cu ochiul.

— Știam eu că nu degeaba m-am însurat cu tine.

Gregory se întinde și-i strînge mîna plin de afecțiune.

— Serios? se încruntă nevastă-sa. Vreau numai să mă asigur că totul e la vedere. N-o să uit nici odată cînd am mers în vacanță cu părinții mei și cu niște prieteni de-ai lor și, de îndată ce ne-am întors la hotel, mama a început să vorbească despre cît de lăsați erau sînii prietenei ei și că habar n-avea ea ce formă disproporționată are corpul ei. Nu suportam ideea să vă știu înapoi în camerele voastre, vorbind despre varicele și celulita mea, așa că m-am gîndit că, dacă exagerez eu însămi totul, vouă n-o să vă mai rămînă nimic de discutat.

Dan se uită la Trish, clătînd din cap.

— Ești ciudată rău de tot, știi?

— Doar practică, răspunde ea.

Mă uit la Lisa, care-și joacă excelent rolul de personaj dintr-o reclamă la Hawaii Tropic.

— Oare Lisa a avut ocazia să-ți numere imperfecțiunile pînă acum?

— Desigur, confirmă Trish.

— Și, dă-mi voie să ghicesc, ea, personal, nu are nici una, corect?

— Ba da! strigă sus-pomenita, din piscină. Am pe coapse cele mai oribile vene pe care le-ai văzut în viața ta. Uite.

Arată cu degetul la coapsele ei, dar singurul lucru vizibil este pielea întinsă și aurie.

— Nu are nici una, așa-i? îi rînjesc eu lui Trish.

— N-am găsit nimic, mă imită aceasta.

— Și am o grămadă de fire de păr care cresc pe sub pielea din zona inghinală, zbiară Lisa. Niște umflături vineții oribile...

— Bine! o întrerupe Dan. Cred că ajunge pe ziua de azi.

— Bravo, îl susține Gregory. Și doar așa, ca să se știe, mi se permite să afirm că voi trei sînteți cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată?

Îi aruncă o privire nevastei lui, care îi răspunde printr-un ghiont ascuțit.

— Deși, iar aici nu sînt pîrtinitor, trebuie să precizez că soția mea e cea mai frumoasă dintre toate.

— Știam eu că nu degeaba m-am măritat cu tine, îi spune ea și se întinde să-i dea un sărut.

— Nu-i așa că totul e superb?

Las cartea jos, mă rostogolesc și depun un sărut pe umărul încins al lui Dan.

— Mm, miroși a nucă de cocos.

— E minunat, confirmă Dan, zîmbindu-mi. Nu-i așa că e ciudat cum nu-ți dai seama că ai nevoie de o vacanță pînă nu ajungi la destinație? După care te miri de ce nu îți iei concediu mai des.

— Da, pînă ajungi înapoi acasă și, în trei zile, uiți și de ce ai plecat, răspund eu, tot cu un zîmbet. Mă duc să văd ce face Tom.

— Te uiți și la a mea? strigă Lisa. Deși cred că încă mai doarme.

— Vin și eu, să mă uit la Oscar.

Trish se tîrăște de pe șezlong și se întinde.

— N-ar fi fantastic să fie atît de obosiți încît să doarmă toată după-masa, iar noi să lenevim cît o ziulica de lungă, prefăcîndu-ne că nu avem copii?

— Nu că am schimba vreodată situația... spun eu, privind-o.

— Sigur că nu, rîde ea. Nici n-am visa să schimbăm lucrurile. Poate doar am angaja bone cu normă întreagă pe durata vacanței.

Oscar încă mai doarme liniștit, cu brațele și picioarele depărtate, sforăind și fornăind încetișor.

— Așa-i că sînt de-a dreptul superbi cînd dorm? șoptește Trish, închizînd binișor ușa.

Mergem amîndouă să vedem ce face Amy, care doarme și ea dusă. O pornim în jos pe coridor, către camera mea și a lui Dan, iar Trish se întoarce către mine, părăind încurcată.

— Șșș, face ea și ne oprim locului să ascultăm. Ce ciudat. Aș putea să jur că se aude o conversație venind din camera voastră, se încruntă Trish.

— Da? Adică, știu că fiul meu e un geniu, dar asta n-ar fi prea de tot chiar și pentru el? întreb eu și mă apucă rîsul.

După aia aud și eu. E vocea inconfundabilă a Lindei.

— Ăsta e băiețelul meu cuminte.

Linda stă pe pat, jucîndu-l pe Tom, care chicotește, pe genunchi.

— Cine-o iubește pe bunica? cîntă ea. Cine-o iubește pe bunica?

Tom se uită spre mine și de îndată fețișoara se schimonosește și-și întinde mînuțele după mami.

Aha!

Mă grăbesc să-l iau în brațe, bătîndu-l pe spate, sărutîndu-l și aruncîndu-i priviri furioase Lindei.

— Tu l-ai trezit? o întreb pe un ton crunt.

— Nu! zice ea, cu ochii larg deschiși și nevinovați. Ne-am întors și-am vrut numai să-l văd. N-am știut în ce cameră e, dar jur, cînd am deschis ușa, nu dormea și se uita la mine.

— De cît timp e treaz?

Îmi privesc ceasul, încă furioasă.

— Ți-am spus, deschide Michael gura pentru prima dată, clătînd din cap și uitîndu-se la nevastă-sa. Ți-am spus să nu intri.

— Dar nu l-am trezit eu, insistă soacră-mea. Era deja treaz.

— Bine, zic, dar de cît timp e treaz?

— Am intrat acum vreo zece minute.

Michael pufnește, iar eu îmi dau seama că minte, dar nu am energie, așa că trag concluzia:

— Bine. Deci, a dormit cam o oră și jumătate în loc de cele trei cu care e obișnuit, ceea ce înseamnă că, pînă la ora cinci, va deveni de nesuportat. Mersi mult, Linda. O să ai tu grijă de el în după-amiaza asta, cînd o să fie complet epuizat și va urla?

— Da, sare ea plină de entuziasm, bineînțeles. O să-mi facă mare plăcere.

Mă mulțumesc să-mi dau ochii peste cap și plec, călcînd apăsător în direcția piscinei.

— Nu pot să cred ce face maică-ta.

Mă proțălesc în fața șezlongului lui Dan, asigurîndu-mă că-i stau în soare și arunc o umbră uriașă asupra lui.

— Ce? oftează Dan. Ce-a mai făcut acum?

— A venit și l-a trezit pe Tom din somn. S-a tot jucat cu el și știi cum e cînd nu s-a odihnit destul. Mai încolo, o să fie îngrozitor. Nu pot să cred. Pur și simplu nu-mi vine să cred.

— OK, liniștește-te. Sînt sigur că nu a fost cu intenție. Nici măcar n-am știut că au ajuns. Unde sînt?

— Pe undeva, prin casă. Nici eu n-am știut că sînt aici. I-am găsit jucîndu-se cu Tom în camera lui.

— Tu stai aici și calmează-te. Eu merg să-i salut. Probabil că ar trebui să vină și ei afară și să-i cunoască pe ceilalți. Așa, dă-mi-l pe Tom, îl iau eu.

— Ca să pună maică-ta iarăși mîna pe el? îi arunc eu în față. Nu prea cred. Tom o să stea aici cu mine.

Îmi fac de lucru scotocind prin geanta de plajă, după crema Factor 30.

— Haide, du-te. Hai, ne descurcăm noi.

După douăzeci de minute (timp în care mă calmez considerabil, deși a început să devină obositor să mă reped după Tom, care tot încearcă disperat să se tîrască de-a bușilea spre piscină), Dan, Linda și Michael vin afară să ne salute.

Și, da, îmi face o imensă plăcere să văd figura Lindei atunci cînd Lisa iese din apă și plutește către ei ca să le strîngă mîna, purtînd doar un zîmbet generos și chiloți de baie mai mult decît sumari.

Linda, îmbrăcată în costum de baie piele-de-leopard, cu un sarong asortat, este în mod evident jignită și nu mai știe încotro să se uite.

— Încîntată de cunoștință, spune ea politicoș, dînd mîna cu Lisa și privind-o țintă în ochi, prefăcîndu-se că nu observă și că nu e jenată de faptul că e aproape complet goală.

Pe de altă parte, Michael rînjește încîntat.

— Sa-lut! zice el, cu o expresie de motan care a pus laba pe borcanul cu smîntînă.

Linda se întoarce și-și dă ochii peste cap către nimeni în special.

— *Ceîncîntare* să vă cunosc, adaugă și-i strînge mîna, rînjind în continuare și măsurînd-o fără jenă din cap pînă în picioare. Deci, sînteți bună prietenă cu Ellie? E întotdeauna o plăcere să-i cunosc pe prietenii lui Dan și Ellie.

Mai am puțin și leșin. Acesta e tatăl lui Dan. Tatăl lui! Omul prea puțin sociabil, încărunțit și cicălit de nevastă, care nu vedește vreun pic de șarm sau charismă în afara sălii de tribunal și care pare a se fi metamorfozat din senin în Leslie Phillips¹ în persoană. Aproape că aștept să-l aud

1. Leslie Samuel Phillips (n. 1924), actor englez, celebru mai ales pentru rolurile sale de comedie. (n.t.)

continuînd cu ceva de genul: „*Măi să fie. Pentru niște tinere mame, voi, gagicilor, sînteți numa' bune*“.

Bineînțeles că nu spune asta. Se întoarce să dea mîna cu Trish și Gregory (mai tîrziu, Trish mi-a zis că-i venea să se scuze că nu e o blondă de un metru optzeci, cu sîni pneumatici), dar se retrage cu prima ocazie și se duce să înoate, dar bănuiala mea e că face asta numai ca să aibă un unghi mai prielnic din care să se uite la corpul Lisei, care s-a întins iarăși pe saltea.

Trish ridică dintr-o sprînceană în direcția mea și zice:

— Socru-tău e nițel cam copilăros!

Îl privim făcînd cîteva lungimi de bazin, oprindu-se la fiecare capăt al piscinei ca să respire și să se uite la Lisa.

— Știu! o aprob rîzînd. Cine-ar fi crezut! Socru-lui meu bătrîn și cu părul alb i s-au aprins călcîiele după Lisa! Nu-l credeam în stare.

— Ei, haide, nu-i chiar atît de bătrîn, iar părul nu-i e chiar atît de alb, îmi răspunde Trish, surprinsă. De fapt, eu îl găsesc chiar atrăgător. Poate că soacră-ta ar face mai bine să se păzească.

— Oh, mă strîmb eu, dar mă trezesc că îl privesc pe Michael cu alți ochi.

Oare mi s-ar părea și mie atrăgător dacă n-ar fi socrul meu? Nu m-am simțit niciodată atrasă de bărbații mai în vîrstă, dar presupun că dacă lucrurile ar sta altfel, dacă n-ar fi tatăl lui Dan și dacă n-aș ști că e atît de predispus să fie ținut sub papuc, mi s-ar părea și mie că emană un farmec à la Michael Douglas.

Și, deși n-am de gînd să-i confirm lui Trish observațiile de mai sus, ea are dreptate cînd

spune că vezi oamenii în altă lumină atunci cînd sînt aproape goi pușcă.

Nici prin minte nu-mi trecuse cum ar putea să arate socrul meu fără haine pe el, dar, acum că-l văd numai în costum de baie, trebuie să recunosc că mă surprinde cît de în formă e. Hai să zicem așa: pentru un bărbat care probabil se apropie de șaizeci de ani, Michael are corpul cuiva considerabil mai tînăr.

— Chiar crezi că flirtează? întreb eu, văzînd că Michael s-a oprit din nou după o lungime de bazin și privește spre Lisa, care plutește fără nici o grijă. E așa de ciudat să mă gîndesc că ar flirta într-adevăr și mai ales cu o prietenă de-a mea.

— Nu, spune Trish, nu cred că flirtează serios. După părerea mea, se bucură doar de peisaj. Probabil că n-a mai văzut așa ceva pînă acum. Nu atît de aproape, oricum.

— O, te referi la celebrele coline din sudul Franței.

— Da, chiar la ele.

Și rînjim amîndouă.

Dan vine la noi și se așază pe marginea șezlongului.

— Ellie, mă dai cu cremă pe spate?

Îi masez crema pînă intră în piele, sărutîndu-l într-o parte, pe gît, atunci cînd termin.

— Mm, mulțam. Am de gînd să-l iau pe Tom în piscină. Vrei să intri și tu?

— Stai să merg să aduc aparatul de fotografiat. Mă întorc într-o clipă.

— Bună idee, zice Trish, ridicîndu-se odată cu mine. Merg să văd de Oscar și, dacă s-a trezit, putem să facem cîteva poze de grup.

Către seară, am iertat-o pe Linda. După-masa a fost extrem de obositoare. Eu și Dan am alergat cu schimbul după Tom, care se târăște cu viteză luminii și, cu toate că poartă mereu pernutele de înnot, mă îngrozesc de fiecare dată când ajunge la cinci metri de apă.

— N-am zis noi că o să fie o vacanță relaxantă? o întreb eu, enervată, pe Trish.

— Roag-o pe soacră-ta să îl ia, mormăie ea drept răspuns, arătînd cu mîna spre locul în care Linda se preface că citește o carte, privind cu jind spre Tom la fiecare două secunde.

— Nu, refuz eu, dar, cum Tom începe să se agite în brațele mele, nu mă pot abține să nu spun: Linda? Vrei să-l ții pe Tom?

Nerăbdătoare să ajungă la noi, Linda aproape că se prăbușește la pămînt. Parcă i-ar fi teamă să nu mă răzgîndesc.

— O să-l duc înăuntru, spune ea. O să ne jucăm. Hai, scumpule, bunica o să-ți arate ce ți-a pregătit.

Îl duce în casă într-o viteză nebună și, de data asta, nu mai protestez. Mă întind cu un zîmbet leneș pe chip și las toate grijile zilei să se risipească.

— Ce șanse crezi că avem să ieșim în oraș la cină, în seara asta? îl întreb pe Dan cînd sîntem singuri la noi în cameră, unul avînd grijă de Tom, iar celălalt făcînd duș.

— Cine? Tu și cu mine?

— Nu, prostuțule! Noi! Toată lumea. Crezi că ai tăi s-ar supăra?

Dan se încruntă.

— Ca să fiu sincer, cred că există posibilitatea asta. Știi, e prima seară pe care o petrecem aici

și probabil că vor să-i cunoască mai bine pe toți. În plus, o știi pe mama. Pun pariu că a muncit pe rupte să pregătească o cină delicioasă.

— Deci, asta înseamnă „nu“? hîrîi eu pe un ton nefericit.

— Să ți-o spun pe-a dreptă, nici măcar nu vreau s-o întreb, zice Dan. Avem o groază de vreme, iar mîine o să ieșim cu toții. N-o să-i deranjeze să stea cu cei mici în timp ce noi mergem să găsim ceva drăguț în sat. Ce zici?

— Bine, bodogănesc eu, trecînd în revistă noile mele rochii de șifon vaporos din dulap, întîndu-mă însă după o pereche de pantaloni scurți.

Bănuiesc că boarfele mele de gală pot să mai aștepte o zi.

Pînă seara, prima petrecută de noi aici, socotesc că, dacă zilele ce vor urma îi vor semăna celei de azi, temerile mele legate de Linda și Michael au fost neîntemeiate. În ciuda prezenței lor aici, ne vom distra cu toții de minune.

Aș merge chiar pînă într-acolo încît să afirm că Linda a fost o gazdă incredibilă azi, ca să nu mai pomenesc că m-a ajutat și cu Tom. În timp ce fetele le fac baie celor mici, le dau de mîncare și-i duc la culcare, Linda îi adună pe bărbați și pregătesc împreună cina delicioasă de care avem uneori parte acasă, dar care nu prea are același gust ca aceea servită pe o terasă în sudul Franței.

Coborîm în camera de zi pe la șapte și jumătate și găsim platouri cu mîncare întinse pe măsuța de cafea: baghete cu crusta fierbinte, șuncă de Parma, mezeluri, brînză Brie, Camembert și Reblochon, castraveciori, ardei copti, pateuri și măsline. Iar astea nu sînt decît antreurile.

Lisa nu-și trădează reputația și vine îmbrăcată într-o rochie Diane Von Furstenberg, amintind de anii '60, din material imprimat, care dezvăluie coapsele când se așază. Trish și cu mine ne dăm ghionturi și chicotim ca niște școlărițe de fiecare dată când observăm privirile lui Michael ațintindu-se asupra picioarelor ei.

— Cu asta sînt șase, îmi șoptește Trish, amîndouă cu ochii pe el.

Din fericire, omul nu e cîtuși de puțin conștient de comportamentul nostru pueril.

— Șapte, șoptesc și eu cînd socru-meu aruncă o otheadă spre decolteul Lisei.

Iarăși ne apucă pe amîndouă chicotitul. Dan clatină din cap, prefăcîndu-se serios.

— Mai exact, ce vîrstă au nevestele noastre? îl întreabă el pe Gregory.

— Cred că în seara asta au iarăși vreo cinci anișori, răspunde acesta, cu gura pînă la urechi.

— Cinci și jumătate! strigă Trish îmbufnată.

— Iar eu am cinci ani și nouă luni! o imit eu, iar asta ne face să izbucnim din nou, spre dezaprobară celorlalți.

Cred că ne-am cam îmbătat.

Cînd ajungem să ne așezăm la masa de afară, pateurile și baghetele, din care Dan a insistat ca eu și Trish să ne înfruptăm copios, par a mai fi absorbit ceva din alcool.

— Tată, zice Dan, uitîndu-se la Michael, care stă la celălalt capăt al mesei, ți-aș fi recunoscător dacă nu le-ai face pe fete pulbere în fiecare seară.

Socrul meu rîde și-i spune:

— O, linștește-te. Ești în vacanță. Nu ți-ar strica să încerci și tu.

Dan se uită la maică-sa.

— Åsta e chiar tata sau a venit vreun extraterestru și l-a răpit azi-noapte?

Exasperată, Linda clatină din cap.

— Se pare că nu numai fetele au dat în mintea copiilor. Taică-tău are impresia că e tînăr, liber și burlac.

Dan izbucnește în rîs.

— O, mamă, dar e total nevinovat. Și trebuie să recunoști și tu că Lisa arată trăsnet. Nu-ți face griji. Cu cît ajungi s-o cunoști mai bine, cu atît mai puțin atrăgătoare devine.

Vorbește pe un ton scăzut, ca să nu-l audă ceilalți, cu excepția mea, firește, care stau lîngă el și ciulesc urechea la conversație.

— O, dar nu-mi fac griji pentru *el*, zice soacră-mea. Doar că nu sînt prea sigură în privința *ei*, adaugă ea, privind țintă la Dan, iar eu îmi dau ochii peste cap și mai iau o gură de vin.

— Un toast! strigă Michael de la celălalt capăt al mesei. Pentru vacanțe și pentru prieteni noi!

— Pentru vacanțe și prieteni noi! repetăm noi, ridicînd paharele și bînd.

Pe cînd ne așezăm la loc, vorbind, rîzînd și uitînd că a existat vreodată vreo urmă de discordie între cei de la masă, mă simt cuprinsă de o stare de mulțumire și de un sentiment discret de liniște.

Conform obiceiului, Linda a pregătit un *cassoulet* franțuzesc autentic, urmat de un tort de mere caramelizate fierbinte, servit cu înghețată de vanilie.

Mîncăm afară, sub umbrarul de plante agățate, iar lampioanele de pe masă aruncă o lumină difuză și romantică. În această atmosferă, uit

timp de cîteva ceasuri de tărășenia cu soacră-mea.
 Cînd mai rostește cîte un compliment la adresa
 nepoțelului ei sau povestește ceva care face aluzie
 la relațiile apropiate dintre noi două, dau doar
 din cap și zîmbesc, prea fericită și poate chiar
 prea beată ca să mai comentez. Sau să-mi pese,

17

Nu e ciudat cum, dacă în ecuație mai intră
 cîtiva oameni, întreaga dinamică a relațiilor se
 schimbă? Cînd luăm prînzul duminical la socrii
 mei, discutăm despre evenimentele săptămînii
 fără a vorbi cu adevărat despre ceva, terminăm
 totul în aproximativ jumătate de oră, apoi ne
 ridicăm de la masă și numărăm minutele pînă
 cînd putem să plecăm fără să părem nepoliticoși.

În seara asta, cu Trish, Gregory și Lisa de
 față, am senzația că petrec ore minunate în com-
 pania unui grup mare de prieteni.

În loc să facem conversație, povestim de zor,
 fiecare încercînd să fie mai haios sau mai scan-
 dalos decît cel de dinaintea sa.

După aceea, cînd o ajut pe Linda să spele
 vasele în bucătărie, se întoarce spre mine, îmbu-
 jorată de la razele soarelui și de la vin, și-mi
 spune:

— N-am bănuat niciodată că ai prieteni atît
 de încîntători.

— Nu m-ai întreat. Pari surprinsă... *Ești* sur-
 prinsă că sînt drăguți?

— Absolut deloc, zice. Mă bucur pentru tine.
 Mă gîndesc întotdeauna că a fi mamă pentru

prima oară e cea mai dificilă misiune din lume. M-am simțit mereu izolată și singură și cred că singurul mod în care poți trece de perioada asta e să ai prieteni în aceeași barcă. E minunat că vă înțelegeți atât de bine, iar copiii sînt cam de aceeași vîrstă.

— Da, ai dreptate. E minunat. Nu știu ce m-am fi făcut fără ei.

— Iar Trish e așa o dulceată, continuă Linda. Îmi dau seama că sînteți foarte bune prietene.

Aha, uite că începem. Știu încă dinainte să deschidă gura că are ceva de zis despre Lisa, deși ea a fost pînă acum întruchiparea șarmului absolut și s-a făcut luntre și punte să le arate lui Michael și Lindei că le apreciem din plin ospitalitatea.

— Spune-mi despre Lisa, se interesează Linda în cele din urmă. Care-i povestea ei?

— Ce vrei să știi?

Ea ridică din umeri, mimînd nepăsarea.

— Mă miră că cineva ca ea nu are un iubit.

— O, dar are. Andy. Deși o să-i dea papucii în curînd. Dar, cînd arăți ca ea, sînt convinsă că vor mai fi destui din care să aleagă.

— Arată trăsnet. A pomenit de faptul că ar fi divorțată. Ți-a povestit ce s-a întîmplat?

— Nu sînt prea sigură, răspund, nevrînd să-mi trădez prietena sau ca Linda să afle mai multe amănunte, deși pun pariu că soacră-mea crede că Lisa a avut o aventură.

— Oricum ar părea, spun eu pe un ton defensiv, e o persoană foarte drăguță. Foarte sinceră și cu picioarele pe pămînt. Nu e ceea ce pare.

— O curvă, vrei să zici? Încearcă Linda să glumească.

— Linda! exclam eu, enervată de-a binelea. E una din cele mai bune prietene ale mele. Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai vorbi așa despre prietenii mei.

— Ai dreptate, spune ea pe un ton spăsit. Îmi pare rău, nu am vrut. Iar ea chiar pare încîntătoare. Urmează o pauză, timp în care Linda ia un pahar și se concentrează intens să-l lustruiască. Dan cum se înțelege cu ea?

Acum chiar că știu încotro bate, așa că vocea mea e ca de gheață.

— Ei doi se înțeleg foarte bine, Linda. De ce? Ce încerci să sugerezi?

Soacră-mea oftează.

— Uite ce e, Ellie, nu lua lucrurile greșit. Sînt mereu atentă cînd vorbesc cu tine pentru că mi-e foarte teamă să nu te jignesc, dar sînt pe lumea asta de ceva mai mult timp decît tine și-am cunoscut o groază de fete ca Lisa. Consider că ar trebui să fii mai atentă.

— Poftim? Atentă la ce? Crezi că o interesează să mi-l fure pe Dan?

Linda dă din umeri într-un fel care vrea să arate că exact asta gîndește.

— Cred doar că e periculos să ai o prietenă frumoasă și divorțată, mai ales una cu un copil. Multe din fetele astea, fetele ca Lisa, caută siguranță și un bărbat cu bani care să le ofere viața cu care s-au obișnuit.

Îmi scapă un scurt hohot de rîs.

— Bărbat cu bani? Ei bine, un criteriu ca ăsta face ca Dan să fie neeligibil, nu?

— Rîzi tu, rîzi, zice Linda, fără vreo urmă de zîmbet pe chip, dar ascultă-mă pe mine. Le știu eu pe cele de teapa ei și, în locul tău, eu m-aș

păzi. Nu spun să nu fiți prietene, dar ai putea să o ții la distanță. Ar fi mai indicat ca o vacanță ca asta să nu se repete.

Inspir adânc, clătinînd capul la absurditatea discuției. Totul e atît de ridicol, că mi-e aproape imposibil să mă supăr. Mi se pare caraghios. Sigur că Lisa e superbă. Nu trebuie decît să arunci o privire ca să constați asta. Dar îmi e și o prietenă foarte bună.

— Uite ce e, Linda, deși îți apreciez îngrijorarea, îi spun cu un sarcasm nesfîrșit în voce, și tot ce-ai făcut pentru noi, oferindu-ne această vacanță, cred sincer că ar trebui să...

Mă opresc o clipă, încercînd să găsesc un mod diplomatic de a-i spune cotoroanței să-și vadă de treburile ei.

— ...să-ți ții observațiile legate de prietenii mei pentru tine.

— Îmi cer scuze dacă te-am ofensat. Nu asta mi-a fost intenția și voi încerca să nu mai fac asta, bine?

— Bine.

Las șervetul de bucătărie și mă duc să-mi caut soțul.

— N-o să-ți vină să crezi ce-a zis maică-ta, șoptesc eu de îndată ce-l găsesc, așezat pe canapea, jucînd table cu Gregory.

— Ce?

— Grăbește-te să termini jocul, apoi o să mergem la culcare și-o să-ți povestesc.

În intimitatea dormitorului nostru, îi repet lui Dan întreaga conversație, iar el se uită la mine cîteva secunde, după care izbucnește în rîs.

— E ridicolă, nu-i așa?

Vocea mea are o notă mai degrabă încrezătoare și ceea ce spun sună mai mult a întrebare decît a afirmație. Am încredere în Dan. Încredere absolută. Nu cred că e genul de om care să aibă o aventură și chiar dacă ar avea, nu cred că îi place în vreun fel de Lisa. Dar vorbele Lindei au sădit o sămînță de îndoială și, în vreme ce Dan joacă table cu Gregory, nu mă pot abține să nu-l urmăresc cu atenție, ca să văd dacă nu cumva îi aruncă Lindei priviri mai dese decît ar fi normal și dacă se întîmplă ceva ce mie mi-a scăpat pînă acum.

Nu mă puteam gîndi decît că poate Linda băgase de seamă ceva ce eu trecusem cu vederea. Am crezut întotdeauna că dacă aș fi cu un bărbat care mă înșală, aș ști imediat. Sînt emisiuni la televizor în care soțul sună acasă și spune: „Îmi pare rău, dragă, dar se pare că se prelungește o dîință” sau pleacă în călătorie de afaceri și nu lasă numărul de telefon de la hotel, iar tu te uiți la biata nevastă tristă și-ți vine să-i strigi: „TE ÎNȘALĂ, VACĂ PROASTĂ! NU RECUNOȘTI SEMNELE?”.

Și, desigur, ne felicităm că sîntem așa de inteligenți încît să ne prindem, dar poate că nu am mai fi la fel de deștepți dacă totul s-ar petrece în casa noastră. Poate că instinctul de autoconservare ne-ar proteja de lucruri pe care am prefera să nu le știm.

Întotdeauna am fost de părere, și am afirmat, că dacă cineva m-ar înșela, l-aș părăsi imediat și fără să mă uit înapoi. Dar Fran mi-a spus cîndva că o să-mi schimb opinia odată cu vîrsta.

Îmi spusese că, înainte să-l cunoască pe Marcus, marea dragoste a vieții ei fusese prietenul ei din studenție, Tim.

Ea și Tim au fost împreună timp de cinci ani, iar ea a știut, din clipa în care l-a văzut, că el era bărbatul cu care se va mărita.

Au discutat despre căsătorie încă de la început, câți copii vor avea, unde vor locui, cum se vor numi copiii. („Doar ca să știi, am fost consecventă: unul din nume era Sadie, iar asta era înainte ca Sadie Frost să-l facă celebru“, mi-a explicat. „Dar numai cu titlu informativ“, a rîs ea.)

Cei doi petrecuseră ore întregi plănuiindu-și viitorul împreună, în maniera romantică și idealistă în care oamenii își plănuiesc viețile cînd au douăzeci de ani și sînt îndrăgostiți pentru prima dată, cînd dragostea filtrează totul și nu poți nici în ruptul capului să concepi măcar un moment, nemaivorbind de o viață întreagă, fără bărbatul care e neîndoielnic jumătatea ta, sufletul-pereche pe care l-ai căutat dintotdeauna.

— Doamne-Dumnezeule, am rîs eu. Cine-ar fi crezut că ești așa de romantică?

— Acum nu mai sînt.

Fran își dă ochii peste cap în clipa în care Sadie apare cu degetele pline de ciocolată și-o înșfacă de pulover.

— Eram tînăra și foarte, foarte proastă.

După absolvire, Fran și Tim s-au mutat la Londra, ea lucrînd ca asistent de PR, iar el ocupîndu-se cu tot felul de vânzări care-l sileau să călătorească prin toată țara.

Ea nu bănuise nimic.

— Nimic? am întrebat-o uimită, cînd mi-a povestit cum el nu era de găsit zile întregi, despre cum tot sunau diverse femei și spuneau că au greșit numărul înainte să închidă telefonul, despre

nevoia lui subită de a răspunde la apeluri din intimitatea dormitorului lor, cu ușa închisă.

În final, îmi povestise că găsise bilețele de dragoste în buzunarele lui.

— Doamne, cred că erai tare naivă, îmi amintesc că am spus.

— Nu știu dacă de asta a fost vorba sau dacă pur și simplu nu am vrut să aflu. Cred că în sinea mea trebuie să fi știut, e imposibil să fi fost altfel, dar n-am vrut să cred, așa că am închis ochii la tot.

Îl tot întreba ce se întîmplă, dar el găsea mereu cîte o explicație care părea foarte rezonabilă cuiva care voia s-o creadă. Telefonoanele erau legate de afaceri, contractele se desfășurau în secret absolut, de aceea închidea ușa, iar biletele de dragoste erau scrise de o secretară între două vîrste, extrem de enervantă, pe nume Angela, care se amoretzase de el.

— Cum arată? zice Fran că îl întrebese agitată.

— E revoltătoare, răspunsese Tim rîzînd. O fată bătrînă cu respirație urît mirositoare și păr unsuros, care crede că sînt a opta minune a lumii.

Fran rîsesese și ea, pînă ce Tim începuse să petreacă tot mai mult timp în Manchester și tot mai puțin la Londra. În cele din urmă, îi mărturisise că avea o relație cu altcineva. Singurul adevăr pe care-l spusese despre Angela fusese că femeia era îndrăgostită de el. Dar nu fusese în întregime sincer atunci cînd nu menționase faptul că avea nouăsprezece ani, era blondă și arăta trăsnet.

— Sper că i-ai dat papucii, am zis.

— Ei bine, nu. Asta e uimitor. Ca și tine, am zis întotdeauna că, dacă m-ar înșela, m-aș căra cît ai zice pește. Îmi amintesc că i-am tot repetat

lui Tim că, în cazul în care ar avea vreo aventură, m-ar pierde, de parcă asta ar fi cea mai rea situație imaginabilă. Și, cu toate astea, când s-a întâmplat, am izbucnit în plîns, am jelit pînă mi s-au înroșit ochii, făcută grămadă pe podea, și l-am implorat să nu plece.

Am privit-o, neștiind ce să spun. Imaginea lui Fran, cea atît de calmă, cea plină de succes și stil, implorînd pe cineva refuza să-mi apară dinaintea ochilor. Mai ales în postura de grămadă jalnică pe podea. Numai ideea mă lăsa mută.

Dar care era rostul? Îmi explicase Fran. Nu știi niciodată cum o să reacționezi la ceva pînă nu ți se întâmplă. Pînă în clipa aceea, crezuse cu sinceritate că își va face bagajele și va pleca, că va avea destulă demnitate încît să se dea la o parte, să își țină capul sus și să găsească pe cineva care să o aprecieze cu adevărat.

Dar, în criza ei de isterie, a zis că ar fi făcut orice să-l păstreze, repeta întruna că-l va ierta, că vor continua ca și cînd nimic nu s-ar fi întâmplat, că va dura pînă va trece peste lipsa ei de încredere, dar că va reuși în cele din urmă. Credea suficient în capacitatea lor de a trece peste orice. Și cum putea Tim să arunce la coș atîția ani frumoși petrecuți împreună?

— Slavă Domnului, zise ea luînd o gură de vin, a ales să arunce totul la coș, dar acum, că am (se întrerupse o clipă) treizeci și ceva de ani, sînt măritată cu Marcus și am copii, știu că aș avea o reacție complet diferită.

— Nu cred că Marcus te-ar înșela, am zis eu repede. Dar în cazul în care te-ar înșela, cum ai reacționa?

— N-ar fi o mare problemă, răspunsese ea simbind. Pentru că l-aș face bucățele.

Tocmai mă căsătorisem cînd am purtat discuția asta și-mi amintesc că mă îngrozisem cînd ea a adăugat, cu toată seriozitatea, că nu e foarte sigură că ar pleca dacă Marcus ar înșela-o. Spera din suflet că nu va fi vreodată cazul să reflecteze la așa ceva, dar bănuia că avea să găsească o modalitate de a continua relația.

— Îmi iubesc viața de familie, a spus ea simplu. Îmi iubesc fetele, căminul, pe Marcus, care, apropo, e un om minunat. Sigur că ar depinde de natura aventurii, dacă ar fi doar o chestiune trecătoare sau o iubire adevărată, dar, per ansamblu, m-aș întreba foarte serios dacă ar avea vreun rost să schimb totul, viețile noastre, lipsindu-le pe fete de stabilitate, din cauza a ceva ce poate să nu fi fost decît o indiscreție. Nu o să înțelegi pînă nu vei avea și tu copii, încheiase ea cu un zîmbet.

Nu înțelesesem, dar, în seara asta, încerc să mă uit după semne că mi-a scăpat ceva, că Dan ar putea fi mai interesat de Lisa decît am bănuț.

Nu observ nici un semn, dar poate că nu știu ce caut. Priviri intense care durează o secundă în plus, o mîină pe umăr care vădește o intimitate ce n-ar trebui să existe între soțul tău și prietena ta? Nu știu, așa că mă uit, dar nu văd nimic care ar putea fi interpretat drept altceva. Drept ceva mai mult decît pare.

Poate sînt prea inteligentă, poate sînt conștientă că-i observ, poate că nu iese fum fără foc, iar Linda n-ar fi zis nimic dacă nu ar fi observat cu adevărat ceva nepotrivit, ceva care le-ar trăda

jocul în ochii cuiva ca Linda, o femeie mult mai bătrână și mai înțeleaptă decât mine.

Nu văd nici un semn, dar încep să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă le-aș vedea.

Oare mi-a scăpat ceva ce a văzut Linda? Nu fi aplecat oare să ridice un șervețel și îi căzușeră ochii pe două mâini care se atingeau ușor sau degete care se împleteau pe sub masă? Chiar dacă asta nu se întâmplase, chiar dacă nu era totul, așa cum bănuiam, decât speculație, cum ar fi în cazul în care Dan *chiar* m-ar înșela? Cum ar fi dacă ar avea o aventură în prezent? Ce-aș face?

Nu cred că viața mea s-ar sfârși fără el. În primele luni după nașterea lui Tom, aș fi preferat sincer ca soțul meu să dispară cu totul. Asta înseamnă oare că Dan nu e iubirea vieții mele? Ar trebui să simt că plecarea lui ar fi sfârșitul lumii?

Am mai avut astfel de sentimente față de bărbați, dar nu bărbați cu care aveam relații sănătoase. Am simțit astfel când eram zăpăcită și înnebunită de dorință, când întreaga relație îmi dădea senzația că sînt agățată de marginea unei prăpăstii. Dar nu-mi dorisem niciodată așa ceva într-o căsnicie, asemenea suișuri și coborîșuri sau lipsă de control și încredere totală în celălalt.

Cu toate astea, gândul la Dan cu o altă femeie, mai precis cu Lisa, îmi face rău. Trădarea. Soțul meu și cea mai bună prietenă a mea. Cum ai putea trece vreodată peste o asemenea trădare? Cum ai putea vreodată să mai ai încredere în cineva?

Acesta e motivul pentru care Dan și cu mine ne aflăm în dormitor, iar eu îl întreb plină de

încercare dacă nu crede că maică-sa e ridicolă. Aștept să mă aprobe, să rîdă de amestecul ei în visele noastre și de aluziile ei, să-mi spună că sunt marea iubire a vieții lui.

— E complet ridicolă, rîde el, luîndu-mă în brațe, în timp ce eu mă relaxez treptat. Nu-mi vine să cred că mama se gîndește că m-ar putea interesa Lisa!

Se pornește iarăși pe rîs, apoi se oprește, mă așază pe pat și îmi ia mîinile, privindu-mă țintă.

— Ellie, te iubesc. Îl iubesc pe Tom și îmi place să fiu căsătorit cu tine și să am o familie cu tine. Nu te-aș înșela niciodată. Ca să nu mai pomenesc faptul că, deși îmi dau seama că Lisa e o femeie frumoasă, nu m-am simțit în nici un fel atras de ea.

— Dar dacă ai fi fost necăsătorit? insist eu. Ai fi invitat-o la o întâlnire?

Dan oftează și clatină din cap.

— Adevărul e că Lisa e genul de femeie pe care aș fi invitat-o în oraș, dar, pînă la sfârșitul serii, n-aș mai fi avut răbdare să plec odată. E frumoasă și amuzantă, dar mă aduce la exasperare superficialitatea ei. Nu mi-aș dori o relație cu ea.

— Ah, mersi, Dan. E una dintre cele mai bune prietene ale mele.

— Încetează, îmi spune el. M-ai întrebat, iar eu ți-am răspuns.

— Nu pot să cred ce ticăloasă e maică-ta, zic cîteva minute mai tîrziu, în vreme ce ne dezbrăcăm. Ce ticăloasă nenorocită.

Dan se întoarce către mine, răstindu-se:

— Ellie! Nu vorbi așa de mama.

— Bine, bine, îmi cer scuze. Dar de ce-a fost nevoie să spună toate lucrurile alea? De ce-ar crede așa ceva? De ce mi-ar spune așa ceva? Jur că n-a vrut decît să mă supere.

— În primul rînd, știi și tu că e ridicol. Mereu te plîngi că mama vrea să-ți fie cea mai bună prietenă. Nu și-ar dori în ruptul capului să te rănească. Iar în al doilea rînd, nu încerca să te supere. Probabil că se simte amenințată de Lisa și și-a descărcat nervii pe tine.

— Fantastic. Și de ce și-a descărcat oful pe mine?

— N-am vrut să spun chiar asta. Uite ce e, oftează el. Nu știu. Nu știu ce-a apucat-o în seara asta sau de ce ți-a băgat prostia asta în cap, că mi-ar plăcea de Lisa. Dar nu e adevărat. Mie îmi place de tine și știi că nu vreau să fiu prins între tine și mama. Dacă ești așa de supărată, de ce nu te duci să discuți mîine cu ea?

Mă uit la el uimită. Cum de-am putut fi așa de tandri și de iubitori acum cîteva clipe și cum de-a reușit acum să mă înfurie în halul ăsta?

— Ești incredibil, îi arunc eu în față. Tu chiar nu-mi iei niciodată apărarea, fir-ar să fie? Nu spui decît că nu vrei să fii prins la mijloc. Ei bine, ce-ai zice ca măcar o dată, așa de probă, chiar să fii prins la mijloc? Ce-ai zice să te gîndești care-ți sînt prioritățile? Sînt soția ta, pentru numele lui Dumnezeu. Acum eu sînt familia ta, nu ea. Maică-ta nu mai e cea mai importantă femeie din viața ta, ci eu, și dacă ai înceta să mai fii atît de laș și i-ai arăta clar cum stă treaba, dacă mi-ai lua măcar o dată apărarea, poate că ar înceta să mai joace nenorocitele astea de jocuri stupide.

Fără un cuvînt, Dan clatină din cap spre mine, iar eu știu că ar trebui să tac, că ne certăm din nou pe aceeași temă și că totul se va sfîrși în același punct, anume acela în care nici unul din noi nu mai scoate o vorbă, uneori timp de zile întregi, dar nu sînt în stare să mă abțin. Tăcerea lui nu face decît să mă înfurie și mai tare și, cînd se întoarce cu spatele la mine ca să se urce în pat, trebuie să rezist tentației de a-l lovi.

— Nu-mi întoarce spatele, îi spun printre dinți, ducîndu-mă spre partea lui de pat și proțăpindu-mă acolo, cu mîinile înfipite în șold. Să nu cumva să îndrăznești să-mi întorci spatele. Cine te crezi?

În urechi îmi răsună ecouri ale vocii mamei cuprinsă de furia beției, dar nu-mi pasă, căci sînt orbită de mînie din cauza tăcerii soțului meu, din cauza refuzului său de a mă apăra de atacurile maică-sii, după cum și tata refuzase să mă apere de atacurile verbale ale mamei, cu ani în urmă.

Ce semeni, aia aduni.

Și totul se termină ca de obicei. Amîndoi stăm întinși în pat, fără să vorbim, aproape nemișcați, prefăcîndu-ne că dormim, deși îmi dau seama după felul în care respiră că e treaz și știu din experiențele anterioare că o să stau aici aproape pînă în zori, cu inima bătînd să-mi spargă pieptul de furie, vrînd ca totul să se întoarcă la normal, dar neputînd să-mi cer iertare.

Știu exact ce să spun ca să îndrept lucrurile, doar că nu sînt în stare să rostesc cuvintele.

Se spune că oamenii nu trebuie să meargă la culcare certați. Numai de-ar fi totul atât de simplu. Atunci când ne certăm, mereu ne culcăm fără să ne împăcăm, iar când ne trezim, avem parte de aceleași tăceri, aceleași resentimente, aceleași acuzații.

În dimineața asta, mă prefac că dorm. Nu vreau să fiu nevoită să mă uit la Dan, să vorbesc cu el, să fiu în preajma lui, așa că stau întinsă în pat, ascultînd cum se ridică și pleacă din cameră. Am de gînd să-l urmez, să-i dau lui Tom micul dejun, dar mă trezesc iarăși, mai tîrziu, întind amețită mîna după ceasul de pe noptieră și văd că e 11:16.

11:16? Mă holbez la numere în timp ce creierul meu face eforturi să își repornească conexiunile (așa se întîmplă cînd adormi la cinci dimineața). 11:16! Sar din pat și dau fuga afară ca să-i caut pe ceilalți, primul meu gînd fiind la Tom. S-o fi descurcat fără mine? Poate că pare irațional, dar ar putea fi tot în pătuțul lui, așteptînd să vin să-l iau?

Fețișoara lui Tom e luminată parcă de un zîmbet larg, brațele lui grăsuțe întinzîndu-se după

mine de îndată ce dau colțul casei și mă apropiu de piscină. Toată lumea e acolo, sporovăind și rîzînd. Izbucnesc toți în urale, iar eu mă îndrept ca prin ceață spre Tom, care șade pe prosop.

— Ce-aș vrea ca și soțul meu să mă lase să dorm mai mult dimineața, zice Trish, uitîndu-se țintă la Gregory.

Mă apropiu de șezlongul ei, mă așez pe marginea lui și-l iau pe Tom în poală. Mă uit la Dan, dar de îndată ce ochii ni se întîlnesc, și-i ferește. E încă furios din cauza harței de aseară, dar nici mie nu mi-a trecut, așa că, deși apreciez faptul că m-a lăsat să dorm, nu pot să repar lucrurile cît ai clipi. Nu știu cum să fac asta.

— Mersi, îi zic eu cu răceală, iar cuvintele au o notă dușmănoasă.

Dan se mulțumește să dea din cap fără să mă privească și se ridică în picioare, plonjînd în piscină ca să înoate.

Lisa îmi zîmbește. Și-a lăsat cartea pe burtă și-și ține mîinile sub cap, în timp ce Amy șade între picioarele ei, jucîndu-se cu niște cuburi de pluș viu colorate.

— O mai ții minte pe fata peste care am dat în avion? Kate?

Încuviințez din cap.

— M-a sunat mai devreme. Se întreba dacă am vrea să trecem pe la ei diseară, să bem ceva, după care să ieșim în oraș să luăm cina. Te așteptam ca să-ți cerem părerea.

— Sună minunat, răspund. Dar ce facem cu cei mici? Tom adoarme la șapte fix.

— Nu-ți face griji, strigă Linda. Michael și cu mine ne-am oferit deja să stăm cu ei.

— Poftim? Cu toți? Mă rog, nu cred că Tom o să adoarmă fără să fim și noi prezenți. Nu sînt sigură că e o idee prea bună.

— O, nu fi ridicolă, pufnește Dan. Pentru numele Domnului, ce-ți închipui că o să se întîmple? Tom n-o să pătească nimic. Nici unul din ei n-o să pătească nimic.

Are dreptate. Dacă ar fi vorba de oricine altcineva în afară de socrii mei, l-aș lăsa bucuroasă pe Tom în grija lor. Mă port ca un copil, știu, așa că ridic din umeri și îmi dau acordul printr-o mișcare a capului.

— Numai să nu trebuiască să le facem baie tuturor, zice Michael repede. Nu sînt sigur că ne-am descurca. Rîde. A trecut multă vreme de cînd a trebuit să avem grijă de trei copii și nu mai sîntem nici noi tineri.

Lisa își dă ochii peste cap, de parcă socrul meu, un bărbat remarcabil, ar spune prostii.

— Ne-am gîndit că am putea pleca după ce adorm toți, zice ea. În felul ăsta, Tom și Amy nici nu vor băga de seamă că am dispărut.

— Și Oscar? întreb eu cu o ezitare.

Știu că atitudinea lui Trish față de Oscar e mult mai liberală decît a mea și a Lisei față de copiii noștri. În vreme ce noi două am memorat practic conținutul *Cărții bebelușului fericit* și-am petrecut ore în șir dezvoltînd teoriile legate de faptul că sugarii au nevoie de rutină, organizare și disciplină, Trish crede în hrănirea atunci cînd celui mic îi e foame, îl lasă pe Oscar să doarmă în patul conjugal și, în general, să conducă el gospodăria. Mai puțin să plătească facturile, desigur.

Acesta e singurul aspect al prieteniei noastre care creează dificultăți. Pînă într-atît sînt de convinsă că am dreptate, că felul meu de a-mi crește fiul e cel corect (anume că noi, eu și Dan, sîntem părinții, adulții, cei care dictează cum și cînd fac copiii ceea ce fac), încît mă înfurie la culme faptul că Trish persistă în greșeală, cum s-ar zice.

Pe Tom l-am obișnuit cu un program încă de la început. Se trezește la șapte, își ia micul dejun, apoi doarme puțin la nouă. Zilnic, la unsprezece și jumătate, mănîncă de prînz, după care, cel tîrziu pînă la amiază, absolut invariabil, trage un pui de somn, în camera sa, în care am făcut întuneric. Se trezește la ora două, îi dau biberonul la și jumătate, se plimbă puțin după-masă, apoi, la cinci fix, îi dau cina. Biberonul și-l primește înainte de culcare, la șapte.

Pe de altă parte, Oscar are tendința să facă tot ce dorește. Trish încă îl hrănește la sîn, deși acum încearcă o combinație între asta și biberon, și a recunoscut că e terminată pentru că Oscar începe să prefere biberonul sînelui.

Jur că, dacă ar fi după ea, Trish l-ar hrăni pe Oscar la sîn pînă cînd s-ar duce la facultate. Nu găsesc nici un cusur hrănirii copiilor la sîn, dar mi se pare foarte deconcertant să vezi copii destul de mari ca să meargă și să vorbească, dar care sînt încă atîrnați de sînul mamei.

Trish a recunoscut că nu se simte în formă dimineața și, din fericire, Oscar se trezește într-o dispoziție fericită, așa că stau amîndoi în pat cel puțin o oră, uitîndu-se la emisiunile matinale. În cursul zilei, cînd începe să devină ursuz, își

primește biberoanele și, de regulă, nu merge la culcare decît dacă adoarme în cărucior.

Consecința este că, la cinci după-masă, Oscar ajunge de nesuportat. Credeți-mă, am fost de față. Singurul lucru care îl face fericit este să fie ținut în brațe, așa că Trish îl ține de la cinci pînă cînd e dus la culcare, adică la orice oră pofteste. Lui Gregory îi place să se joace cu el cînd se întoarce acasă, pe la șapte și jumătate, astfel încît, într-o zi bună, Oscar adoarme pe la nouă.

Ferească Dumnezeu să plîngă în timpul nopții. E imediat liniștit la sînul lui Trish, înainte să fie legănat pînă adoarme, în patul părinților lui. Iar Trish se mai miră că e permanent obosită la culme.

Medicul meu de familie, cu care am discutat deseori despre Trish, crede cu tărie că un copil de unsprezece luni nu are nevoie să fie hrănit în timpul nopții. I-am pasat informația lui Trish, care a dat din umeri și a rîs, spunînd că se duce la culcare în fiecare seară sperînd că el se va trezi, într-atît de mult adoră căldura lui dulce.

Viața ei e foarte grea. De multe ori s-a întîmplat să sune și să contramandeze ceva pentru că Oscar e prea dificil sau pentru că a adormit exact cînd trebuia să ne întîlnim în parc sau pentru că nu e obosit și nu vrea să meargă la culcare.

Știu că ar trebui să o încurajez în felul în care procedează, să accept faptul că fiecare face lucrurile în mod diferit și că nu există o modalitate corectă și una greșită de a crește un copil. Dar, cînd te uiți la ceilalți doi copii și vezi cît de fericiți sînt Amy și Tom, pentru că eu și Lisa le-am stabilit un program, și-apoi te uiți și la Oscar, care e mai tot timpul nemulțumit, deoarece eu sînt convinsă că nu doarme nici pe departe

atît cît ar trebui, ajungi inevitabil să te întrebî dacă Trish face ce trebuie.

Îmi place la nebunie să fiu mamă și acum, că mă bucur de tovărășia prietenelor mele, îmi place la nebunie și să fiu femeie. Îmi place că putem împărtăși totul și orice, că nu ne judecăm una pe alta, ci ne acceptăm așa cum sîntem.

Mă consider extrem de norocoasă că am găsit asemenea prietene în această etapă din viața mea. Dar, în ciuda sprijinului pe care ni-l acordăm, am descoperit cu stupeoare că domeniul în care femeile nu se ajută deloc este acela al creșterii copiilor. Asta dacă nu cumva găsești persoane care aprobă din toată inima filosofia ta, oricare ar fi aceasta.

Poate că pe mine și pe Trish ne unește lipsa de apreciere la adresa pasiunii Lisei pentru plăcerile vieții, dar eu și Lisa ne-am apropiat datorită opiniilor noastre comune legate de creșterea copiilor. M-am trezit de multe ori întrebînd-o pe Lisa cum de poate Trish să nu înțeleagă faptul că noi procedăm corect și ea nu.

Am încercat să-i explicăm cu precauție și subtilitate, căci mamele nu pot fi criticate pentru felul în care își tratează copiii, nici chiar de cele mai bune prietene. Dar nu îndrăznesc să risc să o pierd, așa că am învățat să îmi țin gura și să-mi vărs frustrările în compania Lisei, atunci cînd sîntem împreună.

Astfel că, atunci cînd o întreb pe Trish de soarta lui Oscar, motivul este acela că sînt sigură că micuțul va face o criză de isterie dacă încercăm să îl lăsăm cu Linda și Michael. Nu că m-ar

deranja în mod deosebit. Ar putea fi chiar amuzant. Dar ne-ar periclita șansele ca cei doi să mai accepte vreodată să stea cu cei mici.

— Știu, se încruntă Trish. Trebuie să recunosc că sînt îngrijorată din pricina lui.

Se întoarce către Linda și Michael.

— A, Doamne, nu că aș crede că nu v-ați descurca. Nu asta intenționez să spun. Însă Oscar e foarte sensibil (Lisa și cu mine ne uităm una la cealaltă, iar ea își dă aproape imperceptibil ochii peste cap) și-ar putea s-o ia razna de tot dacă nu sîntem în preajmă.

Se întoarce spre soțul ei, așteptînd un sfat, dar el ridică din umeri. Creșterea copiilor e, prin excelență, domeniul lui Trish: ea face regulile, chiar dacă regula e că nu există nici o regulă.

— V-ar deranja dacă l-am lua cu noi? ne întrebă ea. O să fie cuminte, vă promit. În ultima vreme, l-am luat foarte des în oraș, și, de regulă, adoarme în cărucior. Mi-e doar teamă că va fi foarte nefericit fără noi.

Nimeni nu scoate o vorbă, dar expresia de ușurare de pe chipul Lindei este nemăsurată. Ea e prima care deschide gura.

— Cred că e o idee excelentă, Trish. Dacă micuțul va fi nefericit fără mama sa, atunci ar fi mult mai indicat să-l luați cu voi.

Grozav.

Dan și cu mine abia de ne vorbim toată ziua. Față de ceilalți, ne prefacem că totul e în ordine, dar îl aștept pe el să își ceară scuze mai întîi, iar el mă așteaptă pe mine. Să aștepte mult și bine.

Stăm și ne jucăm cu Tom și, dacă n-ai ști că ne-am certat de mama focului în seara de dinainte,

nici n-ai bănuî. Reușim să vorbim, să ne punem întrebări, să ne privim, dar există o răceală între noi pe care sînt sigură că nimeni n-ar putea-o detecta, căci ne pricepem de minune să ne prefacem că totul e în regulă.

— E totul în regulă? mă întreabă Linda cînd sîntem în bucătărie, iar eu îmi iau o Cola dietetică.

— Da, e bine, spun eu pe un ton vesel. De ce?

— Tu și Dan v-ați certat cumva?

Mă uit la ea cu scepticism.

— Nu. De ce?

— Nimic, nimic. Nu e treaba mea. Doar că îl cunosc foarte bine pe Dan și-mi dau întotdeauna seama cînd l-a supărat ceva. Face niște mici cute de la încruntare, uite, chiar aici, zice și îmi arată cu degetul porțiunea dintre sprîncene. Și Tom o să le aibă. Îmi dau seama de pe-acum.

— Nu neapărat, răspund eu, încercînd să nu izbucnesc. Toată lumea spune că seamănă cu mine cînd eram mică.

Nu e tocmai adevărat. Nu spune nimeni asta, de fapt, căci tata nu l-a mai văzut pe Tom de luni de zile, iar altcineva nu are de unde să știe.

— Serios? se miră ea. Ce ciudat. Seamănă leit cu Dan. Chiar nu observi?

— Nu, chiar nu observ.

Termin de pus gheața în pahar și ies din bucătărie.

După seara trecută, nu mă mai pot duce să mă văicăresc la Dan, dar simt nevoia să mi-o iau pe Linda de pe cap, să vorbesc cu cineva. Cînd mă întorc la piscină, constat că Lisa a plecat să

se plimbe în livada de măslini, așa că-mi pun sandalele și-o pornesc în căutarea ei.

— Ce faci?

Lisa stă pe jos, ascunzându-și o mână la spate cu un gest vinovat, în timp ce un fir de fum se risipește deasupra capului ei.

— Fumezi? întreb eu șocată. Doamne! Fumezi! Chiar fumezi!

— Șșș, mi-o taie ea, întinzînd mîna să-mi arate țigara. Nu vreau să afle ceilalți.

— Dar tu nu fumezi. Cel puțin, eu n-am știut că fumezi, răspund, încă șocată. Cum de reușești să-mi fii una dintre cele mai bune prietene și în același timp să-mi ascunzi că fumezi?

— Mai întîi și mai întîi, eu nu mă consider fumătoare. Lisa trage lung din țigară și suflă fumul, iar eu îl risipesc cu mîna. Și mai apoi, asta nu e genul de subiect despre care să discuți. Ce mai faci? Ce mai fac copiii? Da, sîntem cu toții bine și, apropo, știai că fumez?

Mă încrunt.

— Știu, dar...

— Eu nu fumez, de fapt.

— Asta e clar, zic eu, neputînd să-mi rețin un rînjit.

— Nu, serios. M-am lăsat de ani de zile, dar mai fumez cîte o țigară cînd și cînd. Dacă sînt în oraș, la un pahar, am tendința să fumez. Și în vacanțe, uneori.

— Spune-mi că nu fumezi de față cu Amy, îi cer eu cu severitate.

— A, Doamne, nu! Ce-ți închipui că sînt? Vreo mamă denaturată?

— Nu, ești o mamă grozavă, îi răspund clătinînd din cap. Scuză-mă, n-ar fi trebuit să vorbesc așa.

— E OK. Trebuia să întreb. Stinge țigara și o ascunde sub niște crenguțe. Deci, ce se întîmplă între tine și Dan?

— Cum adică ce se întîmplă? Nimic.

— Da, sigur. Iar eu n-am fumat adineauri, ți s-a năzărit ție.

Nu mă pot abține să nu izbucnesc în rîs.

— OK, zic. Ne-am certat foarte tare azi-noapte și nici unul nu e dispus să-și recunoască greșeala, așa că scuzele se lasă așteptate. În clipa asta, îl urăsc.

— Motivul a fost cel obișnuit?

— Da, oftez eu. Îți vine să crezi? Ai zice că am putea să fim mai originali la capitolul asta, în loc să ne ciondănim la nesfîrșit din cauza maică-sii, dar pur și simplu nu suport că nu-mi ia niciodată apărarea.

Și-ncep să-mi vărs oful. Evident că nu-i spun despre ce-a fost vorba, dar îi spun lucrurile care mă enervează în general la Linda și cum încearcă ea mereu să preia controlul, Dan neluîndu-mi niciodată partea.

— Ce părere ai? întreb în încheiere. Spune-mi ce crezi tu despre ea.

— Nu știu ce să spun, răspunde Lisa. Adică, înțeleg ce simți, chiar înțeleg, și poate că m-aș simți și eu așa dacă aș fi măritată, dar eu nu știu cum e să ai o soacră, pentru că părinții Dezertorului locuiau în America și nu-i cunoșteam aproape deloc.

Se uită la mine și vede expresia de pe chipul meu.

— Bine, se pare că Dan ar putea, și chiar ar trebui, să-ți ia apărarea mai mult, dar, Ellie, nu sînt într-atît de răi.

— Nu ei, ci ea.

— Da, bine, fie. Ea. Pur și simplu nu cred că e chiar atât de rea. Doamne, ar putea fi mult mai rău. Nu încearcă decît să fie o soacră și o bunică bună. Te-ai lăsat antrenată de ura pe care i-o porți și-acum îi sari la beregată din orice fleac pe care-l spune.

— Mulțumesc pentru sprijin, mormăi eu, într-un mod care pînă și mie mi se pare incredibil de pueril.

— Ellie, știi că ai tot sprijinul meu, dar trebuie să privești lucrurile mai în profunzime. Te-ai gîndit vreodată că poate e așa cum e pentru că se simte nefericită?

— Nefericită? Din ce cauză ar putea să fie nefericită?

Lisa ridică din umeri.

— Uite ce e, nu știu prea multe despre ei, dar există fără îndoială o tensiune între ea și soțul ei. Ar putea foarte bine să fie o femeie foarte nefericită. N-am de unde să știu. Poate că se simte singură, poate că a trăit toată viața pentru copiii ei, iar acum, că au crescut și s-au dus la casele lor, nu știe cum să procedeze. Poate că de-asta se amestecă atât de mult. În loc s-o urăști, poate ar trebui să-ți pară rău pentru ea.

Gîndindu-mă la Linda, fruntea mi se încruntă. Ar fi oare posibil ca soacra mea să fie nefericită? Să se simtă singură și vulnerabilă? Pentru mine, Linda e mereu o persoană puternică, iar imaginea mentală pe care mi-am construit-o mi-o arată ca pe o Super-mamă-soacră, o siluetă amenințătoare, capabilă de orice rău.

Dintr-odată, n-o mai percep pe Linda ca pe un monstru, în stare să aducă pe lume numai

haos și distrugere, oriunde s-ar duce. O văd mai degrabă ca pe-o ființă demnă de milă. Sărmana femeie. A renunțat la viața ei pentru a-și crește copiii, iar acum, aceștia nu vor să știe de ea. Emma e permanent într-o stare de exasperare din cauza mamei ei, Richard telefonează numai cînd are nevoie de ceva, iar Dan? Dan ne are pe mine și pe Tom, o familie numai a lui.

— Nu-mi vine să cred, spun pe un ton blînd. Ai dreptate, e nefericită. Trebuie să mă străduiesc mai mult și s-o implic mai mult în viața noastră.

— Nu cred că e nici pe departe atât de rea pe cît o percepi tu. Iar el e al dracului de amuzant.

— Cine? întreb eu și o privesc nedumerită.

— Socrul tău, Michael.

— Michael? Al dracului de amuzant? repet eu încet.

E cu siguranță o confuzie la mijloc.

— Da. Ne povestea despre isprăvile lui din tinerețe, de cînd era student la Drept și ne tăvăleam pe jos de rîs.

— Michael? repet eu, neputînd să scap de încruntare și de incapacitatea de a înțelege. Socrul meu? Ești sigură?

— O, nu fi caraghioasă, pufnește ea. Ne tăvăleam cu toții pe jos de rîs. Ar fi mai bine să ne întoarcem înainte să vină Trish să ne caute și să mă miroasă că am fumat.

— Chiar ți-e frică de ea? întreb eu rîzînd.

— Hai să zicem așa, propune Lisa. De Crăciun, Andy mi-a cumpărat un guler de blană.

— Credeam că ți-a luat o brățară.

— Neah. M-am dus și mi-am luat singură brățara, pentru că nu-i puteam spune lui Trish că

am ceva din blană naturală. L-am ascuns în pod. De câte ori mă gîndesc să-l port, sînt convinsă că o să mă întîlnesc pe neașteptate cu Trish și-o să înceapă să urle la mine.

— Lașo, îi zic și rîd.

— Tu ai purta blană în prezența ei?

— Păi, nu. Dar nu e o problemă în ce mă privește, răspund, știind că, și dacă ne-am permite, Dan nu mi-ar cumpăra niciodată un guler de blană.

— Uite cum stă treaba. Țin mult la ea, dar sîntem firi diferite.

— Știu, știu. Și ai dreptate. Probabil că te-ar face cu ou și cu oțet dacă ar afla că fumezi, chiar și numai în perioada vacanței. Cu toate astea, zic eu, ridicîndu-mă și scuturînd iarba de pe mine, tot nu-mi vine să cred că nu știam asta despre tine.

Lisa se ridică și ea, ascunzînd chibriturile în nodul de la sarong, și surîde misterios.

— Sînt o grămadă de lucruri pe care nu le știu despre mine.

19

M-a prins soarele azi și, deși nu mă simt prea bine (certurile cu Dan mă neliniștesc, mă fac să îmi pierd oarecum echilibrul, îmi dau sentimentul persistent că ceva e în neregulă, indiferent cît m-aș preface în fața lumii că totul e în regulă), trebuie să recunosc că arăt foarte bine.

O fi cumpărat Lisa tot ce era de cumpărat la magazinele de firmă din West End, dar eu mă descurc binișor cu variantele mele mai ieftine, iar în seara asta port o rochie foarte vaporosă de șifon, care-mi scoate în evidență începutul de bronz și plutește delicat împrejurul genunchilor mei.

— E superbă, zice Lisa cînd intru în camera de zi. De unde ai luat-o?

Aș vrea să pot minți și să-i spun că am cumpărat-o de la Diane Von Furstenberg sau ceva de genul ăsta, dar Lisa, care, în rochia ei Allegra Hicks fără mîneci și cu cercei de aur, e întruchiparea perfectă a șicului european, și-ar da seama cu siguranță.

— E second-hand, răspund zîmbind cu gura pînă la urechi. Nu-i așa că e frumoasă?

Ea surîde, se apropie ca să pipăie materialul și e de acord cu mine.

— Draga mea, nu spune că e second-hand. Nimeni nu mai vorbește așa. Spune că e retro.

— Retro, murmur eu.

Are dreptate, chiar că sună mai bine.

— Dar e foarte frumoasă, iar tu arăți superb, spune Lisa.

Zîmbesc, recunoscătoare pentru complimentul pe care mi l-a făcut și, de fapt, pentru orice compliment, avînd în vedere că Dan și cu mine încă nu ne vorbim.

Ei bine, treaba lui. Eu sînt hotărîtă să mă distrez în seara asta. Nu i-oi cunoaște eu pe oamenii ăștia, dar sînt în vacanță și pot fi cine vreau eu. Iar în această seară, doamnelor și domnilor, n-am de gînd să fiu Ellie Cooper, soție și mamă, o creatură de suburbie în devenire. În seara asta, am să fiu Ellie Black, o fată singură, plină de viață, amuzantă și scilipitoare. Am în plan să beau șampanie (dă, Doamne, să aibă așa ceva, dar în casa unora cu nume ca Jonathan și Caro e musai să existe și șampanie) și, cine știe, poate vom merge chiar la dans, căci mi-ar prinde bine puțin dans. Ca să nu mai spun că, după noaptea și ziua pe care le-am avut, tare mi-ar prinde bine ceva de băut.

Cum se face că sînt măritată de mai puțin de doi ani, dar mă simt deja complet schimbată? Să fie căsătoria în sine sau maternitatea lucrul care m-a transformat într-o altă persoană?

Sau poate că e căsnicia mea. În nopțile în care stau întinsă în pat, urîndu-l pe Dan și dorindu-mi să plec, mă gîndesc că într-adevăr am făcut alegerea greșită. De regulă, mă trezesc de dimineață și sentimentele respective au dispărut, s-au risipit odată cu întunericul și înclin să nu le acord

importanță, numindu-le fricile mele nocturne. Dar e posibil să nu fie așa. Poate că nu e normal să mă simt atît de diferită, poate că asta înseamnă că am făcut alegerea greșită. Căsătoria greșită.

Dar, apoi, îmi fuge gîndul la Lisa. Și la Trish. Și la Fran. Mă gîndesc că toate părem să trecem prin aceleași lucruri, să avem aceleași sentimente față de copiii noștri și față de lipsa noastră de viață socială (OK, n-ar fi tocmai corect s-o includem și pe Lisa în categoria asta), să ne plîngem constant de extenuare și lipsă de energie. Consider că toate astea sînt normale, că n-am ales omul nepotrivit, ci că viața mea s-a schimbat nemăsurat de mult și e nevoie de mai mult de doi ani ca să mă acomodez.

Dar, în seara asta, nu sînt sub nici o formă dispusă la concesi. Vreau să uit că sînt măritată și că am responsabilități. Pentru o seară, îmi voi lua vacanța de la propria mea viață. Și dacă e să mor, tot o să mă distrez.

— Intrați! Intrați! Lisa! Ce bine că ai venit!

Jonathan e un bărbat solid, sincer și exuberant. De îndată ce ne deschide ușa, îmi dau seama că o să-mi placă de el și că n-o să am nevoie de șampanie ca să mă relaxez. Dar o să beau oricum.

Soția lui Jonathan, Caro, stă chiar în spatele lui, iar eu întind mîna ca să i-o strîng. Ea, însă, rîde și mă îmbrățișează.

— Tu ești Ellie, nu? Încîntată de cunoștință. Hai înăuntru să bei ceva.

Toată lumea din grupul nostru primește palme prietenești pe spate de la Jonathan și îmbrățișări de la Caro. Apoi, mergem în camera de zi ca să facem cunoștință și cu restul. Trebuie să recunosc că mă simt ușor intimidată.

Aceștia chiar arată a fi Oamenii Frumoși despre care citesc deseori, cei care frecventează barul și hotelul Calden, crezînd că înfățișarea și șarmul lor le pot aduce tot ce-și doresc.

„Recepționar, ești așa de bun, prietene, să suni la Ivy și să ne rezervi o masă de șase persoane, pentru seara asta la opt?”

„Ai fi atît de amabil să-mi faci o favoare și să telefonezi la British Airways? Întreabă-i dacă sînt disponibile rezervări pentru locuri mai bune. Spune-le că e pentru mine.”

„Dragă, sună la Hermès și vezi dacă au niște genți Birkin pe undeva, pe acolo. Spune că întreb în numele meu.”

I-am întîlnit pe acești oameni zilnic la Calden. Uimită de încrederea lor degajată, de abilitatea lor de a-i ferma pe toți și a obține astfel ce-și doresc (iar asta se întîmpla fără excepție), indiferent cît de absurdă e pretenția. Dorințele le erau îndeplinite, iar ei nu păreau niciodată surprinși, căci știau că, odată ce ceruseră, urmau să și primească.

Îi priveam de la distanță, dar nu făcusem niciodată cunoștință cu vreunul din ei, nu mă gîndisem să fac conversație și fusesem mult prea intimidată fie și numai la gîndul că mi-aș putea petrece o seară cu ei. Asta pînă a apărut Lisa.

Cînd e singură, Lisa e doar Lisa. Abia cînd am văzut-o îmbrățișînd-o pe Kate în avion mi-am dat seama pe deplin că Lisa face parte din acest peisaj. Din peisajul acestor oameni care mă fac să mă simt stîngace și prăfuită.

— Noi ne-am mai întîlnit.

Înregistrez aceste cuvinte cînd strîng mîna unui bărbat a cărui față îmi pare vag cunoscută.

Dar fețele tuturor celor din încăpere îmi par ușor familiare, căci ele apar cu duiumul în paginile revistelor, în fiecare zi.

Îmi mijesc puțin ochii, încerc să-mi dau seama de unde să-l iau. Sînt convinsă că nu-i doar o poză dintr-o revistă și că vocea lui îmi e și ea familiară.

— Știu, zic. Îmi păreți foarte cunoscut, dar, de cînd am născut, mi-am pierdut memoria. Îmi pare rău.

Ridic din umeri a scuză, iar el rîde.

— Ajutați-mă. Amintiți-mi.

— Ne-am întîlnit la Fran și Marcus, spune el. Lucrezi cu Sally, nu? Ellie, așa-i? Eu sînt Charlie, Charlie Dutton.

— O, Doamne! Desigur. Charlie Dutton!

Charlie și Sally, acel Charlie pe care Sally l-a tot vînat luni de zile, înainte să-și dea seama că nu era sub nici o formă pregătit să-și asume o relație serioasă și că era cazul să treacă peste toată povestea, ceea ce a și făcut, fără să piardă vremea.

— Cum Dumnezeu de mă ții minte? întreb eu, încîntată.

Sînt genul de femeie pe care oamenii nu știu de unde s-o ia, eu le amintesc de fiecare dată în ce împrejurări ne-am întîlnit sau că sînt prietena lui Fran, soția lui Dan sau am o legătură oarecare cu cineva anume. Probabil pentru că am o figură comună.

— Da, așa e, a rîs Trish într-o zi, cînd i-am spus, dar eu chiar nu glumesc.

Cred că le amintesc multora de cîte cineva, așa că se întîmplă rar ca oamenii să țină într-adevăr minte unde și cînd m-au cunoscut.

— Ești producătorul de film, nu-i așa?
Încuviințează din cap.

— Iar tu ești directorul de marketing de la Calden.

— Nu-mi vine să cred că-ți amintești și asta!

— Am avut întotdeauna o memorie excelentă, zice el, ridicînd din umeri.

— Dar nu mai sînt în postul ăsta, spun eu. Acum acord consultanță în regim de colaborare. Cred că a trecut foarte mult timp de cînd ne-am cunoscut. Doamne, nici nu sînt sigură că eram măritată pe atunci.

— Erai logodită, cred, pe cale să te căsătorești. Și ziceai că ai un copil? Felicitări! Probabil v-ați mișcat foarte repede.

— Le spunem tuturor că a fost conceput în luna de miere, dar, de fapt, eram însărcinată cînd ne-am căsătorit, așa că presupun că n-a durat mult.

— O nuntă sub amenințarea armei? Întreabă Charlie, mirat.

— A, nu, rîd eu. Plănuiam să ne căsătorim cu mult timp înainte să descopăr că eram însărcinată.

— Deci, care de pe aici e soțul?

— Dan.

Mă întorc și observ că Dan stă lîngă Kate, discutînd cu ea plin de însuflețire. Aha, deci bănuiesc că pot juca și eu jocul ăsta. Dacă te distrezi așa de bine discutînd cu altă femeie, m-aș putea amuza și eu flirtînd cu alt bărbat.

Scuze, voiam să zic „vorbind” cu alt bărbat.

— Poftim niște șampanie.

Caro vine spre noi și-mi întinde un pahar. Ura! Șampanie!

— Voi doi vă cunoașteți?

— Ellie a fost director de marketing la Calden, îi răspunde Charlie. Ne-am întîlnit la un prînz. Li-ai cunoscut pe Fran și Marcus, nu?

— Sigur că da, încuviințează Caro. Țin foarte mult la Fran și prietenii ei sînt și ai mei.

— Mulțumesc.

Surîd, știind că, în rochia mea retro și sandalele cu toc înalt, cu paharul de șampanie în mînă și cu relațiile pe care le am cu Charlie Dutton și Fran, mă simt exact cum îmi doream: sclipitoare și sexy.

Îmi place la nebunie să port rochia asta și sandale. În mod normal, nu m-ai vedea nici moartă cu tocuri mai înalte de doi centimetri. Iar rochia? Glumiți, nu? Cînd pantalonii sînt infinit mai confortabili, ca să nu mai zic de faptul că sînt practici?

Uitasem cît de minunat te simți într-o rochie, mai ales una atît de vaporosă și de feminină ca aceasta, care-ți conferă aceleași calități.

Sînt în compania celor mai în vogă figuri ale momentului. Ce frumos. Și ce păcat că nu m-am străduit să socializez mai mult cu oamenii aceștia, la naiba, că nu m-am îmbrăcat așa înainte să mă mărit.

Îl urmez pe Charlie spre o canapea și mă așez, întinzînd paharul ca să-mi fie umplut de Jonathan, care face turul încăperii. Dragul meu soțior încă mai vorbește cu Kate. La toți dracii cu el, n-o să-l las să-mi strice seara.

Mă întorc către Charlie Dutton, încercînd să găsesc ceva sclipitor, amuzant și inteligent de întregat. Sînt șocată să descopăr că încerc, de fapt, să flirtez. Nu pentru că l-aș considera atrăgător (deși, credeți-mă, nu e chiar o privesc)

neplăcută), ci pentru că sînt convinsă că Dan flirtează și nu e el singurul care are voie să facă asta.

Doar că eu nu pot. Nu m-am priceput nici odată prea bine la flirtat și am fost mereu luată prin surprindere cînd bărbații începeau să flirteze cu mine. Îmi vin în minte lucruri scilipitoare, amuzante, inteligente și seducătoare, dar numai după ce clipa a trecut și, de regulă, cînd sînt iarăși în patul meu. Singură.

— Deci, cum e viața de mamă? întreabă Charlie, slavă Domnului, înainte să apuc să mă gîndesc la ceva.

— E minunată. Extrem de obositoare, dar încîntătoare, răspund eu.

— Nu ți se pare extraordinar felul în care ți se schimbă viața? zice el cu un zîmbet. Îmi amintesc cînd s-a născut Finn. Fosta mea soție și cu mine ne spuneam că își va găsi el loc în viețile noastre, ca un mic bibelou drăgălaș, îl vom lua cu noi peste tot, iar el va trebui să învețe să se adapteze. Doamne, ce șoc ne aștepta!

Mă apucă rîsul, uitasem că are un copil.

— Exact. Chiar asta am spus și noi. Habar n-aveam cît de mult ne va schimba viețile nașterea unui copil.

— Dar supraviețuiți, îmi spune Charlie Dutton, sorbind din pahar. Noi n-am reușit performanța asta, dar, la drept vorbind, nici n-am fi rămas împreună dacă ea n-ar fi fost însărcinată.

Dintr-odată, vreau să aflu mai multe, vreau să întreb despre fosta soție, cum s-au cunoscut, de ce au hotărît să păstreze copilul și cum anume le-a întors viețile pe dos nașterea lui.

Omul ăsta chiar e atrăgător.

Cuvintele îmi pătrund în minte însoțite de o undă de șoc. Mă uit la Dan cu o expresie vinovată, străduindu-mă să mă liniștesc reînnoind legătura cu soțul meu, pe care sînt furioasă și cu care nu vorbesc. Nu mă miră atunci cînd manevra nu dă rezultate.

Fără nici un motiv, mă trezesc că roșesc. De fapt, un motiv ar fi că îmi dau de îndată seama că îmi place de Charlie Dutton. Nu m-am mai simțit atrasă de nimeni de multă vreme. Sînt femeie măritată și nu trebuie să am asemenea sentimente.

Sigur că am construit și eu teoriile mele în legătură cu atracția dintre două persoane. Mi-am petrecut ore în șir gîndindu-mă la infidelitate, la aventuri și la motivul pentru care comitem sau nu un adulter.

Proclamasem cu toată convingerea că, desigur, nu încetezi să te mai simți atras de alții doar pentru că te-ai căsătorit, dar că ai o alegere de făcut: cîntărești ceea ce ai și ceea ce ai de pierdut și realizezi că nu merită să-ți riști căsnicia pentru nimic și că dragostea trecătoare, căci altceva nu avea să fie, se va risipi.

Dar ăsta e necazul cu teoriile. Poți să construiești cîte poțestești, pentru că atunci cînd ele devin realitate, cînd ești brusc pus față în față cu situația în jurul căreia le-ai construit, teoriile tale se duc pe apa sîmbetei. Așa cum a spus și Fran că nu știuse cum va reacționa la infidelitate pînă ce nu se trezise pusă în fața faptului împlinit, moment în care se comportase complet altfel decît crezuse întotdeauna că o va face, tot astfel stau și eu acum aici, șocată să mă trezesc atrasă de Charlie

Dutton. Cu o tresărire de spaimă, realizez că mă holbez la brațele lui.

Brațele lui Charlie sînt puternice, cu pielea bronzată și fire de păr blond, spre deosebire de brațele lui Dan, acoperite de păr întunecat. Foarte frumos. O, Doamne. Oare am înnebunit de-a binelea?

Îi arunc o privire vinovată lui Dan, dar el nu se uită deloc la mine. Iar Charlie Dutton mă întreabă ceva, dar nu pot să-l privesc. Dacă l-aș privi în ochi, m-aș înroși toată.

Of, pentru numele Domnului, Ellie! Ești femeie în toată firea! Adună-te odată! Ești soție și mamă și o persoană ADULTĂ! Nu te mai purta ca un copil.

— Pardon? Îl întreb eu pe Charlie. Ce-ai spus?

— Am întrebat unde e bebelușul. Văd că prietenii tăi și-au adus fiecare copilul cu ei.

Îmi arată cu mîna căruciorul în care Oscar stă cuminte, la picioarele lui Trish, nebăgînd în seamă vorbăria pe seama lui și zîmbind cu gura pînă la urechi, pentru că e lingă maică-sa.

— Scuze, zic eu, scuturînd din cap ca să mă descotorosesc de gînduri. Tom e acasă. Socrii mei au închiriat o casă pe timpul verii. Ei trebuiau să meargă pe un iaht, dar a intervenit un accident, așa că au rămas aici. Singurul avantaj e că pot sta cu cei mici.

OK, am reușit. Am scos o propoziție coerentă fără să roșesc. Oricum, sînt evident caraghioasă. Nu spusese Fran odată că Charlie e o partidă fantastică? De ce s-ar uita cineva ca el la una ca mine? Ca să nu mai vorbesc de faptul că sînt măritată.

Încep să-mi recapăt cumpătul și respir mai în voie. Nu că aș vrea ca Charlie să fie interesat de mine, nu aș face altceva decît să flirtez și nimic mai mult, dar nici măcar asta nu se va întîmpla. El arată superb și nu s-ar uita la mine. Nici n-ar trebui.

— Se vede că ai reușit să te și bronzezi puțin, spune Charlie. Arăți...

Se întrerupe, iar eu îmi ridic privirea, reușind să îl privesc în ochi.

— ...delicios, sfîrșește el încet, fără umbră de zîmbet, iar inima începe să-mi bată cu putere.

Mă înroșesc ca racul, din cap pînă în picioare. Fir-ar al dracului.

— Charlie, spune Caro, din celălalt capăt al încăperii. Ce i-ai tot spus bieteii Ellie? Orice-ar fi, încetează, s-a făcut ca sfecla. Te-a necăjit cu ceva, Ellie? Nu-l băga în seamă, așa e el.

— Nu, nu, e-n regulă, mormăi eu, iar Dan îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Flirtează cu tine? rînjește Jonathan, moment în care eu mă înroșesc și mai rău.

În cazul cînd așa ceva ar mai fi posibil.

— O, Charlie, continuă el. Ești un fustangiu.

— Ce lucru oribil spui, sare Charlie indignat, în vreme ce eu îmi doresc din tot sufletul să pot pocni din călcîie ca Dorothy și să ajung pe loc acasă.

— Nu te supăra, îi spune Jonathan. Biata Ellie. Nu încearcă decît să fie politicoasă, iar tu o faci să se simtă îngrozitor de prost. Las-o în pace.

— Bine, bine.

Charlie Dutton ridică brațele în semn că se predă și rînjește înainte să se întoarcă spre mine, cu o plecăciune.

— Scuză-mă că te-am făcut să te simți prost, spune el tare. Dacă îmi permiți, voi merge pînă la baie să-mi pudrez nasul.

— Ți-am spus să nu aduci cocaină la mine în casă, îl muștră Caro.

— Nu mă refeream la genul ăla de pudră, zîmbește Charlie cu gura pînă la urechi. Mă duc la budă, OK? Asta cum îți sună?

Se întoarce să plece, iar eu rămîn așezată, încă roșie la față, mai ales că tocmai am atras atenția tuturor și am impresia că m-am făcut de rîs. Slavă Domnului, motivul nu include faptul că aș fi flirtat și eu. Rememorez discuția noastră și cuvintele mele și oftez a ușurare. Nici o vorbă din ce-am spus n-ar fi putut fi interpretată drept flirt și nimic nu a trădat atracția de-o clipă pe care am simțit-o.

Roșeața începe să dispară, iar restul lumii își reia conversațiile. Mă relaxez, dar apoi aud pe cineva șoptindu-mi la ureche.

— Doar așa, ca să știi, rostește Charlie pe un ton incredibil de dulce, am vorbit serios.

Rămîn așezată, încremenită ca o statuie, și mă prefac că n-am auzit, dar nu-mi pot reține un ușor zîmbet care-mi flutură pe chip.

Mai tîrziu, chiar cînd plecăm spre restaurant, mă duc la toaletă ca să mă asigur că nu-mi lucește fața și să mă mai dau cu ruj.

Deschid ușa și mă ciocnesc de Lisa.

— Te distrezi?

Dau din cap plină de entuziasm, căci petrecusem o jumătate de oră sporovăind cu Jonathan și Caro și încercînd să-l ignor complet pe Charlie Dutton. M-a epuizat efortul de a ignora complet

doi bărbați, deși din motive diferite, și m-am trezit că m-a înveselit foarte mult flirtul cu Charlie și conștientizarea faptului că sînt încă atrăgătoare! Sînt sexy! Un alt bărbat decît soțul meu mă găsește... *delicioasă!*

— Sînt toți atît de drăguți! exclam. Atît de calzi și fermecători. Îmi plac foarte mult Jonathan și Caro. Ce oameni minunați!

— Știu, mă aprobă ea. Și ce zici de tipul ăla... Charlie Dutton?

— Charlie Dutton? mă prefac eu nepăsătoare, dorindu-mi din tot sufletul să nu roșesc, dar nici să-mi demasc jocul. Ce-i cu el?

Lisa ridică o sprînceană a mirare.

— Ce părere ai de Charlie Dutton?

— Cred că și el e încîntător, răspund.

Urmează o pauză.

— Ai grijă, mă avertizează ea. Nu-l cunosc, dar am auzit zvonuri despre el. E foarte atrăgător și are o reputație îngrozitoare, de om care... Cum să mă exprim? OK, de om care nu e descurajat de faptul că o femeie e căsătorită. Dimpotrivă, asta îl întărește și mai tare.

— O, pentru numele Domnului, spun eu, vrînd să o iau la întrebări și să aflu totul despre el, despre femeile pe care le-a cunoscut, despre lucrurile care-l atrag, ce reputație are mai precis, dar nepunînd, firește, nici una din aceste întrebări, căci nu sînt dispusă să afle nimeni, nici chiar Lisa, ce simt.

— Ei bine, a flirtat un pic cu mine. Sînt măritată, Lisa, și nu mă interesează cîtuși de puțin să-mi înșel soțul. Am fost flatată, continui eu, dar atît. Dumnezeuule, ai idee ce bine e să primești un compliment de la un bărbat cînd tu,

după ce-ai născut, încă te mai simți grasă și prost îmbrăcată, iar bărbații nu se uită la tine sub nici o formă, nu flirtează cu tine și nu-ți fac complimente pentru că, în ochii lor, ești acum doar mamă și încă una nu prea bună?

Mă uit la Lisa și știu că habar n-are. Sigur, de unde să știe? Cum ar putea să știe?

— N-ai cum să înțelegi lucrurile astea, îi spun, dar pe un ton mai blînd acum. Uite cît de frumoasă ești. Restul muritorilor profită și ei cum pot.

— OK, OK, rîde ea. Iartă-mă. Promite-mi doar că n-o să ai o aventură cu el, pentru că am auzit că frînge inimi în mod frecvent. În plus, Dan e un om de ispravă. Crede-mă, știu ce spun.

— Promit solemn că n-o să am o aventură cu el. Știi ce cred despre așa ceva. Nu aș risca în nici un caz să pierd ce am împreună cu Dan.

Lisa mă îmbrățișează și ne întoarcem amîndouă în camera de zi, unde Dan stă în picioare, alb ca varul, ținînd receptorul telefonului în mînă. Nimeni nu vorbește, doar se uită la mine.

Atunci știu. Îmi dau seama că s-a petrecut ceva îngrozitor și întregul pămînt stă în loc.

— E vorba de Tom, șoptește Dan. S-a întîmplat un accident.

20

Nu sînt prea conștientă de lucrurile care se petrec imediat după aceea. Dan mă ia de braț și mă conduce afară, la mașină, și îmi dau seama vag că sînt îmbrățișată, văd ca prin ceață chipuri îngrijorate, aud murmure în legătură cu cine ar trebui să vină la spital și cine ar trebui să rămînă.

Sînt conștientă de ce se întîmplă, dar parcă aș urmări totul de la depărtare. Parcă aș fi scufundată în apă: văd și aud, dar totul e nedeslușit. Iar eu sînt complet calmă. Inima, în loc să-mi spargă pieptul, cuprinsă de panică, așa cum m-aș fi așteptat, dat fiind că, aparent, se petrece lucrul cel mai rău pe care mi l-aș fi putut imagina vreodată, inima mea parcă și-a încetinit ritmul pînă aproape să se oprească de tot.

Sînt conștientă de faptul că Dan e încă alb ca varul și că Trish insistă să conducă. Dan și cu mine stăm pe bancheta din spate, fiecare privind pe fereastra din dreptul său.

Sînt conștientă de faptul că Trish îl întrebă pe Dan ce s-a întîmplat, iar Dan spune ceva despre cineva care îl ducea în brațe pe Tom, s-a împiedicat și l-a scăpat pe scări, dar nu mai poate continua, căci izbucnește în plîns.

Sînt conștientă că întreg trupul îmi e amorțit, că nu mă pot gândi la nimic, nu pot rosti o vorbă, nu simt nimic. Ne oprim la L'Hôpital des Broussailles din Cannes, parcăm mașina și ne repezim în camera de urgențe.

— Tom Cooper, îi spune Dan, pe un ton insistent, unei asistente aflate în spatele unui birou.
*Mon fils. Nous cherchons notre fils.*¹

Apoi, auzim:

— Dan?

Ne întoarcem și îi vedem pe Linda și Michael venind grăbiți de după colț, iar pe obrazii soacrei mele șiroiesc lacrimile.

— L-am rugat pe vecin să aibă grijă de Amy, explică ea plîngînd. Am venit direct aici.

— Unde e Tom? întreabă Dan. Unde e? Ce se petrece?

— Îmi pare rău, zice maică-sa și continuă să repete asta, în timp ce inima îmi împietrește și nu pot decît să mă rog la Dumnezeu să nu se fi întîmplat una ca asta.

Te rog, Doamne, nu. Nu. Nu. Nu.

— Doamne, nu cumva...

Dan inspiră adînc, dar nu poate rosti cuvîntul.

— Nu! exclamă Michael, dînd-o cu blîndețe la o parte din drum pe Linda, care a devenit isterică. Doctorul încă îl mai consultă.

În cele din urmă, toate sentimentele îmi explodează într-un urlet animalic, reverberînd printre șoaptele îngrijorate care răsună în spațiul acesta complet alb:

— *Lăsați-mă să-mi văd copilul! Unde e fiul meu? Lăsați-mă să-mi văd copilul. Acum!*

1. Fiul meu. Îl căutam pe fiul nostru. (fr.) (n.t.)

Doctorul vorbește englezește. Slavă Domnului.

— Are piciorul rupt și o încheietură fracturată, dar mă preocupă mai degrabă să nu fi suferit vreo leziune la cap. După o pauză, reia. E sugar, iar oasele îi sînt încă moi. Chirurgical ortoped e în drum spre...

— Cum adică leziuni la cap? întreabă Dan, aici teama pe care mi-au inspirat-o cuvintele medicului m-au amuțit.

E tot ce pot face ca să continui să respir.

— I-am făcut o radiografie, oftează doctorul, și-am stabilit ce s-a întîmplat cu oasele lui, dar lucrurile nu sînt la fel de simple în ce privește creierul. Trauma craniană care îl ține inconștient a fost cauzată de o contuzie.

Mă uit la el fără să clilesc.

— Trebuie să facem o tomografie ca să vedem dacă există vreo urmă de hemoragie cerebrală.

— Cînd? întreabă Dan pe un ton blînd. Cînd vreți să faceți asta?

— Chiar acum ne pregătim pentru tomografie, răspunde medicul.

— Dar ce înseamnă asta? șoptesc eu. *Ce anume* vreți să spuneți prin hemoragie cerebrală? Ar putea să se vindece? *Ce înseamnă asta?*

Tonul mi se ridică tot mai mult, aproape de isterie, iar sentimentul de calm, de a fi în afara realității, mă părăsește într-o clipită, înlocuit de o gheară de gheață care îmi strînge inima.

— Vreți să spuneți leziuni cerebrale?

Doctorul își întoarce privirea.

— Cred că e prea devreme ca să ne dăm cu părerea. Există mai multe efecte, dar tomografia ne va da informații mai precise. Scenariul cel

mai optimist ar fi ca sîngele să fie resorbit în corp pe cale naturală.

— Și așa se va face bine?

Dan e alb ca o coală de hîrtie. Medicul încuviințează din cap.

— Da, se va face bine.

— Și cel mai pesimist scenariu?

Nu vreau să știu, dar trebuie să întreb.

— Dacă hemoragia duce la o inflamare a creierului sau la o presiune crescută, vom începe imediat tratamentul ca să ușurăm această presiune. Doctorul îmi pune mîna cu blîndețe pe braț și spune: Vom ști mai multe după tomografie. Nu vă pierdeți încrederea.

Mă uit în jos, la trupușorul lui Tom, la ochii închiși, la numeroasele fire care-l leagă de diverse aparate și încep să plîng. Nu-mi mai pot reține suspinele grele, care mă sufocă, iar Dan mă ia în brațe. Tot nu mă pot opri din plîns. Mă sprijin de el și plîng fără încetare.

Îmi tot zic că nu se poate să mi se întîmple tocmai mie așa ceva. Cum de e posibil? Mi-am pierdut mama cînd eram mică. Oare o asemenea tragedie nu e destul pentru o viață de om? Ce-am făcut atît de îngrozitor încît să mi se întîmple iarăși? De ce mie? De ce nouă? De ce acestui copilăș neajutorat?

Nu ne întoarcem acasă în seara aceea. Nici în următoarea. Nici în săptămîna care urmează. Medicii și asistentele sînt amabili și dornici să ne ajute într-un fel care mi-e teamă că e rezervat părinților copiilor cu adevărat bolnavi și care nu au prea multe șanse să supraviețuiască.

Lui Tom i se fac tomografii cu regularitate și, pînă acum, veștile sînt bune. A existat o ușoară hemoragie, dar nici urmă de inflamare. Se pare că sîngele a fost resorbit în corp. O, Doamne. În corp. Nu în corp, ci în Tom, copilășul meu.

De ce ni se întîmplă toate astea?

Dan și cu mine dormim în culcușuri improvizate, lîngă Tom, și firește că spun asta cu o doză masivă de ironie, căci abia de închidem ochii. Stăm cu rîndul de veghe, îi cîntăm, îl ținem de mînuță, iar eu părăsesc camera de spital numai ca să merg la toaletă sau să mai iau niște cafea în mijlocul nopții.

Știu că lumea vine la spital și că Linda și Michael petrec mult timp afară, în camera de așteptare. Știu că au trecut pe aici Trish, Gregory și Lisa, dar nu pot da ochii cu ei. Cu nimeni, de altfel. Nu am despre ce să discut, nu am nimic de spus, toată energia îmi e concentrată în ajutorul pe care-l dau fiului meu și în rugile către Dumnezeu ca el să se vindece.

Piciorul i-a fost imobilizat și e înconjurat de un cadru uriaș, conectat la diverse mașini și perfuzii. Uneori îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu e conștient, că nu simte, sper, durerea pe care i-ar provoca-o toate aceste bucăți de metal introduse în oase și toate acele înfipțe în piele.

Linda a încercat să vorbească o dată cu mine. Plecasem din salonul lui Tom, disperată să iau o gură de aer curat, iar ea a venit la mine și a început să vorbească, să spună ceva, dar nu eram în stare să fac față unui dialog, nici nu mă puteam uita la ea, așa că m-am întors pur și simplu și m-am îndepărtat, lăsînd-o baltă, chiar în mijlocul unei propoziții.

Puțin îmi pasă.

Nu are legătură cu ea. Nici cu ce e posibil să fi făcut sau să nu fi făcut, cu ce a făcut sau nu a făcut, de fapt. Nu sînt interesată să ascult cît de îngrozitor se simte pentru că mi-a scăpat copilul din brațe, nici motivele pentru care Tom era la ea în brațe, cînd eu știu că, la ora aceea, ar fi trebuit să doarmă, nici să o aud cerîndu-mi iertare.

Nu mă interesează decît soarta lui Tom. În clipa asta, Linda nu există pentru mine. Nu sînt foarte sigură că va mai exista vreodată.

Am petrecut șaptesprezece zile în spital. Fiecare zi ne-a adus ceva mai multe informații. Oasele i se vindecă bine, tomografia nu a mai înregistrat nimic periculos, dar e nevoie ca micuțul să redevină conștient ca să putem ști mai multe despre starea lui.

În a douăsprezecea zi, în timp ce dorm în patul improvizat, aud un plîns de copil în vis. Sînt în fostul meu birou de la Calden, la o ședință, și auzim cu toții cum plînge copilul. Fir-ar să fie, îmi spun în vis. Nu am voie să aduc bebelușul la serviciu, iar acum o să afle toată lumea. În vis, copilul e în biroul meu, iar eu mă scuz, alerg disperată într-acolo ca să-l liniștesc pe micuț, care, între paranteze fie spus, nu este Tom (nu sînt sigură ce înseamnă asta), dar nu pot să dau de el. Nu aud decît urlatele care nu mai încetează.

Mă trezesc din somn, lăsînd visul în urmă, doar că plînsul se aude în continuare și-mi dau brusc seama că e Tom. Sar din pat și Tom urlă de mama focului, cu gura larg deschisă și ochii strînși. Încerc să-l liniștesc, să-i îmbrățișez trupușorul

printre fire și cadre metalice, izbucnind în plîns și rîs de ușurare.

S-a trezit. Trăiește.

Dan intră în grabă, cu o cană de cafea aburindă în mînă, pe care o lasă imediat pe masă și vine lîngă mine, clătînd din cap neîncrezător, apoi izbucnește în plîns.

— Nu credeam că o să se mai trezească vreodată, spune el, suspinînd în cerșafurile de pe pat și strîngînd mînuța lui Tom. Nu credeam că o să se mai întîmple vreodată.

Asistenta intră, urmată de doctor, iar noi sîntem dați la o parte din drum, cît îl examinează pe copil.

— Ce spun? îl tot întreb pe Dan, dar nici el nu știe, pentru că franceza lui de nota 10 nu include vocabular legat de spitale și terminologie medicală.

— Șșș, șșș, mă liniștește el, străduindu-se să înțeleagă, să prindă vreun cuvînt sau vreo propoziție care ne-ar putea lămuri, dar vorbesc cu toții atît de repede și folosesc cuvinte atît de străine nouă, încît îi e imposibil să priceapă.

— Ei bine, un lucru știm sigur, spune în sfîrșit doctorul, apropiindu-se de colțul de salon în care stăm. Anume că plămînii nu-i sînt afectați, precizează el și zîmbește, iar eu, pentru prima dată de la accident, mă simt ușurată.

Ușurarea vine din faptul că, brusc, zăresc o luminiță la capătul tunelului, că doctorul acesta, care pînă acum a fost atît de serios și de precaut, găsește nimerit să facă o glumă, ceea ce înseamnă că e încrezător, sau măcar optimist, în legătură cu rezultatele.

— Dar asta e bine, nu? întreb. Asta înseamnă că se va face bine?

— E o veste excelentă, răspunde el, dar trebuie să mai facem niște analize.

În ziua în care plecăm, ziua în care lui Tom i s-a dat aprobarea deplină, Linda stă în camera de așteptare, de una singură. Dan e încă înăuntru, semnând documentele de externare și rezolvînd cu asigurarea. Eu îl duc pe Tom în brațe și sînt pe cale să cobor la parter, de unde vom lua mașina închiriată și ne vom duce direct la aeroport, ca să ne întoarcem acasă.

Nu o observ imediat pe soacră-mea. Vine ea către noi și întinde mîna spre Tom, dar eu îmi așez trupul ca un scut între ea și copil. N-o să-i mai permit vreodată să-l atingă, căci acum știu ce s-a petrecut.

Tom era întins în pat, bolborosind ceva, iar Linda a hotărît să îl ducă la parter, pentru că era clar că încă nu îi era somn. Doar ca să se știe, Tom face asta deseori, dar la șapte trebuie să meargă la culcare, așa că îl las să bolborească de unul singur pînă adoarme.

Linda a ales să nu-mi ia în seamă instrucțiunile (pentru că i-am spus foarte clar, înainte să plecăm, că Tom o să vorbească, dar că nu trebuia să-i dea atenție) și l-a ridicat din pătuț. În vreme ce cobora scările, s-a împiedicat și (tot nu-i vine să creadă că a făcut asta și n-o să și-o ierte niciodată) a întins mîinile instinctiv, ca să caute sprijin.

Ea a reușit să se prindă, dar l-a scăpat pe Tom.

Dacă m-ați fi întrebat, înainte să se întîmple asta, ce-aș face, cum m-aș simți în cazul în care Linda mi-ar răni copilul în vreun fel, v-aș fi spus că aș urla la ea, că mi-aș dezlănțui toată furia,

durerea și mînia. Mi-am imaginat că mi-aș urla întreaga ură, descărcîndu-mi veninul și bucurîndu-mă de expresia șocată de pe chipul ei și de incapacitatea ei de a răspunde.

Dar, acum, nu simt nimic din toate astea. Sînt doar obosită. Și ușurată. Dar mai ales obosită.

— Te rog, lasă-mă să-l văd, spune Linda blînd, cu lacrimile curgîndu-i deja pe obraji. Doar atît, să-l văd.

Pentru prima dată, chiar mă opresc locului și-o privesc drept în ochi.

— Nu, spun eu, cu foarte multă blîndețe, dar tonul meu nu a fost nicicînd mai ferm și în viața mea nu am fost mai serioasă în privința cuvintelor pe care le rostesc decît acum. Nu ai voie să îl privești, nu ai voie să-l ții în brațe și trebuie să știi din clipa asta că nu te voi ierta niciodată. Înțelegeți? **NU TE VOI IERTA NICIODATĂ.**

Și, cu Tom în brațe, mă întorc pe călcîie și plec.

Mi-ar plăcea să afirm că viața s-a întors la normal odată cu întoarcerea la Londra, dar nu mai știu ce înseamnă normalitatea. Nu cred că o să mă mai simt niciodată normal.

Tom a stat șase săptămîni într-un cadru pînă i s-au vindecat oasele și acum e absolut sănătos. Am fost asigurați că va juca fotbal și rugby cu ceilalți copii, iar leziunile cerebrale sau de orice altă natură sînt complet excluse. După cum spunea medicul nostru de familie de la Londra, Tom e iarăși sănătos tun. La naiba, poate chiar o să-i priască bucățelele de metal din picior.

Cu toate astea, nu se poate susține același lucru și despre mine și Dan. De cîte ori mă uit

la el, mi-l amintesc așa cum era în seara aceea, înainte să ieșim, când a spus: „Pentru numele Domnului, ce-ți închipui că se poate întâmpla? Tom și ceilalți nu vor păți nimic“.

Oare presimțisem ceva? Aș fi putut să împiedic lucrurile să se petreacă? Poate că nu, dar, oricât de irațional ar părea, mă uit la soțul meu și aud acea conversație. Îl privesc pe el și o văd pe Linda.

Nu mai e cazul să spun că o consider pe ea vinovată pentru tot. Dar are și el vina lui.

21

E vremea Crăciunului, iar Tom e bine, sănătos. Chiar mai mult de-atât: e delicios, superb și o scumpete. Nu petrecem ziua de Crăciun cu socrii mei. În mod ciudat, dar plăcut, o petrecem cu tata.

Tata și Mary au sunat și au lăsat un mesaj, zicînd că ar fi minunat dacă am petrece Crăciunul împreună și, în loc să răspund că avem alte planuri, le-am telefonat și am acceptat. Am spus că ne-ar plăcea foarte mult să venim la ei, în Potters Bar, să stăm cu ei în ziua de Crăciun.

Dan a fost furios. Însă așa n-a mai trebuit să mergem la Michael și Linda și tata a avut șansa de a petrece puțin timp cu Tom. Și, cu toate că nu mi-a fost cel mai bun tată din lume, s-a purtat minunat cu nepotul lui și s-au înțeles de minune din prima clipă.

Dan a stat îmbufnat mai toată ziua, dar mie mi s-a părut, în mod ciudat, extrem de relaxant și m-am simțit infinit mai în largul meu cu ei decît cu familia Cooper.

Cum spuneam, Tom e bine, dar, pe de altă parte, eu și Dan nu sîntem. Ce ironie că vacanța după care tînjeam s-a transformat atît de repede

dintr-un paradis în sudul Franței într-un iad și continuă să ne afecteze viețile în fiecare clipă.

Dan repetă întruna că nu e vina lui și, la nivel rațional, știu că e adevărat. El afirmă că e de domeniul trecutului, că singurul lucru care contează e că Tom e sănătos și că, de îndată ce voi renunța la furie, ne putem vedea iarăși de viețile noastre.

Problema e că nu pot să uit, nu știu cum să procedez, iar în momentul ăsta, nici nu mă văd vreodată în stare să uit.

Îmi amintesc cât de surprinsă am fost când Tom era în spital, surprinsă de propriul meu calm, de lipsa mea de sentimente, de incapacitatea mea de a arunca vina pe cineva. Nu aveam energia să fac asta, nu în acea clipă. Dar acum, că Tom s-a restabilit, acum, că ne-am întors acasă și toată lumea se așteaptă să revenim la viețile noastre de zi cu zi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, sînt cuprinsă de o furie pe care n-am mai simțit-o niciodată.

Cum de a îndrăznit Linda să-l ia pe Tom în brațe? Numai gîndul la ea mă face să înnebunesc de furie, în ultima vreme. Cum a îndrăznit să-mi ignore în mod deliberat dorințele? Dacă proasta l-ar fi lăsat în pace, Tom n-ar fi pățit nimic.

Știu că acum e în afară de orice pericol și că asta e tot ce contează, dar nu mă pot gîndi decît că Linda mi-a scăpat copilașul iubit pe scări, întinzînd mîinile ca să se protejeze, punîndu-se pe ea pe primul loc.

Știu că nu și-o va ierta niciodată. În scrisori, mă imploră să o iert, spune că imposibilitatea de a se ierta pe sine e o pedeapsă deja destul de

greă și că nu ar trebui s-o mai pedepsesc și eu interzicîndu-i să-l vadă pe Tom.

La început, citeam toate scrisorile. Acum, nici nu le mai deschid, le arunc direct la coșul de gunoi. Le citeam cu impasibilitate, pufnind în batjocură cînd cerea să-l vadă pe Tom. De parcă mi-ar trece măcar prin cap să o mai las vreodată în preajma fiului meu.

A încercat să-l convingă și pe Dan în zilele în care a fost pe la ei sau cînd a vorbit cu ea la telefon. Atunci, vine acasă și, la puțin timp după, sugerează să-i invităm pe la noi, îmi spune cât de mult îi lipsește Tom maică-sii și că toate astea o omoară.

O să fim amîndoi acolo, zice el. N-o să se întîmple nimic. Vrei să încetezi cu melodrama și să nu mai fii caraghioasă? Nu o mai pedepsi pe ea pentru ceva ce n-a fost decît un accident teribil, dar care, slavă Domnului, a rămas fără urmări tragice.

Și, în final, adaugă: Vrei să încetezi să te mai porți ca o ticăloasă nenorocită?

— Cum îndrăznești? urlu eu la el.

Asta fac, literalmente urlu la el din rărunchi, uimită că am capacitatea de a-mi exprima mînia, uimită că sînt în stare să vorbesc cu cineva așa cum îi vorbesc acum soțului meu.

— Cum îndrăznești să îmi vorbești așa? Cum de îndrăznești să propui să vină aici, după tot ce s-a întîmplat? Cum îți permiți să mă faci ticăloasă? Ieși! Ieși afară!

E tot ce pot face ca să nu încep să strig „Te urăsc“. De fiecare dată cînd aceste cuvinte amenință să-mi scape de pe buze, ceva mă reține. Nu

cred că ar mai exista cale de întoarcere dacă le-aș rosti, deși le gîndesc în fiecare zi.

Nu știu ce s-a întîmplat cu noi. Nu înțeleg această furie, ura asta, sentimentul permanent de nedreptate. Dar știu că eu și Tom sîntem fericiți cînd sîntem singuri. *Mult mai fericiți.*

Dan a început să plece de acasă înainte să mă scol eu. Sînt mereu trează la ora aia, dar stau întinsă în pat și mă prefac că dorm. Mușchii îmi sînt tensionați, respir iute și întretăiat și număr minutele pînă se închide ușa de la intrare și mă pot relaxa în sfîrșit.

Îl trezesc pe Tom și luăm micul dejun împreună, bună parte din mîncare ajungînd pe podea sau întinsă pe fețișoara lui.

Acum spune „mama” și „E-ii”, care e numele lui Harry, pisica de pluș. Amy pare a vorbi ceva mai mult, iar la cele șaisprezece luni pe care le-a împlinit Tom, mă îngrijorează lipsa unui vocabular mai bogat. Sînt, însă, conștientă de faptul că fiecare copil se dezvoltă în ritmul său propriu, iar Oscar nu știe mai multe cuvinte decît Tom.

Mergem la Gymboree pentru jocuri educative și lecții de muzică și ne întîlnim cu Trish și Lisa, pentru ca micuții să se joace împreună. Dacă nu toarnă cu găleata, după-masa mergem de regulă pe terenul de joacă. Iubesc fiecare secundă, fiecare minut al fiecărei zile, chicotelile noastre cînd îi fac baie sau cînd îl cuibăresc la mine în brațe, în timp ce se zvîrcolește, ca să-i citesc o poveste, iar apoi să-l duc la culcare.

Ziua mea începe să se strice numai în clipa în care ușa se deschide și Dan intră în casă, aducînd cu el toată tensiunea și stresul.

Abia de ne mai spunem o vorbă. Cînd vorbim, subiectul e Tom. Sînt conversații într-o doară despre ce-a mai făcut fiul nostru azi și cam atît. Ne-am transformat într-unul din acele cupluri de care mi-era groază odată: doi oameni care stau la masă într-un restaurant și nu-și vorbesc toată seara. Asta pentru că ieșim în continuare în oraș. Nu am nici energia, nici dorința să gătesc și trebuie să arătăm lumii că sîntem o familie unită.

Cel puțin o dată pe săptămînă, ne alăturăm lui Trish și Gregory la cină, de obicei undeva în zonă, la Lemonia sau Manna. Mi-ar plăcea să cred că nu se observă faptul că am avea probleme, că atunci cînd sîntem în compania altor oameni, reușim destul de bine să ne prefacem că totul e în regulă și că sîntem și noi ca oricare alt cuplu tînăr.

Lisa și Andy s-au despărțit curînd după vacanța din Franța. O mai văd în cursul zilei, dar serile joacă rolul de fată singură și disponibilă și rareori poate să vină cu noi la masă.

Nu am vorbit cu nimeni despre ce se petrece cu noi. Glumesc despre certurile mele cu Dan, dar n-am mărturisit nimănui cît de nefericiți sîntem, mi-e prea teamă să rostesc ce știu deja și să declanșez avalanșa.

Trăiesc într-un fel de stare de inerție. Sînt conștientă că trebuie să se schimbe ceva, că nu pot continua să trăiesc, sau să nu trăiesc, în felul acesta, dar nu știu ce măsuri să iau în continuare și cum să schimb lucrurile.

Parte din mine așteaptă ca totul să treacă și se gîndește că, într-o bună dimineață, mă voi trezi și toată furia se va fi risipit, că îl voi privi

pe Dan și voi simți din nou că îl iubesc. Apoi, mă uit la el și sentimentele pe care le-am avut odată sînt acum o amintire ștearsă. Îmi amintesc vag cum mă simțeam odată, dar asta a fost demult. Acum nu mai simt nimic. Absolut nimic.

Singurele sentimente sînt furia și iritarea. Și nevoia de a-l îndepărta tot mai mult de mine.

La Lemonia e plin ochi, iar Dan și cu mine ne strecurăm printre mese pînă îi zărim pe Trish și Gregory într-un colț. Îmi lipesc un zîmbet pe față, ca și Dan, de altfel, și le facem cu mîna în timp ce ne îndreptăm spre ei.

— Cum e noua babysitter?

— E minunată! exclamă Trish, întinzîndu-se să mă pupe. Oscar e în al nouălea cer. Nici nu s-a uitat la mine cînd am încercat să-i spun la revedere. Era prea ocupat să se joace cu Emily.

— Slavă Domnului că ați găsit pe cineva. Eu nu știu ce m-aș face fără Rachel.

Mă așez lîngă Trish, iar Dan ia loc lîngă Gregory, și cei doi încep o conversație.

Rachel este îngerul meu păzitor și, în prezent, a doua mea ființă favorită, după Tom. E o australiancă puternică, încrezătoare în forțele proprii și amuzantă, care e în Anglia de opt luni, locuiește, din cîte îmi dau seama, într-o casă în Acton cu încă o sută douăzeci și patru de conaționali și, de patru luni, e dădaca noastră cu jumătate de normă.

Nu credeam că voi avea încredere să-l las pe Tom cu cineva, mai ales după ce s-a întîmplat, dar Calden mi-a încredințat un proiect important și, dintr-odată, m-am trezit că mergeam din nou la ședințe și trebuia să mă izolez de Tom ca să

mă pot concentra asupra conferințelor telefonice și ca să citesc planuri de marketing.

Trebuia să găsesc o dădacă pentru două zile pe săptămîină, am zis eu, plus trei seri. În restul timpului, Rachel lucrează pentru o prietenă de-a lui Fran. Așa am găsit-o. De îndată ce am vorbit cu prietena lui Fran și am auzit ce minunată e Rachel, m-am liniștit.

Cînd a venit la interviu, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l ia în brațe pe Tom și să-l gîdile cu genele, pînă a început să rîdă. Era clar că iubește copiii și că se simte în largul ei în preajma lor, așa că am angajat-o.

Recunosc că primele trei săptămîni au fost dificile. Nu îmi puteam scoate din minte imaginea Lindei scăpîndu-l din brațe pe Tom, așa că m-am asigurat că Tom și Rachel nu ieșeau din casă și am stat tot timpul cu ochii pe ei. Erau perfect în regulă.

Apoi, Trish a sugerat ca ea, Oscar, Tom și Rachel să meargă pe terenul de joacă împreună, asigurîndu-mă că va fi cu ochii în patru. Mi-a spus că Rachel se purta fantastic și că pînă și Oscar o iubea. După acest episod, i-am dat voie lui Rachel să meargă oriunde dorea.

— Rachel e extraordinară, spune Trish, dar, de fapt, l-ai putea lăsa pe Tom cu aproape oricine și el tot ar fi fericit. Oscar e mult mai sensibil. O iubește pe Rachel, dar ea nu mai are nici o noapte liberă, să vină la noi. Emily e prima persoană de care pare mulțumit. Doamne! Își dă ochii peste cap, apoi continuă pe un ton drăgăstos: Oscar e uneori așa de năzdrăvan. De ce m-am pricopsit eu cu un copilaș așa delicat?

Delicat și sensibil. Ce eufemisme perfecte pentru expresia „de coșmar”. Mă simt îngrozitor de vinovată pînă și să mă gîndesc la asta, dar Oscar se transformă într-un omuleț oribil. Țin enorm la Trish. Mi-a devenit una din cele mai bune prietene, dar m-aș lipsi bucuroasă de Oscar.

Oscar nu e supus nici unor reguli în casa asta, așa că își închipuie că aceeași lipsă de reguli se aplică și în casa noastră. Însfacă un creion colorat și mîzgălește pe tot peretele, în timp ce maică-sa încearcă oarecum să-l oprească, spunîndu-mi plină de admirație că fiul ei are mult simț artistic. Ne cațără pe canapea încălțat, cu ghetete pline de noroi, iar Trish îi șoptește dulce să se dea jos și ridică doar din umeri atunci cînd nu o bagă în seamă, continuînd să vorbească, în vreme ce eu sufăr un ușor atac de apoplexie. Dumnezeuule, canapelele astea au costat *o avere*.

Dacă nu are voie să mănînce un lucru, arată spre el și urlă, așa că Trish sfîrșește invariabil prin a-i da exact ce-și dorește ca să-l facă să tacă.

— Știu că n-ar trebui, spune ea, dar pur și simplu nu suport urletele.

Biata Trish a trecut printr-un coșmar cu dădăcele. Lui Oscar nu i-a plăcut deloc faptul că maică-sa voia să-l lase cu altcineva. Slavă Cerului că a găsit într-un final pe cineva de care îi place și lui.

— Sper că o plățiți bine, zic eu.

— Dacă Oscar o place, o să-i dau cît vrea, rîde Trish. Aș face orice ca să fie mulțumit micul drăcușor.

Mă apucă și pe mine rîsul. Of, numai de-ar ști ea.

Petrecem o seară încîntătoare. Faptul că e normală îi conferă această calitate. E zgomot și

abia se observă că Dan și cu mine nu vorbim, de fapt, unul cu celălalt.

Din timp în timp, îi privesc pe Trish și Gregory, cel în care el îi strînge drăgăstos brațul sau se apleacă și-i dă un sărut, modul în care Trish îl implică și pe el în conversația ei: „Nu-i așa, Gregory? Și noi facem așa, nu, Gregory? Ce părere ai, Gregory?”. Mă întreb dacă ei doi observă lipsa de afecțiune dintre mine și soțul meu.

Cred că fiecare cuplu e diferit. Ar observa diferența numai dacă ne-ar fi cunoscut de la început, de dinainte să-l avem pe Tom. Am fost și noi afectuoși. Odată, am vorbit și noi frumos unul cu celălalt și ne-am sărutat fără motiv, ne-am odihnit capul pe umărul celuilalt și ne-am mîngîiat dulce pe obraz.

Mi se pare că așa ceva s-a petrecut acum o veșnicie, între un alt Dan și o altă Ellie. Mă întreb ce s-ar întîmpla dacă aș face la fel acum? Dacă m-aș întinde și l-aș săruta pe Dan pe obraz? Îi privesc chipul, reflectînd la reacția lui, iar el simte că mă uit la el și se oprește din discuția cu Gregory ca să-mi întoarcă privirea.

Preț de-o secundă, ochii noștri se întîlnesc și-mi amintesc privirea plină de dragoste pe care mi-o arunca odinioară. Îmi amintesc că se întorcea spre mine și-i vedeam ochii sclipind și mă simțeam în siguranță, înconjurată de căldură și iubită.

În seara asta, ca și în altele, nu simt decît răceală și o oarecare iritare.

— Ce e? întrebă Dan.

— Nimic, răspund nepăsătoare, iar el se întoarce la conversația cu Gregory de parcă nici n-aș exista.

Plătim și ne ridicăm, trăgîndu-ne hainele de pe spătarele scaunelor și îmbrăcîndu-le. Gregory se întinde și-și așază mîna pe umărul lui Trish.

— Ah, bun, zice, privindu-și scurt ceasul. Ne retragem devreme.

Îi face cu ochiul nevestei, care zîmbește și-și dă ochii peste cap.

— O, Doamne, geme ea. Chiar trebuie? Și seara trecută *ne-am retras devreme*.

— În ce mă privește, astfel de seri nu sînt nici odată de ajuns, spune Gregory. Am dreptate, Dan?

— Sincer, n-am de unde ști, dă el din umeri. Noi n-am mai dormit împreună de șase luni.

Se lasă o tăcere mormîntală. Gregory se uită mai întâi la Dan, apoi la mine, așteptînd ca unul din noi să spună că e o glumă.

— Dan, taci din gură, îi spun eu încet, îngrozită de faptul că tocmai dezvăluise acest amănunt celor mai buni prieteni ai noștri și că, în sfîrșit, cineva îi dăduse glas.

— Ce? Nu vrei să știe cea mai bună prietenă a ta că refuzi să faci sex cu mine? De ce, Doamne iartă-mă? Pentru că ar putea să creadă că ești anormală?

Mă înroșesc puternic. Conversația asta e incredibilă. Ce spune Dan e incredibil.

— Dan, încetează, îl avertizez eu. Nu vreau să discut despre asta acum.

Dan se uită la mine și clatină din cap, cu o expresie de dezgust pe chip.

— Ne vedem acasă, zice și părăsește restaurantul.

Bietul Gregory nici nu știe ce să spună.

— Ăăă, Ellie, mă simt îngrozitor că am deschis discuția. N-am vrut să încep o...

— Bărbatu-meu e un bădăran, zice Trish, înghiontindu-l. Du-te afară și vorbește cu Dan.

Trish mă reține chiar lângă ușă și, după ce pleacă Gregory, se întoarce către mine.

— Știu că te întreb dacă totul e în regulă, iar tu zici mereu că da. Dacă preferi să nu vorbești despre asta, firește că te înțeleg, dar vreau să știi că poți discuta orice cu mine și că nu te voi judeca. Îmi voi da toată silința să înțeleg.

Încuviințez din cap. Cred că o să încep să plîng. Aș vrea să spun ceva, dar mă sufocă un suspin. Tot ce pot face e să încerc să îmi înghit lacrimile care sînt pe cale să-mi apară în ochi.

Pînă ajung eu acasă, Rachel și-a primit deja banii și a plecat, iar Dan stă pe canapea, uitîndu-se în gol. Intru și-mi dau haina jos, apoi mă așez pe canapeaua din fața lui. Nu mai pot continua așa. Nici unul din noi nu mai poate. Ceva trebuie neapărat să se schimbe și, chiar înainte să apuc să-mi găsesc cuvinte, ele îmi ies din gură, sinistru de calme, aproape o șoaptă în liniștea din jur.

— Nu mai pot continua așa.

Dan nu spune nimic. Nici măcar nu se uită la mine. Continuă să se uite fix la mîini, pe care și le ține încheștate între picioare, în timp ce coatele și le sprijină pe genunchi.

— Dan, trebuie să vorbim. Inspir adînc și continui: În ultimul timp, se pare că nu reușim decît să ne simțim nefericiți împreună. Cred că nu mai putem continua așa. Trebuie să se schimbe ceva.

Tot nici o reacție.

— Dan, vrei să te uiți la mine?

Își ridică încet ochii, pînă ce îi întîlnesc pe ai mei, și sînt șocată de durerea imensă pe care o

citesc în ei. Își întoarce privirea și începe să vorbească.

— Ce intenționezi să faci?

— Nu știu. Și nu mă gândisem că aș ști, dar aproape inconștient, spun: Cred că ar trebui să ne despărțim o vreme.

Respir adânc. Sînt șocată. Dan se uită la mine și văd că și el are aceeași reacție.

Totul mi se pare ireal. Un clișeu. Tîmpenie. Aș vrea să fi venit cu ceva mai original, ceva mai nimerit decît frazele astea care par scoase dintr-un film de televiziune prost. Dar alt mod de a mă exprima nu există.

— Dan? Tu nu spui nimic?

— Ce vrei să spun?

Vocea îi sună tern, fără urmă de emoție.

— Spune-mi ce simți. Spune-mi ce vrei. Ce părere ai tu.

— Cred că te-ai hotărît deja, zice ridicînd din umeri.

Îl presez în continuare. O fi sfîrșitul căsătoriei noastre, dar nu pot lăsa ca lucrurile să se termine chiar atît de simplu. Nu voi permite ca toată căsnicia noastră să se stingă în tăcere, în lipsa asta de comunicare. Brusc, vreau să știu. Întrebările pe care nu i le-am pus în ultimele șase luni vreau să-și găsească răspunsul acum.

— Dar tu ești de acord? Asta îți dorești și tu?

— Ce importanță ar avea ce îmi doresc eu?

— Nici tu nu ești fericit.

— Nu. Dar nici n-aș renunța chiar acum.

— Uite ce e, oftez eu. Nu e vorba de ceva permanent. Poate că avem doar nevoie de puțin răgaz ca să ne gîndim. Nu cred că ar trebui să discutăm despre... divorț... sau ceva de genul ăsta.

O, Doamne. *Divorț*. Numai faptul că am pomenit cuvîntul ăsta îmi dă fiori pe șira spinării.

— Să sperăm că nu e decît o fază.

El nu e nici de acord, nici împotrivă. Nu scoate nici o vorbă. În cele din urmă, își ridică privirea și spune blînd:

— Și Tom?

O, Dumnezeuule. Și Tom?

— Ce vrei să zici?

— Ce-o să se întîmple cu el? Presupun că o să vrei să rămii în apartament, cu el.

Nu mă gândisem la asta, dar acum, că a adus subiectul în discuție, răspunsul e da, sigur că vreau să stau cu Tom aici. Poate că am eu doar o slujbă cu jumătate de normă și nu aduc prea mulți bani în casă, dar locul ăsta nu ar fi putut fi cumpărat fără suma obținută din vînzarea fostului meu apartament, ca să nu mai vorbim că e căminul lui Tom. Cu cît viața lui e mai puțin bulversată, cu atît mai bine.

— Păi, da, zic. Adică, sigur că o să-l vezi cînd dorești. Poți veni aici cînd vrei. Sau poate în weekend. Sau... nu știu. Mă rog. Nici eu n-am mai trecut prin așa ceva. Ne descurcăm noi cumva.

Cred că șocul a început, într-un final, să se sedimenteze, cu toate că încă nu-mi vine a crede că discuția asta a devenit realitate atît de repede. Am petrecut luni în șir urlînd unul la celălalt, dormind cu spatele întors, abia adresîndu-ne cîte un cuvînt, iar acum, cînd chiar reușim să purtăm o conversație calmă, căsnicia noastră e pe cale să se destrame.

Așa, pur și simplu. În cîteva minute, totul s-a isprăvit. Mi se pune iarăși un nod în gît și iarăși îl înghit. Nu știu la ce mă așteptasem. Poate să

ne certăm mai mult, să discutăm mai mult. Poate doar să vorbim despre ce se întâmplă cu noi, după care să mergem la culcare, trezindu-ne la aceeași realitate, a doua zi.

În loc de asta, dintr-odată, totul e complet schimbat. Căsnicia mea a luat sfârșit. Oi fi spus că nu facem decît să locuim separat o vreme, dar pe cine păcălesc eu? Mariajul meu e un eșec și am rămas singură.

— Crezi că ar trebui să mai vorbim despre asta mîine-dimineață? îl întreb eu, trăgînd de timp, incapabilă să pricep cum de lucrurile au căpătat aspectul ăsta definitiv atît de repede.

— Nu.

Dan oftează și se ridică. Își trece degetele prin păr și, preț de-o clipă, vreau să alerg și să mă agăț de el. Nu, vreau să plîng, să îndrept lucrurile, să lupt. Dar firește că nu fac asta. Îmi mușc buza și mă uit în podea.

— Mă duc să-mi strîng cîteva lucruri, zice Dan. O să stau la ai mei pînă se mai limpezesc puțin apele.

Iese și îl aud intrînd în dormitor, deschizînd ușile dulapurilor și sertarele și îndesînd haine într-o geantă sport.

O vreme, nu sînt în stare să mă mișc. Stau pe canapea, nevenindu-mi să cred că totul e adevărat, că noi chiar am avut conversația asta, că soțul meu mă părăsește. Că totul a luat sfârșit.

Mă ridic și stau în pragul dormitorului, privindu-l, dorindu-mi să spun mai multe, să vorbim mai mult, vrînd ca unul din noi să lupte pentru căsnicia noastră, ca totul să se întoarcă la normal, chiar dacă normalitatea nu ar însemna altceva decît lungile tăceri din ultimele luni, cînd nu

ne-am spus un cuvînt și nu ne-am atins. Orice, numai asta nu.

Dan nu se uită la mine, mulțumindu-se să termine de împachetat. Cînd intră în baie, mă întorc și mă duc în camera de zi, auzindu-mi inima bătînd să-mi spargă pieptul.

După un timp, aud pași în hol, apoi cum se deschide ușa de la dormitorul lui Tom și, în final, îl aud pe Dan începînd să plîngă.

Și atunci încep și eu să plîng.

După plecarea lui Dan, rămân mult timp nemișcată. Stau așezată, plângînd cînd și cînd, incapabilă să cred că s-a putut întîmpla așa ceva cu adevărat, că el chiar nu mai e aici. Parte din mine a crezut că vom continua în același fel, că o viață nefericită, dar împreună, era de preferat schimbării.

Ai obținut ce ți-ai dorit repetă o voce din capul meu, dar acum că s-a întîmplat, acum că apartamentul reverberează de ecoul tăcerii, acum, cînd Dan a plecat, nu mai sînt atît de sigură că asta vreau.

Nu, sigur că e mai bine așa. Și, după cum i-am spus și lui, soluția asta nu e în mod necesar definitivă. Să sperăm că separarea e doar temporară, absența celuiilalt dîndu-ne ocazia să ne găsim drumul înapoi.

Privirea îmi cade pe fotografia de nuntă, care-și rîde de mine din locul său privilegiat, de pe șemineu. Doamne, uită-te ce fericiți eram. Cum crezusem eu că m-am căsătorit cu bărbatul perfect, dintr-o familie perfectă. Și cît de ironic e faptul că mă așteptasem ca Linda, cea fără de care nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat,

să îmi fie mamă, mama la care visasem de-o viață.

Plină de tristețe, iau poza și o pun încetișor într-un sertar. Nu am nevoie să mi se aducă aminte ce-a fost odată și nu va mai fi nicicînd, probabil, pentru că sincer nu cred că Dan și cu mine vom regăsi fericirea de odinioară. Rana e prea adîncă, iar distanța dintre noi, prea mare.

Spre dimineață, mă duc în camera lui Tom și-l privesc cum doarme. Stă pe burtică acum, lucru care, la început, m-a îngrijorat (cazurile de moarte subită a bebelușilor și alte asemenea grozăvii), dar se spune că, de îndată ce se pot întoarce siguri pe spate, totul e în regulă. El se întoarce singur deja de luni de zile, ajungînd pînă în cel mai îndepărtat colț al pătuțului, strîngîndu-se într-un ghem mic și compact, cu fundulețul ridicat.

De multe ori, ca și acum, dragostea pe care o simt pentru el e copleșitoare. Vreau să-l iau în brațe și să-l strîng cu putere, să găsesc o cale ca trupurile noastre să se unească, dar îl las în pace, mîngîindu-l doar pe spate ușurel, grijulie să nu-l trezesc, iar în cele din urmă, plec din camera lui și mă prăbușesc, epuizată, în propriul meu pat.

Chiar dorm. Stau întinsă, cu fața spre partea lui Dan, ceea ce n-am mai făcut de luni întregi, căci nu mă puteam uita la el, și îmi golesc mintea de gînduri pînă ce, în final, cad într-un somn greu, fără vise.

Trish mă trezește a doua zi dimineață. Telefonul, care sună de sare din furcă, mă face să tresar violent și, timp de cîteva secunde, chiar

cînd bîjbîi după receptor, nu sînt sigură cine, unde și ce sînt.

— Alo? mormăi eu, mijindu-mi ochii ca să văd cît e ceasul.

O, Doamne, e 8:11. Tom sigur moare de foame. Nu-mi vine să cred că am dormit atît de mult.

— Bună, eu sînt. Te-am trezit?

După voce, Trish pare uimită.

— Da, am dormit prea mult.

— Îmi pare rău. Voiam numai să verific dacă totul e în regulă. Păraai destul de... încordată seara trecută. Eram îngrijorată în privința ta.

— N-am nimic, zic. Dar...

Cum le spui oamenilor despre una ca asta? Cum recunoști faptul că soțul tău te-a părăsit, că ai eșuat ca soție? În decursul a doar douăsprezece ore, viața mea s-a schimbat irevocabil.

— Dan a plecat.

Altă formulare nu există. Lui Trish i se taie răsufierea.

— Cum adică a plecat? Vrei să spui că *a plecat*?

— Da.

— Dar unde? Unde a plecat? De ce? Nu înțeleg.

— O, Trish, sîntem nefericiți de foarte multă vreme. Presupun că aseară a fost ultima picătură. Ne-am întors acasă și-am recunoscut în sfîrșit că nu merge, că nu mai putem continua în felul ăsta.

— Și Tom?

În vocea ei se simte șocul.

— O să continue să-l vadă pe Tom. Nu știu cum vom aranja amănuntele, dar nu aș face nimic ca să-i periclitez relația cu fiul lui.

— Doamne, Ellie, spune Trish, părăind gata să izbucnească în plîns. Nu știu ce să spun. Adică

nu-mi vine să cred, pur și simplu nu... Știam că sînteți nefericiți, dar oare nu e doar o situație temporară? Mă gîndeam că vă va lua ceva timp, dar că apoi se va rezolva totul.

— Știu, dau eu din umeri cu tristețe. Și eu m-am gîndit la fel. Dar, uite, cine poate ști? Poate nu e nimic permanent, poate că doar avem nevoie de puțin răgaz.

— Nu-mi vine să cred, repetă întruna Trish, e îngrozitor. Nu-mi vine să cred. Se reculege și mă întreabă: Ce-ai de gînd să faci acum?

— Acum? Stau în pat și trebuie să-i dau bietului Tom ceva de mîncare. Probabil moare de foame.

— Nu, după aia. În dimineața asta.

— Nu știu. O să mă obișnuiesc cu noul meu statut de mamă singură, presupun.

— O să vin pe la tine. O să-l iau și pe Oscar cu mine și-o să putem discuta cum trebuie despre toate.

— Sînt OK, Trish. Nu e nevoie să faci asta.

— Sigur că e nevoie, zice ea. De-asta sînt prietenii.

Lisa și Trish stau una lîngă alta, ghemuite pe canapea, iar pe chip li se citește o tristețe infinită.

Lisa mă sunase la nouă ca să vadă ce mai fac. Cum am putut să nu-i spun, cum putusem să-i ascund ceva atît de important? Așa că i-am spus, iar reacția ei a fost foarte asemănătoare cu a lui Trish, doar că ceva mai reținută.

O vreme, mi-am amintit de conversația pe care o avusesem cu soacră-mea, pe vremea cînd încă mai vorbeam. M-am gîndit la faptul că Linda

mă avertizase asupra Lisei, sugerînd că aceasta era genul de femeie care ar putea avea o aventură cu Dan. Dan ar fi putut să aibă o aventură, într-adevăr. Dumnezeu știe că, cel puțin de la accident încoace, a plecat mereu de acasă destul de devreme și s-a întors destul de târziu, dar Lisa nu mi-ar face una ca asta, indiferent ce credea Linda. Însă asta nu era oricum una dintre problemele noastre.

— O, pentru numele Domnului, exclam eu. Nu e sfîrșitul lumii. Probabil că e un lucru bun. Sincer, Dan și cu mine aproape că nu ne-am mai vorbit de luni de zile, cu excepția certurilor. Am obosit să mă prefac că totul e în regulă și trebuia să se termine totul cumva. Tot răul spre bine, crede-mă.

— Sînt foarte tristă, spune Trish. Iar Gregory va fi distrus. Adică, vă vedeam atît de des.

— Pe mine o să mă vezi în continuare, iar Gregory se va întîlni probabil cu Dan, zic eu, dar știu ce vrea să spună.

Nu va mai fi niciodată la fel. Nu că le-aș cere să aleagă. Nu aș face asta niciodată. Dar sînt conștientă că atmosfera va fi alta, că nu va mai fi nicicînd la fel de relaxată, cu mine drept a cincea roată la căruță cînd ies la o cină în oraș, prefăcîndu-ne că Gregory nu a vorbit cu Dan și că prietenia noastră este neschimbată.

La asta nu mă gîndisem. La felul în care se schimbă relațiile de prietenie cînd un cuplu se desparte. Sigur că auzisem despre asta, auzisem diverse femei divorțate (și acrite, îmi ziceam eu) spunînd că aflaseră într-adevăr ce hram purtau prietenii lor abia în clipa în care se despărțiseră de soți. Nu mai erau invitate nicăieri, prietenele

lor cu căsnicii „fericite“ le percepeau brusc drept o amenințare și credeau că proaspătul lor statut de femei singure le făcea automat să pună ochii pe soții lor de vîrstă mijlocie, plicticoși și neatrăgători.

Aceste femei spuneau că trebuie să o ia de la început, că, și în cazul în care prietenele le susțineau, acestea se simțeau mult mai în largul lor dacă apărea un bărbat în peisaj, căci astfel se forma un cvartet confortabil, în locul unui trio jenant.

Nu mă gîndisem niciodată că voi fi într-o asemenea situație, dar acum că sînt, oare se vor achimba și prietenii mei? Trish, Gregory, Dan și cu mine ajunseserăm atît de intimi, încît e probabil o naivitate din parte-mi să-mi închipui că totul va rămîne la fel fără soțul meu. Nu mă aștept ca prietenia mea cu Trish să se schimbe cine știe cît. Îmi imaginez că ne vom vedea la fel de des în timpul zilei ca și pînă acum și știu sigur că nu s-ar simți amenințată de mine. În nici un caz nu și-ar face probleme că aș flirta cu Gregory. Dar, din păcate, îmi dau seama că nu va mai fi la fel acum, că sînt singură, că nu vom mai merge la cină cu aceeași regularitate și cu aceeași ușurință.

Și cum rămîne cu Lisa? Ea e singură și, Dumnezeu știe, o ființă sociabilă. Cînd ne-am întîlnit prima dată, noi trei părăuserăm egale în toate privințele, dar, în ultima vreme, am văzut-o din ce în ce mai rar pe Lisa. De ceva timp încoace, pare foarte ocupată, iar eu și Trish ne-am apropiat și mai mult, Lisa depărtîndu-se de noi tot mai tare.

Dar oare acum Lisa îmi va deveni complice? O va înlocui ea pe Trish în calitate de cea mai

bună prietenă a mea și pe Dan ca partenerul meu de fiecare seară?

— Îmi scapă un oftat profund și clatin din cap.

— Știu că tot răul e spre bine, zic, dar nimic nu prea-mi vine să cred. O parte din mine crede că Dan va veni acasă diseară, că va intra pur și simplu pe ușă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Cum te-ai simți dacă ar fi așa? mă întreabă Trish.

— La fel. Ce mă înspăimîntă e schimbarea și să fiu nevoită să fac totul singură, dar, și de-ar fi ca Dan să se întoarcă aici diseară, nu ar însemna că lucrurile ar fi foarte diferite. Adevărul e că ne urim de luni de zile.

Trish și Lisa se arată șocate.

— Știu, îmi pare rău. Dar e adevărat. Ne-am purtat îngrozitor și trebuia să se întâmple ceva, chiar nu mai puteam continua așa.

— Stă la Michael și Linda? întreabă Lisa, iar eu dau din cap. Ai vorbit cu ei?

— Doamne, nu! pufnesc eu. Nu am nimic să le spun. O să-l las pe Dan să le explice. Oricum, amîndoi mă urăsc deja. Sînt sigură că soacră-mea va fi încîntată că am ieșit din peisaj.

— Eu nu cred, mă contrazice Lisa, clătinînd din cap. Nu cred că te urăsc. Cred pur și simplu că nu au știut cum să fie socri și, desigur, după accident, au fost nevoiți să se confrunte și cu sentimentul de vină, iar tu îi țineai la distanță.

— Dumnezeuule, exclam eu, privind la ea îngrozită. De partea cui ești?

Observ că pînă și Trish îi adresează o privire care o previne că ar trebui să tacă dracului din gură, pentru că nu e nici momentul, nici locul.

— Îmi cer scuze, Ellie, se căiește ea. N-am vrut să te supăr. Încercam doar să ajut.

— E în regulă, zic eu, înțeleg. Mă rog, ultimele persoane din lume la care trebuie să mă gîndesc în clipa asta sînt socrii mei. Sau foștii socri.

— Vrei să zici *focrii*, spune Trish, iar eu zîmbesc.

— Și-așa. Dar ce contează cel mai mult e Tom. Trebuie să știe că e iubit și în siguranță.

— Crezi că o să-și dea seama ce se întîmplă? mă întreabă Trish, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Nu sînt sigură, clatin eu din cap cu tristețe, dar, sincer vorbind, Dan n-a prea fost pe acasă în ultima vreme. N-ar fi ca și cum, brusc, și-ar pierde un tată fantastic, care i-a fost alături tot timpul. Nu l-a văzut cu adevărat decît în weekenduri și, după cum ziceam, o să continue să-l vadă tot atunci, oricum.

— Ca mamă singură, începe Lisa, trebuie să te avertizez că e o treabă al dracului de dificilă, dar nu imposibilă. O să existe momente în care vei fi extrem de ostenită, cînd o să-ți vină să urli din pricina frustrării, cînd singurătatea și responsabilitățile te vor face să plîngi, dar ele trec întotdeauna. Ești o femeie puternică, așa că te vei descurca perfect. În cele din urmă, maimuțicile astea merită efortul, adaugă ea, aplecîndu-se să o sărute pe Amy. Ai absolută dreptate, trebuie să se simtă iubiți și în siguranță. Consider că e de preferat să aibă un singur părinte, dar care e fericit și-i face și pe ei fericiți, decît să crească într-un cămin în care ambii părinți, deși prezenți, se ceartă continuu și e clar că n-ar fi trebuit să mai rămînă împreună.

Are dreptate. Mă uit la ea uimită, dîndu-mi seama că sentimentul supărător de care nu am mai putut scăpa de cînd a plecat Dan e unul de vinovăție. Vinovăție față de Tom. Cu ce drept îi lipsesc de prezența ambilor părinți, de șansa de a crește alături de o mamă și un tată? Ce drept am eu să-l lipsesc de o familie fericită?

Lisa tocmai m-a făcut să văd totul extrem de clar, pentru că firește că *nu eram* cîtuși de puțin o familie fericită. Tom nu avea să crească în familia pe care am visat dintotdeauna să o asigur copilului meu, în condițiile în care casa noastră răsuna mereu de certuri și acuzații și tăceri.

Ne e mult mai bine singuri. Astfel, putem umple casa asta doar cu prieteni, dragoste și veselie.

De ieri-noapte încoace, e prima dată cînd încep să întrezăresc o lumină la capătul tunelului ăstuia. Poate ce se petrece e îngrozitor, dar nu e cel mai rău lucru care mi s-a întîmplat vreodată și, după cum am învățat cînd aveam treisprezece ani, chiar dacă ai sentimentul că lumea se sfîrșește, totul trece și lucrurile se îndreaptă.

— Mulțumesc, Lisa.

Mă ridic și o îmbrățișez spontan.

— Mulțumesc că ai spus asta. Nu ai idee cît de bine m-ai făcut să mă simt.

— E-n regulă, zice ea, strîngîndu-mă în brațe și zîmbind. De-asta sînt prietenii.

Vineri dimineață, sună Dan. Am un șoc cînd îi aud vocea. E atît de familiară și în același timp atît de distantă. De îndată ce îmi dau seama că el e, inima începe să-mi bată cu putere. Sînt

emoționată, agitată, am sentimentul că am pierdut ceva, dar și că mai sper. Pentru că, deși știu că s-a terminat și că mă simt ușurată pentru că, în sfîrșit, certurile, ura și atmosfera îngrozitoare din casă au dispărut, vocea lui îmi amintește de zilele de început, cînd eram fericiți, cînd îl iubeam neapăs și, pentru cîteva clipe, mă trezesc că-mi doresc să fi sunat ca să ne împăcăm.

O, Doamne, Ellie. E oare posibil să fii mai capricioasă de-atît?

Aștept să aud ce are de spus, știind că o să vrea să vorbim, așteptînd să cedeze nervos, dar aproape că nu e nici urmă de emoție în glasul lui. E scurt și la obiect.

— Ce face Tom?

— E foarte bine. Minunat.

— Bun. Mi-e dor de el.

— Știu, n-am nici o îndoială.

— Ellie, trebuie să stăm de vorbă.

Gata, a spus-o. Știam eu. Vrea să găsească o cale să rezolvăm situația asta. Îmi fac curaj să-i spun că e prea devreme, că nu sînt pregătită să mai încerc o dată, că mai am nevoie de un răgaz, dar, înainte să deschid gura, el spune:

— Au mai rămas o grămadă de lucruri în casă, de care am nevoie și trebuie să discutăm despre Tom, să aranjăm lucrurile între noi. Știu că am vorbit să vin să-l văd în weekend, dar mă gîndeam să-mi iau, poate, și o după-amiază liberă în cursul săptămîinii, ca să pot să-l văd și atunci.

— Oh.

Tonul meu e neutru. La asta nu mă așteptasem.

— M-am gîndit că aș putea trece pe acolo în după-masa asta, să-mi iau niște lucruri și să vorbim.

— Sigur, zic privind-mi ceasul. Pe la patru ?

— Bine, îmi răspunde, iar glasul îi e tot detașat și rece. Ne vedem atunci. Pa.

Mă surprinde faptul că tremur puțin în timp ce las jos receptorul.

Nu mi-e deloc mai ușor. Sînt la fel de emoționată ca la prima noastră întîlnire. De fapt, e o minciună. La prima noastră întîlnire nu am fost cîtuși de puțin emoționată. M-am îndrăgostit de Dan tocmai din acest motiv, pentru că nu mă mai simțisem atît de relaxată cu nimeni altcineva, astfel încît părea că ieșisem cu cel mai bun prieten, nu cu un partener. Am început să-l iubesc pentru că, atunci cînd eram cu el, mă simțeam ca acasă.

Astăzi, recuperez cu vîrf și îndesat pentru lipsa de emoție de la prima ieșire împreună. Îl scot pe Tom la o plimbare și mă opresc în fața unuiu din cele mai *trendy* și mai scumpe magazine de haine din Primrose Hill. În vitrină e un superb pulover brodat cu mărgele. E moale, din cașmir, mulat, de-a dreptul cel mai frumos și, probabil, cel mai costisitor lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ce naiba fac ?

Setată pe pilot automat, mă trezesc că intru, arăt înspre pulover și, cîteva minute mai tîrziu, sînt schimbată complet. Zîmbesc propriei mele imagini din oglindă, iar vînzătoarea îmi zîmbește și ea.

— Arată fantastic, zice ea.

— Nici nu mă recunosc, răspund întorcîndu-mă ca să mă examinez din profil și din

spate. E atît de frumos. Eu sînt doar o simplă mamă. Fac semn către Tom, care bolborosește fericit, în cărucior. Eu n-ajung să port haine ca asta, dacă nu vreau să mă trezesc cu vomă pe toată mîneca, în mai puțin de cinci minute.

— O să-l îmbrăcați seara, îmi spune ea zîmbind, după ce copilul s-a culcat. Și, dacă aveți un bebeluș, asta e un motiv în plus să vă răsfățați.

Mă răsucesc, mormăi, după care mi se cam taie răsuflarea cînd văd eticheta cu prețul.

— O, faceți-vă un cadou, îmi zice. E foarte sexy. Soțul dumneavoastră ar trebui să vină și să-mi mulțumească.

Nu răspund, dar, după cîteva minute, ies din magazin, cărînd prețiosul pulover într-o pungă mare.

Cîteva prăvălii mai jos, găsesc niște pantofi cu toc foarte frumoși, niște papuci cu barete subțiri și ridicol de incomozi. Nu o să-i port niciodată, de-abia de pot să merg în ei. Și, în ciuda tuturor acestor considerații, în cîteva clipe s-au adăugat și ei colecției mele.

Ce naiba fac ?

Niște farduri noi, o pereche de cercei, după care, în sfîrșit, Tom și cu mine ajungem acasă. Mă uit la ceas. E 3:15. Am trei sferturi de oră ca să mă fac mai frumoasă decît am fost vreodată.

La patru fără cinci, am terminat. Noii mei cercei cu cristale scînteiază în lumina lămpii, simt pe piele moliciunea noului pulover, care-mi face talia să arate cum n-am mai văzut-o de luni întregi, iar decolteul, fără falsă modestie, e de-a dreptul spectaculos. Pantofii cu toc îmi conferă o eleganță pe care nu am mai încercat-o din ziua

nunții și surîd acestei variante îmbunătățite a propriei mele persoane, care, la rîndul ei, îmi zîmbește.

Ce mama dracului fac?

Dau totul jos, îmi trîntesc pe mine vechiul pulover cenușiu și alerg în baie ca să-mi spăl machiajul. Mă port ca o caraghioasă, iar el o să știe asta. Și nu e vorba ca vreau să-l recuceresc sau să-l determin să-și schimbe hotărîrea. Vreau doar să vadă cui îi duce dorul, să îi pară puțin rău, căci Dan cel cu care am discutat mai devreme era prea calm pentru gusturile mele.

Eu nu-l doresc, dar vreau să mă dorească el pe mine. În timp ce îmi șterg ultimele urme de ruj de pe buze, îmi dau seama cît de copilăresc e totul, cît de nedrept, de prostesc și de egoist.

Arăt iarăși ca mine și e mai bine așa. E mai bine că nu încerc să dovedesc nimic, că nu mă joc, iar acum, cînd ceasul indică ora patru, încep să fiu îngrozitor de emoționată.

Nu e decît soțul meu, Dan. Cum e cu puțință ca soțul meu, omul care mă cunoaște mai bine decît oricine din lumea asta, să îmi dea senzația asta?

Sună la ușă, iar pe mine mă cuprinde o ușoară stare de rău. Are cheie. A avut mereu o cheie și știu că o are și acum, iar ăsta e modul lui de a-mi spune că e adevărat, că nu e o joacă sau ceva care se va rezolva în cîteva ore sau zile. Are cheie, dar nu o folosește deoarece aceasta nu mai este casa *noastră*, noi nu mai sîntem un cuplu, iar el nu mai are nici un drept aici.

Doamne-Dumnezeule.

Gîndul mă lovește ca un ciocan și, dintr-odată, el devine realitate: căsnicia mea s-a terminat, sînt o mamă singură și o ratată.

— Ăăă, bună.

— Bună.

La dracu'. Acum îmi doresc să nu mă fi schimbat, să nu-mi fi dat jos machiajul sau măcar să fi arătat mai ca lumea decît ştiu că arăt în clipa de faţă.

— Am crezut că ar trebui să-ţi dau asta. Caută în buzunar şi scoate un plic. E cheia de la intrare.

— O, fac eu întinzîndu-mă după ea şi tresărind uşor cînd degetele ni se ating. Da, mulţumesc. Dar ai fi putut s-o foloseşti, să ştii.

— Nu mi s-a părut corect, răspunde el dînd din umeri.

— Da, înţeleg, zic încuviinţînd din cap.

Mă întorc ca să aşez plicul pe masă, iar cînd mă uit din nou la Dan, nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc cît de ciudat e totul. Cum se poate ca, deşi acum cîteva zile dormeam împreună în acelaşi pat, în clipa asta să ne vorbim de parcă am fi doi străini?

— Unde e Tom? întreabă el lungindu-şi gîtul şi privind prin cameră.

— Doarme puţin. A avut o noapte proastă, iar astăzi nu a vrut să se culce pînă la ora două. E posibil să fie treaz. Mă duc să verific.

— Te-ar deranja dacă l-aş trezi eu?

— Nu, deloc. Bine, mergi.

Mă aşez pe canapea şi-mi examinez unghiile. Doamne, cum de-am ajuns să fim atît de politicoşi? Mai am puţin şi-i ofer o ceaşcă de ceai.

După un timp, intru binişor în camera lui Tom. Uşa e întredeschisă, iar el stă în picioare în pătuţ, chicotind şi ţinînd faţa lui Dan între mînuţele lui plinuţe.

— Lui tati îi e tare dor de tine, îl aud pe Dan şoptind pe cînd se întoarce să-i sărute degetelele. Tati se gîndeşte la tine în fiecare clipă.

— Dada, spune Tom fericit, trăgîndu-l pe Dan de păr.

Acesta tipă, prefăcîndu-se că-l doare, şi-l ridică pe copil din pătuţ, legănîndu-l în aer şi strîngîndu-l în braţe.

— Te iubesc, domnule T. Ştii? întreabă el îngropîndu-şi faţa în părul micuţului. Indiferent ce s-ar întîmpla, te iubesc mai mult decît orice.

Mă întorc în camera de zi. Nu m-au observat şi aşa se şi cuvine. Nu am căderea să le întrerup momentul de intimitate. Mă simt străină în propria mea casă, stingheră, percepînd înmîit fiecare zgomot, fiecare sunet.

Relaxează-te, Ellie, relaxează-te. Respiră adînc şi destinde-te. Încerc să trag adînc aer în piept, apoi iau o revistă de pe masă. *Case şi grădini*. O răsfoiesc, oprindu-mă din cînd în cînd de parcă aş fi cu adevărat interesată de ceva, dar de-abia de înregistrez ceva din ce văd, căci stau cu un ochi pe ceas şi aştept să se întoarcă Dan. Aştept ca măcar să mai discutăm puţin despre asta, să încercăm să rezolvăm lucrurile, pentru că separarea noastră s-a produs prea repede şi prea

ușor. Cu siguranță, ar trebui să fie mai multe lacrimi, mai multe discuții, poate chiar mai multă străduință.

Trec cinci minute. Cincisprezece. Douăzeci. Mă întorc în camera copilului și-l găsesc pe Dan întins pe jos și înălțându-l pe Tom în aer pînă foarte sus, deasupra capului. Treizeci și cinci. Dan stă în balansoar, citindu-i lui Tom din *Ghici cît de mult te iubesc*. Patruzeci de minute.

— Vrei niște ceai? Sau altceva?

Nu-mi vine să cred că îi ofer soțului meu ceai. E cu atît mai incredibil cu cît eu nu fac niciodată ceai, iar el nu bea nicicînd.

— Nu, mulțumesc, răspunde el. E OK.

— Da.

Închid ușa și, o vreme, stau pe patul din dormitorul nostru, golită de orice sentimente. Apoi, îmi dau seama că nu vreau să mă vadă cum stau și mă uit în gol, așa că mă ridic și încerc să-mi fac de lucru prin bucătărie, fierbînd niște apă de cafea.

Sună telefonul. E Trish.

— Am vrut doar să văd ce mai faci, zice ea.

— Sînt în regulă. Dan e aici.

— Da? Cum merge?

— Bine. Îmi cobor vocea pînă la șoaptă și continui: Foarte ciudat. Parcă ar fi un străin.

— Ce-a spus?

— Nimic. Nu am discutat. E în camera lui Tom de o oră.

— A. Și tu ce faci?

— Mă prefac că am și eu o viață.

— Să te sun mai încolo?

— Da. Sper să am mai multe de raportat.

La cinci și douăzeci, Dan intră în bucătărie, cu Tom.

— Ai vreun plan acum? întrebă el.

— Nu, răspund eu nerăbdătoare.

Poate prea nerăbdătoare. Vreau să mai vorbim, de asta am nevoie. Nu-mi vine să cred că destrămarea unei căsnicii se petrece cu atît de puțină durere. Am nevoie de lacrimi, de durere, de jale. Nu se poate să fie ca acum, adică să pălească totul încet, pînă la dispariție.

— Mă gîndeam să mîncăm în oraș.

— Sigur, zîmbesc eu cu reală încîntare. Sună minunat.

— Îl aduc înapoi înainte de șase și jumătate, spune el.

Mă uit la el și nu pricep.

— Pentru baie, precizează. Mă gîndeam să-l duc la una din cafenelele din Belsize Park, să mîncăm. Dacă e OK, adică. Dacă nu, nu-i nimic.

— A, nu, nu, încerc eu să zîmbesc, dar mă simt prost, umilită. E în regulă.

Slavă Domnului că reacția mea nu a fost mai evidentă. Slavă Domnului că nu am dat să-mi înhaț haina sau ceva de genul ăsta.

— Știu că lucrurile merg mai repede decît mi-ar plăcea, dar Tom ar putea veni să stea cu mine în weekend? Să zicem, de vineri seara pînă duminică seara? Ar fi bine așa? Și apoi, poate o după-amiază în cursul săptămîinii?

— Ăăă, sigur.

Încă încerc să-mi revin după senzația de umilință, rugîndu-mă să nu fi crezut că voiam să merg la cină cu el, căci nu doresc să aibă o asemenea putere asupra mea sau să știe că asta voiam.

— În weekenduri e bine. O să mă uit în agendă și îți spun în care zi din săptămână ar fi cel mai nimerit.

— Mersi, Ellie, spune el, numele meu sunînd dintr-odată ciudat. Ne vedem mai târziu. Zi-i pa-pa lui mami, îl îndeamnă el pe Tom, iar eu îi dau un sărut apăsător, rezistînd tentației de a-l strînge tot mai tare, cît de tare pot.

— Te iubesc, îi zic lui Tom, iar ochii mei îi întîlnesc pe ai lui Dan, peste capul fiului nostru.

Totul e prea ciudat. Prea dureros. Prea familiar. Amîndoi ne ferim repede privirea. Dan îi pune hăinuța lui Tom, iar eu mă prefac fascinată de spălatul celor cîteva vase din chiuvetă.

Așa se vor petrece lucrurile de acum încolo?

Dan îl aduce înapoi pe Tom, iar eu mă decid să-l invit să stea jos ca să continuăm ce-am început seara trecută, căci fără îndoială că acesta e doar începutul. Amîndoi trebuie să găsim o modalitate de a trece prin toate, mai întîi împreună și apoi separat. N-oi fi fost eu fericită și poate că am făcut o greșală măritîndu-mă cu el, dar nu e firesc ca ruptura să fie atît de lipsită de dificultăți.

— Pot să-ți ofer ceva? întreb, după ce Dan i-a făcut baie lui Tom și l-a pus la culcare. Cafea? Un pahar de vin?

— Mi-ar plăcea tare mult, zice el, dar am alte planuri.

— O.

Mă simt ca o idioată. Și e a doua oară în seara asta.

— Îmi pare rău, Ellie, spune Dan punînd o mînă pe brațul meu.

— E în regulă, răspund. M-am gîndit că au rămas lucruri despre care nu am vorbit.

— OK, încuviințează el. Ce lucruri?

Clatin din cap. Sînt mult prea multe, mult prea complicate.

— Nu contează, zic eu. Altă dată. Oricum... Îmi privesc ceasul. Doamne, e deja șapte și un sfert. În scurt timp, o să sosească Rachel. Trebuie să mă pregătesc.

E o minciună, dar una plauzibilă. Dacă el are alte planuri, o să am și eu.

— O, te duci în vreun loc drăguț?

— Doar pe-afară, la un pahar, zic ridicînd din umeri.

— Cu cineva cunoscut?

Am din nou puterea în mînă. În sfîrșit. Mulțumescu-ți Ție, Doamne.

— Doar cu Lisa și niște prieteni de-ai ei, mint eu. Mă rog, tre' să mă grăbesc. Mulțumesc că ai trecut pe aici, zic și îl zoresc spre ușă.

Mă prăbușesc în prag, privindu-l cum urcă scările. *Nu pleca*, îmi vine să urlu. *Întoarce-te. Rămîi*. Dar nu fac asta. La ultima treaptă, Dan ezită, iar mie mi se oprește inima. Se întoarce, îmi zic eu. O să coboare înapoi înapoi. O să vorbim și... o să rezolvăm lucrurile?

Iar el se întoarce într-adevăr. Se întoarce și mă privește trist, apoi se străduiește să zîmbească.

— Noapte bună, Ellie, spune, după care se urcă în mașină și dispare.

Nici unul nu suflă o vorbă despre faptul că, peste două zile, serbăm doi ani de la căsătorie.

Intru în casă și-mi petrec restul serii singură pe canapea, holbîndu-mă în gol și întrebîndu-mă cînd au început toate să meargă prost.

Au trecut opt săptămîni de cînd a plecat Dan, iar mie nu-mi vine să cred cît de alandala a devenit viața mea. Oare a trebuit să mă ocup de atîtea hîrtoage și cînd eram împreună? Sau, ca o glumă cosmică, și-au dat seama forțele universului că nu sînt cîtuși de puțin pregătită să mă ocup de toate documentele astea oficiale și nesuferite? Taxa de la Consiliul local, înnoirea taxei de parcare pentru locatari, facturile la întreținere, scrisori de la Fisc.

În cele opt săptămîni de cînd soțul meu m-a părăsit, bucătăria apartamentului a dispărut sub un vraf de hîrtii, iar eu habar n-am ce-ar trebui să fac cu ele.

Odată, demult, eram o persoană organizată, le făceam pe toate singură, nu aveam, Doamne ferește, nevoie de un bărbat care să mă ajute să-mi pun ordine în viață. Dar, cumva, de cînd l-am născut pe Tom, responsabilitățile de genul ăsta au trecut pe umerii lui Dan. Acum, plicurile astea, afurisitele astea de plicuri tipărite care par a se revărsa pe ușă zilnic, cu care se presupune că trebuie să mă descurc singură, deși abia de înțeleg ce vor de la mine, mi se par a fi peste puterile mele.

Noua mea strategie e următoarea: deschid orice plic pe care e scrisă de mîină adresa sau care ar putea fi o invitație, o felicitare, o scrisoare sau ceva amuzant care mi-ar face plăcere. Deschid orice care la prima vedere pare oficial și, în cazul în care nu e o factură restantă (primesc o grămadă de d-astea în ultima vreme) care se poate plăti repede și ușor prin telefon sau mîzgălind la iuțeală un cec și îndesîndu-l într-un plic autoadresat, îl plasez într-un echilibru

precar peste teancul deja în pericol să se prăbușească, din bucătărie, pentru a fi rezolvat la o dată ulterioară.

Cînd sus-zisul teanc se înalță peste măsură și se răstoarnă de mai mult de trei ori în decursul a două zile, acesta trebuie mutat cu grijă în sertarul biroului. Cu aceeași mențiune, anume a se rezolva la o dată ulterioară.

Sus-numitul teanc trebuie uitat de îndată, pînă cînd are loc unul din următoarele evenimente: mă mut și descopăr un munte de facturi neplătite, descoperire ce lămurește prezența portăreilor la ușă; găsesc o secretară extraordinar de organizată, care se va ocupa de toate chestiile pe care eu nu le pricep în ruptul capului; Dan se întoarce acasă.

Nici una din variantele de mai sus nu se profilează prea curînd la orizont, iar grămezile mele cresc încontinuu, așa că aleg cea mai logică soluție posibilă, în afară de rezolvarea lor efectivă: o sun pe Lisa.

— Cum naiba de te descurci cu toate astea?

— Cu ce? întreabă ea năucită.

— Cu viața! Cu mizeriile pe care oamenii se încapățînează să ți le trimită. Cu facturile. Și taxele. Și cererile. Și cu hîrțogăria asta nenorocită.

— Știu. E o porcărie, nu? Parcă o văd rînjind la celălalt capăt al firului. Bun venit în lumea reală.

— Nu-mi vine să cred că trebuie într-adevăr să le fac pe toate de una singură, gem eu. Nu mi-am dat niciodată seama cît muncea Dan cu ele.

— O să devină mai ușor, spune Lisa. Devine obișnuiță. Eu îmi rezerv o săptămîină pe lună, în care trec prin ele și le rezolv. Privește partea

plină a paharului: o să obții oferte mai bune de la instalatori și electricieni decît ar fi reușit vreodată bărbatu-tău. Un pic de farmec feminin te poate duce departe, mai ales atunci cînd oamenii știu că ești o mamă singură.

— O, Doamne, nu spune asta.

— Ce? Mamă singură?

Mă cutremur.

— Nu sînt pregătită să aud cuvintele astea.

— Ce faci mai încolo? Tom e la Dan în seara asta, nu?

— Da. Ca în fiecare sîmbătă.

— Și te împaci cu ideea că Tom e la socrii ucigași?

Oftez. Țasta a fost cel mai dificil aspect al separării noastre. În fiecare weekend, Tom stă în casa Lindei. Urăsc asta, mă îngrijorez în fiecare clipă în care e plecat, dar nu am altă opțiune decît să suport situația actuală, deși l-am făcut pe Dan să-mi jure că n-o să-l lase pe Tom niciodată singur cu ei, lucru cu care a fost de acord.

— Nu e ideal, zic eu, dar, în punctul ăsta, chiar nu am de ales. Oricum, Dan l-a luat pe Tom aseară. De ce?

— Tocmai mi-a venit chef să mergem undeva, prin apropiere, la un pahar și o cină liniștită. Ce-ai zice de Queens?

— Mi-ar plăcea tare mult, îi dau eu un răspuns entuziast, căci de la nuntă n-am mai ieșit doar cu prietenele decît foarte rar. Să o invităm și pe Trish?

— Ea și Gregory merg la cină cu niște prieteni, spune ea. Am vorbit cu ea mai devreme.

— A.

N-ar trebui să mă mîhnească. Ar fi o copilărie să mă simt astfel. Și, cu toate astea, de luni întregi am discutat mai întîi cu Trish și am știut ce planuri are. Planuri în care, foarte des, eram implicată și eu. Preț de-o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva temerile mele nu se adevăraseră, dacă prietenia noastră nu suferea din cauză că acum nu mai făceam parte dintr-un cuplu. E adevărat că nu mă mai văd cu ei așa de des. N-au trecut decît vreo două luni de cînd aplecat Dan, dar dinamica relațiilor dintre noi s-a schimbat deja. În cele cîteva ocazii în care m-au invitat în oraș, am stat și am vorbit mai mult cu Trish, în timp ce Gregory se prefăcea interesat, dar îmi dădeam seama că nu se simțea în apele lui în lipsa lui Dan.

Și știu că Gregory vorbește în continuare cu Dan. Foarte mult. Trish mi-a spus că refuză să se bage, că ea și bărbatu-său nu vorbesc despre noi, ce discutăm noi două rămîne între noi, ceea ce e valabil și pentru ceea ce-și vorbesc Gregory și Dan.

La naiba, mi-aș dori să-mi fie un pic mai loială. Dar discreția ei e parte din motivul pentru care îi prețuiesc atît de mult prietenia. Care prietenie, cel puțin între orele nouă și șapte, nu s-a schimbat deloc. Recunosc că o văd pe Lisa mai des decît înainte, dar eu și ea avem foarte multe în comun acum, fiind mame singure, iar Trish, oricît ar ține la mine și ar dori să mă ajute, n-ar putea să înțeleagă cît de diferit și de dificil e statutul acesta.

În ciuda acestor considerații, mă sîcîie puțin faptul că nu am știut că Trish avea planuri pentru seara asta, că nu am fost eu prima persoană

pe care a sunat-o azi-dimineață, că nici măcar nu știu unde merg și cu cine.

Și-atunci îmi trece prin cap că e posibil să iasă cu Dan. O, Doamne, poate cu Dan și cu o altă femeie? Ca să fiu cinstită, nu mă gândisem că Dan ar putea să se vadă cu altcineva, dar, cum paranoia începe să se instaleze, mă întreb dacă nu cumva acesta e motivul pentru care Trish n-a suflat o vorbă.

Poate că Dan s-a îndrăgostit. E oare posibil ca una ca asta să se întâmple într-un timp atât de scurt? E posibil să fi cunoscut pe cineva? Cineva într-atât de special încât să-și dorească să o prezinte celor mai buni prieteni ai lui?

Oare a cunoscut-o deja pe Linda? Dinaintea ochilor îmi răsare imaginea acestei femei fictive: frumoasă, sofisticată, genul care nu doarme ca mine în pijamale bărbătești și ciorapi groși de lână, ci poartă negligeuri de mătase și se trezește sărutată de razele soarelui și cu coafura în perfectă stare.

Mi-o închipui drept o variantă mai tânără a Lindei și îmi rețin un râs înfundat și cu subînțeles. Freud ar avea o observație, două de făcut pe tema asta. Dar, cum mă cuprinde tot mai mult paranoia, începe să-mi provoace o ușoară greață gândul la soțul meu împreună cu o altă femeie. Nu, asta nu e posibil. Pot să suport separarea, căci, în fond, eu am inițiat-o, dar asta niciodată.

— Se vede cu cineva, nu-i așa?

Vorbele îmi ies din gură înainte chiar să realizez ce spun.

— Ce? Cine? Gregory?

— Nu. Dan. Îmi ascunzi ceva, așa-i? Trish și Gregory se întâlnesc cu Dan în seara asta, nu?

Iar el are o prietenă. Poți să-mi spui, o să suport vestea. Vreau doar să știu adevărul.

Urmează o lungă pauză, timp în care inima începe să-mi bată mai să-mi spargă pieptul.

— Ai luat-o razna de tot? mă întreabă Lisa. Despre ce naiba vorbești acolo?

— Trish nu mi-a pomenit nimic de cină și bănuiesc că se întâlnește cu Dan.

— Bine, femeie nebună ce ești. Trish îmi povestește rar despre viața ei. În consecință, nu știu cu cine se vād în seara asta, dar știu că au ieșit cu mulți prieteni în ultima vreme. Iar tu tragi concluzii absolut ridicole.

Încep să mă calmez. Poate că m-am pripit.

— Și mă îndoiesc sincer că Dan ar avea vreo iubită. Îți jur că dacă aș ști ceva, ți-aș spune imediat, dar trece și el prin momente la fel de dificile ca și tine. Să fim cinștiți, nici tu nu ești interesată de alți bărbați în clipa asta, nu?

— Nu, recunosc eu cu ciudă.

— Deci, ce anume te face să crezi că Dan ar fi cîtuși de puțin interesat de vreo altă femeie?

Mă calmez din ce în ce mai mult.

— Crezi că mă port ca o caraghioasă?

— Chiar mai rău. Comportamentul tău e absurd. Îți garantez că Dan stă acasă în fiecare seară, uitîndu-se la televizor și numărînd zilele pînă la weekend, cînd o să-l vadă pe Tom. Singurul lucru de care îi pasă în prezent e să supraviețuiască fiecărei zile, nu să se culce cu cine apucă! Ellie, scumpo, slavă Domnului că am sunat, pentru că trebuie neapărat să mai ieși și tu să te distrezi. Ne întîlnim la parter la Queens, la șapte și jumătate. Cum îți sună?

— OK, rîd eu. Sună minunat.

— A, Ellie? Fă un efort, te rog. Bine?

Ar trebui să fiu enervată, dar nu sînt. Mă uit în oglindă, la părul care n-a mai fost spălat de aproape o săptămînă, strîns într-o coadă de cal ca să nu se observe că s-a îngrășat, la pielea mea cu aspect obosit și plină de bubițe, la puloverul fără nici o formă, și-mi dau seama că Lisa are dreptate.

Mi-a ajuns pînă peste cap să mă simt ca dracu' și să arăt ca dracu'. Și, deși nu pot să fac prea multe în privința stării de spirit, pot măcar să mă ocup de aspectul exterior. Cine știe? Poate că dacă schimb ceva în sensul ăsta, o să mi se ridice și moralul.

În fundul dulăpiorului din baie dau peste o veche mască facială cu argilă de la Body Shop, care promite să curețe toate impuritățile. Lîngă ea, se găsesc un tub de exfoliant cu extract de caisă și o cremă Darphin străveche, care pretinde că te revigorează și te revitalizează.

Pregătesc o baie fierbinte (la ce sînt bune weekendurile în care nu ai grijă de copii, dacă nu să-ți satisfaci cîteva capricii, îmi zic) și mă întind în spumă, savurînd senzația împachetării faciale și luxul unui răsfăț pe care nu mi l-am mai îngăduit de cînd s-a născut Tom.

După vreo două ore, abia de mă mai recunosc. Îmbrăcată în noul pulover de cașmir, care se presupunea a fi modul meu de a-i arăta lui Dan ce pierde, cu părul lucios și unduitor și cu machiajul ușor și proaspăt, arăt al dracului de bine. De fapt, aș zice că arăt mai bine de atît. Arăt grozav.

Ce ironie. În seara în care simt că aș putea să atrag pe oricine, nu sînt cîtuși de puțin interesată să atrag pe nimeni. Deși mă bucură strădania depusă, mă gîndesc, în timp ce încui de două ori ușa, ca să fiu sigură, că o parte din mine nu se poate abține să nu-și dorească să fie în pat, în pijamale, uitîndu-se la televizor.

— Mamă!

Lisa face ochii mari când mă apropii de colțul în care stă, la Queens.

— Să fie asta Ellie a noastră cea scumpă și dragă?

— Place?

Mă protestesc răsucindu-mă și mîndrindu-mă cu noul pulover, dîndu-mi părul pe spate și făcînd botic.

— Arăți superb, zice încuviințînd din cap. Cine s-ar fi gîndit că o să te ferchezuiești așa?

— O, mersi, mă strîmb eu. Cu prietene ca tine...

— Stai jos, îmi spune indicînd scaunul gol din fața ei. Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut.

— Nu te deranja. Le aduc eu. Votcă și merișor? întreb arătînd spre băutura roșu aprins pe care o are.

— Votcă, apă tonică și merișor. Mulțumesc.

Îmi zîmbește în timp ce mă întorc și îmi croiesc drum spre bar.

Pare atît de bizar că sînt într-un pub sîmbătă seara. Nu am mai făcut asta de luni de zile. În serile de sîmbătă nu mai aveam energie decît să fac o baie fierbinte și să mă culc. Acum, că nu

mai locuiesc cu soțul meu, că mariajul meu e ca și încheiat, nu-mi mai pot permite luxul ăsta.

Nu vreau să cunosc pe cineva nou (nu încă), dar știu deja că trebuie să mă străduiesc mai mult, să ies mai mult și să mă prefac că vreau mai mult de la viață decît am deja.

În majoritatea timpului, nu-mi vine să cred că sînt singură, că la un moment dat va trebui să trec iarăși prin ritualul întîlnirilor, dar cu altcineva, nu cu Dan.

Nu mi-a plăcut niciodată, nu mi s-a părut niciodată antrenant în felul în care li se părea prietenelor mele și, dacă e s-o întreb pe Lisa, percepția nu s-a schimbat deloc. Ea adoră suspansul întîlnirii cu cineva nou, senzația dată de faptul că nu știe cînd o să sune (cu Lisa, nu se pune problema *dacă* persoana sună, ci *cînd* va face asta) și de alegerea unei ținute pentru prima impresie.

Îi place la nebunie să-și rezerve după-amiaza pregătirilor, chemînd o bonă pentru Amy și o coafeză pentru sine, etalîndu-și hainele, scufundîndu-se în cadă și petrecînd ore în șir ca să se facă frumoasă.

Adoră senzațiile date de un flirt, să descopere cine e persoana, dacă există vreo atracție și dacă merită să continue sau nu.

Lisa pretinde că nu ar fi genul care preferă aventurile de-o noapte, cel puțin de cînd s-a născut Amy. Dar tot ea spune și că nimic nu se compară cu o atracție puternică, avînd ca rezultat o tăvăleală pe canapea sau cu un sărut plin de pasiune, dat în pragul ușii, la încheierea serii.

Nu am înțeles niciodată toate astea. Cînd l-am cunoscut pe Dan, am fost foarte fericită că

nu a existat senzația asta de stînjeneală și că l-am simțit, de la bun început, ca pe cel mai bun prieten al meu. Nu am fost nicicînd, cu nimeni, atît de în largul meu, atît de liberă să fiu eu însămi. Nu suport gîndul că trebuie să găsesc pe altcineva, că există posibilitatea ca nimeni să nu mă mai facă niciodată să mă simt astfel.

Nu sînt deloc pregătită și, în același timp, nu mă pot închide undeva, așteptînd ca viața să vină să mă găsească. Nu caut un bărbat, dar trebuie să încep să-mi caut o viață a mea, una care să nu-l includă pe Tom, care să se întindă dincolo de discuții despre terenul de joacă, grădinițe și dădace.

Așa că iată-mă aici, punînd un pahar cu votcă, apă tonică și merișor pe masă, dinaintea Lisei și încercînd să ascund faptul că, în clipa asta, aș prefera să mă uit la un film bun.

— Văd că încă o mai porți, zice ea.

— Ce?

— Verigheta.

Ne uităm amîndouă în jos, la degetul meu, pe care se află inelul simplu, din aur, odinioară atît de străin și de nepotrivit, dar care acum îmi dă senzația că e parte din mine.

— Sînt încă măritată, spun încetișor, pipăind verigheta cu degetul mare, savurînd senzația de familiaritate pe care mi-o dă și știind că sînt foarte departe de ziua în care voi renunța la ea.

— Ești despărțită de soțul tău, îmi amintește Lisa.

— Știu, dar nu sîntem divorțați.

— Ați discutat? Aveți de gînd să rezolvați ceva? mă întreabă.

— Nu au trecut decît opt săptămîni, dar nu părem să vorbim despre nimic altceva în afară de Tom. Totul e... atît de ciudat între noi, spun eu oftînd. Știu cît de nefericită eram, cît îl uram pe Dan, și asta de o groază de timp, dar acum nu-mi vine să cred că s-a terminat atît de repede și de ușor. Aparent, au mai rămas lucruri neros-tite, dar nici unul din noi nu e în stare să înceapă, să găsească vorbele potrivite.

Urmează o clipă de tăcere.

— Vrei să vă împăcați?

Apoi, încă o pauză.

— Nu știu. Știu numai că păream foarte nefericiți împreună și mă gîndeam că am făcut o greșeală teribilă.

— Și acum? Încă mai crezi asta?

— Da, dar sînt momente în care îmi amintesc tot ce a fost bun în căsnicia noastră și motivele pentru care ne-am căsătorit și-atunci mi se pare incredibil că s-a terminat.

— Nu crezi că tu și Dan chiar ar trebui să stați serios de vorbă?

— Am încercat, dar nu putem. Poate, cu timpul, lucrurile se vor schimba, dar acum ne e imposibil.

— E atît de trist că amîndoi lăsați mîndria să stea în calea unei eventuale împăcări.

— Nu e mîndrie. E... nu știu. Mă rog, hai să nu mai vorbim despre asta. Credeam că vrei să mă înveselești, nu să mă afunzi iarăși în depresie. Dar tu? Ție cum îți mai merge? Cum de nu te mai vedem aproape deloc?

— A, nu-s cine știe ce noutăți, spune Lisa și roșește.

— Roșești! exclam eu șocată. O, Doamne. Ai cunoscut pe cineva, nu-i așa? Ai cunoscut un tip!

— Nu, nu, nimeni, zice, iar obrații i se aprind și mai tare, dînd-o de gol.

— Fugi de-aici!

Mă las pe spetează și îmi încrucișez brațele, privindu-i gesturile stînjinite cu un rînjete pe față.

— Nu pot să cred că ai cunoscut pe cineva și că nu ne-ai împărtășit toate amănuntele picante. Nu-i de mirare că nu ne-ai lăsat pe mine și pe Trish să venim la tine acasă! Dumnezeu, e incredibil cît de proastă am putut fi! Trish chiar a zis că e convinsă că te întâlnești cu cineva, dar eu i-am răspuns că e o caraghioasă și că fără îndoială ne-ai spune dacă așa ar sta lucrurile. Dar e adevărat și tu n-ai suflat un cuvîntel.

— O, Doamne, geme Lisa, în timp ce roșeața începe să pălească. Trebuie să rămînă secret. Nu-mi vine să cred că m-am dat de gol.

— Dar de ce e așa un secret?

Devin pe loc intrigată și mă aplec peste masă, într-o manieră conspirativă.

— Haide, continuă, mie poți să-mi spui. E celebru? E o celebritate, nu?! De-asta ești atît de secretoasă.

Fără a-i lăsa ocazia să deschidă gura, mă apuc să trec în revistă VIP-urile locale cu care ar putea să aibă o aventură.

— E Jude Law? Pun pariu că e Jude Law! Doamne, tipul e superb. Aș fi extrem de geloasă dacă ar fi el, dar credeam că e cu fata aia...

Lisa clatină din cap, pîrînd jenată.

— Nu. Nu e Jude Law.

— Nu? Dar Les Dennis? Doamne, zi-mi că nu e vorba de el...

Pe Lisa o pufnește rîsul.

— Nu, nu e vorba de o celebritate.

— Atunci zi. Spune-mi cine e.

— Nu-l cunoști, reia ea într-un sfîrșit, fără să pară în largul ei. Și nu e ceva serios, oricum. Adică, e foarte drăguț, dar cred că e doar ceva trecător.

— Deci, tu te înroșești ca un rac fiert, dar toată povestea e doar ceva trecător? Aiurea. Ei, haide, Lisa, spune-mi ceva, orice, un detaliu cît de neînsemnat.

— Bine, bine, dar te rog să nu-i zici nimic lui Trish.

— De ce? întreb eu inspirînd o dată, scurt. Îl cunoaște?

— Nu, nu. Doar că nu voiam să știe nimeni. Ca să fiu cinstită, totul e la început și e complicat.

— Complicat. Mă uit la ea, dar își ferește privirea. Vrei să zici că e însurat, nu?

Lisa ridică din umeri. Tot nu poate să mă privească în ochi. Știe foarte bine ce părere am eu despre asta.

— E oarecum însurat, răspunde ea fără trageri de inimă.

— Dumnezeu, Lisa. Tu n-ai face una ca asta.

De data asta, se uită în ochii mei și spune apăsător:

— E pe cale să divorțeze. Așteaptă doar momentul potrivit, dar căsnicia lui e încheiată. Și-ți jur că-l cred.

Sîngele mi se răcește, inima pornește să-mi bată cu putere și cred că o să mi se facă rău.

— E Dan, șoptesc eu, aproape înecîndu-mă cu vorbele care-mi ies din gură. De-asta nu ai vrut să afle cineva. E Dan, nu-i așa?

Nu știu dacă să urlu, să plec sau să o plesnesc peste față cu toată forța. Dar tot cred că o să mi se facă rău.

Lisa face ochii mari și zice:

— O, Doamne! Nu! Nu! Dumnezeuule, nu! Nu-mi vine să cred că ai putut să te gîndești că ți-aș face una ca asta.

Pulsul îmi revine la normal. Nu minte. Nimeni nu ar minți atît de convingător. Nici măcar despre așa ceva.

— O, Ellie, rîde ea. Mi se pare incredibil că ți-a putut trece prin cap că aș avea o aventură cu Dan! O, scumpo! O, Ellie!

— Doamne, am crezut că o să mi se facă rău.

Mă las în scaun și-mi duc o mîină la pieptul care-mi tresaltă.

— Am avut impresia că ești pe cale să-mi tragi o palmă, zice Lisa.

— Mi-a trecut prin minte.

Mă uit la ea, din nou cu o expresie serioasă întipărită pe chip.

— Te cred, dar juri pe viața ta că nu ai o aventură cu soțul meu?

— Da, spune ea, dînd din cap. Jur pe viața mea că nu am o aventură cu el.

— OK, rîd eu, cuprinsă de un sentiment general de ușurare.

— OK, repetă Lisa, rîzînd și ea. Ce-ai zice de încă un pahar? Se pare că avem amîndouă nevoie de asta.

O oră mai tîrziu, timp în care am izbutit să-mi alung toate spaimile, Lisa se apleacă peste masă și-mi șoptește:

— În colțul de colo e un bărbat care se holbează la tine.

— Da, cum să nu, rîd eu, căci aproape m-au dat gata cele trei pahare de votcă tonică cu merisor. Dacă e să se holbeze la cineva, tu ești aia.

— Nu, serios că nu la mine se uită, zice Lisa. Crede-mă, sînt expertă în chestii d-astea. Omul se holbează *la tine*.

— Arată bine? continui eu să rîd, fără să-mi pese cu adevărat de răspuns.

— Se întîmplă să fie chiar foarte drăguț. Și mi se pare vag cunoscut. Mă întreb dacă îl știu. Dar nu încape nici o îndoială că se holbează la tine.

— Lisa, spun eu, ridicînd dintr-o sprînceană, de ce s-ar uita la mine de vreme ce (a) tu ești de departe mult mai frumoasă și *toată lumea* se holbează la tine, (b) nu-mi poate vedea decît spatele?

— Eu îți zic ce văd. Lisa se lasă pe spate. De ce nu te întorci să te uiți la el și să-l vezi cum trebuie?

— OK.

Mă întorc și încerc să-l zăresc pe cel la care se uită ea. Și-l văd. Se holbează la mine în mod foarte evident. Mă reîntorc rapid spre Lisa.

— Îl cunosc.

— Serios? A.

Pare dezamăgită.

— Și-l știi și tu.

— Da. Cine e?

— Charlie Dutton.

— Charlie Dutton? Producătorul? A, atunci nu mă mir că mi se părea cunoscut. Stai puțin, nu era și el în sudul Franței în noaptea în care...

— Da, confirm eu, tăindu-i vorba.

Mi-e încă foarte greu să mă gândesc la momentele acelea, necum să mai și pomenesc de ele cu voce tare.

— Ei bine, e clar că el te recunoaște. N-ai de gând să-l saluți?

— Nu îl știu atât de bine. L-am întâlnit o dată la prietena mea Fran și a ieșit un timp cu o altă prietenă de-a mea. Și pe urmă seara aceea din Franța. O să-l salut când ieșim, dacă e tot acolo.

— Sau mai curînd, șoptește ea, aplecîndu-se spre mine. Vine încoace.

— Ellie? spune o voce masculină din spatele meu.

Mă întorc, mimînd surpriza.

— Charlie?

— Ce mai faci? Nu-mi dădeam seama dacă tu erai sau nu.

— Îmi imaginez că e dificil să te pronunți cînd nu vezi decît spatele cuiva.

— Dar am avut dreptate, spune el zîbind. Deci, ce mai faci?

— Bine, mersi. Ți-o amintești pe prietena mea Lisa.

— Salut, Lisa. Mă bucur să te văd, spune el la iuțeală și fără interes, apoi se întoarce iarăși spre mine. Am aflat că fiul tău e bine. Nu-ți pot spune cît de îngrijorați am fost cu toții în seara aia, cît de rău mi-a părut pentru tine.

— Mulțumesc. Ești foarte amabil. Iar Tom se simte foarte bine acum, iar asta e tot ce contează.

— Pot să mă așez lîngă voi? întreabă Charlie trăgîndu-și un scaun înainte ca vreuna din noi să apuce să-l refuze.

Lisa se mulțumește să se lase în scaun și să zîmbească larg, în timp ce eu mă dau cu stîngăcie mai încolo, ca să-i fac loc.

— Și prietenii tăi?

— Pleacă într-o clipă, spune el. Se duc la o petrecere pentru care eu nu am dispoziție. Am nevoie să mă culc devreme.

Și, în vreme ce stăm toți trei acolo, mă întreb de ce a venit la masa noastră.

Par să fi uitat arta de a face conversație. Mă simțeam așa de bine în compania Lisei și îmi displace puțin faptul că ni s-a alăturat și el, căci trebuie să fac un efort și să mă gândesc la ceva de zis.

— Și soțul tău ce mai face? întreabă Charlie sorbind lung din bere și lăsînd paharul pe masă, privindu-mă apoi într-un mod care îmi comunică pe loc două lucruri:

Numărul unu, faptul că știe. Sigur că știe. Dacă a aflat că Tom e bine, a auzit și că părinții lui nu sînt.

Și numărul doi, faptul că-și amintește ceva ce, pînă în seara asta, pînă în clipa asta, eu nu mi-am amintit. Anume, faptul că flirtam în noaptea aceea, că exista o atracție între noi de care eu uitasem cu desăvîrșire, pe care mi-o scosesem din minte sau o ignorasem, în lumina evenimentelor ulterioare.

Cu o tresărire, realizez că atracția nu a dispărut. Fir-ar al dracului, la una ca asta nu mă așteptasem.

— Îmi pare rău.

Mă răsucesc și-o văd pe Lisa în picioare lîngă masă, cu haina în mînă.

— Urăsc să vă fac una ca asta, dar trebuie neapărat să mă retrag devreme. Vorbim dimineață, bine?

Se apleacă, îmi dă un pupic, încercînd (și eșuînd) să-și ascundă un rînjete, după care își ia la revedere de la Charlie.

O voce din capul meu îmi tot repetă că ar trebui să plec. *Ridică-te în clipa asta, pune-ți haina și mergi cu ea. Pleacă. Haide, ridică-te și pleacă.* Dar nu pot. Mă întorc spre Charlie și jur că parcă m-aș uita la o scenă din *Matrix*, în care timpul a înghețat și singurii oameni din încăperea care se mai mișcă sîntem noi, Charlie și cu mine. Eu și Charlie.

O, Doamne. Chiar nu sînt pregătită.

— Dan, nu-i așa?

Acum e rîndul meu să roșesc.

— Ăăă, e bine, zic eu. Cred că e bine.

— Crezi?

Mă uit la el și spun:

— Probabil ai aflat că ne-am separat.

Slavă Domnului că are delicatețea să pară jenat și să dea din cap în semn că da.

— Da, am aflat, dar știi cum e cu zvonurile.

Eu, unul, nu cred pînă nu aflu direct de la sursă.

— Ei bine, zvonul ăsta e adevărat.

Ridic din umeri și, cum nu găsesc nimic mai bun de făcut, iau o înghițitură lungă din pahar, devenind dintr-odată stîngace, așa cum n-am mai fost de ani de zile. Mă simt ca o adolescentă, de parcă aș avea două mîini stîngi, extrem de conștientă de tot ce spun și ce fac. În ciuda celor trei pahare precedente, vreau cu disperare să mai beau.

Citindu-mi parcă gîndurile, Charlie se uită la paharul gol.

— Pot să-ți mai aduc unul?

Încă nu e timpul pierdut să plec. Aș putea elătina din cap și să zic nu, pentru că trebuie să merg acasă, din cauza dădacei și chestii d-astea, dar a fost minunat să te întîlnesc, ce coincidență, sînt convinsă că o să ne mai vedem, ai grijă de tine. Pa.

Cred că încă aș mai putea să fac asta, aș putea rosti cu mare ușurință cuvintele, dar, în loc de asta, încuviințez printr-o mișcare a capului și zic:

— Mi-ar face mare plăcere.

Charlie îmi pune o groază de întrebări. Mă întreabă despre Tom. Vrea să știe cum se mai simte, cum mă descurc eu, care sînt aspectele dificile și care sînt cele ușoare.

Îmi povestește despre Finn, despre cum se descurcă în calitate de tată singur. Îmi spune că, de cînd filmul lui a luat două Globuri de Aur, pare să se fi transformat într-o partidă de milioane în ochii mamelor singure de la școala fiului său și mă face să rîd cînd îmi descrie rutina zilnică de a-l duce la școală, moment care seamănă mai degrabă a antrenament de supraviețuire, în cadrul căruia trebuie să evite să cadă în ghearele mamei cu ambiții de a urca pe scara socială.

Și Charlie mă întreabă despre mine, despre viața mea, despre lucrurile cu care mă ocup, dacă mă simt singură sau am idee ce-o să se întîmple.

Mă surprinde că vorbesc cu el. Nu mi-am dat seama că poate fi atît de ușor, dar îmi închipui că e măgulitor cînd cineva vrea să știe așa de

multe despre tine, mai ales în condițiile în care persoana este foarte, ei bine, delicioasă.

Așa este, chiar e delicios. Mă uit la brațele lui și-mi amintesc ce bronzate erau vara trecută. Îi privesc chipul și observ că mă privește și el. Îmi zîmbește, iar eu roșesc.

Dumnezeule, chiar nu sînt pregătită pentru așa ceva.

În timp ce el povestește despre divorțul lui, despre cum s-a adaptat și cum s-a simțit el, mă trezesc că îmi zboară mintea, că îmi pun întrebarea dacă într-adevăr nu sînt pregătită, că mă gîndesc cum ar fi să sărut pe altcineva în afară de Dan, cum ar fi să mă culc cu acea persoană.

Îmi imaginez cum fața lui Charlie se apropie de a mea, cum închide ochii, iar buzele noastre se întîlnesc. Îl văd, aproape că-i simt limba pe gîtul meu și omoplații sub palme și mă cutremur.

Dumnezeule, oare chiar nu sînt pregătită pentru asta?

— Ești bine?

— Poftim?

Cu o tresărire, mă reîntorc cu picioarele pe pămînt, după ce, în fantezia mea, nasturii de la bluză îmi fuseseră descheiați aproape în întregime.

— Pari a fi „dispărut” pe undeva, departe.

— Îmi cer scuze.

La dracu', de ce roșesc iarăși?

— Mă gîndeam doar la faptul că ar fi bine să mă întorc acasă curînd. Dădaca, înțelegi?

Vinovăția mă face să turui ca o moară stricată.

— Locuiești pe aproape?

Încuviințez din cap și-i spun adresa.

— Eu stau pe Gloucester Avenue, zice el. Chiar după colț. Te pot conduce acasă?

Dau din cap aprobator. Ce altceva aș putea face?

Cînd intrăm pe strada mea, conversația încetează. Mă gîndesc la Lisa și la poveștile ei despre sărutări pasionale în prag, la tăvăleli pe coapea și la Dan.

Chiar nu sînt pregătită.

În timp ce bag cheia în broască, măntorc spre Charlie, gata să spun ceva politic prin care să indic că seara s-a încheiat, pentru a știu că fantezia e una, iar să mă sărut cu un alt bărbat e cu totul altceva, ceva ce nu sînt aici pe departe pregătită să fac.

— A fost minunat să te întîlnesc, pune Charlie strîngîndu-mi mîna. Serios. După seara aceea, m-am gîndit deseori la tine și, firește, la Tom. A fost o ușurare să aflu că era înafara pericolului. Aveam intenția să-ți scriu și regret că n-am făcut-o.

— O, nu-i nimic.

— Dar, uite, sîntem vecini, așa că dacă ai vreodată chef să ne vedem și să bem ceva sau să mergem la un film sau orice, nu trebuie decît să mă suni, OK? Știu cum e cînd te desprîți de cineva pentru prima oară. Atunci, prietenii te ajută cel mai mult.

— OK, răspund eu, confuză.

Eram gata să-l îndepărtez, să-l alung, să-i spun că nu, nu poate să intre să bea o ceașcă și nu, mulțumesc pentru invitația la cină, dar încă nu sînt deloc pregătită să ies cu cineva.

— Uite, asta e cartea mea de vizită, spune el, îndesîndu-mi-o în mînă. Ai grijă de tine Ellie.

Și, cu asta, se întoarce pe cărare și dispăre.

Intru în casă și închid ușa. Apoi mă sprijin de zidul din holul întunecat și rămân așa câteva secunde, cu mîna în dreptul inimii, ca să-i încetinesc bătăile, gîndindu-mă la ce s-a petrecut adevărateori. Sau ce nu s-a petrecut. Sau la ce s-ar fi putut întîmpla.

Așa e corect, îmi zic eu. Slavă Domnului că nu mi-a făcut avansuri. Nu pot decît să-mi imaginez cît de jenant ar fi fost, cît de ciudat.

Cu siguranță am procedat corect.

25

Scot un geamăt în timp ce îmi deschid ochii și încerc să mă concentrez asupra ceasului: e 7:38. La dracu'. Îmi las capul înapoi pe pernă și îmi încordez auzul ca să prind vreun scîncet de-al lui Tom, dar nu aud nimic. Apoi, îmi amintesc că azi e duminică și Tom e la taică-său.

Of, de ce am băut atîta votcă aseară? Ce-a fost în capul meu? Cele nouă luni de abstenență din perioada sarcinii mi-au redus toleranța la alcool pînă aproape de zero, iar acum, la aproape optsprezece luni de atunci, e clar că încă mai trebuie să „lucrez“ ca să o recuperez.

Împleticindu-mă pînă în baie, mă privesc cu ochi încețoșați în oglindă și îmi mai scapă un geamăt, căci femeia strălucitoare de aseară a fost înlocuită de un monstru cu fața umflată de somn. Cam așa arată trecerea de la sublim la ridicol. Înghit două tablete de Nurofen, după care îmi tîrșii picioarele spre bucătărie ca să fac niște cafea.

La zece și jumătate, izbutesc în sfîrșit să mă îmbrac și sînt pe cale să mă duc la Polish, pentru un mai mult decît necesar cappuccino și un croasant cu migdale, cînd sună telefonul. E Lisa.

— Ne vedem lângă leagăne într-o oră, îmi zice, iar eu protestez, căci într-o zi în care copilul nu e acasă, nu vreau nici în ruptul capului să mă apropiu de terenul de joacă.

— Bine, râde ea. Atunci, ne vedem la Polish într-un sfert de oră, zice și închide telefonul înainte să apuc să o contrazic.

Știu că vrea să facă „autopsia” și, o clipă, mă întreb dacă n-ar trebui să inventez ceva: o partidă de sex fierbinte și pasională, pe Primrose Hill? La temperaturile astea, nici o șansă. Dar probabil că nici nu m-ar crede. Poate că nu-l cunoaște pe Charlie, dar îi cunoaște anturajul sau măcar stilul. Va trebui să-i spun adevărul.

— Arăți groaznic! râde ea, împingînd căruciorul lui Amy printre mese, către locul în care șed, cu o ceașcă de cafea între palme, ce mă readuce, încet, încet, la condiția de ființă umană.

— Mă pot baza pe tine oricînd, nu? zic eu, dîndu-mi ochii peste cap.

— Scuze, spune ea rînjind, doar că nu te-am mai văzut mahmură niciodată.

— E chiar atît de evident?

— Vrei să auzi adevărul?

— Ah, las-o baltă, pufnesc eu. Mă rog, tu cum de reușești să arăți perfect? Dacă nu mă înșală memoria...

— Ceea ce e puțin probabil.

— Nici chiar așa. Dar oare n-am băut amîndouă la fel de mult, aseară?

— Am băut fiecare cîte trei pahare, dar presupun că ai continuat în compania lui Charlie.

— A, da. De asta uitasem.

— Ei bine, ar fi indicat să începi să-ți amintești, căci vreau să aud toate detaliile picante. Zîmbesc și clatin din cap.

— Nu există nici un astfel de detaliu. M-a condus acasă, am dat mîna și gata.

— Gata?

Lisa pare îngrozită.

— Gata. La ce te așteptai? Sex pe Primrose Hill?

— Păi, da, dacă ții neapărat să știi. Eu asta speram.

— Sînt încă măritată, spun eu, acum pe un ton serios. Și ultimul lucru de care am nevoie e o aventură sentimentală.

— Da, știu că ești căsătorită, dar nu ai ce face dacă dă peste tine o astfel de aventură. Hai să fim cinstiți, omul e delicios, iar atracția dintre voi nu poate fi negată.

— Serios?

— Nu face pe inocenta! Sigur că da. Și nici nu te prefac că nu ești interesată. Știu că doar te-ai despărțit de soțul tău, nu ai divorțat definitiv, dar asta nu-i un motiv să nu te distrezi și tu.

Ce-a zis fata asta? Mă uit la ea și întreb cu voce tare:

— Ce-ai zis?

— Ce?

— Ce-ai vrut să zici cu „nu-i un motiv să nu te distrezi și tu”? Adică, Dan se distrează? De unde știi? Ce fel de distracție? Dan are o iubită, nu? Știam eu. E ceva ce-mi ascunzi.

— O, Ellie, încetează. Nu asta am intenționat să spun. Mi-a scăpat pur și simplu. Mă îndoiesc că Dan ar avea pe cineva și, încă o dată, nu, nu mă văd cu el. Voiam doar să zic că nu ar trebui

să te închizi undeva și să nu mai ieși niciodată cu nimeni. Înțeleg faptul că separarea e o stare intermediară, nesuferită și stînjenitoare, dar asta ar putea fi ultima ta șansă. Trebuie să te bucuri de fiecare zi.

— Tu asta faci?

— Să mă bucur de fiecare zi? Încerc. Hei, ai grijă, Amy! Ai pățit ceva?

Amy a coborît din cărucior și se tîrăște prin cafenea, gîngurindu-le ceva tuturor celor prezenți, deși nimeni nu înțelege o iotă. Se împiedică de piciorul unei mese și cade în timp ce maică-sa se repede să o ridice.

Cînd fetița se calmează, împăcată cu o ceașcă de ciocolată caldă, Lisa își cere scuze pentru întrerupere, iar eu dau din umeri că nu contează, căci zilele astea întreruperile sînt ceva obișnuit.

— Deci, reiau cînd lucrurile s-au liniștit complet, sînt într-adevăr de părere că Charlie e drăguț și, da, e atrăgător și, da, simt și eu atracția dintre noi, dar chiar nu cred că voi face ceva în privința asta. Oricum, era foarte blazat cînd a plecat, așa că am impresia că nici pe el nu-l interesează.

Îi povestesc cum mi-a strîns mîna și ce a zis.

— Eu zic că nu a vrut să te sperie, spune Lisa. Ai de gînd să-l suni?

Îmi bag mîna în buzunarul hainei, care atîrnă pe spătarul scaunului, și pipăi cartea de vizită ce încă mai stă acolo, cuminte.

— Neah. Probabil că nu.

Clatin din cap și mă aplec să o gîdil pe burtică pe Amy, care se zvîrcolește și chițăie de fericire.

Într-o după-amiază de joi, pe cînd urc pe cărare către apartament, zăresc o figură cunoscută șezînd

în prag. E familiară și ciudată, căci nu am mai văzut-o pe Emma de luni de zile. Nu am știut cum să continui prietenia noastră, dacă într-adevăr e posibil ca ea să continue. Astfel, în loc să discut despre asta, să explorez opțiunile, am preferat să mă retrag.

Ah, nu e tocmai evident. Cînd mă sună, las robotul să răspundă, după care o sun eu în momentele în care știu că e plecată. Las mesaje vesele pe robot, în care îi spun cît mi-ar plăcea să ne vedem, deși sînt extrem de ocupată, și sper că ele vor ajunge și la urechile lui Dan și că el își va închipui că, de la plecarea lui, am tot huzurit.

Uneori sînt într-o dispoziție teribil de copilăroasă. Și Trish îmi spune că mă port ca un copil, dar n-aș suporta ca ea să știe cît de singură mă simt în realitate, că deseori stau în pat și plîng, că singurul lucru care mă trezește dimineața și mă ajută să depășesc o nouă zi este Tom.

N-aș suporta să știe că mă îngrozește gîndul că asta va fi viața mea de acum înainte, că au dispărut distracția, bucuria și veselia, că singurul orizont care mi-a mai rămas este monotonia corvezilor zilnice. Totuși încerc să nu mă gîndesc la asta prea des, căci nu aș mai fi în stare să continui.

Și iat-o pe Emma, șezînd la mine în prag, cu genunchii la piept și citind o revistă ce zace, deschisă, pe jos. Ezit o clipă. Nu și-a ridicat privirea, așa că m-aș putea oare întoarce și dispărea fără să mă observe? Pentru că Dumnezeu știe că nu vreau să mă vadă așa, după care să îi povestească lui Dan în ce hal fără de hal sînt.

Doar că am motive întemeiate să arăt așa. Tom a început să plîngă după mine în timpul nopții, iar în ultima vreme am dormit mai puțin decît de obicei. Uneori mă tentează să-l las să doarmă în pat cu mine, dar nu sînt pregătită să fac asta.

Emma își ridică ochii, mă vede stînd locului și neștiind cum să procedez, sare în sus, aleargă spre mine și izbucnește în lacrimi, luîndu-mă în brațe. Mă trezesc că mă agăț și eu de ea și îi plîng pe umăr.

— Mi-a fost foarte dor de tine, spune Emma, iar eu o mîngîi pe spate și încerc s-o alin, vîrsînd la rîndul meu lacrimi sărate în haina ei de blană.

— O, Doamne, îmi pare rău. Haina ta... zic în clipa în care îmi dă drumul.

Ne uităm amîndouă la umărul ei ud și izbucnim în rîs.

— Ah, vechitura asta, spune ea. Am primit-o gratis după o ședință foto.

În acea clipă, realizez cît de mult mi-a lipsit Emma și ne îmbrățișăm iarăși.

— Ai face mai bine să intri înainte ca vecinii să înceapă să bîrfească despre povestea noastră de dragoste.

Mă retrag și îmi șterg lacrimile.

— Măcar or să poată afirma cu siguranță că iubita ta are gust în materie de haine, spune Emma și mă ajută să cobor căruciorul pe scări.

Cînd ajungem înăuntru și ușa e închisă, mă privește brusc cu seriozitate și zice:

— Ești o vacă nesuferită. M-ai tot evitat lunile astea. Să nu crezi că nu știam că-mi respingi telefoanele și mă suni doar cînd știi că nu sînt acasă.

— A fost chiar atît de evident?

— Da. Nu-i dai lecții maestrului, zice ea derîndu-i legăturile lui Tom și gîdilîndu-l ca să ridă. Vino la mătușica Em, îi spune, iar el o trage, rîzînd, de păr. Maimuțică ce ești. I-ai spus lui mami că te-am dus la zoo săptămîna trecută?

— Da?

— Nu ți-a povestit Dan?

— Dan nu prea vorbește cu mine zilele astea, oftez eu.

Emma clatină din cap.

— Cum naiba de v-ați înstrăinat atît de mult într-un timp atît de scurt? Adică, ce mama mă-sii se întîmplă? Ce? E nebunie curată.

— Vrei o ceașcă de ceai?

— Da. Vreau ceai și să știu ce naiba se petrece, pentru că frate-meu nu discută cu nimeni despre asta, iar maică-mea știe că numai pe ea nu ai chef s-o vezi. Dan e cumplit de nefericit, iar tu arăți ca dracu'...

— De fapt, numai astăzi arăt așa, pentru că sînt mahmură, o mint eu, sperînd că informația va ajunge la urechile lui Dan, iar el își va închipui că am ieșit în oraș să mă distrez.

Mă înveselește oarecum vestea că și Dan e foarte nefericit.

— Ar fi trebuit să mă vezi azi-noapte.

— Presupun că atunci arătai grozav.

— Se întîmplă ca exact asta să fie adevărul, răspund eu nonșalant, hotărîndu-mă să termin cu minciunile pentru moment, căci, dacă e cineva în lume care poate miroși o minciună, apoi Emma e aia.

— Oricum, mai slăbește-mă. Nu te văd cu lunile, apoi îmi apari la ușă și mă insultă.

— Da, însă doar pentru că te iubesc, zice.
Mă răsucesc ca să mă uit la ea, dar e așezată la masă și răsfoiește o revistă. Șocată, rămân cu ceainicul în mână. În afară de rude și de Dan, nimeni nu mi-a spus niciodată că mă iubește. Nici chiar rudele nu mi-au spus-o cu adevărat. Mama îmi închipui că mă iubea cât de mult putea, iar tata a adus vorba de sentimentul ăsta în ziua nunții mele, dar, dacă fapta e mai importantă decît vorba, absența lui în timpul care a trecut de atunci mă face să am dubii asupra acelei afirmații.

Dan îmi spune că mă iubește. O spunea. Dar ce ciudat e să aud cuvintele astea de la Emma, care nu glumea cînd le-a rostit, dar tonul ei sugera că nu făcea decît să constate o realitate, ca și cînd era ceva ce aș ști din start, ceva ce n-ar putea și nu va fi pus la îndoială.

Pun ceaiul pe masă și mă așez în fața ei.

— Emma, știu că sună idiot, dar tu chiar mă iubești?

Emma mă privește ciudat.

— Nu în genul poveștii de dragoste despre care ar bîrfi vecinii. Dar, în cazul în care întrebarea se referea la o iubire sănătoasă, fără tentă sexuală, ca între cumnate, răspunsul e afirmativ. Dar de ce întrebi?

— E ciudat să aud o prietenă spunînd că mă iubește. Iartă-mă, știu că nu ai vrut să dai cuvintelor o conotație ciudată.

— Dar eu nu sînt prietena ta. Adică sînt, dar sîntem rude. Știu că ești cumnata mea, dar întotdeauna m-am gîndit la tine mai mult ca la o soră, sora pe care mi-am dorit-o toată viața. Nu e ciudat, nu? Crezi că e ciudat?

— Nu, clatin eu din cap și încep să plîng.

Nu doar că lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Plîng cu suspine grele, cutremurătoare. Îmi las fruntea pe brațe și încep să hohotesc. În sfîrșit, mă descarc.

Emma îl duce pe Tom în camera de zi, unde izbutește să-i inducă o stare de amorțeală punîndu-i DVD-ul cu *Baby Einstein*, după care se întoarce în bucătărie și mă mîngîie pe spate în timp ce eu continui să plîng.

Nu mă pot opri. Sentimentul înăbușit de săptămîni, de luni întregi, pare a se revărsa dintr-odată. Plîng și plîng și plîng, iar cînd lacrimile au secăt și sughit puternic, Emma se așază în fața mea și ridică dintr-o sprînceană.

— Se pare că aveai nevoie de asta, spune ea. Te simți mai bine acum?

— Da, îmi trag eu nasul și scot un șervețel din buzunar, eliberînd în aer un nor de scame. Scuze, zic, trăgîndu-mi iarăși nasul.

Emma risipește scamele și spune:

— Nu fi caraghioasă. Nu e casa mea.

— Știi că ăsta e cel mai minunat lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată?

— Ce?

— Că mă consideri sora ta.

— O, Doamne, să nu începi din nou să plîngi, te rog. Filmulețul cu *Baby Einstein* e pe terminate.

— Nu, nu am intenția să reîncep, rîd eu și-mi fac de lucru curățînd masa, în timp ce caut să-mi pun ordine în gînduri.

Ceea ce mi-a comunicat Emma adineauri este după cum urmează: am vrut întotdeauna să intru, prin căsătorie, într-o familie mare și iubitoare, am crezut că vom fi de îndată cu toții învăluți

într-o atmosferă de dragoste, acceptare și înțelegere, dar nu asta s-a petrecut, nu asta e situația acum.

Și totuși, în ciuda diferențelor, a lipsei de înțelegere, a durerii și dezamăgirii, Emma încă mai consideră că fac parte din familie. Mă iubește, mă acceptă, deși m-am despărțit de fratele ei și i-am evitat telefoanele cu săptămânile, comportându-mă de parcă nu voiam să am de-a face cu ea.

Pînă astăzi, pînă în clipa în care am văzut-o sezînd în pragul casei mele, am crezut din toată inima că nu vreau să mai am nimic de împărțit cu vreunul din membrii familiei Cooper. Am crezut că, avînd în vedere că mariajul meu cu Dan se terminase, relația mea cu familia fostului soț avea să se rupă și ea, dar presupun că lucrurile nu sînt chiar atît de simple și de precise.

Emma încă mă mai iubește, cu toate că nu e obligată, iar eu nu mă mai consider parte din familia ei. Poate că asta înseamnă că ei sînt familia mea, că în ciuda celor întîmplate și chiar dacă eu și Dan vom divorța, ei vor rămîne familia mea, și nu doar datorită lui Tom.

— Ești în regulă? mă întreabă Emma.

Stau în picioare, privind năucită pe fereastră.

— N-am nimic, răspund. Ceilalți sînt bine? Ce face maică-ta?

Înainte de a continua, dați-mi voie să clarific un aspect. Nu doresc sub nici o formă să îi văd pe Linda sau pe Michael, deși la el nu mă gîndesc prea des. Dar prezența Emmei aici îmi trezește o avalanșă de amintiri. Amintiri frumoase, fericite. Amintiri ale zilelor de dinainte de accidentul

care, de atîta vreme, pare a fi șters orice urmă a evenimentelor de dinainte.

Brusc, îmi amintesc că Linda mă îmbrățișa, că la nuntă mă ținea strîns în brațe și-mi spunea că sînt noua fiică a familiei. Îmi amintesc de cerceii pe care mi i-a dat, de fericirea ei cînd s-a născut Tom, de dorința de a fi implicată în toate, de bucuria ei sinceră pentru mine.

Tot nu vreau s-o văd, dar mi-ar plăcea să aflu ce mai face.

— Mama e bine, zice Emma. E la fel de energică, deși am impresia că a început să o scoată nițel din pepeni prezența lui Dan.

— Eu credeam că e băiețelul ei cel perfect. Dan, care nu greșește niciodată.

— Era, se strîmbă ea. Acum, pare a se fi transformat în Dan, fiul cel îmbufnat, care se așteaptă să-i spele hainele, să-i gătească și să curețe după el. Nu aud decît că dormitorul lui e murdar.

— Ah, minunat. Îmi închipui că e convinsă că l-am răsfățat.

— Cred că își dă seama că a făcut ea însăși asta extrem de bine, chiar înainte să apari tu în peisaj. Ne e dor de tine, știi? Adică, nu doar mie, tuturor. Poate nu ești pregătită să auzi asta. Nu vreau să te supăr.

— Adică nu vrei să declanșezi o nouă criză de plîns?

— Păi, nu. Ai dreptate, dar mama a fost cu adevărat distrusă de ce s-a întîmplat cu Tom.

— Și eu am fost, îi dau eu replica, încercînd să nu scrișnesc din dinți.

— Dar a fost distrusă și din cauza a ceea ce ți s-a întîmplat ție, din cauză că n-ai vrut s-o

mai vezi și să vorbești cu ea. Acum crede că despărțirea voastră e din vina ei.

Privesc în jos, la masă.

— I-am spus că e ridicol să creadă asta, continuă Emma.

Eu nu răspund.

— Am dreptate?

— Nu știu.

Și chiar nu știu. De luni de zile dau vina pe Linda. Am izbutit performanța de a o învinui pentru fiecare lucru rău care mi s-a întâmplat, i-am construit o imagine demonică, de stăpînă peste o familie anormală și îngrozitoare, dar acum că Emma, cea încîntător de apropiată de mine, stă la masa din bucătărie, nu mai știu ce să cred.

Nu vreau să recunosc asta, nu în fața Emmei, dar o parte din mine vrea să o vadă pe Linda, să-și înghită mîndria și să-i vorbească, să discute cu adevărat despre cele întîmplate. Vreau să văd cam cît de mult a suferit și dacă într-adevăr simte ceea ce îmi spun cu toții că ar simți.

Dar nu cred că am puterea să fac asta. Nu cred că îmi pot înghiți mîndria.

— I-ar plăcea tare mult să te vadă, să știi, spune Emma încetișor.

— De-asta ai venit?

Dintr-odată, vocea îmi e plină de furie, furie la gîndul că ar putea exista o strategie ascunsă în spatele neașteptatei vizite a cumnatei mele.

— Dumnezeuule, nu, liniștește-te, liniștește-te. Sigur că nu. Mama nu știe că sînt aici. Nici Dan. Dar ea vorbește mult despre tine.

— Da? Ce zice?

— Sigur, nu vorbește de față cu Dan, pentru că ar ieși pe dată din încăpere. Dar vorbește

despre tine ca despre un membru al familiei. Chiar deunăzi am auzit-o zicînd cuiva că noră-sa lucrează la departamentul de marketing de la Calden. Cu mine nu se mîndrește niciodată așa.

— Așa a zis?

— Da, așa. Deci, ce spui? Crezi că ai putea s-o suni sau ceva de genul ăsta? Poate vă întîlniți să vorbiți?

— Nu știu, răspund eu. Cred că nu chiar acum. Mi-e totul prea viu în minte și e prea dureros.

Urmează o tăcere stînjitoare. După o vreme, Emma spune:

— Crezi că tu și Dan o să vă împăcați? Pentru că, deși nu e treaba mea, nimeni nu pare să priceapă motivul despărțirii voastre. Știi și tu că toate căsniciile trec prin momente proaste, dar, ca să ai o relație de durată, trebuie să depui eforturi.

Mă uit la ea cu uimire.

— Ai absolvit cumva un curs de consiliere maritală?

— Eh, doar știi că am nenumărate talente. Sînt consilier marital, stilist, dermatolog. Începe să ridă, după care continuă: Ei bine? Vă împăcați?

— Sper că da, zic fără să mă gîndesc, iar expresia de șoc de pe chipul Emmei o reflectă întocmai pe a mea.

După ce pleacă ea, îl duc pe Tom la culcare, îmi șterg machiajul, îmi trag pijamalele, mă bag în pat și sting lumina. O vreme, stau întinsă, gîndindu-mă la Emma. Apoi, mintea îmi zboară în direcția pe care a luat-o în fiecare seară, de sîmbăta trecută înapoi. Anume, la Charlie Dutton. Din nou, așa cum fac de obicei, revăd evenimentele din seara respectivă, rederulînd

filmul fiecărei priviri, al fiecărui cuvînt și gîndindu-mă la toate cîte nu s-au întîmplat, dar s-ar fi putut întîmpla. Am procedat corect, îmi zic. Dar, atunci, de ce mă încearcă un foarte vag sentiment de dezamăgire?

26

Chiar trebuie să stăm de vorbă.

După unsprezece săptămîni, Dan și cu mine tot nu am discutat, iar acum realizez că trebuie neapărat să facem lumină asupra celor ce se petrec în viața noastră, să ne dăm seama dacă mai avem o viață împreună sau dacă separarea noastră va duce la ceva permanent.

Încă nu pot să cred că i-am spus Emmei acele lucruri. Subconștientul meu a preluat controlul și m-a făcut să rostesc cuvintele alea, cînd eu nici măcar nu eram conștientă de faptul că le simțeam și nici nu-mi trecuse măcar prin minte să mă împac cu Dan.

Nici în prezent nu sînt sigură, dar știu că mi-e dor de el. Mi-e dor să fiu jumătatea unui cuplu, să-l am în preajmă, să am pe cineva cu care să fac diverse lucruri.

Trish m-a întrebat dacă mi-era dor să fiu cu cineva, oricine, sau mi-era dor de Dan, dar încă nu sînt sigură de răspuns.

Un timp, m-am gîndit că îmi lipsea atmosfera de cuplu, dar mie *chiar* îmi e dor de Dan. Îmi lipsește omul cu care m-am măritat, nu cel care a devenit în ultimele luni. Mi-e dor de Dan cel

care mă făcea să rîd, care avea grijă de mine, care mă făcea să simt că nu există fericire mai mare pe lume decît să te trezești dimineața și să vezi alături de tine pe cel mai bun prieten.

Sincer, nu știu dacă există vreo cale de întoarcere la ce-am fost unul pentru celălalt. Dacă el ar putea redeveni omul cu care m-am căsătorit, m-aș întoarce și mîine. Dar nu mă prefac a fi jumătatea inocentă. Mă gîndesc la zilele în care eram căsătoriți, cît de tînără eram, cît de naivă și de fericită și știu că trebuie să redescopăr acea versiune a mea, să regăsesc bucuria din mine înainte ca noi doi să avem vreo șansă.

Un lucru e totuși limpede ca lumina zilei: trebuie neapărat să stăm de vorbă.

La unsprezece săptămîni după ce i-am dezvăluit Emmei speranța pe care o nutresc că eu și Dan ne vom împăca (pe 19 mai, mai precis), îl sun pe acesta pe telefonul mobil. Nu pot să-l sun acasă la socrii mei, pentru că nu sînt pregătită să vorbesc cu ei. Pînă răspunde, inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Știu că o să vadă că e numărul meu și va putea să hotărască dacă să răspundă sau nu. Dar nu răspunde, iar telefonul continuă să sune. În cele din urmă, intră mesageria vocală.

Într-un fel, mă simt ușurată. E mai ușor să lași un mesaj decît să vorbești. Iar asta nu înseamnă neapărat că Dan mă evită. Ca de obicei, mobilul e probabil îndesat bine într-un buzunar sau pe fundul unei genți, undeva de unde nu are cum să-l audă.

— Bună, Dan. Eu sînt. Ăăă, Ellie. Uite, nu te sun decît pentru că au trecut aproape trei luni de cînd am vorbit ultima dată și cred că trebuie

să discutăm. Au rămas atîtea lucruri nespuse și tare aș vrea să...

Doamne, oare să îndrăznesc? Să-mi dau toate cărțile pe față? Respir adînc.

— ... tare aș vrea să văd dacă putem remedia lucrurile. Adică lui Tom îi e foarte dor de tine și toate astea par a nu avea nici un rost. Deci...

La dracu'. Am greșit? N-ar fi trebuit mai bine să-mi țin gura? E prea tîrziu acum.

— Deci, poate mă suni tu cînd te întorci? Poate vorbim cîndva, în weekend?

Am spus prea multe. Mult prea multe. Pun jos telefonul și mă simt cumplit de nefericită.

— Ce mai faci?

La telefon e Fran și-mi dau seama, din felul în care mă întreabă, că știe despre mine și Dan. Nu că n-aș vrea să știe, dar am obosit teribil să tot vorbesc despre asta și să explic de ce, în condițiile în care nici eu nu sînt prea sigură de motiv. Și toată lumea vrea să ajute. Mă invită la ei, mă scot în oraș la cină, se uită la mine intens, cu ochi de cățeluș trist, și-mi spun că îmi sînt alături dacă simt nevoia să vorbesc.

— Bine, răspund eu scurt, îndulcindu-mi însă tonul cînd realizez că la telefon nu e oricine, ci Fran, minunata Fran, pe care probabil că ar fi trebuit s-o sun eu. Ai aflat, nu-i așa?

— Am auzit eu ceva, spune Fran cu timiditate, și n-am crezut. Știi și tu cum sînt zvonurile. Așa că m-am gîndit că mai bine sun și verific, mai întîi, dacă e adevărat, și mai apoi, în cazul în care este, dacă te pot ajuta cu ceva.

— Ei bine, da. Mai întâi, e adevărat și, mai apoi, nu ai cu ce să ajuți, dar mi-ar plăcea tare mult să ne vedem.

— Deci, e adevărat că te bătea? Întreabă ea, iar mie mi se taie respirația de groază.

— Doamne, nu! E îngrozitor. Asta spune lumea? Fran pufnește în râs.

— Nu, Ellie, scuze. Nu m-am putut abține. Am auzit doar că v-ați despărțit și nu mi-a venit să cred. Adică, aveam impresia că tu și Dan sînteți foarte fericiți împreună.

— Nu chiar, oftez eu. Nu mai eram de multă vreme, dar sînt sigură că nu e o situație permanentă. De fapt, probabil că n-ar trebui să spun asta. Cine știe ce-o să se întîmple? Sper că o să găsim o cale de a ne împăca. Cine ți-a zis? Sally?

— Nu, nici nu cred că știe. Charlie Dutton mi-a spus. A venit la cină săptămîna trecută. Trebuie să recunosc că a fost puțin cam jenant. Întreba pe toată lumea de tine, dar n-am vrut să-i zic că ai dispărut din peisaj și că nu-mi răspunzi la telefoane. A fost nevoie să mă prefac că eram la curent cu tot.

— Îmi pare rău, Fran, zic eu. Serios. N-am reușit deloc să țin legătura cu oamenii. După accident, viața a devenit atît de năucitoare încît m-am ascuns de toți. Dar mi-a fost dor de tine.

— Și nouă ne-a fost dor de tine. Ne-ar face mare plăcere să te vedem. Și lui Charlie Dutton, adaugă ea, iar eu mi-o și imaginez rînjind răutăcios.

— Ce vrei să spui? mă prefac eu că nu pricep, încercînd să aflu mai multe.

— Nimic, răspunde Fran cu nonșalanță, pretinzînd la rîndul ei că e nevinovăția întruchipată.

— Ei, haide, o implor eu.

Nu mă interesează cu adevărat, dar, în cazul în care pe el îl interesează cu adevărat, asta mi-ar ridica foarte mult moralul. Sună egoist, dar Dumnezeu știe că moralului meu i-ar prinde tare bine un impuls ca ăsta.

— A povestit că v-ați întîlnit din întîmplare zilele trecute și că ați petrecut seara împreună. A mai spus și că te consideră incredibil de sexy.

— Fugi de-aici!

— Serios!

— Dar nu sînt sexy!

Rînjesc ca pisica de Cheshire. De ani întregi nu mi-a mai spus nimeni că sînt sexy. Nici nu sînt, sînt mamă. O mamă demodată, care-și petrece majoritatea timpului nemachiată, îmbrăcată în pantaloni de trening Gap și adidași, excepție făcînd momentul în care am făcut efortul de a ieși cu Lisa și-am sfîrșit în compania lui Charlie Dutton.

— Știu! rîde Fran. Am încercat să-i explic că nu ești sexy, dar nici n-a vrut să audă.

— Ah, mersi mult!

— Glumesc. Dar, serios vorbind, părea să te placă. Mă bombarda cu întrebări în legătură cu tine.

— Ca de pildă?

— Voia să știe tot.

— Doamne, mă simt flatată.

— Cred. De-asta îți și spun. Pe tine te interesează Charlie?

Ezit puțin, încercînd să nu mă mai simt flatată și să găsesc un răspuns adevărat.

— Știi, dacă aș fi singură, sînt convinsă că m-ar interesa și, da, îl găsesc atrăgător. În alte împrejurări, cu siguranță m-aș îndrăgosti de el,

dar nu sînt pregătită. Sînt doar separată de soțul meu, iar în cazul în care eu și Dan ne-am împăca, nu mi-aș ierta niciodată dacă s-ar întîmpla ceva.

— Deci, nu-ți place nici măcar puțin de el?

— Of, bine, mormăi eu, amintindu-mi valul de dorință care mă cuprinsese cînd eram cu el. Îmi place de el nițel, dar n-o să fac nimic în privința asta, OK?

— OK, zice Fran, fericită că în sfîrșit mi-a smuls cuvintele. Deci, dacă Marcus și cu mine insistăm să ieși cu noi la cină joi seara, ar fi indicat sau nu să-l aducem și pe Charlie?

— Nu! zbier eu. În nici un caz. N-am de gînd să-l văd din nou. Sincer. Nu mă interesează.

— Bine, bine, liniștește-te. Am întrebat doar. Dar asta înseamnă că o să vii totuși la cină, cu mine și cu Marcus?

— Nu te deranjează că o să fiu a cincea roată la căruță?

— Nu, dacă nici pe tine nu te deranjează.

— OK. Lasă-mă să văd cum aranjez cu dădaca și, dacă reușesc, mi-ar face mare plăcere să vin. Dar fără surprize cu burlaci, bine? Indiferent dacă e Charlie Dutton sau altul.

— Bine, bine, bombăne ea, n-or să fie surprize cu burlaci. O să fim doar eu, tu și Marcus.

Intru în vîrful picioarelor în camera lui Tom, ca să văd ce face, înainte să mă duc la culcare. Veioza răspîndește o aură palidă, suficientă ca să-i lumineze jucăriile. Mă apropiu și zîmbesc în timp ce-mi plec privirea spre el. Mirosul de vomă nu poate fi ignorat și dau cu ochii de Tom, dormind dus și zăcînd într-o baltă de vomă uscată.

— Rahat! șoptesc eu, panicîndu-mă puțin.

Aprind lumina, iar Tom se mișcă, deschide ochii și începe să plîngă. Îi pipăi fruntea, dar nici un semn de febră. Îl sărut ușor și-l alin în vreme ce-o iau spre baie, ca să-l spăl.

— Totul e în regulă, scumpule, îi cînt eu încețîșor, desfăcîndu-i costumașul murdar și dîndu-i-l jos.

Îi ridic maioul și mă străduiesc să nu îl murdăresc și mai rău decît e deja.

— Mami e aici, zic și încerc să nu mi se rupă inima de plînsul lui, în vreme ce-i curăț voma din păr.

Îl aduc înapoi în dormitor și-l culc pe masa pe care-l schimb, îmbrăcîndu-l la loc rapid. Acum e treaz de-a binelea și sporovăiește. Îl așez în balansoarul de pe podea, ca să-i schimb așternuturile.

Se aude un zgomot caracteristic, iar eu mă întorc și-l văd pe Tom vomitînd din nou. Un jet gros de vomă îi acoperă pijamalele noi și curate și se întinde pe balansoar și covor.

— Rahat.

Se pune din nou pe urlat, eu îl ridic, îl duc iarăși în baie și o iau de la capăt. Pînă la ora două dimineața, a vomitat deja de trei ori, iar acum îl legăn ca să adoarmă. Sînt extenuată. Nu mă pot hotărî dacă să chem doctorul sau nu. Tom nu are febră și nici un alt simptom în afară de faptul că vomită, așa că nu îmi vine să deranjez medicul în miez de noapte, pentru ceva ce probabil că nu e grav.

Astfel, eu și Tom ne legănăm împreună în balansoar, el adormind, în cele din urmă, în brațele mele. Sîntem amîndoi prea obosiți ca să ne mișcăm.

Îl duc la mine în dormitor și-l întind în pat, lângă mine. Mi-e groază că va vomita din nou în somn, așa că deschid televizorul la un volum scăzut și stau trează până în zori, când mă biruie somnul. Adorm, sprijinită de perne, dar mai apuc să mă gândesc că e foarte dificil, chiar al dracului de dificil, să fac toate astea de una singură.

Fran mă îmbrățișează foarte strâns. Nu spune nimic, pentru că nu e necesar. Îmbrățișarea ei mă liniștește mai mult decât ar putea-o face cuvintele. Apoi, mă ia în brațe și Marcus. După ce îmi dă drumul, ne privim toți trei și zîmbim larg.

— Ne pare bine să te vedem, Ellie, spune el. Începuserăm să ne gândim că era ceva în neregulă cu noi.

— Nici pomeneală. Eu sînt o prietenă mizerabilă. Îmi pare rău.

— Nu-ți face griji, mă îndeamnă Fran, dîndu-i un cot lui bărbatu-său. Dumnezeu știe că ai destule pe cap.

— Deci, noi ne-am gândit să mergem undeva prin apropiere, așa-i? Restaurantul chinezesc din Belsize Park îți sună bine?

— Foarte bine, răspund eu luîndu-mi în grabă haina din hol. Perfect, chiar. Cîtă vreme pot să fiu în pat înainte de ora nouă, eu sînt mulțumită.

— Mă bucur să aflu că tovărășia noastră e atît de prețuită, spune Marcus, ridicînd dintr-o sprînceană în vreme ce ieșim la mașină.

— N-o lua personal, rîd eu. Sentimentul ar fi același și dacă am lua masa cu...

Îmi scormonesc mintea să găsesc pe cineva.

— Charlie Dutton? sugerează Marcus, cu un rînjet sardonice.

— O, tacă-ți gura.

E rîndul meu să-i dau un ghiont.

— *Mai ales* cu Charlie Dutton, zic, încercînd să mă apăr, și mă întorc spre Fran. Vreți să fiți atît de buni și să nu mai aduceți vorba de el? Apropo, dacă printr-o coincidență de dimensiuni cosmice se întîmplă să pice la restaurant în seara asta și să ne găsească acolo, eu o să plec. Bine? Doar așa, ca să știți.

— La dracu', mi-ai dejucat întreg planul diabolic, rîde Marcus.

— Liniștește-te, spune Fran luîndu-mă de braț. Nu avem planuri diabolice. Ești prietena noastră, la fel ca Charlie, și ar fi tare drăguț, atîta tot. Dacă ești și tu pregătită, adaugă ea grăbită. Și știm amîndouă că nu e cazul.

— Deci, nu mă mai necăjiți cu Charlie Dutton? întreb eu.

— Bine, ridică Marcus din umeri. Dacă Fran încetează, termin și eu.

— Bine, spune Fran. Soțul meu, în vîrstă de patru anișori, și cu mine promitem să nu te mai necăjim în legătură cu Charlie Dutton.

Sînt obișnuită să fiu a cincea roată la căruță în compania celor doi, căci ne-am cunoscut cu mult timp înainte de apariția lui Dan în scenă, așa că revenim rapid la relațiile relaxate de prietenie pe care le-am avut dintotdeauna. Pentru o clipă, uit că nu mai sînt cea care am fost la ultima noastră ieșire în oraș, că acum am un copil, un soț și o altă viață.

Vorbim, rîdem și sînt convinsă că nu voi mai îngădui să treacă atît de mult timp pînă să-i revăd. Știu cu siguranță că Fran și Marcus intră în categoria prietenilor foarte apropiați și că am

greșit lăsînd prietenia noastră să lîncezească, pentru că între noi patru – Marcus, Fran, Dan și cu mine – lucrurile nu au părut a se lega în felul în care se leagă cînd sîntem doar eu și ei doi.

Nu e vorba că Dan nu îi suferă. A afirmat întotdeauna că sînt drăguți, dar atmosfera era diferită, cumva prea politicoasă, așa că sînt oarecum ușurată să-i văd fără să fie și el de față.

Pe la jumătatea celei de-a doua sticle de vin (pe care trebuie să recunosc că eu și Fran o golim aproape de unele singure), mă ridic să mă duc la toaletă. În vreme ce-mi croiesc drum prin restaurantul înțesat de lume, arunc într-o doară o privire la clienți: toată lumea discută însuflețit și se distrează, iar eu constat că mă simt minunat, acum că am revenit printre oameni. Exact așa mă simt, de parcă aș fi fost închisă departe de viața reală. Însă norii care mă despărteau de ea, care mă alienaseră de toți și de toate, în lunile care au trecut, s-au ridicat în sfîrșit, îngăduindu-mi să-mi reiau locul printre cei vii, să fiu iarăși fericită.

Știu că asta nu se datorează faptului că sînt singură, că nu sînt mai fericită pentru că Dan nu e cu mine, ci că, într-un fel, plecarea lui a acționat ca un catalizator care mi-a redat viața și m-a obligat să revin la realitate.

Zîmbesc, savurînd senzația. Apoi îi zăresc. Într-un colț, instalată comod, observ că stă o fată, pe care n-o iau în seamă decît pentru că e foarte drăguță. Are părul brunet, lung și strălucitor, ochi mari și verzi și se uită cu adorație la partenerul ei. Sigur că privirea îmi lunecă înspre acesta, conștientă că probabil e genul fotomodel, înalt și arătos, dar îngheț cînd văd că e Dan.

Timpul s-a oprit în loc, iar eu stau în picioare, în mijlocul restaurantului aglomerat și mă uit la bruneta care rîde și se înclină ca să spună ceva. Nu mă pot mișca. Am încremenit și privesc lung la ei. Fata mă simte și-și ridică întrebătoare ochii spre a-i întîlni pe ai mei.

Dan se întoarce, cu un zîmbet care-i stăruie pe chip după vreo glumă de care au rîs mai înainte, și cercetează să descopere țina atenției ei. Și mă vede pe mine. Jur că i se scurge tot sîngele din obraji, întocmai ca în seara aceea, în Franța.

Dan și cu mine ne holbăm unul la celălalt.

Eu nu mă pot mișca, el pare a nu ști ce să facă. În cele din urmă, fata își pune mîna peste a lui, iar el se răsucește cu fața spre ea și spune ceva (presupun că „e nevastă-mea“, dacă nu cumva ea nici n-o ști că e însurat). Apoi dă să se ridice, iar eu știu că se va îndrepta spre mine, dar nu sînt în stare să-i fac față. Nu acum. Nu aici. Nu în condițiile în care e posibil să vomit în orice clipă.

Revin rapid lîngă Marcus și Fran.

— Trebuie să plec, le spun, abia oprindu-mă ca să rostesc cuvintele. Ne întîlnim afară.

— Ellie? E totul în regulă?

Fran se ridică în timp ce eu ies din restaurant, dar nu spun nimic. Ies în aerul nopții.

Cînd intru pe ușă, sună telefonul. E 21:45. Prea tîrziu ca să fie vreunul dintre pretenii mei, avînd în vedere că toți avem copii și știm că e extrem de nepolitic să suni la părinții copiilor mici după, cel mai tîrziu, 20:30.

Nu dau atenție telefonului. Îi mulțumesc lui Rachel că a stat iarăși cu Tom, și încă așa, pe nepusă masă, și îi plătesc la plecare. Observ că, oricine ar fi persoana care sună, nu lasă un mesaj, ci încearcă iarăși, câteva minute mai târziu.

„Oricine ar fi persoana care sună.” Bineînțeles, știu că e Dan. Cine altcineva ar putea fi? Ridiez receptorul cu un gest obosit, fără a fi prea sigură că vreau să aud ce are de spus. Mă simt pur și simplu amorțită și sătulă pînă-n gît. Și foarte obosită.

Mă simt, de asemenea, jenată, după mesajul pe care i l-am lăsat pe mobil. Mesaj la care nu mi-a răspuns. Îmi vine să-mi trag palme. La vremea respectivă, știam că nu fac bine, că n-ar fi trebuit să-i permit să afle cît de mult îmi pasă și cît de vulnerabilă sînt. Nu mi-a returnat apelul, dar m-am gîndit că poate e plecat și că o să-l văd sîmbătă dimineată, cînd avea să vină să-l ia pe Tom, aducînd vorba și despre asta. Deși parte din mine spera că nu va fi cazul.

— Nu e nimic de explicat, spun eu pe un ton plictisit. Nu-mi datorezi nici o explicație. Nu-mi datorezi nimic. Sîntem despărțiți.

— Ellie, nu e ce crezi tu, zice el. Femeia aia e Lola Smith, prezentatoarea noii emisiuni pe care o produc. Era o cină de afaceri.

Numai cină de afaceri nu era aia.

— Nu contează, zic. Era clar că ea nu o consideră o întîlnire de afaceri și, oricum, e dreptul tău să ieși cu cineva, cu vreo iubită.

Cuvîntul aproape că-mi stă în gît, dar nu mă opresc.

— Nu e iubita mea. Nici măcar parteneră.

În voce i se citește tristețea.

— Unde ești acum? Afară, vorbind la mobil, în timp ce *Lola* (numai faptul că-i pronunț numele îmi provoacă greață) așteaptă în mașină?

— Nu, s-a dus acasă. Are mașină.

Nu spun nimic, dar sînt mulțumită. Poate că nu a fost vorba de o întîlnire. Dan, cel pe care-l știam și cu care ieșisem în oraș, insista întotdeauna să mă ia de acasă.

Urmează o tăcere. Apoi:

— Am primit mesajul tău.

O, la dracu'. Sînt exact cuvintele pe care le-am tot așteptat zile întregi și de care mi-e groază acum, după ce l-am văzut pe Dan cu ea. *Lola*. *L-l-l-l-lola*.

— Îmi cer iertare, zic scurt.

Rahat. Ce pot să spun? Cum pot să ies din situația asta? Ce scuză să găsesc?

— Cred că eram cam beată. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu-mi amintesc ce-am spus. Orice-ar fi fost, nu lua în seamă.

— Erai beată? La patru după-masă?

După voce, Dan zîmbește, iar eu tare aș vrea să-l plesnesc.

— Ce e, Dan?

Umilința pe care o simt întrece orice închiuire. Nu mai vreau decît să scap de el, să mă ghemuiesc undeva, într-un colț, și să plîng.

— Am zis că poate ai dreptate și că ar trebui să vorbim. Poate în weekendul ăsta?

Ezit o clipă. Dar apoi mă gîndesc la *Lola*, la ea și la Dan rîzînd, la Dan sărutînd-o pe Lola și mă întreb dacă folosește și cu ea aceeași strategie. Mă întreb dacă o fi mai bună în pat decît

mine. O, Doamne, te rog, șterge-mi gândurile astea din minte.

— Nu pot, răspund eu, iar vocea îmi sună rece. Nu sînt în stare să fac asta acum. Îmi pare rău, Dan.

Glasul începe să mi se înece, așa că las binișor receptorul în furcă.

Plîng o oră încheiată, iar cînd lacrimile îmi seacă, pescuiesc din buzunarul hainei cartea de vizită a lui Charlie Dutton. S-o ia dracu' de treabă. Dacă Dan își permite o mică aventură sau o mare poveste de dragoste sau cine știe ce dracu' o mai fi între el și Lola, îmi pot permite să am și eu o relație cu Charlie Dutton.

22:45. E prea târziu să sun? Pe altcineva nu aș suna, dar bărbatul acesta e singur și e vineri seara. Mă îndoiesc serios că ar fi măcar acasă. Oricum, evenimentele din seara asta mi-au dat curaj, veritabil sau nu, și dacă nu sun acum, s-ar putea să n-o mai fac niciodată. Chiar este o situație gen acum ori niciodată.

Sun și constat că am avut dreptate. E plecat. Răspunde robotul și, încercînd să dau vocii mele un ton cît mai normal, îi las un mesaj.

— Bună, Charlie. Ellie la telefon. Ellie... Cooper.

Aproape că mi-am dat numele de domnișoară și, în timp ce-l rostesc pe cel de căsătorie, mă gîndesc cît de prefăcută mă simt.

— Ellie Black, spun eu ferm.

Dacă tot îmi voi înșela soțul, ceea ce știu că se va întîmpla, o voi face sub masca de femeie necăsătorită. În felul ăsta, sigur o să mă simt mai puțin vinovată, nu?

— Tocmai am dat de cartea ta de vizită și mă întrebam dacă ți-ar face plăcere să ne întîlnim într-o zi. Sună-mă.

Îi spun numărul și închid, felicitîndu-mă că am lăsat un mesaj super.

Acum, nu mai e decît o chestiune de timp.

Nu-mi pot scoate din minte imaginea lui Dan cu Lola. Îi văd la restaurant, mîna ei întinzîndu-se spre a lui, sau imaginația mea lucrează peste program și-mi aduce dinaintea ochilor un tablou cu cei doi, în cele mai compromițătoare poziții pe care le poate invoca creierul meu ostent.

Asta îmi alimentează furia și dorința puerilă de a mă răzbuna în singurul fel pe care-l cunosc, anume culcîndu-mă cu Charlie Dutton.

Bietul Charlie Dutton. Mă întreb dacă o ști că am plănuit totul dinainte, că plănuiesc să-l seduc în cel mai eficient mod de care sînt în stare: la lumina senzuală a lumînărilor, îmbrăcată într-o ținută irezistibilă și gătind ceva delicios.

Aproape că mi-am atins ținta, avînd în vedere că el a recunoscut deja că mă consideră sexy. Cu siguranță nu mai e nevoie decît de un mic impuls. Mi-o imaginez pe Lola sărutîndu-l pe Dan și știu fără umbră de îndoială că nu-l voi lăsa pe Charlie Dutton să-mi scape.

N-a părut surprins că l-am contactat. Din contră, era încîntat. A spus că intenționase să mă sune, iar invitația mea la mine, la cină, nu prea l-a mirat. Invitația e pentru sîmbătă, noaptea

în care Tom nu e acasă, iar șoarecii pot să joace pe masă.

Dar îmi pare că a trecut foarte multă vreme de cînd m-am implicat ultima dată în jocul acesta al seducției, dacă am fost vreodată implicată cu adevărat. Acesta e domeniul Lisei, nu al meu și, deși i-aș putea cere sfatul, deși *ar trebui* să-i cer sfatul, nu pot recunoaște cîstit ceea ce fac și nu pot sufla nimănui o vorbă pînă cînd faptul nu e consumat.

Nu că aș muri de nerăbdare să am o aventură de-o noapte. În nici un caz. Dar nu știu unde o să ducă și n-o să mă gîndesc la viitor, ci numai la noaptea asta.

Somonul e împachetat la frigider, așteptîndu-și învelișul de legume și foitaj pufos, salata stă cuminte și proaspătă în pungă, iar prăjitura cu lămîie, piesa mea de rezistență, e nerăbdătoare să audă oftatul de plăcere care o va întîmpina. Ca o ironie, deși la vremea respectivă nu mi-am dat seama, realizez că e și preferata lui Dan.

Poate că nu port haine noi, nu în seara asta, dar să mor dacă lenjeria mea nu e nou-nouță. Poate că bikinii mei din bumbac, care au ajuns gri și s-au uzat, și sutienul oribil de culoarea pielii, care nu e cîtuși de puțin sexy, dar teribil de practic, sînt destul de potrivite pentru un soț, dar pentru un amant, niciodată.

În privința asta, i-am urmat sfatul Lisei. Am dat uitării Marks & Sparks (pentru prima dată în viață, cred) și m-am îndreptat către Agent Provocateur. Cît de jenant. Cît de sexy. Cît de diferit de cum sînt eu. Ies din magazin, purtînd agățată de încheietură cauza sentimentului meu de vină: volănașe delicate și delicioase de șifon

și dantelă, lenjeria pentru cea mai vampă dintre vampe, cea mai stricată dintre stricate.

Și, da, e adevărat că în seara asta voi juca un rol. Nu sînt Ellie Cooper, nici măcar Ellie Black. Ellie Black, tînăra necăsătorită, nu s-ar fi comportat niciodată în felul în care plănuiesc să mă port eu în noaptea asta. Ellie Black, tînăra necăsătorită, ar fi crezut că Agent Provocateur e un personaj negativ dintr-un film cu James Bond. Ellie Black nu seducea, ci permitea altora să o seducă *pe ea* și, chiar și așa, asta se întîmpla numai ocazional și numai dacă ieșise în prealabil cu respectivii măcar o lună și numai dacă era absolut sigură că ei o plăceau *cu adevărat*.

În noaptea asta, intenționez să fiu mai degrabă ca Lisa decît ca mine însămi. Am de gînd să aprind lumînări, să pun Norah Jones la volum scăzut, să mă așez pe canapea alături de Charlie Dutton și să îl privesc lung și cu pasiune, peste marginea paharului cu vin roșu.

Dacă Charlie Dutton nu se dă la mine, și sînt absolut sigură că o va face (există oare vreo situație mai prielnică?), intenționez foarte serios să mă dau eu la el, avînd la bord dorința de răzbunare (gîndește-te la *Lola*) și cantități apreciabile de alcool.

La ora opt, sînt gata. Ora opt. E o întoarcere la viața mea de dinainte. Charlie o să vină la opt și un sfert, iar eu mă plimb prin apartament, aprinzînd agitată lumînările, înainte să le sting iarăși. E prea bătător la ochi. Să mai așteptăm. Vor fi aprinse, dar mai tîrziu.

Focul, însă, arde (noptile de sfîrșit de mai sînt încă răcoroase), iar eu stau lîngă el, așteptînd sosirea lui Charlie și reumplîndu-mi paharul,

caci dau rapid vinul pe gît, ca să-mi alimentez încrederea.

Sună la ușă. Inima începe să-mi bată cu putere. O, Doamne. Ce naiba fac? E prea tîrziu acum? Pot să mă prefac că nu sînt aici? Sigur că nu. Ellie Black sau Ellie Cooper sau Ellie Vampa e mult prea politicoasă, prea de treabă ca să facă o asemenea mitocănie și îi e mult prea frică să n-o urască cineva ca să se comporte astfel.

O pornesc spre ușă, fiecare pas pe care-l fac pe coridor pecetluindu-mi soarta. O privire trecătoare aruncată spre oglindă îmi confirmă ce știam deja, anume că arăt într-adevăr bine. În ochi îmi joacă o scînteie, iar obrajii îmi sînt îmbujorați. Motivul e poate acela că, pe sub haine, port cea mai sexy lenjerie pe care am văzut-o vreodată sau poate că sînt puțin beată. Dacă aș fi în locul lui Charlie Dutton, cu siguranță aș vrea să mă culc cu mine.

— Bună.

Stau în prag și-i zîmbesc, iar el se apleacă, îmi dă un sărut cast pe obraz și un buchet uriaș și superb de cale.

— Astea sînt pentru tine, îmi spune el, urmîndu-mă în casă.

— Mulțumesc. Sînt încîntătoare.

Îl rog pe Charlie să ia loc și să aștepte puțin în camera de zi, iar eu caut o vază prin bucătărie. Dintr-odată, sînt foarte agitată. Asta nu e un vis. Nu e o fantezie. E un bărbat în apartamentul meu, cu care intenționez să mă culc, un bărbat care nu e soțul meu. Toată situația a devenit brusc foarte stranie. Și nelalocul ei.

— Vrei niște vin? strig eu, dorind să-mi petrec restul serii în bucătărie, să pot găsi o cale de a evita inevitabilul.

— Un pahar de vin roșu ar fi minunat, îmi răspunde el. Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, mă descurc. Vin într-un minut. Fă-te comod.

Mă îngrozesc la auzul propriilor mele cuvinte. Ce clișeu. Întreaga scenă, această... întâlnire, e un clișeu. Eram atât de sigură că vremea în care-mi dădeam întâlniri era de mult apusă, atât de fericită că nu mai aveam să fiu vreodată obligată să trec prin asta. Și acum... uitați-vă la mine.

Respir adânc și duc cele două pahare de vin în camera de zi, unde îl găsesc pe Charlie stînd în picioare în fața bibliotecii, examinînd cărțile. Se întoarce spre mine și îmi zîmbește, iar eu încep să mă relaxez. Nu e decît un om, pentru numele lui Dumnezeu. Nu trebuie să faci nimic, Ellie. Bucură-te de o cină drăguță și de o discuție pe măsură. Poți să scapi cu viață din chestia asta. Pe bune.

— Sînt de părere că poți spune foarte multe despre oameni după cărțile pe care le au în bibliotecă.

— Da?

Mă opresc lîngă el și mă uit la ce se uita și el: cărțile lui Dan, nici una de beletristică, amestecate cu cărțile mele de design și cu romanele cartonate, cu diverse cadouri de nuntă împrăștiate ici și colo (boluri de cristal cărora nu le-am găsit niciodată vreun rost, cutii de porțelan de Limoges care ar fi mai potrivite în casa bunicii lui Dan decît în a mea) și cu numeroase fotografii ale lui Tom. Tom nou-născut, arătînd aparatului o fețișoară zbîrcită, roșie și furioasă, Tom ținut în brațe de Dan, Tom cu mine, Tom tîrîndu-se, Tom dormind...

— Presupun că ai dedus faptul că ne... că îmi iubesc fiul, zic, corectîndu-mă în grabă.

Regret că nu m-am gîndit să iau de acolo fotografiile lui Tom cu Dan și orice altă dovadă a existenței lui.

Charlie rîde și spune:

— Sper din inimă că așa stau lucrurile. E un copil superb.

— Este, nu-i așa?

În sfîrșit, sînt pe un teren cunoscut și asta mă face să mă relaxez.

— Sînt un piculeț subiectivă, dar sînt convinsă că Tom e cel mai minunat copilăș din lume.

— Cînd împlinește doi ani?

— În august.

— Așteaptă numai să facă vîrsta asta, rînjește Charlie. Abia atunci începe distracția adevărată.

— Al tău cîți ani are?

— Cinci. Dar copiii de doi ani sînt într-adevăr dificili. O să fii ocupată pînă peste cap. El e aici? Doarme?

Clatin din cap că nu.

— În weekend e la Dan. Dar Finn? Stă cu tine la sfîrșit de săptămînă?

— De regulă, da, dar fosta mea soție și prietenul ei l-au dus la țară în weekendul ăsta.

Fosta mea soție. Mă întreb cînd va înceta Dan să mai fie Dan și va deveni fostul meu soț. Cînd încetează partenerul sau partenera să mai facă parte din viața ta? Cînd reușești să vorbești despre el sau ea fără patimă, fără vreun sentiment sau urmă de durere? Nu mă pot imagina referindu-mă vreodată la Dan ca la fostul meu soț. Nu încă. Dar, în seara asta, nu mă voi gîndi la asta. Sorb îndelung din paharul cu vin.

— Tot nu mi-ai spus ce ai dedus din conținutul bibliotecii.

Charlie zîmbește și se răsucesce spre rafturile cu cărți, apoi revine la mine.

— Hm, să vedem. Voi presupune că volumele de istorie și cinematografie nu sînt ale tale, ceea ce mă conduce către o persoană pasionată de design, care citește cele mai recente best-selleruri, dar care are o înclinație ascunsă pentru lecturile foarte ușoare, de plajă, deși încearcă să nu afișeze asta. Mai văd și faptul că la nuntă au participat mult prea multe rude în vîrstă și mult prea puțini prieteni.

— De unde îți dai seama de asta? rîd eu.

— Pentru că mai ai și cristalurile astea și cutiuțele pictate. Cînd ne-am despărțit, astea au fost exact obiectele pe care am fost fericit să i le las fostei mele soții.

— Cînd v-ați despărțit?

— Acum patru ani. De ce întrebi?

Mă îndrept către canapea și mă așez.

— Pari a vorbi despre ea cu mare ușurință și fără nici o urmă de emoție. Mă întrebam cînd voi ajunge și eu așa.

— Sincer, sînt de părere că depinde de fiecare caz în parte. Mie mi-a luat mult timp, dar acum, într-un fel, sîntem prieteni. N-aș invita-o la mine acasă, dar, de dragul lui Finn, ne-am străduit mereu să ne purtăm civilizat. Ești încă străină de toate astea și... Se oprește puțin, iar pe față îi apare un zîmbet ușor... poate e mult prea devreme să inviți bărbați străini la cină, la tine acasă.

Zîmbetul i se întinde pînă la urechi și îmi susține privirea în vreme ce ia o gură de vin. Mi

se întîmplă două lucruri simultan: roșesc (Doamne, mă enervează faptul că obrații mă trădează constant) și simt un val de dorință. Îi privesc drept în ochi o secundă prea mult, după care, cu un surîs cît pot eu de dulce și de nevinovat, zic:

— Dar tu nu ești un străin.

— *Touché*, îmi zîmbește el și ridică paharul.

— Dă-mi voie să merg și să pregătesc cina.

Mă scol în picioare, iar el mă urmează în bucătărie.

— Lasă-mă să te ajut, spune el. Sînt un vrăjitor în bucătărie.

Sporovăim, rîdem și mai bem puțin, în timp ce pun somonul în cuptor, iar Charlie toacă salata. Scena aceasta are un aer familiar și totodată străin. Îmi dau iarăși seama că mi-e dor să fac parte dintr-un cuplu, căci a găti pentru cineva, un gest atît de prozaic, atît de obișnuit, devine brusc, atunci cînd nu-l mai faci, ceva cu totul deosebit.

Mi se pare foarte firesc să-i dau lui Charlie un cuțit, fundul de lemn sau legumele. Totuși, pe cînd el se ocupă de salată, tăind fin castraveții și roșiile, vreau să-l întrerup, să-i spun că Dan nu face așa, că nouă nu ne plac tăiate mărunt, că roșiile și castraveții ar trebui tăiate felii, că procedează greșit.

Firește că nu-i spun nimic. Mă bucur pur și simplu de felul în care se însufletește bucătăria cînd e și altcineva în ea în afară de mine și de Torn, de modul în care Norah Jones reușește să creeze o atmosferă de căldură și relaxare. Dintr-odată, seara mi se pare mult mai agreabilă decît crezusem că va fi, mai ales pentru că nu e deloc cum mi-am închipuit-o.

Îmi place mult Charlie. Adică îmi plăcea. Nu încap în doială în privința asta. Dar, acum că e aici, acum că fantezia mea a devenit realitate, seara se dovedește a nu fi apăsătoare și încărcată de senzualitate precum mi-o imaginasem. Mă distrez. Nu flirtăm, ci discutăm. Nu ne sărutăm, ci rîdem. Am senzația că pregătesc cina împreună cu un prieten. Brusc, realizez că mă simt cu adevărat bine și că, de fapt, nu vreau să mă culc cu Charlie. Ba chiar mai mult, nici nu sînt obligată. Îmi fac un nou prieten, iar gîndul acesta mă liniștește și îmi aduce zîmbetul pe buze.

— De ce mustăcești?

— Tocmai mă gîndeam că mă distrez de mine, zic eu. Haide, să mergem să mîncăm.

Ducem împreună mîncarea în camera de zi și ne așezăm la masă. Charlie e în al nouălea cer.

— Te porți de parcă n-ai mai văzut o masă ca lumea de luni de zile, rîd eu în vreme ce el rade porția de somon și cere încă una, după care își mai ia trei felii uriașe de prăjitură cu lămîie.

— Burlăcia și bucătăria nu prea au nici o treabă.

— Credeam că drumul spre inima unei femei trece prin stomac.

— Nu, asta e drumul spre inima unui bărbat.

— Știu, glumeam. Deși nu spun oare toate femeile singure că nu e nimic mai sexy decît un bărbat care gătește?

— Habar n-am. Așa zic? Tu ești singură, așa că lămurește-mă.

— OK, e adevărat că nu e nimic mai sexy decît un bărbat care știe să gătească.

E rîndul meu să-l tachinez. Charlie îmi susține privirea zîbind.

— Asta înseamnă că nu mă găsești sexy pentru că nu știu să gătesc?

Doamne Sfinte, că tot vorbeam despre a pune punctul pe „i”. Mă privește și așteaptă un răspuns, dar nu știu ce să zic. Planurile mele de a-l seduce s-au topit de mult. Intențiile mele de a mă comporta ca Lisa și-au luat zborul pe fereastră. Mă bîlbîi ca o adolescentă, apoi mormăi ceva la iuțea despre strînsul mesei. Mă ridic, înșfac farfuriile și le duc în bucătărie, unde fac eforturi să mă liniștesc, sprijinindu-mă de chiuvetă. Ochii îmi sînt închiși și respir adînc, ca să-mi recapăt echilibrul interior.

Nu-l aud intrînd. Nu-mi dau seama că e aici pînă nu-i simt respirația caldă pe ceafă. Stă în spatele meu și e atît de aproape că îi simt, parcă, bătăile inimii, iar pielea lui mai că o atinge pe a mea.

Inima parcă încetează să-mi mai bată și nu mai pot să respir.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îmi șoptește el la ureche, iar buzele lui îmi ating lobul.

Mi se înmoaie genunchii. Mă răsucesc ca să spun ceva, orice. Chipul lui e la cîțiva centimetri de al meu. Închid ochii și ne sărutăm. Simt că ar trebui să-l resping, că n-ar trebui să-l sărut, dar senzația e atît de minunată.

Brațele lui mă înconjoară și le simt altfel decît pe ale lui Dan. Gura lui e altfel decît a lui Dan. E dulce, puternică, cu aromă de mosc. Palmele lui îmi mîngîie ceafa, iar eu le pun pe ale mele pe spatele lui. Nu sînt purtată pe valurile pasiunii așa cum îmi imaginasem, ci sînt curioasă. Vreau să știu cum e să ating acest trup necunoscut

care e strîns lipit de al meu, aici, în bucătăria casei mele.

Omoplații lui Charlie sînt mai ascuțiți decît ai lui Dan, talia lui e mai lată și are o pernuță confortabilă de carne pe care nu o observasem înainte.

Ne mișcăm fără o vorbă spre camera de zi, unde ne întindem pe canapea, explorîndu-ne corpurile, murmurînd și zîmbindu-ne.

Știu că e excitat. Simt asta. Și știu că ar trebui să fiu și eu la fel, avînd în vedere sentimentele pe care mi le-a trezit înainte de seara asta. Cu toate astea, încă mai am senzația că privesc o scenă dintr-un film și rămîn conectată, deși nu e filmul meu. Probabil că experiența asta e cea mai apropiată de decorporalizare, căci de fiecare dată cînd mă atinge sau îl ating eu, sînt foarte conștientă de senzațiile pe care le încerc, de cît de diferite sînt ele de acelea pe care le aveam cu Dan.

Toate amintirile cu Dan îmi năvălesc în minte. Cînd a plecat, nu mai făcusem sex de atîta vreme, că nu mă mai gîndisem la asta, uitasem cît de minunat era, cît ne plăcea amîndurora și cît de bine era să ajungi la punctul în care nu trebuia să te mai străduiești, în care nu puneai în scenă un spectacol, ci îi arătai celuilalt dragostea pe care o simțeai, cît de bine puteai, primind la rîndul tău iubire.

Charlie îmi murmură o sugestie legată de mutarea în dormitor, ca să avem mai mult confort, iar eu încuviințez din cap, pentru că, dintr-odată, nu mai am încredere în capacitatea mea de a rosti cuvintele. Am un nod în gît care mă împiedică să vorbesc, iar în clipa în care el se

apropie ca să mă sărute din nou, clatin din cap și mă sprijin de spetează, respingîndu-l cu blîndețe. Charlie se ridică și el. Are părul ciufulit, iar cămașa pe jumătate desfăcută.

— Știam eu că nu e o idee bună, spune încetîșor, aproape ca pentru sine. Știam că e prea devreme.

— Îmi pare rău, șoptesc eu, cu o expresie de vinovăție zugrăvită pe chip. Îmi pare foarte rău, Charlie. Chiar cred că ești o persoană încîntătoare, iar dacă aș fi pregătită, dacă n-ar fi prea devreme...

— Nu e nevoie să-mi explici.

Îmi ia mîna și mi-o ține într-a lui, mîngîindu-mi blînd palma, în timp ce amîndoi ne uităm la mîna mea mică în mîna lui.

— Fran mi-a spus că e prea devreme, de-asta nu te-am sunat. Dar, cînd m-ai sunat tu, am crezut că poate ești pregătită. Știi, te consider o femeie extraordinară.

— Mulțumesc, îi zîmbesc eu și-i strîng degetele.

— Plăcerea e de partea mea, îmi răspunde și o vreme rămînem tăcuți. Crezi că te vei întoarce la soțul tău? mă întreabă într-un tîrziu.

— Nu știu ce ne va aduce viitorul, dar bănuiesc că singurul lucru de care sînt convinsă, după ce s-a petrecut în seara asta, este că nu sînt pregătită pentru o relație cu altcineva.

— Știu.

— Crezi că am putea rămîne prieteni? întreb eu plină de speranță, în timp ce el îmi eliberează mîna și se ridică.

Știu că e gata de plecare, căci nu mai are nici un motiv să stea. Ar trebui să mă simt vinovată, dar nu reușesc decît să mă simt ușurată. Îmi

zîmbește și dă din umeri. Îi zîmbesc și eu trist, știind că răspunsul e nu.

Poate cu altă ocazie, într-alt loc, într-o altă viață, dar nu acum, nu aici și nu cu mine.

28

Luni dimineată, la prima oră, primesc un telefon de la Calden. E urgentă nevoie ca planul de marketing să fie expediat prin fax, pînă la sfîrșitul zilei.

Nu e gata. Mai am puțin de lucru și-i mulțumesc Domnului că Trish vine să-l ia pe Tom la ea acasă, ca să pot să termin.

Petrec după-amiaza lipită de calculator, dînd telefoane, alimentîndu-mă cu multă cafea neagră și tare. La ora 16:00, îmi întind cu vigoare brațele în aer și zîmbesc cu gura pînă la urechi. E gata.

Deși asta lasă impresia de dezorganizare, eu nu am fax acasă, iar Trish a dus copiii la zoo, așa că nu pot să intru la ea. Lisa e plecată într-un weekend prelungit (ca de obicei, a devenit foarte sfioasă cînd i-am cerut mai multe detalii), dar are fax, iar eu am cheia. Aș putea, firește, să merg la xerox, dar ar fi ridicol să stau la coadă și să plătesc, cînd una dintre prietenele mele cele mai bune stă după colț și știu că n-ar deranja-o cîtuși de puțin dacă aș folosi faxul ei.

E chiar mai ridicol, îmi zic în timp ce mă îmbrac, că nu am și eu un fax. A fost unul dintre

obiectele strict necesare pe care Dan le-a luat cu el când a plecat și se pare că trebuie să mulțumesc cumpărarea unuia nou în capul listei.

O sun pe Trish și-i zic că ies să trimit un fax, urmînd să ne vedem la cafeneaua din Regent's Park, să bem un ceai.

— Fiul tău e un îngeraș, îmi spune ea.

Indiferent de cîte ori aud complimentul ăsta rostit de alții, mi se încălzește inima de fiecare dată.

— E așa de cuminte! Cum reușești? Fiul meu de ce face istericale tot timpul, iar al tău e cuminte ca un înger? Care e secretul?

Am purtat această conversație de nenumărate ori. Am obosit să-i tot explic teoriile mele, îndemnînd-o cu blîndețe să-i organizeze mai bine viața lui Oscar. Trish e o cauză pierdută, iar eu nu pot să insist mai departe de punctul ăsta. În concluzie, astăzi îmi spun replica obișnuită, anume că fiecare copil e diferit și că eu sînt binecuvîntată cu unul cuminte.

Ne luăm la revedere, iar eu înșfac cheia de rezervă a Lisei, dar ezit. Mai bine o sun să o anunț. În fond, nici eu n-aș vrea să intre cineva în casa mea fără permisiune, chiar dacă are cheia.

O sun pe mobil, dar e închis, așa că îi las un mesaj.

— Lisa, eu sînt. Uite, am nevoie să folosesc faxul tău. Sper că nu te superi. Promit să nu deranjez nimic prin casă și nu stau decît cîteva minute. Sper că te distrezi de minune, oriunde și cu oricine ai fi. Sună-mă când te întorci. Pa.

Și-am șters-o.

Îmi plac foarte mult zilele ca aceasta. N-aș schimba o Londră însoțită pe nici un alt loc de

pe pămînt. Las altora sudul Franței, Insulele Caraibe și escapadele în Mallorca. Primrose Hill încălzit de razele soarelui e locul pe care îl ador.

La soare, toată lumea pare fericită, toți zîmbesc și pășesc mai sprinten. Mă cuprinde un val de energie și de fericire cum n-am mai simțit de ceva vreme și, pentru prima dată după mult timp, bucuria nu e datorată cuiva. Nu sînt fericită datorită lui Dan sau lipsei lui. Nu sînt fericită pentru că mă gîndesc la cineva.

Mergînd pe Regent's Park Road, făcîndu-le cu mina vînzătorilor cu care, de cînd locuiesc aici, am ajuns să mă împrietenesc, simt dintr-odată că viața e frumoasă. Nu știu care va fi soarta căsătoriei mele, dar, brusc, am senzația că totul se va rezolva, că fiecare lucru se întîmplă dintr-un motiv anume și că așa a fost să fie.

Apartamentul Lisei este exact ce mi-aș dori și eu dacă aș face vreodată rost de atîția bani. Ea stă într-una din clădirile înalte, ornamentate, care dau spre parc. Acestea au ferestre uriașe, din tavan pînă în podea, design de epocă, iar fiecare încăpere e inundată de lumină.

Iubesc apartamentul Lisei, deși gusturile sale în materie de decorațiuni interioare sînt complet diferite de ale mele. Îmi ador casa pentru că e liniștită, confortabilă și aranjată într-un stil eclectic. A Lisei dă impresia că e decupată din paginile revistei *Elle Decor*: e incredibil de șic, minimalistă și elegantă.

Singurele lucruri care fac notă discordantă sînt hăinuțele lui Amy, care au tendința de a sta împrăștiate pe podelele din camera de zi și din

bucătărioară, dar Lisa, nedezmintindu-se, reușește să le îndese în cutii de răchită elegante și, odată ce sus-numitele cutii sînt strînse într-un teanc ordonat lîngă perete, nici prin cap nu ți-ar trece că vreun copil a pus măcar piciorul în casă, darămite să mai și locuiască aici.

În timp ce eu am un scaun înalt, uriaș, din plastic viu colorat, à la The Mamas and the Papas, care ocupă jumătate din bucătărie, Lisa are un scaun Tripp Trapp minimalist, din lemn, care și-ar găsi ușor locul în Conran Shop și care e foarte posibil să provină chiar de acolo.

În vreme ce camera copilului meu e zugrăvită în albastru, galben și verde și înțesată cu jucării mobile, ursuleți de pluș și tablouri, camera lui Amy e de culoarea cafelei, cu jaluzele din pînză ciocolatie și un covor din sisal. Singurul indiciu că în ea locuiește o fetiță este patul și chiar și acesta este din lemn de cireș sculptat de mînă, care, după spusele Lisei, poate fi transformat într-o canapea elegantă, cînd o să mai crească micuța.

Prin casa mea sînt înșirate diverse fotografii cu Tom. Lisa a acoperit un perete al holului cu fotografiile lui Amy, toate alb-negru, realizate de profesioniști. Unele sînt cu Amy și Lisa, unele doar cu Lisa, în mărime naturală, înrămate artistic în cadre negre și subțiri.

Toate lucrurile din apartamentul Lisei sînt strident de pline de gust, stil și eleganță. La început, asta m-a intimidat, ca și persoana ei, de altfel, dar știu că firea ei trece dincolo de aparențele acestea și, de cînd a plecat Dan, m-am apropiat mai mult de Lisa și sînt conștientă că

ea înțelege prin ce trec într-un fel care îi e complet străin lui Trish.

Sigur că Trish e alături de mine, sigur că vrea să mă ajute, dar dacă nu a trecut ea însăși prin această experiență, nu are de unde să știe. Uitîndu-te la noi, pe mine și pe Trish ne-ai pune automat în aceeași oală, ai ști că sîntem prietene și ai considera că Lisa, cea strălucitoare și perfectă, nu își are locul lîngă noi, dar, în ciuda acestor aparențe, Lisa și cu mine devenim tot mai apropiate, iar Trish, cu toate că nu e chiar pe dinafară, e, în orice caz, cea care nu ne înțelege prea bine.

Nu mă simt în largul meu în apartamentul Lisei fără să fi obținut înaintea încuviințarea ei, dar n-o să stau decît cîteva minute. Mă duc direct în biroul ei, care se găsește într-o nișă lîngă bucătărie, scot documentul din geantă și-l introduc în aparat.

Încerc să nu mă uit la nimic. Stau în picioare în dreptul ferestrei și mă uit afară, în timp ce faxul își face treaba. Apoi, exact cînd intră pagina trei, sînt convinsă că aud un zgomot.

Rămîn nemișcată, încordîndu-mi auzul și, da, sînt sigură că aud pași prin casă. Inima începe să-mi bată cu putere. Nu eram pregătită pentru eventualitatea unor intruși. Coșmarul meu cel mai cumplit. În grabă, caut din ochi ceva greu pe care să pun mîna. Scot din priză lampa de pe birou. E grea și numai bună. Apoi, înarmată pînă în dinți, mă strecor în vîrfurile picioarelor în bucătărie ca să cercetez.

Majoritatea spărgătorilor sînt oportuniști, îmi zic, și se sperie de moarte dacă apare cineva. O

să-i bag în sperieți și-o să dispară cu coada între picioare. Rahat. De ce naiba se întâmplă așa ceva când sînt eu aici?

Mă strecor de-a lungul coridorului și aud sunete care dovedesc clar că e cineva înăuntru. Se închide o ușă. Zgomot de pași. Cineva se lovește de mobile. Rahat. Inima îmi bate ca un ciocan și, stînd la ușa dormitorului, îmi dau seama că nu sînt în stare să fac față unei astfel de situații. Ar trebui să o iau la fugă, să alerg afară și să chem poliția.

Cînd sînt pe cale să o iau la goană, ușa dormitorului se deschide brusc, iar mie mi se taie respirația și scap lampa, căci dinaintea mea, înfășurat într-un prosop și ținînd o veioză în mîna dreaptă, stă Michael, socrul meu, care mă privește speriat.

Nici unul din noi nu scoate vreo vorbă și îmi închipui că expresia de pe chipul lui o oglindește pe a mea. Sîntem șocați și nedumeriți, dar, din cele două reacții, șocul este cel mai puternic.

— Ce cauți aici?

El e primul care deschide gura, iar în spatele lui o zăresc pe Lisa, într-un halat flaușat, care pare îngrozită. Și eu sînt îngrozită. Și de ce mi se întâmplă tocmai mie toate astea? De ce nu mi-am dat seama? Lisa și socrul meu. Vă mai amintiți ce îndrăgostit era de ea în Franța? Vă amintiți cum rîdeam cu toții văzînd cum îi curgeau balele de cîte ori dădea cu ochii de ea? Toate aceste lucruri îmi revin acum în minte.

În plus, a mai fost și discuția noastră de acum cîteva seri. Nu-mi spusese ea oare că situația e complicată, că el e însurat, dar nefericit? O, Doamne, e socrul meu.

Mă cuprinde o furie cumplită. Cum *îndrăznește*? Cum a putut? El nu-i aparține. E soțul Lindei. Tatăl lui Dan. Cum *îndrăznește*?

Mă uit la Michael, apoi la ea și nu-mi găsesc cuvintele. Vreau să-i trag o palmă. Cînd se uită la mine, expresia de pe fața lui trece de la șoc la vinovăție și, în sfîrșit, la o urmă de regret.

— Îmi pare rău, spune el încet, în timp ce eu mă holbez, nevenindu-mi să cred că prietena mea m-a trădat în felul ăsta.

Singura trădare mai gravă decît aceasta ar fi fost doar o aventură cu Dan, dar nici asta nu e departe. Credeți-mă, nici asta nu e departe.

Rezist impulsului de a-l pălmui și mă uit la Lisa, care stă lîngă Michael și pe a cărei față se citește sfidarea.

— Regret că a trebuit să afli într-o asemenea împrejurare, dar ce cauți tu aici? Ce faci în apartamentul meu? întrebă ea, iar eu nu pot să simt decît dezgust.

— Aveam nevoie de un fax, răspund cu răceală. Dacă o să-ți verifici telefonul mobil, o să găsești un mesaj de la mine. Am crezut că ești plecată, dar e clar că nu mi-am dat seama ce mincinoasă te-ai făcut.

Sînt mulțumită să constat că Michael nu mă mai poate privi în ochi. Dar Lisa se uită țintă la mine și e pe cale să spună ceva în apărarea ei, în apărarea *lor*, dar nu-i permit să deschidă gura, căci nu mă interesează nimic din ce-ar avea de invocat.

— Mă umpli de scîrbă, zic eu pe un ton scăzut.

Ochii lui Michael sînt pironiți în podea, iar el se face tot mai mic cu fiecare secundă care trece.

— Amîndoi mă umpleți de dezgust. De-ar ști Linda...

Nu-mi termin propoziția, căci nu e necesar. Michael pare gata să izbucnească în plîns și, în timp ce Lisa îl dă din drum ca să se proțăpească în fața lui, realizez că prietenia noastră s-a destrămat într-o clipă și că nu mai există cale de întoarcere.

— Nu înțelegi. Michael și Linda sînt nefericiți de mulți ani. Noi doi ne iubim. Nu e vorba doar de o aventură de duzină.

— Linda știe că o s-o părăsești pentru altă femeie?

Mă uit la Michael și pufnesc într-un fals hohot de rîs, pentru că firește că nu știe. El n-o să facă asta. Poate că e prins acum în mrejele Lisei, dar pînă și eu îmi dau seama că Lisa se înșală amarnic crezînd că Michael va pleca de lîngă Linda.

Nu vreau să mai rămîn aici, nu vreau să stau în locul ăsta și să mă murdăresc prin prezența mea acolo, nu vreau să mai am nimic de-a face cu ei. Mă întorc și-mi iau faxul, apoi ies pe ușă, trîntind-o în urma mea, cu un gest cam copilăresc.

Linda mi-a atras atenția să nu am încredere în ea, îmi zic în sinea mea, în timp ce mă îndrept în grabă către grădina zoologică. Știa. Știa ce fel de femeie e Lisa, deși nici măcar Linda n-ar fi ghicit că o să se dea tocmai la bărbatu-său.

Linda. Biata de ea. Orice urmă de animozitate pe care o mai simțeam față de ea s-a topit și, dintr-odată, o văd pe Linda în postura de victimă neștiutoare, o victimă a trădării, în condițiile în care ea nu a greșit cu nimic. Recunosc că sînt prima care o să afirme că se poartă ca un satrap, că e încăpățînată și dificilă și că, probabil, există

momente în care nu se poate trăi cu ea, dar oare chiar merită așa ceva?

Ce-ar putea fi mai rău pentru o femeie trecută bine de cincizeci de ani, decît să descopere că soțul ei se culcă cu alta, care n-are decît puțin peste treizeci și care nu e chiar oricine, ci o ființă perfectă, așa cum e Lisa?

Sărmana Linda.

Chiar dacă ai izbuti să-ți salvezi căsnicia, cum ai putea vreodată să te mai privești în oglindă și să-ți placă ce vezi? Cum ai putea rezista să nu te compari mereu cu femeia mai tînără și mai frumoasă? Cum vei mai putea vreodată să îți accepți imaginea și să fii mulțumită de ea?

Biata Linda.

Unde crede că a fost soțul ei weekendul trecut? A trebuit să se confrunte cu sosiri noaptea tîrziu, convorbiri telefonice misterioase, purtate în șoaptă, care se încheiau în clipa în care intra în încăpere și chitanțe care nu-și găseau explicația?

Lindei i se pot reproșa multe, dar nu că ar fi cumva proastă. E oare într-adevăr posibil să nu știe? Sau e una din acele femei care știu, dar își dau seama că mai bine se prefac că nu au habar? E oare una din acele caractere puternice, gen Mary Archer, care consideră că au prea mult de pierdut și că sînt în stare să ignore indiscrețiile, atîta vreme cît au posibilitatea să-și ducă mai departe viața obișnuită?

Cînd ajung la zoo, mă încercă un sentiment inedit față de Linda. Nu îmi pare rău pentru ea, ci, incredibil, vreau să o protejez. E bizar, dar am o atitudine aproape maternă. Brusc, vreau să știu ce mai face, să mă asigur că e în regulă,

să o ajut să treacă peste toate astea și măcar să fiu alături de ea, să-i fiu prietenă și s-o sprijin în încercarea de a face față situației.

Și am o revelație similară celei simțite cu Emma, mai deunăzi. La bine și la rău, Linda e rudă cu mine. Orice s-ar întâmpla cu Dan, sînt mama nepotului ei și, că-mi place sau ba, Linda va fi mereu parte din viața mea. Pînă cînd moartea ne va despărți.

Nu am priceput niciodată cum vine vorba aia, că sîngele apă nu se face, dar încep să-i întrezăresc înțelesul. Poate că uneori nu-mi convine, poate că uneori nu-mi place de ea, dar Linda și întreg clanul Cooper și tot ce are de-a face cu ei sînt parte din mine. Parte din familia mea.

— Arăți îngrozitor. Ce s-a întîmplat?

Îmi croiesc drum prin grupul de mame care le dau de mîncare copiilor lor în cafenea și mă aplec să-l sărut pe Tom.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune, îi zic, știind că firește o să-i spun, că trebuie să împărtășesc cuiva și să scap de povara unei asemenea vești.

Cînd mă uit la Trish, sînt fericită că am o prietenă ca ea și realizez că, în ciuda convingerii mele recente că am foarte multe în comun cu Lisa, Trish este cea mai bună din ele, Trish, cea care nu ar face niciodată așa ceva. Trish este încă, și va fi mereu, cea mai bună prietenă a mea.

— Ce?

Și îi spun.

Cînd termin de vorbit, Trish expiră zgomotos și apoi mă ia pe după umeri și mă îmbrățișează.

— Cum te simți? mă întreabă grijulie. Ești bine?

— Sînt puțin amortită. Îți vine să crezi? Nu ți se pare oribil? Pentru numele lui Dumnezeu, Michael e socrul meu, ca să nu mai pomenim de faptul că e însurat.

— Vrei să știi adevărul? întreabă Trish, iar eu încuviințez din cap. Ei bine, îmi vine să cred și nu mă surprinde chiar atît de tare. Uite ce e, eu cred că Lisa e o femeie remarcabilă din multe puncte de vedere, dar e foarte dură și știe ce vrea. Femeile de genul ăsta sînt întotdeauna un pic nemiloase și pun bărbații înaintea prieteniei cu alte femei.

— Dar de ce n-ai spus nimic pînă acum? Nu te-am auzit niciodată rostind un cuvînt rău la adresa Lisei. Cum se face că nu mi-ai mai pomenit despre asta?

Trish ridică din umeri.

— Din cîteva motive. Nu-mi stă în fire să mă plîng de prieteni, iar triourile de orice natură mă neliniștesc teribil. Chiar cînd devenim adulți, într-o prietenie dintre trei femei, una rămîne de regulă pe dinafară și eu n-am vrut să fiu cea care instigă la asta.

Nu spun nimic, căci Trish are, firește, dreptate. Îmi dau seama că Lisa și cu mine, la întîlnirile noastre de solidaritate, ca între mame singure, am lăsat-o pe Trish pe dinafară, iar acum îmi pare foarte, foarte rău.

— Te-am ignorat, nu-i așa? întreb eu cu tristețe, iar ea zîmbește și dă din cap.

— E în regulă, spune. Am observat că aveai nevoie de ajutorul Lisei ca să faci față situației și am înțeles. Nu a trebuit niciodată să fac așa ceva de una singură, nu știam cum e și eram conștientă că, din anumite puncte de vedere,

Lisa putea să-ți ofere un sprijin pe care eu nu ți l-aș fi putut da. Dar, Ellie, spune ea și se apleacă spre mine, punându-mi mîna pe braț, știam că prietenia noastră nu a fost nici o clipă sub semnul întrebării, bine?

Încuviințez din cap și îmi înghit nodul din gît. Aș vrea să pot spune și eu același lucru. Ce ticăloasă am fost!

— Și, dacă ții musai să știi, continuă ea, mi-am dat seama că avea o aventură, pentru că, în ultima vreme, a fost foarte retrasă. Mă îngrozea ideea că ar fi putut fi Dan. Oricît de oribil ar suna, sînt ușurată că e vorba de Michael.

— Chiar așa ai crezut? întreb eu șocată. De ce n-ai zis nimic?

— Ce-aș fi putut spune? zice ea cu tristețe. M-ai fi urît și pentru că gîndeam asta. Și nu voiam să te pierd, făcînd pe mesagerul.

— Slavă Domnului că nu ai avut dreptate.

— Știu, zice ea. Slavă cerului că există măcar o rază de lumină în întunericul ăsta. Și acum? Ce ai de gînd să faci? Crezi că e într-adevăr ceva serios?

Stau o clipă și mă gîndesc, dar nu cred că este serios. Nu pot să cred că Michael chiar ar părăsi-o pe Linda pentru Lisa. Poate că au ei problemele lor, dar sînt convinsă că, în adîncul sufletului, Michael își iubește soția și că e, dacă vreți, o criză a vîrstei mijlocii, ceva trecător.

— Nu, nu cred. Chiar nu cred. Poate sînt eu naivă, dar nu-l văd renunțînd la tot de dragul Lisei. Doamne, zic eu, clătinînd admirativ din cap. Nu-mi vine să cred că Linda știa.

— Cum adică?

— Hai să zicem doar că nu erai singura care bănuia că Lisa avea o aventură cu Dan. Linda m-a avertizat în privința femeilor ca ea, după ce au făcut cunoștință, în Franța.

— Nu se poate!

— Ba da! Ea a fost de departe mult mai înțeleaptă decît oricare dintre noi.

— Biata Linda.

— Știu. Exact la asta m-am gîndit și eu.

— Ce intenționezi să faci? Doar nu vrei să-i spui, nu?

Trish are o expresie îngrozită.

— Doamne, nu!

Mă întind și fur un cartof prăjit de pe farfuria de plastic a lui Tom.

— Dar s-ar putea s-o sun. Doar să văd ce mai face. Sînt conștientă că sună bizar, dar simt brusc nevoia să o protejez.

Trish zîmbește.

— Nu mi se pare cîtuși de puțin bizar. E foarte drăguț. Și Dumnezeu știe că ar fi încîntată să primească vești de la tine. Nu asta era toată problema? Faptul că ea voia ca tu să-i fii ca o fiică?

Încuviințez din cap. Cum se face că, dintr-odată, nu mi se pare deloc ciudat?

— Linda? Ellie la telefon.

Un suspin adînc. Apoi tăcere, în vreme ce Linda se reculege.

— Bună, Ellie, mă salută ea pe un ton foarte rece. Cu ce te pot ajuta?

Ei bine, la ce m-aș fi putut aștepta? Să izbucnească în plîns și să-mi spună ce dor i-a fost de mine? Cît de recunoscătoare îmi e că i-am întins

în sfârșit ramura de măslin? Păi, la drept vorbind, la asta mă așteptam și sînt șocată să îi aud vocea rece și reținută. În ciuda faptului că am refuzat să vorbesc cu ea luni în șir. *Luni de zile.*

Respir adînc și spun încetișor:

— Îmi pare rău.

Și, în vreme ce rostesc cuvintele, simt cum mi se ridică un nod de plîns în gît.

— De ce îți pare rău? întreabă ea, iar tonul îi e încă înghețat.

— Pentru tot, răspund și cedez nervos.

Mă așez și încep să suspin în receptor. Încerc să vorbesc, dar, de fiecare dată, mă apucă plînsul. Cînd, în fine, reușesc să-mi recapăt cumpătul, nici nu mai știu dacă e la aparat.

— Linda? Mai ești acolo?

— Da, Ellie, spune, iar vocea îi sună acum blînd. Sînt încă aici.

— Putem vorbi? întreb, deși nu îmi pusesem în gînd să fac asta. Ne putem întîlni? Să luăm prînzul?

Se lasă o lungă tăcere. Mă rog să accepte, să nu-mi închidă pur și simplu telefonul, în ciuda faptului că nu merit altceva, iar ea ar avea tot dreptul să refuze.

— Da, spune ea într-un tîrziu. Cred că e o idee excelentă.

29

— Nu știu cum să procedez în legătură cu Lisa, recunoaște Trish în vreme ce împingem cărucioarele prin parc.

— Ce-i cu ea? mîrîi eu.

— Nu putem pur și simplu să o îndepărtăm, spune Trish. Tu nu poți să faci asta. Și eu sînt îngrozită de purtarea ei, dar ne e prietenă bună și nu poți să o judeci doar pentru că a făcut o greșeală.

— Greșeală?

Mă opresc locului și mă uit la ea, înspăimîntată de-a binelea.

— Greșeală? Asta numești tu greșeală?

— OK, e mai serios decît atît, dar gîndește-te la toate calitățile Lisei, cît de apropiată ne e amîndurora și cît de minunat spui că s-a comportat de cînd a plecat Dan. Nu mi se pare corect să o învinuim numai pe ea. Nu e o fată așa de rea.

— Ei bine, nu e nici tocmai *de treabă*, exclam eu cu acreală.

— Știi, oftează Trish. Eu doar încerc să nu mă implic prea tare și să nu fac vreo alegere.

— Uite ce e, zic oprindu-mă și întorcîndu-mă spre ea. Serios vorbind, nu-ți cer să faci nici o alegere. În ce mă privește, nu vreau să mai am

nici o legătură cu ea și, da, te-aș minți dacă ți-aș spune că nu m-ar deranja dacă ai continua să fii prietenă cu ea. Dar mai știu și că ar fi o reacție teribil de copilărească, așa că nu rupe legătura cu ea de dragul meu. Un singur lucru te-aș ruga, anume să nu-mi povestești despre ea, pentru că în clipa de față nu vreau să aud nimic.

Ne reluăm plimbarea și, o vreme, Trish meditează profund. În cele din urmă, spune:

— Probabil că-mi fac griji degeaba. Oricum, nu mi-a răspuns la telefoane. Chiar ai rupt definitiv orice relație cu ea?

— Da, definitiv și iremediabil, răspund, cu aerul că e o decizie finală. În ce mă privește, soacră-mea a avut dreptate.

— Și socrul tău? întreabă Trish. Ce crezi că se va întâmpla cu el?

Din întâmplare, chiar știu ce se va petrece în privința lui. Știu, pentru că, la trei zile după ce am dat peste el și Lisa, Michael mă sună. Telefonul este dat, firește, din siguranța biroului lui. E evident că se simte jenat. Ascult ce are de spus și, deși am afirmat, pe un ton rece, că nu mă interesa, am mințit.

— Voiam să-ți explic, începe el, dregându-și glasul.

— Nu ești obligat să-mi dai nici o explicație, spun. Cred că totul a fost extrem de clar.

— Ellie, te rog. Știu că o să mergi să iei prânzul cu Linda și trebuie neapărat să-ți explic. Trebuie să te rog să nu îi suflă o vorbă. Te rog. Deslușesc o undă de teamă în vocea lui. Te rog să nu-i spui Lindei de Lisa.

— Presupun că acum o să spui ceva îngrozitor de „prăfuit”, gen Lisa nu înseamnă nimic pentru tine sau că erai nefericit.

Sarcasmul meu îl face pe Michael să ofteze adânc.

— Ellie, viața nu merge întotdeauna în direcția în care ai sperat și, uneori, mai faci greșeli sau lucruri de care nu ești mândru. Dar singura cale de a învăța e să greșești...

Îl întrerup, iritată de pioșenia lui.

— Michael, chiar nu mă interesează. Mă bucur că ai găsit o cale de a-ți justifica ție însuși faptul că-ți înșeli nevasta, dar eu...

— Ba nu.

— Ba nu ce?

— Nu am găsit o cale de a mă justifica. Doar că... spune el și oftează, nu i-am putut rezista. O, Doamne, chiar îmi pare nespus de rău, Ellie. Îmi pare rău pentru că nu am intenționat să te supăr sau să o rănesc pe Linda sau să o înșel. Îți jur că nu am plănuit nici o clipă să am o aventură. Pur și simplu am fost flatat de atenția ei. E așa de tânără și...

Preț de o fracțiune de secundă, îmi pare rău pentru el.

Nu, nu voiam să-mi pară rău, dar curiozitatea îmi fusese deja zgîndărită. Mi-l imaginasem pe Michael drept un seducător, cel care pusese la cale trădarea. Era oare posibil să mă fi înșelat?

— Flatat de atenția ei? Ce vrei să spui cu asta?

Inteligent cum e, Michael detectează pe dată hiba din armura mea și pornește la atac, vărsînd întreaga poveste patetică.

Se pare că Lisa fusese cea care începuse să flirteze. El nu era nefericit cu Linda, dar, de

mulți ani, nici fericit nu putea afirma că era. La început, fusese circumspect, când Lisa făcuse un comentariu ambiguu și-l privise în ochi mai mult decît era necesar, mai mult decît o mai făcuse vreo femeie tînără și frumoasă, de vreme îndelungată.

Se întîmplase cînd eram în Franța. Firește, înainte de accident. Existase o serie de comentarii sugestive făcute de Lisa, pe care Michael încercase să le ignore, dar care îl măgulisera împotriva voinței sale. Dumnezeu, oare cum de ne scăpaseră aceste lucruri? Cum de n-a băgat Linda de seamă? Căci, oricît de bănuitoare fusese la adresa Lisei, nu-și închipuise că ținta avea să fie Michael.

Mi-a explicat că era obișnuit să fie flatat pentru intelectul său, pentru prestațiile sale în sala de judecată, pentru cunoștințele și mintea sa ageră. Dar trecuseră ani de cînd nu mai fusese complimentat pentru felul în care arată, pentru bravura sa, pentru *el însuși*.

— Ea a fost prima? întreb eu la un moment dat.

Nu că ar fi fost treaba mea și nici nu așteptam vreun răspuns. Urmează o lungă tăcere, apoi spune oftînd:

— Trebuie să înțelegi că sînt însurat de treizeci și cinci de ani. E o perioadă foarte lungă.

Altceva nu a mai zis, dar nu era nevoie. Sărmana Linda.

Lisa îl sunase pe Michael după accident. Îi găsisese numărul de la birou pe internet. Motivul telefonului fusese acela că dorise să-și exprime regretul profund pentru cele întîmplate. Mai întrebese și dacă putea ajuta cu ceva și se oferise să

se vadă cu el, dacă Michael dorea să vorbească despre cele întîmplate.

Ticăloasa. S-a folosit de fiul meu ca pretext să înceapă o aventură cu bunicul lui. Nu am nici urmă de îndoială că a premeditat fiecare pas. A hotărît că Michael era exact ce căuta ea și că va muta munții din loc, de va fi nevoie, ca să se asigure că își va înșela cumva soția și că, probabil, o va și părăsi pentru ea.

Deci, o invitație la prînz. O invitație nevinovată, îmi spusese Michael, pentru că simțea nevoia să vorbească, iar Linda era plînsă și extrem de tulburată. În clipa respectivă, m-am abținut, nevrînd să adaug nimic despre sentimentele mele în acel context.

Iar prînzul, a zis el, a avut deznodămîntul inevitabil.

— O iubești? întreb.

Crezusem că nu vreau să știu, pretinseseam chiar că nu mă interesează, dar acum, că aflasem, trebuia să știu mai multe.

— Iubesc felul în care mă face să mă simt, spune el cu blîndețe. Iubesc faptul că, atunci cînd sînt cu ea, mă simt tînăr. Dar, pe de altă parte, urăsc sentimentul de vinovăție. Pentru fiecare clipă minunată, există una oribilă. Urăsc povara vinovăției și mă urăsc pe mine pentru că am cedat unor asemenea șiretlicuri cusute cu ață albă.

Rămîn tăcută. Nu mai e nimic de spus.

— Am terminat-o cu Lisa, adaugă el. Îmi iubesc familia și nu vreau să-i rănesc. Am comis o greșeală îngrozitoare și, din nou, Ellie, regret.

— Lisa știe?

— Cred că da. După ce-ai plecat tu, am vorbit îndelung. Dar nu sînt prea convins că îi vine să

creadă că totul s-a sfârșit. Dar asta e adevărul.

— Nu-i voi spune nimic Lindei, îl asigur. Adică mă hotărâsem să nu fac asta încă de dinainte să suni tu.

— Mulțumesc, zice el, iar în voce i se simte ușurarea. Mulțumesc, Ellie.

— E-n regulă, îl liniștesc, pentru că, dacă i-aș fi răspuns „cu plăcere“, aș fi mințit.

Trish și cu mine ajungem la locul de joacă și, în timp ce trecem de copaci, o zăresc pe Lisa sezînd de una singură pe o bancă și vorbind la mobil. Amy merge în patru labe prin groapa cu nisip.

— Rahat, mormăi eu înșfăcînd-o pe Trish de braț și trăgînd-o înapoi, la adăpostul copacilor.

— Ce e?

Ca de obicei, Trish e dusă pe altă lume.

— E Lisa. Nu ne-a văzut. Nu pot, pur și simplu nu pot să fac față situației.

Trish mă aprobă din cap.

— Haide, zice ea, să ne întoarcem la mine acasă.

— O, Doamne, gem eu în vreme ce ne îndepărtăm, alergînd ca niște fete de liceu. Crezi că va trebui să ne mutăm?

— Am auzit că Muswell Hill e o zonă foarte drăguță, zice Trish, iar eu, pentru prima oară pe ziua respectivă, încep să rîd în hohote.

Apoi, mă opresc brusc din rîs, pentru că nu numai că Lisa ne-a observat în mod clar, dar se și îndreaptă spre noi. Nu mai avem unde să ne pitim.

— Salut, spune ea apropiindu-se și uitîndu-se la mine.

— Salut, Lisa.

Trish zîmbește vesel, străduindu-se să-și ia un ton cît mai normal.

— Ce mai faci?

— OK, răspunde ea ridicînd din umeri. Salut, Ellie.

— Salut, Lisa, mormăi eu.

Reușesc să o privesc în ochi o secundă, după care mă uit în altă parte.

— Ellie, mi se adresează Lisa, am putea să mergem undeva să vorbim?

— Stau eu cu cei mici, se oferă Trish la repezeală. De ce nu vă duceți voi două să vă plimbați puțin?

O săgetez cu o privire scurtă și furioasă, dar ea se preface că nu bagă de seamă, iar Lisa mă conduce în jos, pe alee.

O vreme, ne plimbăm în tăcere, după care Lisa spune încetișor:

— S-a sfârșit, să știi.

— Da, răspund, știam.

— Iar eu, care credeam că povestea asta era cu totul altfel. Oftează din greu. Mă gîndeam că își va părăsi soția pentru mine și că, în fine, îmi găsisem fericirea adevărată.

— Lisa... încep eu, vrînd să-i spun că nu am chef să aud nimic sau să mai discut despre asta, dar zăresc o lacrimă prelingîndu-i-se pe obraz.

Uimită să o văd pe Lisa atît de vulnerabilă, mă opresc locului și brusc realizez că nu e vorba de trădarea față de mine. E vorba de faptul că Lisa se îndrăgostise și fusese rănită.

Nu e vorba cîtuși de puțin de mine.

Mă trezesc că o îmbrățișez pe Lisa și, în timp ce o țin în brațe, ea plînge, cerîndu-și iertare că

m-a rănit, spunînd că nu intenționase asta nici o clipă, că sînt cea mai bună prietenă a ei și că ar fi în stare de orice ca să îndrepte lucrurile în ce ne privește.

Printre lacrimi, afirmă că, în ultimă instanță, poate suporta să-l piardă pe Michael, dar să-și piardă cea mai bună prietenă ar fi prea mult pentru ea.

Nu credeam că voi găsi puterea să o iert. Mă gîndisem că nu voi mai vorbi niciodată cu ea, dar îmi dau seama că e doar o ființă umană, că toți greșim, că am judecat-o destul pe Linda și că n-ar fi corect să fac asta și cu Lisa.

— E în regulă, o asigur eu frecînd-o pe spate. Înțeleg. Și mie îmi pare rău. Regret că te-am judecat și nu ți-am mai dat o șansă. Îmi pare rău.

Și chiar așa e.

— Sigur că rămînem prietene.

Cînd ne desprindem din îmbrățișare, Lisa îmi zîmbește, iar eu pricep că nu mai e decît un lucru de făcut: trebuie să-i cer iertare Lindei.

Recunosc că sînt emoționată. La fel de emoționată, poate chiar ceva mai rău, decît la prima mea întîlnire cu Linda, în ziua aceea în care Dan m-a dus la ei acasă pentru prînzul duminical, cînd credeam că îmi găsisem bărbatul perfect și familia perfectă.

Mă simt de parcă m-aș duce prima dată la o întîlnire. Îmi doresc cu disperare încuviințarea ei. E un sentiment tare ciudat, mai ales că e vorba de Linda. Înainte, nu fusesem obligată să lupt pentru a-i obține aprobarea. Eforturile mele

se îndreptaseră în direcția îndepărtării ei, a menținerii distanței dintre noi, a găsirii unei căi de a ne integra în familia ei și de a o integra pe a ei într-a noastră, fără a ne lăsa devorați de ea.

Dar, la vremea respectivă, eforturile acestea au eșuat. Nu am știut cum să îi fac treptat loc în viața mea, iar ea nu a știut cum să construiască o relație mai lentă între noi, dar care să fie mai trainică. A alergat spre noi cu brațele larg deschise, iar eu am sărit în lături din calea ei și am ridicat un zid pe care nici nu putea spera să-l treacă.

Mă întreb deseori dacă lucrurile nu ar fi stat altfel în cazul în care accidentul nu ar fi avut loc. Mă întreb dacă am fi ajuns oricum în punctul ăsta, dacă tensiunile dintre mine și familia lui Dan erau atît de puternice încît ceva tot ar fi cedat, ceva tot ar fi intervenit între noi și m-ar fi alungat.

În ultimele zile, mi-am pus întrebări legate de posibilitatea ca atitudinea mea să nu se fi îndulcit atît de mult dacă n-aș fi aflat ceea ce știu acum. Oare aș mai fi venit aici dacă n-aș fi știut că Linda e o victimă, dacă nu mi-ar fi părut rău pentru ea și n-aș fi vrut să o ajut? Dacă n-aș fi vrut să fim prietene?

Poate că nu sînt pregătită să-i fiu fiică, poate că n-o să-i fiu niciodată, mai ales că, acum, eu și Dan sîntem despărțiți, iar situația nu pare, pe moment, a da semne că se va schimba în vreun fel în viitorul apropiat. Dar sînt dispusă să-i fiu prietenă. Sau măcar să încerc.

Îmi privesc ceasul. Întîrzie, și asta nu-i stă în fire. Linda sosește mereu devreme, în orice împrejurare. Mă uit spre ușă și o zăresc. Mă ridic și

îi fac cu mîna. Inima îmi bate cu putere. O, la naiba, liniștește-te. Nu e decît soacră-ta.

Pare bătrînă. Mai bătrînă decît mi-o aminteam. E fardată la fel de mult ca de obicei, dar nu țin minte să fi avut acele riduri sau, poate, să fi fost așa de adînci.

Pe cînd se strecoară ca să ajungă la masa noastră, se izbește de un scaun și se scuză. În aceeași clipă, realizez că nu o voi mai vedea niciodată în chip de stăpînă absolută a familiei ei. E umană, fragilă și vulnerabilă. Oare de ce n-am observat latura asta a ei pînă acum?

Se oprește în fața mea și zîmbește, iar mie mi se pune un nod în gît și ochii mi se umplu de lacrimi. O, Doamne, cînd oi fi ajuns așa o plîngăcioasă? Apoi, ea mă îmbrățișează și îmi trece prin minte că, deși nu e mama mea, nici ca înlocuitor nu e de lepădat. Iar mie îmi pare foarte, foarte rău pentru tot.

Pe urmă, ne așezăm la masă.

E prima dată cînd simt răceală din partea Lindei. După ce m-a îmbrățișat la sosire, am presupus că ne vom relua de îndată rolurile, dar ea menține o politețe rezervată, ceea ce mă nedumerește. Nu i-am mai văzut niciodată această latură și îmi dau seama că îmbrățișarea nu înseamnă că m-a iertat, că totul e în regulă și că fac iarăși parte din familia ei.

Îmbrățișarea fusese menită să mă liniștească și nimic mai mult, un răspuns pavlovian la plînsul meu. Stînd aici, în restaurant, jucîndu-mă cu un castron de salată și făcînd conversație, realizez că aș da orice, *orice*, să o alung pe Linda cea rece și s-o aduc înapoi pe cea de odinioară, pe femeia

pe care credeam c-o urăsc. Pe Linda de care abia acum înțeleg că mi-a fost dor.

Așa că vorbesc despre Tom, o metodă infailibilă ca s-o mai îndulcesc. Îi povestesc tot ce pot despre el. Știu că îl vede în weekenduri, dar nu e de față și la orele de joacă, atunci cînd e cu alți copii și nici nu aude lucrurile haioase pe care le spune. O bombardez cu povești despre nepotul ei și observ că strategia dă roade.

Treptat, începe să se relaxeze și, în vreme ce tragem amîndouă de cîte o ceașcă de cappuccino, îi mai spun încă o dată cît de rău îmi pare și mă apuc să-i explic de ce nu am putut să vorbesc cu ea, de ce am învinovățit-o, dar mă opresc. Nu a mai rămas nimic de spus. Nici eu nu mai știu de ce m-am încăpățînat în halul ăla. Furia mi-a dispărut fără urmă și n-a lăsat nici o umbră. Știu că, pentru ea, nu există pe lumea asta nici o justificare a refuzului meu de a o vedea sau de a-i permite să mai facă parte din familia noastră.

— Ce mai face Dan? întreb eu ca să rup tăcerea stîngenitoare și luîndu-mi un ton cît mai nonșalant posibil.

Mă întreb dacă îmi poate spune ceva ce nu știu, dacă a aflat de *Lola*, dacă știe la ce se gîndește fiul ei, ce simte el sau ce planuri are în privința noastră. De fapt, dacă mai există un *noi* de care să putem vorbi.

Linda își amestecă zahăr în cafea și privește cum se rotește suprafața lichidului. În cele din urmă, își ridică ochii spre mine.

— Cît de bine poate să facă în condițiile date, spune privindu-mă ținută.

— Mi-e dor de el, spun aproape în șoaptă și realizez că asta e cheia spre inima ei: nu preaiubitul ei nepot, ci preaiubitul ei fiu.

Se destinde vizibil și, la o oră și jumătate de când am pășit în restaurant, chipul i se îndulcește în sfârșit, oglindind-o pe adevărata Linda. Linda cea de odinioară.

— Serios? întreabă ea și îi citesc speranța în priviri.

Dau din cap.

— Îmi lipsește foarte, foarte mult. Și Tom îi duce dorul și am vrea amândoi să se întoarcă acasă. Dar nu cred că ne mai vrea.

— O, Ellie, sigur că vă vrea. Vă adoră pe amândoi. Nu înțeleg nimic din toate astea. Nu pricep din ce motiv v-ați *despărțit*.

Se strîmbă când rostește cuvîntul și e clar că, indiferent ce crede despre mine, situația îi displace profund.

— Dar am încercat să discut cu el și nu scoate o vorbă. Dacă dorește să se întoarcă acasă, de ce nu spune?

Linda își dă ochii peste cap. Acum, e cu adevărat Linda cea pe care o cunosc, doar că azi nu mă scoate din sărite. Mi se pare chiar drăgălașă.

— O, Ellie, nu fi așa de naivă, cotcodăcește ea. O fi el fiul meu și cea mai de preț comoară pentru mine, dar e și bărbat. Când e rănit, Dan nu prea reușește să comunice. Dintotdeauna a procedat așa, ca acum. Se retrage, se face ghem și se ascunde pînă trece durerea.

Doamne, mulțumesc. Mulțumesc de mii de ori. Deci nu a scăpat nici el nevătămat din toate astea. Suferă și el. Pentru prima dată de la întîlnirea din seara aceea, din Belsize Park, încep să întrezăresc un licăr de speranță.

— Deci, tu crezi că suferă?

Simt nevoia să aud asta de la mama lui, mai ales după ultimele mele închipuiri.

— Sigur că da, pufnește ea. Nu știe ce să se mai facă, dar i-a fost atinsă și mîndria. Iată motivul pentru care n-o să vină el la tine mai întîi, chiar dacă își dorește asta. Va trebui să te duci tu la el. Crede-mă, știu că îl cunoști bine, dar eu îl cunosc de mai multă vreme.

— N-a ieșit în oraș să chefuiască în fiecare seară? Am presupus că s-a întors de îndată la viața pe care a dus-o înainte să ne întîlnim.

— Doamne sfinte! exclamă Linda. De unde ți-o fi venit ideea asta?

— Și *Lola*? Nu se vede cu ea?

— *Lola*? Te referi la fata care prezintă noua lui emisiune?

Linda se uită la mine de parcă aș fi spus cel mai caraghios lucru din lume.

— Dar i-am văzut împreună, protestez eu. Iar *Lola* se dădea la el în mod cît se poate de evident.

Linda clatină din cap.

— E imposibil să fi văzut ce crezi că ai văzut. Îți garantez. Ea tocmai s-a căsătorit și așteaptă un copil. Dan zice că e în al nouălea cer de fericire. A invitat-o la cină ca să discute chestiuni de serviciu, în timp ce soțul Lolei era plecat la lucru, în Leicester, dar îți garantez că nu era nimic între ei. Mai întîi, ea nu e genul și apoi, pe Dan nu-l interesează nimeni în afară de tine.

Nu e genul? Îmi amintesc remarcă Lindei despre un alt gen de femeie, anume aceea care o șterge cu un bărbat care nu-i aparține, și mă foiesc stînjenită pe scaun în timp ce ea pare să-mi ghicească gîndurile.

Face semn chelneriței să ne aducă nota, apoi se răsucesce spre mine.

— Ce mai fac prietenele tale? mă întreabă. Trish și... Lisa?

Îmi joacă mie feste imaginația sau chiar a ezitat? I-a rostit cumva numele cu o conotație aparte? E posibil să știe? Ce mă fac dacă mă întreabă? Pot nega? Pot minți?

— Sînt bine, zic, neputînd să mă uit în ochii ei. Încă ne vedem foarte des.

Se lasă o tăcere neplăcută, pe care încerc să o umplu sorbind din paharul de Perrier, dar, în clipa în care îl duc la buze, constat că e gol.

— Știi, am avut dreptate în privința Lisei, spune Linda pe un ton scăzut, iar mie mi se taie respirația și mă uit la ea.

Doamne, chiar știe. Cum de-a aflat?

— Cum de-ai aflat?

Fac ochii mari de groază, iar vocea mi-e aproape o șoaptă.

— Nu sînt proastă, zîmbește ea trist. Am observat ce se petrecea cînd eram în Franța.

Stau și o privesc zăpăcită. Nu știu ce să spun. Ce înseamnă asta? Îl părăsește pe Michael? E capabilă să-l ierte?

— Ce ai de gînd să faci? întreb eu, într-un sfîrșit.

— Să fac?

Se uită la mine și rîde.

— Nimic! Vedeam că îi face avansuri lui Michael, că flirta cu el cînd avea impresia că noi, ceilalți, eram cufundați în conversațiile noastre și că îi arunca priviri lungi, pline de înțeles. Din fericire, bărbatu-meu nu e genul care să aibă o aventură, rîde ea ușor. Dacă n-aș fi știut asta, m-aș fi îngrijorat de moarte.

Nu știe nimic. Dar cum e posibil să *nu* știe? Cum e posibil să fi adunat doi cu doi și să-i fi dat trei virgulă cincizeci?

— Deci, între ei n-a fost nimic?

Nu mă pot abține, pentru că mi se pare incredibil că nu știe. Vreau să aud exact ce i-a spus el.

— Nu că ea n-ar fi încercat, pufnește Linda. Știi că a avut chiar îndrăzneala nemaipomenită de a-l invita la prînz, în oraș?

Mă străduiesc să-mi iau un chip nevinovat.

— Serious?

Linda rîde.

— Știu. Nu-mi pot băga în cap de ce-o umbla o fată tînră ca ea după un bărbat între două vîrste și însurat.

Nu am replică.

— N-am fost nici o clipă convinsă că Lisa e genul cu care te-ai împrieteni, pufnește ea. Și cu siguranță n-am avut niciodată încredere în ea. Oricum, Michael și cu mine sîntem foarte fericiți. Seara trecută s-a întors acasă cu bilete pentru un weekend la Florența! Ca surpriză!

Chicotește ca o școlăriță.

— Așa că prietena ta nu și-a ales cuplul potrivit pentru planurile ei!

Încuviințez din cap și privesc în altă parte. S-au spus destule. Faptul că nu s-a înșelat asupra Lisei nu înseamnă că trebuie să afle vreodată mai mult decît știe deja. Dumnezeu, a aflat de invitația Lisei (e posibil ca, la vremea aceea, Michael să nu fi intenționat cu adevărat ca lucrurile să ajungă atît de departe), dar pare fericită, iar eu l-am crezut pe socrul meu cînd am vorbit la telefon. S-a terminat totul și să sperăm că ea nu va ști niciodată ce s-a petrecut în realitate.

Schimb cu dibăcie subiectul și continuăm să sporovăim pînă sîntem gata de plecare. Acum că Linda s-a relaxat și părem a fi găsit o cale de ieșire din impas, îmi dau seama cîtă plăcere mi-a făcut să luăm prînzul împreună.

Am crezut că s-ar putea să dăm cărțile pe față, iar atmosfera să fie una încărcată de reproșuri. M-am gîndit că vom vorbi despre cine a avut de suferit și despre cît de mult ne-a durut, despre sentimentele noastre de atunci și despre cum ne simțim acum.

Mă pregătisem sufletește pentru un conflict emoțional puternic și sînt recunoscătoare că nu a fost nevoie de așa ceva, că Linda nu dorește să-mi pun sufletul pe tavă. După cum nu vrea nici să facă o listă cu toate plîngerile pe care le-a acumulat la adresa mea.

Am găsit o cale de a ieși din impas, fără a fi necesar să ne întoarcem iarăși în trecut și să re trăim durerea și, de data asta, mi-e clar cum am putea să clădim o relație și să ne integrăm una în viața celeilalte.

— Deci, ești convinsă că ar trebui să fac eu primul pas? o întreb în timp ce ne punem hainele și ne pregătim de plecare.

Linda, conform obiceiului, a plătit și pentru mine, căci e prea cufundată în rolul de mamă supremă ca să poată renunța la el.

— Da, sînt, răspunde ea cu un zîmbet și ezită puțin înainte să mă ia de după umeri și să mă strîngă la piept, așa cum făcea Linda cea de demult, cea iubitoare și dragăstoasă.

— Sună-l în seara asta și spune-i că vrei să stați de vorbă.

Epilog

— Doamne! Nu se poate, glumești!

Dan și cu mine scoatem exclamații de încîntare în timp ce lăsăm bagajele pe podeaua de marmură și ne repezim la fereastra imensă, ca să vedem oceanul.

— E fantastic!

Mă întorc spre Dan și zîmbesc larg. El mă ia în brațe și mă sărută pe buze.

— Și cine zicea că nu vrea să meargă într-o vacanță de familie? mă întreabă, împungîndu-mă ușurel.

— Păi, da. Dar nu e chiar o vacanță de familie. Mama ta împlinește șaiszeci de ani, ca să nu mai pomenim de faptul că taică-tău plătește pentru tot. Crede-mă că, dacă era după noi, nu ajungeam niciodată aici.

— Crede-mă că, dacă era după noi, nu am fi ajuns vreodată să ne permitem asta, rîde Dan.

— Adevărat, încuviințez eu, complet în asentimentul lui.

Sîntem la Sandy Lane, crema hotelurilor, destinația preferată a celor bogați și celebri, un loc unde nici în cele mai nebunești vise n-am crezut că o să pot ajunge vreodată. Acum două luni,

Michael ne-a anunțat că va aduce aici întreaga familie, drept cadou-surpriză de ziua nevestii. Ei au sosit ieri, iar Linda nu știe că noi, ceilalți, vom apărea în seara asta, la cina aniversară de la The Cliff.

Tom se zgâiește copleșit la ecranul TV imens, cu plasmă, situat în fața canapelei din apartamentul nostru, apoi dă fuga în dormitor.

— Mami! strigă el încântat. Tati! Mai e și aici un ecran *gigantimens*. Putem să ne uităm acum? Putem, tati? Te rog?

— Nu, dragule, spune Dan, urmîndu-l în încăpăre. Azi nu ne uităm la televizor. Se întoarce către mine și își dă ochii peste cap. Nici patru ani n-are și deja e obsedat de televizor. Ca adolescent, cum o să mai fie?

— Distrage-i atenția cu un castel de nisip uriaș, zic eu rînjind. La magazinul de suveniruri se vînd găletoșe și lopățele.

— Cam la o sută de lire bucata, clatină el din cap.

— Dar sînt pentru iubitul tău fiu, precizez eu. Haide, cumpără-i o găletoșă și o lopățică și du-l la plajă.

Dan îl ridică pe Tom și-l așază pe umeri.

— Haidem, domnule T. Ce-ai zice să mergem amîndoi pe plajă și să construim un castel de nisip?

— Daaa! strigă Tom. Grozavă idee, tati!

Își tîrîie bagajul în dormitorul lui ca să-și scoată costumul de baie și să se schimbe.

Băieții se duc la nisip, iar eu o așez pe Millie cea somnoroasă în pătuțul pe care l-am adus cu noi.

Nu a dormit după-masă și, deși s-a comportat minunat în avion, faptul că a stat cu degetul în gură și cu căpșorul sprijinit de pieptul meu e un semn clar că e gata să meargă la culcare.

După cinci minute, mă strecor în camera ei întunecată și constat că a adormit deja. Genele i se curbează dulce deasupra pomeților și încă își mai suge blînd degetul. Rezist impulsului de a mă apleca să o acopăr cu sărutări, căci știu că asta o va deștepta și că încă nu doarme atît de profund.

E o experiență cu totul diferită cînd ai o fiică. Îmi fusese mult timp atît de teamă să nu cumva să urmez calea mamei mele. M-am temut că nu eram pregătită să am o fiică și că poate nu aveam să fiu nicicînd.

Și totuși, chiar în clipa în care s-a născut, mi-a fost dragă cu totul. Chiar și acum, după nouă luni, e foarte diferită de Tom. E mai delicată, mai liniștită și mai veselă. Tom era foarte serios, Millie nu încetează să zîmbească. Fiind băiat, Tom îmi era oarecum străin, dar, în cazul lui Millie, știu exact ce simte, ce gîndește și ce fire are.

O las în camera ei (o, ce bucurie e să ai un apartament cu două camere) și despachetez hainele înainte să iau un măr din coșul cu fructe și să merg să mă așez afară, pe terasă.

Luxul acestui loc mă face să zîmbesc încontinuu. Chiar și pe terasă au pus o canapea. O canapea! În aer liber! Probabil îl costă pe Michael o avere, dar dacă asta e prețul pe care trebuie să-l plătească pentru o indiscreție din trecut, atunci n-are încotro.

Încerc să nu mă gîndesc prea des la vremurile acelea. La doi ani după ce Dan și cu mine ne-am

împăcat, am ajuns cu toții atât de departe, iar eu mă simt o persoană cu totul diferită. Când totuși îmi zboară mintea la acele zile negre, zilele în care Tom a avut accidentul, în care Dan și cu mine eram despărțiți, iar Michael era încurcat cu Lisa, îmi spun că e extraordinar că acum sînt așa de fericită, avînd în vedere ce incredibil și sfișietor de nefericită eram atunci.

Îl zăresc pe Dan ținîndu-l de mîna pe Tom și trecînd în revistă rîndurile de balcoane ale Aripiei Orhideea, pînă dau cu ochii de mine. Îmi fac amîndoi cu mîna și îmi trimit pupici. Le răspund la fel, pînă cînd se pierd în depărtare.

Am devenit familia la care am visat dintotdeauna. Asta nu s-a întîmplat imediat și nici n-a fost ușor. În primele săptămîni după împăcarea noastră, lucrurile au mers uneori stîngaci, dar ne-am străduit și, cu ajutorul unui consilier marital, am știut că sîntem împreună din motive solide și că amîndoi voiam ca mariajul nostru să reușească, nu doar de dragul copilului, ci și pentru noi.

Retrospectiv, memoria mea a înregistrat schimbarea ca petrecîndu-se peste noapte, deși sînt convinsă că îmi joacă o festă și că nimic nu a fost vreodată simplu. Îmi amintesc că, o vreme, relația noastră a fost umbrită de o ușoară jenă, dar într-o bună zi, totul a fost dintr-odată în ordine. Nu, mai bine decît atît: într-o bună zi, totul a devenit brusc minunat.

Apoi am rămas repede însărcinată cu Millie și, cumva, am știut că îmi va fi imposibil să repet greșelile părinților mei. Tom nu avea să fie niciodată copilul singur la părinți, stîngaci și singuratic, așa cum fusesem eu. Tom va avea un

frate sau o soră, poate doi, poate mai mulți. Vom avea o familie adevărată.

Pe zi ce trece, fericirea și mulțumirea mea cresc. Acum, Dan îmi e cu adevărat cel mai bun prieten, soțul meu, iubitul meu, confidentul meu. După cum zicea Sally, e soțul perfect. Sărmana Sally, tot singură e și în căutări disperate.

Cine ar fi crezut?

Chiar dacă Michael și Linda nu sînt socrii ideali, am evoluat mult din vremurile acelea întunecate.

Mi-a luat destul timp să-l iert pe Michael. De fapt, mi-a luat o grămadă de vreme pînă să-l pot privi din nou în ochi. Nici lui nu i se păruse o treabă ușoară. Pe zi ce trecea, am observat că relația lui cu Linda devenea tot mai caldă, ca și cînd aventura lui, sau poate finalul acesteia, îl ajutase să-și amintească de o epocă mai fericită. Fie că asta l-a făcut mai iubitor, fie că Linda a început să-l aprecieze mai mult, cert este că sînt amîndoi de departe mai fericiți decît erau acum cîțiva ani.

Atunci, demult, nu observasem nici un gest de afecțiune între ei. Michael abia dacă deschidea gura, iar Linda o făcea mai ales ca să-l reducă la tăcere. Acum, își vorbesc și-și zîmbesc și chiar am văzut-o pe Linda sărutîndu-și din senin soțul. Sigur, asta nu se întîmplă foarte des, dar pînă și Dan a remarcat faptul că părinții lui sînt mai fericiți decît i-a văzut vreodată.

Poate s-au molipsit și ei de fericirea noastră.

Linda e mai dulce decît înainte. Cu mine se poartă mai precaut și cu mai multă grijă decît în zilele de dinaintea accidentului lui Tom, dar, așa cum i-am spus și lui Dan, nu e deloc rău. Aș

prefera să fie precaută decît să mă sufoce, încercînd să mă transforme în fiica ei, după care să mă urască și, ocazional, chiar să mă deteste, pentru că nu mă prind în joc. Am găsit o cale de mijloc.

Linda nu este și nu va fi nicicînd mama de care n-am avut parte, iar eu nu intenționez cîtuși de puțin să fiu fiica ei. Sîntem soacră și noră și, astfel, am devenit prietene. Nu îi fac confidențe și nici nu-i cer sfatul, deși sînt convinsă că i-ar face mare plăcere să mi-l ofere.

Dar ne întîlnim să luăm prînzul împreună, de regulă o dată pe săptămînă, și discutăm despre lucruri banale, de pildă, despre cărți, știri și cunoscuți de-ai noștri. Sporovăim și rîdem. Nu aducem niciodată vorba de chestiuni importante, cum ar fi cele privindu-i pe Michael, pe Dan sau pe copii, mai puțin poveștile despre cît de adorabili sînt aceștia și ce lucruri amuzante au mai făcut.

Pe vremuri, credeam că Linda nu era de acord cu mine, că ea considera că știe cel mai bine și că se pricepe mai bine la toate, inclusiv la creșterea copiilor. Acum, îmi spune că sînt o mamă minunată și, în loc să bănuiesc că ar avea vreun gînd ascuns, prefer să o cred pe cuvînt. Și-așa ne înțelegem binișor.

Se aude o bătaie la ușă și, uitîndu-mă pe vizor, o văd pe Emma afară. Deschid și mă cuprinde strîns în brațe.

— Îți vine să crezi cum arată locul ăsta? întrebă ea plimbîndu-se prin apartament și înșfăcînd o pară, înainte să se prăbușească pe canapea. Nu e cel mai incredibil hotel din cîte ai văzut?

În comparație cu el, Calden e un motel de mîna a doua, rîde ea și mușcă din fruct.

— O, mersi!

Dar nu greșește.

— Și ghici ce? Pot să jur că tocmai l-am zărit pe unul din frații Gallagher jos, la bar. Și, din cîte se aude, săptămîna trecută a stat și Beyoncé aici. Mor de nerăbdare să cobor și să mă ocup serios de spionarea celebrităților, deși, la norocul meu, n-o să dau decît de Michael Winner.

Pufnesc în rîs.

— Deci, ai fost și tu avertizată să te ții departe de plajă?

Îmi vin în minte instrucțiunile scrise la calculator, în care Michael ne spunea ce să facem la sosire, ca să ne asigurăm că Linda nu se va întîlni cu nici unul din noi.

— Știi că avem voie în capătul ăsta. Michael a zis că atîta timp cît rămînem în zona bărcilor, sîntem în siguranță. Se pare că el și maică-ta sînt mai sus, lîngă restaurant.

— Știu, dar pe Jake e cam greu să nu-l remarci.

— Ah, da. Corect.

E vorba de Jake Motrin, cea mai nouă celebritate în materie de bucătărie fină, de care s-a amoretzat Londra, ca și Emma, de altfel; în premieră, afirmă că Jake e *Alesul* și pace bună. Omul iese în evidență datorită faimei de care se bucură (ultima lui emisiune a avut ratinguri uriașe și l-a consacrat drept unul dintre cei mai buni cinci în domeniu, iar restaurantul său din Notting Hill e în prezent cel mai tare și mai în vogă din vestul Londrei) și a înălțimii sale (cînd ai un metru nouăzeci și cinci, ești în mod sigur genul care atrage privirile), așa că înțeleg unde

bate Emma cînd afirmă că e mai bine să nu-l plimbăm în văzul lumii, chiar dacă sîntem la capătul opus zonei în care se află Linda.

Nu mă surprinde faptul că Emma e cu cineva ca Jake. În afară de faptul că arată bine, celebritatea lui constituie o atracție pentru cineva ca ea, pentru o fată căreia îi place să vadă și să se afișeze cu oamenii potriviți. Ceea ce însă mă surprinde cu adevărat este impresia că într-adevăr formează un cuplu, ca și lipsa de grabă a Emmei, lucru nemaivăzut pînă acum. Mă mir și că s-a mutat în apartamentul de burlac al lui Jake, din Marylebone, și l-a transformat într-un cămin, fiind acum la fel de fericită să stea acasă și să se uite la televizor, pe cît era înainte să iasă în oraș și să petreacă.

Richard e singurul care nu pare a fi evoluat prea mult. E tot băiețelul Lindei, încă mai caută cine știe ce schemă aiurită și tot iresponsabil a rămas. Mă întreb deseori dacă va fi vreodată în stare să se maturizeze, dacă nu cumva Linda a întrecut puțin măsura cocoloșindu-l, dacă incapacitatea lui de a prinde rădăcini undeva nu-l va împiedica să găsească fericirea.

Dar, dacă discuți cu el, Richard va afirma întotdeauna că e fericit. Îți va povesti despre noua sa idee pentru o serie de clipuri cu Jake (sărmanul, o să ajungă în familia asta de țăcăniți), îți va spune că e minunată, că l-au abordat deja cîteva companii de producție și că va face o avere.

Apoi, dacă te consideră un potențial investitor, va încerca să te tapeze de bani, sau nu, cum îți e norocul. Dar eu tot o să repet ce-am spus acum mulți ani, cînd ne-am cunoscut: e încîntător, dar ai mare, mare grijă. Dacă ești necăsătorită și îți

cam place de el, te sfătuiesc să faci cale întoarsă de pe acum, înainte să te alegi cu inima frîntă ca toate celelalte.

Totuși, Emma e fericită, Dan e fericit și, cum zic eu de obicei, doi din trei nu-i un scor de lepădat, iar dacă îi mai introducem în ecuație și pe Michael și Linda, asta îl anulează de-a binelea pe Richard.

Probabil că ați început deja să vă puneți întrebări legate de soarta Lisei. Nu e nici o surpriză că nu mai sîntem cele mai bune prietene. Povestea cu Michael a fost un șoc prea mare și lucrurile nu au mai fost la fel de atunci încolo.

Am iertat-o fără nici o umbră de îndoială, dar ne-am văzut fiecare de drumul ei. Cred că a fost incredibil de dificil pentru ea cînd Dan s-a întors la mine și, odată cu nașterea lui Millie, care ne-a cimentat legăturile de familie, viața Lisei (care tot mai ieșea să petreacă în cluburi și să socializeze cu oameni frumoși și bogați) mi-a părut a se desfășura într-o lume total diferită de a mea.

Încă ne mai întîlnim și mai luăm prînzul din cînd în cînd. Ne vedem și pe terenul de joacă, dar nu mai e la fel. Ne prefacem doar că este.

Pe de altă parte, Trish e prietena minunată care a fost dintotdeauna. Poate chiar mai minunată și, neîndoielnic, cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Cred că am trecut cu toții prin foarte multe peripeții.

Ultima oară cînd am văzut-o pe Lisa, mi-a spus că a cunoscut pe cineva. În vremurile de demult, aș fi vrut să aflu amănunte. Cine era, unde s-au întîlnit, cum era relația dintre ei și altele.

Dar acum nu mă mai simt suficient de apropiată de ea ca să pun asemenea întrebări sau destul de interesată să aflu. Sînt fericită că e fericită, îi doresc numai bine și consider că asta ajunge.

Charlie Dutton e celebru la ora asta. S-a căsătorit cu una dintre protagonisteles filmelor sale, anume una dintre englezoaicele care au reușit isprava de a da lovitura la Hollywood, alăturîndu-se unor nume precum Catherine Zeta-Jones și Minnie Driver, deși, la drept vorbind, pun pariu că nu arată la fel de bine la prima oră și fără machiaj.

De fapt, chiar acum trei săptămîni, am deschis *Daily Mail* și am dat de o poză uriașă, color, cu Charlie și nevastă-sa hîrjonindu-se în valuri, la, ați ghicit, Sandy Lane.

— De ce nu-l aduci pe Jake încoace? O să comandăm ceva de băut, zic eu, întinzîndu-mi picioarele și admirîndu-mi unghiile roșii, date special cu oja pentru vacanță. O Piña Colada e exact ce ne trebuie ca să ne trezim.

— Să-ți fie rușine, răspunde Emma și ridică receptorul ca să-l sune pe Jake la el în cameră. Bei în timp ce copilul tău doarme.

Dar rînjește cu gura pînă la urechi cînd spune asta.

— Mai tacă-ți gura! rîd eu. Sînt în vacanță și, în plus, taică-tău plătește pentru tot!

— Exact, spune ea, chiar înainte ca Jake să răspundă. Ar fi mai bine să cerem băuturi duble.

La șapte și jumătate, cînd vine mașina să ne ducă la restaurant, sîntem deja cu chef. Nu

neapărat din cauza alcoolului (deși Piña Colada a fost delicioasă), cît pentru că ne-am simțit cu toții ca niște agenți secreți, furișîndu-ne prin hotel, ascunzîndu-ne după colțuri și verificînd fiecare zonă înainte să ne arătăm la față, pentru cazul în care s-ar fi întîmplat ca Linda să se găsească acolo.

Jake ne-a povestit că, în drum spre camera noastră, a trecut pe lîngă bibliotecă și, aruncîndu-și un ochi prin ușile de sticlă, a văzut-o pe Linda șezînd la un computer și verificîndu-și poșta electronică, dar, din fericire, aceasta era cu spatele la el. Michael era în picioare, uitîndu-se lung afară și se pare că s-a albit cînd l-a observat pe Jake, dar el a reușit să se pitească fără să fie zărit de Linda.

— 'Seara, doamnă Cooper, zice portarul. Distracție plăcută.

— Ei, drăcie, îi șoptesc lui Dan. Cum de-și amintește numele meu?

— De-asta sînt plătiți. Dar te cam dă pe spate oricum, nu?

— Ai dreptate, zice Jake, încovoiindu-se și îndeșindu-se și el în spatele nostru. Și-a amintit și numele meu.

— Păi, tu ești celebru, îi dă replica Richard, urcîndu-se și el. Nu-i chiar așa de mirare, serios.

— În Barbados nu mă știe nimeni, protestează Jake. Nici măcar nu m-au mai văzut vreodată.

— Sper că-ți dai seama, zic întorcîndu-mă spre Emma, că în numărul de săptămîna viitoare din *Daily Mail* vor apărea poze cu tine și cu dumnealui, hîrjonindu-vă în valuri.

— Desigur, rînjește ea. De ce-ți închipui că mi-am petrecut ultima lună trăgînd de fiare la

sală, ca să nu mai pomenesc și de noii mei bikini Missoni? Sînt trăsnet.

— Trebuie să recunosc că sînt chiar sexy, zice Jake zîbind.

— Bleah, exclamă Dan și Richard în același timp. Vorbești de soră-mea!

Și, pe cînd mașina demarează către restaurant, ne prăpădim toți de rîs.

Nu știu sigur cum de-a reușit Michael să obțină cea mai bună masă de la restaurant, dar arată de-a dreptul spectaculos. Sîntem pe platforma de la etaj, cu vedere la marea turcoaz, iar vremea, peisajul și întreaga ambianță sînt perfecte pînă în cele mai mici detalii.

Orice sfori va fi fost nevoit să tragă, oricît îi vor fi costat seara și sejurul, e sigur că totul merită fiecare bănuț, căci n-am văzut de cînd mă știu un loc mai aproape de imaginea paradisului ca acesta.

Pe masă, ne așteaptă șampania. Toastăm și sorbim din pahare, stînd toți cu ochii pe ceas. La opt fără zece, exact cum ne-a anunțat Michael în instrucțiunile sale, îi vedem pe cei doi intrînd în restaurant.

Michael își ține brațul în jurul taliei ei și-o conduce gentil printre mese. Linda admiră priveliștea și suspină la vederea unei asemenea frumuseți. Nici habar nu are că sîntem aici.

Zîmbim larg, iar eu sînt atît de entuziasmată de această surpriză, atît de nerăbdătoare să văd ce față va face, că practic mă zvîrcolesc pe scaun. Apoi, privesc în jurul mesei și realizez că împărtășim aceeași senzație. Fiecare are pe chip un rînjet pînă la urechi, iar cei mai mulți au lacrimi în ochi.

Michael se oprește lîngă noi, iar Linda îl privește confuză, căci ea crezuse că se îndreptau spre o masă pentru două persoane. Cînd își mută ochii de la el la noi și-și dă seama că e prezentă întreaga ei familie, își acoperă chipul cu mîinile și izbucnește în lacrimi.

Emma și cu mine o imităm.

Ne ridicăm toți și ne îmbrățișăm îndelung și plîngem și rîdem, iar Linda se uită pe rînd la fiecare și ne spune că ne iubește și că asta e cea mai fericită zi din viața ei.

Pe cînd ne așezăm, Dan îmi strînge mîna, iar cînd am luat loc pe scaune, mă cuprinde cu brațul, trăgîndu-mă aproape și sărutîndu-mă pe creștet. Îi destăinuim Lindei prin ce chinuri am trecut ca să păstrăm secretul și-o facem să rîdă istorisîndu-i pățania lui Jake din după-amiaza asta, după care o privim cum izbucnește în plîns cînd realizează că și nepoții ei sînt aici, adormiți în camera de hotel.

— Despre asta e vorba, spune Linda cu simplitate, surîzînd printre lacrimi și ridicînd paharul ca să ciocnească cu fiecare dintre cei prezenți. Despre familie.

Ridicăm și noi paharele, înainte de a-i ura la mulți ani și de a sorbi îndelung din ele.

— Pentru Familie, toastăm noi din nou, ridicînd iarăși paharele, iar eu zîmbesc, căci știu că am ajuns în sfîrșit acasă.

Asta am așteptat întreaga mea viață.